
AŞK
ÖZLEM
AİLE SIRLARI
VE GİZLİ
KALMIŞ
SUÇLAR
BRO
SIS
KATE
MORTON
Göl Evi
RIVERTON MALİKÂNESİ'nin yazarından

Göl Evi

TARİHİ KURGUNUN POLİSİYEYLE BULUŞTUĞU İNANILMAZ HİKÂYESİYLE HER TÜRDEN OKURU KENDİNE BAĞLAYACAK BİR AİLE DRAMASI.

Kayıp bir çocuk...

Haziran, 1933. Edevane'lerin kır evi Loeanneth'te geleneksel Yaz Dönümü Partisi için hummalı bir hazırlık var. Yazarlık hayalleri kuran, on altı yaşındaki Alice Edevane özellikle heyecanlı. Kitabı için mükemmel bir fikir bulmakla kalmadı, rastlayıp rastlayabileceği en yanlış insana da âşık oldu. Ama saat gece yarısını vurduğunda ve gökyüzünde havai fişekler patlarken Edevane ailesi öyle bir trajedi yaşayacak ki, Loeanneth'i sonsuza dek terk etmek zorunda kalacaklar.

Terk edilmiş bir ev...

Yetmiş yıl ve sarpa saran bir soruşturmanın sonunda, Sadie Sparrow, Metropolitan Polis Teşkilatı'ndan zorunlu izne ayrılıyor. Büyükbabasının Cornwall'daki evine giden Sadie, boşluktan ne yapacağını şaşırmış hâlde. Ta ki bir gün, sık bir korunun çevirdiği, masalsı kır evine rastlayıp oradan kaybolan çocuğun hikâyesini öğrenene dek.

Çözülmemiş bir sır...

Bu arada, Hamstead'deki şık evinin tavan arasındaki çalışma odasında, seksenine merdiven dayayan ve artık ünlü bir yazar olan Alice Edevane yeni cinayet romanları üzerinde çalışıyor. Ama bir gün genç bir dedektif çıkagеliyor ve Alice hayatı boyunca kaçmaya çalıştığı gerçeklerle yüzleşiyor.

"Morton'ın son romanında, yazarın alametifarikası hâline gelen sırlar, bir kez daha gün ışığına çıkıyor. Kayıp bebekler, bir annenin fedakârlığı ve sırlar, sırlar, sırlar... Morton ipuçlarını cömertçe sunarken gerçeğe yaklaştığınızı hissediyor, ancak sadece daha derinlerdeki bir sır tabakasına ulaşıyorsunuz. Kalp sızlatan seçimler ve zengin karakter çeşitliliğiyle sizi derinden etkileyecek bir roman."

BOOKLIST

29 00₺

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisyayinlari

ARTEMIS

Kapak Tasarımı: [illegible]
Kapak Görseli: Shutterstock

KATE MORTON

Göl Evi

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu UĞUR

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

AB/544
ABG/259
AÇ/757
A/55

GÖL EVİ
Kate Morton
Orijinal Adı: *The Lake House*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur
Editör: Yeliz Üslü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram, Murat Yıldırım

1. Basım: Mayıs 2016
ISBN: 978 - 605 - 304 - 053 - 8
Sertifika No: 10905

KATE MORTON © 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 2021 Faks: (212) 512 33 76
eposta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel. (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel. (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

En küçük incim, Henry'ye...

1

Cornwall, Ağustos 1933

YAĞMUR, SAĞANAĞA DÖNÜŞMÜŞTÜ. ELBİSESİNİN ETEĞİ ÇAMUR içindeydi. Onu saklaması gerekecekti. Yoksa dışarı çıktığını anlarlardı. Şansına ay bulutlarla kaplıydı. Yoğun, siyah gecede elinden geldiğince hızlı hareket etmeye çalışıyordu. Önceden bir çukur kazmıştı ve şimdi karanlıktan faydalanarak başladığı işi bitirebilirdi. Yağmur, derenin yüzeyini ve kıyısındaki toprakları acımasızca dövüyordu. Biraz ötedeki çalılıklar kıpırdadı ama o, gözünü bile kırpmadan yoluna devam etti. Çocukluğu bu koruda geçmişti, burayı avucunun içi gibi biliyordu.

Önce itiraf etmeyi düşünmüştü ve belki de, en başta yapabilirdi bunu. Ama o fırsatı çoktan kaçırmıştı. Artık olmazdı. İşin içine arama ekipleri ve polis girmişti. Bütün gazeteler bunu yazıyordu. Kimseye söyleyemezdi. Onu asla affetmezlerdi. Tek şansı, kanıtı gömmekti.

Nihayet önceden belirlediği yere geldi. Torba ve içindeki kutu şaşılacak kadar ağırdı. Onu yere bıraktığında rahat bir nefes aldı. Elleriyle dizlerinin üzerine çöküp uzun otları ve dalları araladı. Islak toprağın ağır kokusu ciğerlerini doldurdu. Ölü or-

man sıçanlarının, mantarların ve diğer çürük şeylerin kokusu. Babası bir keresinde bu koruda nesillerdir insanların dolaştığını ve birçoğunun şu ağır toprak tabakasının altında gömülü olduğunu söylemişti. Böyle düşünmek babasının hoşuna gidiyordu. Doğanın sürekliliği ona huzur veriyor, uzun bir geçmişin bugünün dertlerini hafifletme gücüne inanıyordu.

Torbayı çukura indirdi. Bir an için ay bir bulutun ardından başını uzattı. Çukura avuç avuç toprak atarken gözleri doldu. Ama gözyaşlarını engellemek için duygularıyla savaştı. Şimdi ağlayamazdı. Elleriyle çukurun üzerindeki toprakları düzeltti. Sonra ayağa kalkıp botlarıyla üzerlerinde tepindi.

İşte bu kadar, diye düşündü.

Orayı yine ıssızlığa terk etmeden önce bir şeyler söylese miydi? Masumiyetin ölüşüne ve bir daha asla yakasını bırakmayacak derin pişmanlığa dair birkaç cümle? Ama sonra vazgeçti. Hatta bunu aklından geçirdiğine bile utandı.

Korudan çabucak geçti. Kayıkhaneden ve içinde barındırdığı anılardan bilhassa uzak durmuştu. Eve vardığında şafak sökü yordu. Yağmur hafiflemişti. Gölün suları usulca kıyıya vuruyor, son bülbüller veda şarkılarını söylüyordu. Az sonra tarla kuşları uyanacaktı. Uzaktan bir kişneme geldi. Henüz bilmiyordu ama bu sesler asla peşini bırakmayacaktı. Nereye giderse gitsin onu takip edecekler, rüyalarına ve kâbuslarına girerek ona yaptığı şeyi hatırlatacaklardı.

2

Cornwall, 23 Haziran 1933

Göl, en güzel Mulberry Odası'ndan görünürdü. Ama Alice banyo penceresiyle yetinmeye karar verdi. Bay Llewellyn hâlâ şövalesiyle dere kıyısındaydı, fakat bu aralar dinlenmek için geri dönerdi ve ona rastlama riskini göze alamazdı. Yaşlı adam zararsız biri olsa da biraz uçuk kaçıktı. Özellikle de, son zamanlarda. Alice onun odasında yakalanmasının yanlış anlaşılacağından korkuyordu. Burnunu kırıştırdı. Bir zamanlar ona bayılırdı hâlbuki. Bay Llewellyn de ona pek düşkündü. Ama Alice artık on altı yaşındaydı ve çocukken onda hayranlık uyandıran bu adamın anlattığı hikâyelerle, onun çizdiği ve bir zamanlar gözü gibi sakladığı küçük, karakalem resimler şimdi öyle tuhaf geliyordu ki. Hem banyo Mulberry Odası'ndan daha yakındı. Annesinin, giriş katındaki odalara çiçek konmadığını fark etmesi an meselesiydi. Alice merdivenlerle vakit kaybetmek istemiyordu. Koridorda cila bezleriyle koşuşturan bir grup hizmetçiye görünmeden banyoya girip pencereye koştu.

İyi ama neredeydi? Alice'in heyecanı sönüverdi. Ellerini cama dayayarak aşağıya baktı. Güneşte cilalanmışçasına parlayan

krem rengi ve pembe güllere, bahçe duvarını saran şeftali rengi goncalara ve sabah ışığının yıkadığı gölün gümüşi sularına. Ev ve bahçeler o kadar bakımlıydı ki, dokunsan kırılacak gibi narin görünüyorlardı. Yine de, her yerde tüm bu kusursuzlukla tuhaf bir tezat yaratan bir hareketlilik vardı.

Bahçeye kurulan sahneye müzisyenler için altın yaldızlı iskemleler yerleştirilmişti. İlerideki yol, bir toz bulutu arasında kaybolmuştu. Yiyecek ve içecek arabalarının biri gelip biri gidiyordu. Daha tam kurulmayan büyük çadır yaz esintisinde dalgalanıyordu. Bu müthiş kargaşanın tam ortasında tek bir sabit figür vardı. Büyükanne deShiel. Bu ufacık tefecik ihtiyar, kütüphane penceresinin önündeki dökme demirden bankta kamburunu çıkarmış, oturuyordu. Kim bilir yine hangi örümcek bağlamış hatıraya dalıp gitmişti? Etrafındaki ağaçlara asılan yuvarlak cam fenerlerin farkında bile değildi.

Alice birden nefesini tuttu.

Onu görmüştü.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Gölün ortasındaki adacıktaydı. Omzuna kocaman bir kütük atmıştı. Alice gayriihtiyari elini kaldırdı. Ama sonra saçmaladığını fark etti. Eve doğru bakmıyordu ki. Hem onu görseydi bile, el sallamazdı. İkisi de daha dikkatli davranmaları gerektiğini biliyordu.

Eli, kulağının yanındaki asi bukleye gitti. Saçlarını parmaklarına dolayarak göle doğru baktı. Onu gizlice izlemeyi seviyordu. Kendini güçlü hissediyordu. Birlikteyken hiç öyle değildi hâlbuki. Bahçeye ona limonata götürdüğünde ya da o arazinin ta ilerisinde çalışırken evden kaçıp yanına gittiğinde. Daima romanını sorardı. Ya da ailesini ve hayatını. Alice ona türlü hikâyeler anlatıp onu güldürür ve içlerinde altın rengi menevişlerin oynaştığı koyu yeşil gözlerinde kaybolmamaya çalışırdı.

Alice onun eğilip kütüğü diğerlerinin üzerine bırakışını izledi. Bu kadar güçlü oluşu hoşuna gidiyor ama nedenini bilmiyordu. Tek bildiği, içinde henüz keşfetmediği bir yerlerde tuhaf bir his uyandırdığıydı. Yanakları yanmaya başlamıştı.

Alice Edevane çekingen bir kız değildi. Daha önce de birkaç delikanlıyla tanışmıştı. Annesiyle babasının meşhur Yaz Dönümü Partisi hariç, ara sıra köyün oğlanlarıyla ya da kiracıların, arazide dolaşırken ona rastladıklarında kasketleriyle selam verip gözlerini kaçıran oğullarıyla bir iki kelime etmişliği vardı. Ama bu... bu başkaydı. Nedense bir türlü tam açıklayamıyordu ve ablası Deborah'nın müphem konuşmalarından nefret etse de, şimdi kendi de başka bir sözcük bulamıyordu.

Adı, Benjamin Munro'ydu. Alice bu ismi usulca heceledi: Benjamin James Munro. Yirmi altı yaşındaydı ve Londra'dan gelmişti. Bir ailesi yoktu, çalışkandı ve gerekmedikçe pek konuşmazdı. Sussex'te doğmuştu. Annesi ve babası arkeologdu. Çocukluğu Uzak Doğu'da geçtiği için yeşil çayı, yasemin kokusunu ve yağmurlu, sıcak günleri seviyordu.

Bunları Alice'e o anlatmamıştı. Benjamin Munro önüne gelen her eli yüzü düzgün kıza hayatını anlatacak ve tecrübeleriyle övünecek türden bir adam değildi. Alice kulaklarını dört açıp sağda solda konuşulanları dinlemiş, gözlem yapmış ve fırsat buldukça da, baş bahçıvanın işçi defterine göz atmak için gizlice ambara girmişti. Alice böyle zamanlarda kendini bir hafiye gibi hissederdi. Kısa bir araştırmadan sonra, Bay Harris'in özenle tuttuğu bahçıvanlık notları arasında, Benjamin Munro'nun iş başvurusunu bulmuştu. Mektup kısaydı ve annesinin kınayacağı kadar bozuk bir el yazısıyla yazılmıştı. Alice en önemli kısımlarını ezberlemiş, Munro'nun kelimelerinin kafasında yarattığı hayallerle derinlik ve renk kazanmasını hayretle izlemişti. Tıpkı

sayfaların arasında kurutulan bir gül gibi, Munro'nun mektubu da Alice'in düşleriyle hayat bulmuştu. Benjamin Munro ona bir çiçek vermişti gerçekten de. Geçen aydı. "Bak, Alice," demişti "mevsimin ilk gardenyası." Çiçeğin yeşil, narin sapı, kocaman elinde kaybolmuştu.

Alice bu hatırayla gülümseyerek cebindeki defterin deri kabını okşadı. Bu çocukluğundan beri süregelen ve annesini deli eden bir alışkanlıktı. Sekizinci doğum gününde ona ilk defteri hediye edildiğinden beri. O küçük, fındık kahvesi defteri nasıl da severdi! Babası nasıl da isabetli bir hediye seçmişti! *Ben de günlük tutardım*, demişti Alice'in hayran olduğu ve takdir ettiği bir ciddiyetle.

Annesinin sert bakışları arasında, kapaktaki küçük, sarı etikete *Alice Cecilia Edevane* yazmıştı. Alice daha o an kendini daha gerçek ve dürüst hissetmişti.

Annesi, Alice'in ikide bir cebindeki defteri okşamasını hiç hoş karşılamıyordu. *Bir hinlik peşindeymişsin gibi duruyor*, diyordu. Ama bu tanım Alice'i hiç mi hiç rahatsız etmiyordu. Aksine, annesinin hoşnutsuzluğu onun için bir ödüldü âdeta. Alice, Eleanor Edevane'in güzel yüzünü asmasına aldırmadan defterini ona kim olduğunu hatırlatan bir mihenk taşı gibi görmeye devam ediyordu. Defteri onun sırdaşıydı ve Ben Munro'yu yalnızca o biliyordu.

Alice'in gözleri ona değeli neredeyse bir yıl olacaktı. Ben Munro, Loeanneth'e 1932 yazının son günlerinde gelmişti. Yaz Dönümü Partisi bütün heyecanlarıyla birlikte gelip geçmişti. Kendilerini bunaltıcı sıcağa bırakmaktan başka pek bir çareleri kalmamıştı. Malikâneye o kadar uyuşuk bir hava hâkimdi ki, sekiz aylık hamile anneleri bile inci kol düğmelerini açıp elbisesinin ipek kollarını dirseklerine kadar kıvırıyordu.

Alice günü söğüt ağacının altındaki salıncakta en büyük sorununa kafa yorarak geçiriyordu. Etrafı aile hayatının tanıdık sesleriyle çevriliydi. Uzakta, kayığın kürekleri suyu tembel bir ritimle döverken, annesiyle Bay Llewllyn gülüşüyordu. Clemmie kollarını iki kanat gibi açarak çayırda daireler çiziyor ve bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu. Deborah yakınlarda bir yerde Rose dadıyla son Londra mevsiminin skandallarını masaya yatırıyordu. Ama Alice yalnızca yaz böceklerinin vızıltısını dinlemeye kararlıydı.

Neredeyse bir saattir salıncaktaydı. Yeni dolma kaleminin beyaz elbisesine mürekkep akıttığının bile farkında değildi. Birden karanlık korudan güneşe biri çıktı. Omzuna branda bezinden bir çanta atmıştı. Diğer elinde paltosu vardı. Hafiften kasılarak, ağır ağır yürüyordu. Alice salıncağı yavaşlatıp yanağını ipine dayayarak söğüt dallarının arasından baktı.

Loeanneth konumu itibarıyla insanların yoldan geçerken uğrayabileceği bir yer değildi. Tıpkı peri masallarındaki evler gibi küçük bir vadideydi ve etrafı sık bir ormanla çevriliydi (ve kâbuslardaki gibi ama Alice'in o sırada böyle düşünmek için bir sebebi yoktu tabii). Malikâne arazinin güneş alan bir yerine inşa edilmişti ve nesillerdir Alice'in annesinin ailesi, deShiel'lara aitti. Ve ne tuhaftır ki, şu genç adam yine de, bir sihir gibi birdenbire karşılarında bitivermişti.

Alice doğuştan meraklı bir kızdı. Hayatı boyunca bunu insanlardan defalarca duymuş ve daima bir iltifat olarak algılamıştı. Ama o günkü merakının kaynağında daha çok bunaltı ve dikkatini başka bir şeylere verme arzusu yatıyordu. Bütün yazdır bir aşk ve gizem romanı üzerinde çalışıyordu. Ama kelimeler âdeta kaleminden dökülürken, üç gün önce birdenbire durmuştu. Alice, başkahramanı Laura'yı suçluyordu. Onca bölümü onun

zengin iç dünyasını yansıtmaya adamıştı ama Laura nedense şimdi onunla iş birliğine yanaşmıyordu. Esmer, uzun boylu ve yakışıklı Lord Hallington, aklını başından almıştı herhâlde.

Alice eve doğru yürüyen genç adamı kararlılıkla izledi. Laura mecburen bekleyecekti. Zira bu mesele daha önemliydi.

Arazinin içinden bir dere geçiyordu. Tam da, ağaçların karanlığına gömülmeden önce kısacık bir an için aydınlık yüzünü gösterdiği yerde uzun zaman önce bilmem kim amcanın yaptırdığı, taş bir köprü vardı. Yabancı, köprünün başında durdu. Yüzünü yavaşça geldiği yöne döndü ve elindeki bir şeye baktı. Belki bir kâğıt parçasına ya da teninde oynaşan bir ışık beneğine. Başını eğişinde ve sık koruya bakışında öyle bir ısrar vardı ki, Alice gözlerini kıstı. O bir yazardı. İnsanları anlayabilir ve bir kırılganlığı hemen sezebilirdi. Neden tereddüt ediyordu acaba? Sonra genç adam yine önüne döndü ve elini gözlerine siper ederek iki yanı çalılıklarla çevrili araba yoluna ve asil porsuk ağaçlarının bekçilik ettiği malikâneye baktı. Hiç kıpırdamıyordu. Sonra paltosuyla çantasını yere bıraktı. Pantolon askılarını omuzlarına geçirip derin bir iç çekti.

Alice işte o an yine o tuhaflıklarından birine kapıldı. Aslında bunlara netlik anları demek daha doğruydu. Birdenbire geliveriyorlardı. Belki insanların düşüncelerini okuyabildiği içindi ama bazı şeyleri önceden biliyordu. Bir kere Loeanneth, bu adamın alışık olduğu türde bir yer değildi. Ama alın yazısında ne varsa onu yaşıyordu. Bir yanı dönüp gitmek istiyor ama kaderine sırt çeviremiyordu. Alice salıncağın ipine sımsıkı tutunarak onu izlemeye devam ederken, aklında bir sürü fikir uçuşmaya başladı.

Genç adam paltosuyla çantasını aldı ve ağaçların arasında gizli eve doğru ilerleyişini sürdürdü. Adımlarına yeni bir karar-

lılık gelmişti. Bunu herkes fark etmezdi belki ama Alice anlamıştı. Kendinden hoşnutça gülümsedi. Ama sonra kör edici bir netlikle az kalsın salıncaktan düşecekti. Aynı anda eteğindeki mürekkep lekesini fark etti. Ve yine o an büyük problemini çözdü. Esrarengiz bir yabancının hayatına girişiyle sarsılan Laura, bu adamın gösterişli dış görünüşünün ardında gizli, korkunç bir sırrı açığa çıkaracak ve suçlu geçmişini öğrendiğinde, ona şöyle fısıldayacaktı...

"Alice?"

Loeanneth'in banyo penceresinden Ben Munro'yu gözetleyen Alice, yanağını tahta pervaza çarptı.

"Alice Edevane! Neredeysen, derhâl çık ortaya!"

Alice kapalı kapıya göz attı. Geçen yazın tatlı anıları, âşık olmanın baş döndürücü heyecanı, Ben'le ilişkilerinin ilk günleri ve bunun yazılarına kattıkları etrafına saçılmıştı. Koridordaki sert ayak seslerine bronz kapı tokmağının hafifçe titreyişi eşlik etti. Alice nefesini tuttu.

Annesi bir haftadır tam bir sinir küpüydü. Her sene böyle olurdu. Eleanor Edevane becerikli bir ev sahibi değildi ama Yaz Dönümü Partisi, deShiel ailesinin en eski geleneklerinden biriydi. Annesinin, partiyi çok sevdiği babası Henri'nin anısına vermesi de olaya ayrı bir önem katıyordu. Eleanor'un sinirleri her sene gerilirdi ama bu yıl daha bir kötüydü sanki.

"Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum, Alice. Deborah seni görmüş."

Deborah. Alice'in ablası, baş ispiyoncu ve kötülükler kraliçesi. Alice öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Meşhur Eleanor Edevane'in, annesi olması yetmiyormuş gibi, bir de en az onun kadar mükemmel Deborah vardı. Deborah dünya güzeliydi, zekiydi ve mevsimin en gözde bekârıyla nişanlıydı. Neyse ki üç kızın en

küçüğü Clementine o kadar garipti ki, Alice onun yanında normal kalıyordu.

Annesi, peşinde Edwina'yla koridordan fırtına gibi geçerken, Alice pencereyi araladı. Yüzünü okşayan sıcak esinti, yeni biçilmiş çimen ve deniz tuzu kokuyordu. Böyle esip köpürürken annesine bir tek Edwina dayanabilirdi. Ama o da bir insan değil, bir Golden Retriever'dı. Zavallı babası bile saatler önce tavan arasına kapanıp kendini doğal tarih çalışmalarına vermişti. Asıl sorun, Eleanor Edevane'in mükemmelliyetçi bir karakter olmasıydı. Yaz Dönümü Partisi'nin her bir ayrıntısı beklentilerini karşılamalıydı. Alice bunu inatçı bir kayıtsızlık maskesinin ardına gizlese de, uzun zamandır kendisinin de annesinin beklentilerini karşılayamadığını düşünüyordu. Eskiden fazla uzun boyunu ve tarla sıçanı kahvesi, isyankâr saçlarını aynada üzüntüyle süzerdi. Gerçek insanlar yerine uydurma karakterlerle olmayı tercih ettiği için kendinden utanırdı.

Ama bunlar geçmişte kalmıştı. Ben giderek yükselen yığına bir kütük daha attığında Alice gülümsedi. Deborah gibi çekici olmayabilirdi ve hiçbir zaman, çok sevilen bir çocuk kitabında ölümsüzleşen annesine benzemeyecekti. Ama onun da başka bir özelliği vardı. "Sen gerçek bir hikâyecisin, Alice Edevane," demişti Ben, bir akşamüzeri. Derenin serin suları usulca akıyor, güvercinler geceyi geçirecekleri dallara tünüyordu. "Hayatımda hiç hayal gücü senin kadar geniş birine rastlamadım. Müthiş fikirlerin var." Bunları yumuşak bir sesle, gözlerinin içine bakarak söylemişti. Alice o zaman bu gözlerin ardındakini görmüş ve bundan hoşlanmıştı.

Köşeyi dönmeden önce son kez annesinin sesini duydu. Çiçeklerle ilgili bir şey diyordu. "Hah şöyle," diye mırıldandı Alice. "O güzel canını neden sıkıyorsun?" Eleanor Edevane'in

yüzüne karşı asla söyleyemeyeceği sözleri arkasından mırıldamanın da ayrı bir hazzı vardı.

Alice banyo penceresinden son bir kez göle baktıktan sonra parmaklarının ucuna basa basa odasına gitti. Yatağının altında sakladığı değerli dosyasını özgürlüğüne kavuşturmanın zamanı gelmişti. Sonra, acelesine rağmen koridorda serili yırtık pırtık Afgan halısına takılmadan yürümeyi becerdi. Büyük büyükbabası Horace, bunu Orta Doğu'dan yollamıştı. Alice merdiveni ikişer ikişer inip holdeki sehpadan bir sepet aldı ve yeni bir güne adım attı.

Hava muhteşemdi. Alice taşlı patikada yürürken dayanamayıp bir şarkı mırıldanmaya başladı. Sepetin yarısı ancak doluydu ve henüz kır çiçeklerinin bittiği çayırlara gitmemişti. En güzel çiçekler orada yetişirdi. Alışılagelmiş çeşitlerin yanı sıra bazen sürpriz bitkilere de rastlanırdı. Ama Alice sabahı annesinden kaçmakla ve Bay Harris'in öğle yemeği arası vermesini beklemekle geçirmişti. Böylece Ben'i yalnız yakalayabilecekti.

Onu son gördüğünde, Ben ona bir şey vereceğini söylemişti. Alice gülmüştü. Ben o zaman, Alice'in dizlerini titreten çarpık gülümsemelerinden biriyle ona bakıp "Komik olan ne?" diye sormuştu. Alice kendini toparlayıp "Ben de sana bir şey vereceğim de ondan güldüm," demişti.

Alice taş patikanın sonundaki en heybetli porsuk ağacının arkasında durdu. Parti için etrafını bir telle çevirip dallarını budamışlardı. Alice kafasını uzattı. Ben hâlâ adacıktaydı. Bay Harris ise gölün en uzak ucunda, kütükleri kıyıya götürmek için kayığa yükleyen oğlu, Adam'a yardım ediyordu. Zavallı Adam. Alice onun kulağının arkasını kaşımasını izledi. Bayan Stevenson'a bakılırsa, bir zamanlar ailesinin gururuydu. Uzun boylu, sağlıklı

ve güçlüydü. Ama sonra Passchendaele'de başının yan tarafına isabet eden bir şarapnel parçasıyla sakatlanmıştı. Aşçı Stevenson oklavasıyla zavallı bir hamur topağını ezerken, bir yandan da savaşın korkunç bir şey olduğunu anlatmaya bayılırdı. "Dağ gibi oğlan gitti, geriye bu biçare kaldı," derdi.

Bayan Stevenson'a kalırsa, bu trajedinin tek tesellisi Adam'ın kendindeki değişimin farkında olmaması ya da en azından öyle görünmesiydi. Ama Bayan Stevenson özündeki derin İskoç karamsarlığına ihanet etmeden eklerdi, "Onunla kalsa iyi. Daha bir sürü genç, evlerine yaşam sevinçlerini yitirmiş olarak gelecek."

Adam'a malikânede iş vermeyi Alice'in babası istemişti. Alice onun, duygularının yoğunluğundan ötürü tizleşen bir sesle Bay Harris'e, "Ömrü boyunca burada işi hazır," dediğini duymuştu. "Bunu sana daha önce de söyledim. Burası Adam'ın da evi."

Rüzgâr belli belirsiz soluğuyla yanağını okşarken, Alice sol kulağının yakınındaki yumuşacık vızıltıyı fark etti. Bakışlarını yana kaydırdığında bir yusufçuk gördü. Nadir rastlanan bir türdü. Bir sarı avcı. Yine o eski heyecana kapıldı. Yaz Dönümü Partisi çılgınlığındaki annesinden saklanan babasını çalışma odasında hayal etti. Alice hızlı davranırsa böceği yakalayıp babasının koleksiyonuna katabilirdi. Böyle bir hediyenin babasını ne kadar sevindireceğini biliyordu. Küçüklüğünde babasının bilim kitapları, beyaz eldivenler ve vitrinli dolaplarla dolu, tozlu odasına girebilme ayrıcalığına sahip olmanın gururuna benzeyen bir tatmin duygusuyla şişinebilirdi yine. Alice eskiden bu odaya kabul edildiğine o kadar sevinirdi ki, parlak, gümüş iğnelerin saçtığı dehşeti görmezden gelirdi.

Ne yazık ki şimdi buna vakti yoktu. *Neden,* diye düşünürken bile aklı başka bir yerdeydi. Kaşlarını çattı. Kafasını bir mese-

leye taktı mı zamanın şeklini yitirmesini hep komik bulurdu. Saatine baktı. Yirmi dakika sonra baş bahçıvan her gün yaptığı gibi, peynirli ve turşulu sandviçini yemek için kulübesine çekilecekti. Harris alışkanlıklarına bağlı bir adamdı ve Alice bunu takdir ediyordu.

Alice, yusufçuğu unutup hızla patikanın ucuna doğru yürüdü. Gizlice gölün etrafından geçti. Avludan ve havai fişek düzeneğinin etrafım süpüren bahçıvanlardan bilhassa uzak durdu. Batık Bahçe'ye varana kadar durmadı. Sonra eski çeşmenin güneşte ılınan basamaklarına oturarak sepeti yanına koydu. Burasının mükemmel bir gözetleme noktası olduğuna karar vermişti. Yakındaki geyik dikeni hem onu gizliyor, hem de sık dallarının arasından yeni iskeleyi gözleme imkânı sunuyordu.

Alice, Ben'i yalnız yakalamayı beklerken, bir çift karga, deniz mavisi gökyüzünde birbirlerine doğru uçtu ve tam çarpışacaklarken yön değiştirdiler. Alice'in gözleri evin tuğla ön cephesini yemyeşil çelenklerle süsleyen merdivenli adamlara kaydı. İki hizmetçi, saçakların arasına gerilen iplere kâğıt fenerler asıyordu. Alice evi yıllık opera gezmesine çıkan yaşlı bir dula benzetti. Güneşte parlayan minik ve dekoratif üst kat pencereleri de değerli taşlarla bezeli kolyesiydi.

Alice birden Loeanneth'e karşı derin bir sevgi duydu. Zira kendini bildi bileli bu ev ve bahçeleri onun için soluk alıp veren ve içi yaşam enerjisiyle dolu bir varlıktı. Deborah çoktan Londra'nın büyüsüne kapılmıştı ama Alice hiçbir yerde buradaki kadar mutlu ve kendi gibi değildi. Derenin kıyısında oturup ayaklarını yavaş akıntıya bırakmak, şafaktan önce yatağından, pervazına yuva yapan kırlangıç ailesini dinlemek ve koltuğunun altında defteriyle gölün etrafında gezinmek onun en büyük zevkleriydi.

Alice bir gün büyüyeceğini ve yetişkinlerin çoğunlukla büyüdükleri evde yaşamaya devam etmediğini anladığında yedi yaşındaydı. İşte o zaman, varlığıyla ilgili müthiş bir korku çöreklenmişti içine. Alice de her fırsatta önüne gelen her yere adını kazımaya başlamıştı. Kahvaltı odasının sert İngiliz meşesi pervazlarına, silah odasının karolarının arasındaki harca, girişteki Çilek Hırsızı desenli duvar kâğıdına. Bu ufacık çabalar onu kopmaz bir bağla eve bağlayacaktı sanki. Alice o yaz her yere adını kazımış ama sonra annesi bu enteresan sevgi gösterisini keşfedip onu vandallıkla suçlamıştı. "Bu eve en çok senin saygı duyduğunu sanırdım," diye tıslamıştı. "Benim çocuğum böylesine büyük bir hürmetsizlik etsin, böylesi zalimce ve düşüncesizce bir eşek şakası yapsın, inanılır gibi değil!" Alice evi sahiplenme ihtiyacının basit bir yaramazlıkla karıştırılmasına nasıl da içerlemişti.

Ama şimdi o çocukça takıntısı geçmişte kalmıştı. Alice bacaklarını öne uzatıp ayak parmaklarını aynı hizaya getirdi ve mutlulukla iç geçirdi. *Köprünün altından çok sular aktı*, diye düşündü. Her yer güneş içindeydi. Bahçedeki yapraklar altın pırıltılarına boyanmıştı. Yakınlardaki söğüt ağacının dalları arasına gizlenen bir çalı bülbülü tatlı bir türkü tutturmuş, bir çift yaban ördeği şişman bir salyangoz için kavgaya tutuşmuştu. Orkestra bir dans parçasını çalışıyordu. Müzik, gölün yüzeyinde dalga dalga yayılıyordu sanki. Ne güzel bir gündü. Haftalardır şafağı gözleyerek endişeyle kıvranıyorlar ve bilenlere danışıyorlardı. Ama bugün güneş doğmuş, gökyüzünde başıboş gezen birkaç bulutu da kovalamış ve tüm kaygıları silip süpürmüştü. Akşam bunaltıcı sıcağı kıracak tatlı bir esinti çıkacaktı belli ki. Ve Yaz Dönümü Partisi her zamanki gibi büyüleyici olacaktı.

Alice, Yaz Dönümü Partisi'nin sihrini, partiye katılacak yaşa gelmeden bile hissedebiliyordu. O zamanlar, Bruen dadı onları

aşağı götürür, en şık kıyafetleri içindeki Alice ve iki kız kardeşi konukları karşılamak için sıraya dizilirdi. Parti hep biraz gergin ve sıkıntılı bir havada başlardı. İyi giyimli yetişkinler baston yutmuş gibi dikilerek gecenin çökmesini beklerdi. Ama sonra, Alice uyuması gereken saatlerde, dadısının nefeslerinin sığlaşmasını bekleyip usulca çocuk odasının penceresine yaklaşır ve bir tabureye tüneyip gece olgunlaşan meyveleri andıran fenerlere ve gümüşi suda sürüklenen şenlik ateşine bakardı. Yerler ve insanlar şimdi de az çok çocukluğundan hatırladığı o efsunlu dünyadaki gibiydi. Ama bugünün başka bir özelliği vardı.

Bu gece o da konukların arasında olacaktı. Alice heyecanla ürperdi. Saatine bakıp sepetin kenarına sıkıştırdığı dosyayı çıkardı. Bunda en değerli hazinelerinden biri vardı. Remington bir daktiloda saatlerce ter dökerek yazdığı bir yıllık emeğinin iki kopyasından biri. Başlıktaki ufacık hata gözüne çarptı. Ç yerine *c* yazmıştı. Ama bunun dışında her şey kusursuzdu. Ben yaptığı yazım hatasına aldırmayacaktı nasıl olsa. Hatasız kopyayı Victor Gollancz'a göndermesinin daha yerinde olacağını ona ilk o söyleyecekti. Kitap yayınlandığında, ilk baskılarından biri de onun olacaktı. Hatta Alice kitabı onun için imzalayabilirdi. İthaf yazısının hemen altını.

Hoşça kal Tavşan Kardeş. Alice başlığı yüksek sesle okurken omurgasından aşağı hoş bir karıncalanma yayıldı. Hikâyesiyle gurur duyuyordu ve ilk kez basılmasından umutluydu. Sıkı bir cinayet romanıydı. Alice, *En İyi Polisiye Hikâyeleri* kitabını ön sözüne dek defalarca okuduktan sonra Bay Ronald Knox'un olmazsa olmazlarını listelemişti. Bir kere iki ayrı türü harmanlamak hataydı. Alice, Laura'yı öldürüp hikâyeye sil baştan başlamıştı. Bir kır evi, bir dedektif ve bir ev dolusu şüpheli hayal etmişti. Heyecanı son ana dek korumakta biraz zorlanınca, bir

yankı tahtasına ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Diğer bir deyişle Holmes'una bir Watson arıyordu. Alice şanslıydı ki, onu bulmuştu. Hatta daha fazlasını da bulmuştu.

Sevgili suç ortağım, B.M.'ye.

Alice parmağını bu yazının üzerinde dolaştırdı. Roman basıldığında onları herkes öğrenecekti ama Alice'in umurunda değildi. Hatta bir yanı bunun için sabırsızlanıyordu. Birkaç kez Deborah'ya ya da Clemmie'ye söylemesine ramak kalmıştı. O sözleri yüksek sesle söylediğini duymayı o kadar istiyordu ki. Annesinin şüphelendiğini biliyordu. Kaç kez onun bir şeyler soracağını fark edip kaçmıştı. Ama Alice kitap basıldıktan sonra bunu öğrenmelerini doğru ve yerinde buluyordu nedense.

Hoşça Kal Tavşan Kardeş, Ben'le sohbetlerinden doğmuştu. Bunu onsuz asla yapamazdı. Alice ikisinin fikirlerini kâğıda dökmüştü. Soyut bir varlığı, bir olasılığı ete kemiğe büründürmüştü. Alice, Ben'e kitabının bir kopyasını verirken aralarında hiç konuşulmayan bir sözü de gerçeğe dönüştüreceğini hissediyordu. Edevane ailesinde bir söz verildi mi muhakkak tutulurdu. Bunu annelerinden öğrenmişlerdi. Daha konuşmaya başladıkları ilk andan itibaren onlara sözlerinin eri olmaları öğretilmişti.

Geyik dikeninin diğer tarafından sesler gelince, Alice kopyayı kaptığı gibi göğsüne bastırdı ve kulak kesildi. Sonra çalıya biraz daha yaklaşıp elmas biçimli, minik yaprakların arasındaki bir boşluğa gözünü uydurdu. Ben artık adacıkta değildi. Kayık iskeleye geri dönmüştü. Alice tek gözüyle kıyıyı taradı. Üç adam, kalan kütük yığınının yakınındaydı. Ben teneke matarasını ağzına dayamıştı. Yutkunurken âdemelması aşağı yukarı hareket ediyordu. Sakalları biraz uzamıştı. Alice çenesindeki gölgeyi seçebiliyordu. Siyaha çalan kahverengi bukleleri yakasına değiyordu. Gömleğinde koyu bir ter lekesi vardı. Alice'in kalp atışları

hızlandı. Ben'in kokusunu seviyordu. Tıpkı toprak kokusu gibi gerçek ve dünyeviydi.

Bay Harris alet çantasını alıp son birkaç talimat verdi. Ben usulca gülümseyerek kafasını salladı. Alice de onunla birlikte gülümsedi. Neler konuştuklarını duyamıyordu. Ben'in sol yanağındaki gamzeydi onu gülümseten. Güçlü omuzlarıydı. Kollarını kıvırdığı gömleğinden görünen teniydi. Ben uzaktan gelen bir sesle doğruldu. Alice onun bakışlarını takip etti. Ben artık Bay Harris'le ilgilenmiyordu. İlerideki bahçelerin orada bir noktaya bakıyordu.

Tilki kuyruklarını andıran zambakların ve minelerin arasından ufacık bir karaltı zıplayarak eve doğru ilerliyordu. Theo. Küçük kardeşi, Alice'in gülümsemesinin bütün yüzüne yayılmasına sebep oldu. Ama hemen arkasındaki kocaman, siyah gölgeyi fark edince dudaklarını büzdü. Ben'in kaşlarının neden çatıldığını anlamıştı. Bruen dadıyı ikisi de sevmiyordu. Bu doğaldı aslında. Bir despotu kim severdi ki? Dünyalar tatlısı Rose dadının neden kovulduğu hâlâ gizemini koruyordu. Kadıncağız herkesle iyi geçiniyor ve Theo'nun üzerine titriyordu. Herkesi eleştiren babalarının bile Theo bahçede ördeklerin peşinden koşarken Rose dadıyla birkaç kelime ettiğini görenler olmuştu.

Ne var ki, annesinin yıldızı Rose dadıyla barışmamıştı. Alice iki hafta önce onları tartışırken görmüştü. Çocuk odasının önünde fısıldaşarak ateşli bir kavgaya tutuşmuşlardı. Theo'yla ilgili bir anlaşmazlık olmalıydı. Alice uzaktan ne söylediklerini duyamamıştı. Sonrasında Rose dadı gönderilmiş ve Bruen dadı yeniden görev başına çağrılmıştı. Alice o Hint yağı kokulu yaşlı cadıdan sonsuza dek kurtulduklarını sanıyordu. Hatta Büyükanne deShiel'ın, Bruen dadının hükümdarlığına onun son verdiğiyle ilgili sözlerine kulak misafiri olduğunda gögsü

gururla kabarmıştı. Ama Bruen dadı geri dönmüştü işte. Üstelik eskisinden bile daha huysuzdu.

Alice, Rose dadının gidişine üzülürken, artık yalnız olmadığını fark etti. Bir dal çıtırdadı ve Alice korkuyla irkilerek başını çevirdi.

"Bay Llewellyn!" diye bağırdı arkasındaki kambur karaltıyı görünce. "Beni korkuttunuz!" Bay Llewellyn bir kolunun altına şövalesini, diğerine resim kâğıtlarını sıkıştırmıştı.

"Alice, hayatım. Böyle bir niyetim yoktu. Özür dilerim. Biraz sohbet ederiz diye düşünmüştüm."

"Şimdi mi?" Yaşlı adamı sevmesine rağmen, Alice'in içi öfkeyle doldu. Bay Llewellyn o resim yaparken Alice'in yanında oturduğu, akıntıya karşı kürek çekerken kıkırdadıkları ve birlikte peri avına çıktıklarında Alice'in ona çocukluk sırlarını verdiği günlerin geçmişte kaldığını bir türlü anlamıyordu. Evet, Bay Llewellyn bir zamanlar onun için değerliydi. Çocukken en yakın dostlarından biri ve yazarlığa başladığında akıl hocasıydı. Alice bir ilham anında çiziktirdiği çocukça hikâyeleri ona okumak için koşar, ihtiyar adam da ciddi bir eleştirmen edasıyla bunlara yorum yapardı. Ama Alice artık on altı yaşındaydı. Başka merakları ve onunla paylaşamayacağı sırları vardı. "Maalesef meşgulüm," dedi.

İhtiyar adamın bakışları çalılığın arasındaki gözetleme deliğine kaydı. Alice utançla başını eğdi.

"Parti hazırlıklarını izliyorum," dedi çabucak. Bay Llewellyn aslında kimi izlediğini gayet iyi bildiğini gösteren imalı bir gülümsemeyle ona bakınca Alice ekledi, "Bir de anneme çiçek toplamam gerek."

Bay Llewellyn, Alice'in bir köşede bıraktığı sepete göz attı. İçindeki çiçekler öğle sıcağında çoktan boyunlarını bükmüştü.

"Sonra hemen eve döneceğim," diye devam etti Alice.

"Anlıyorum," dedi yaşlı adam. "Başka bir zaman olsa, bu kadar işinin arasında seni asla rahatsız etmezdim. Ama seninle konuşmak istediğim önemli bir mesele var."

"Kusura bakmayın ama cidden vaktim yok."

Bay Llewellyn neşeli mizacına hiç uymayacak kadar kederlenmişti. Alice onun son zamanlarda iyi görünmediğini fark etti. Sıkıntısını belli etmemeye çalışıyordu ama dalgın ve keyifsizdi. Alice onun, saten yeleğinin düğmelerini yanlış iliklediğini fark etti. Eski fuları da yana kaymıştı. Birden ona karşı derin bir şefkat hissedip hatasını telafi etmeye çalıştı. "Ne güzel olmuş," dedi koltuğunun altındaki resmi işaret ederek. Bunu bütün samimiyetiyle söylemişti. Bay Llewellyn'in Theo'nun resmini yaptığından haberi yoktu ve adam gerçekten de çok benzetmişti. Çocuğun tombul yanaklarını, dolgun dudaklarını ve güven dolu, iri gözlerini kâğıda aynen geçirmişti. Sevgili Bay Llewellyn onların hep en iyi yanlarını görürdü zaten. "Çaydan sonra konuşsak?" diye önerdi Alice tatlı bir gülümsemeyle. "Ya da partiden önce bir ara?"

Bay Llewellyn hafifçe kaşlarını çatarak bir süre düşündükten sonra, "Şenlik ateşinde buluşmaya ne dersin?" diye sordu.

"Geliyor musunuz?" Bu Alice'e sürpriz olmuştu doğrusu. Bay Llewellyn sosyal bir adam değildi. Genellikle kalabalıktan kaçardı. Özellikle de, onunla tanışmaya can atan insanların olduğu kalabalıklardan. Anneleriyle arası iyi olmasına rağmen, Eleanor bile onu hiçbir partiye katılmaya ikna edememişti. Annesi yine her zamanki gibi *Eleanor'un Sihirli Kapısı*'nın ilk baskısını sergileyecek ve insanlar bunun yaratıcısıyla tanışmak isteyecekti. Çalılığın kenarına çömelip eski taş sütunun toprağa gömülü tepesini aramaktan asla vazgeçmiyorlardı.

"Simeon, bak! Haritadaki pirinç halka! Tıpkı kitaptaki gibi." Bilmiyorlardı ki, tünel onlar gibi meraklı konuklardan korunabilsin diye yıllardır kapalıydı.

Alice normalde eski dostunun bu ani karar değişikliğini sorgulardı ama çalılığın arkasından gelen bir erkek kahkahasıyla dikkati dağıldı. "Bırak, Adam. Git, babanla yemek ye. Burayı sonra toparlarız!" diye bağırdı biri.

"Tamam, o zaman. Bu gece konuşuruz," dedi Alice bir çırpıda.

"On bir buçukta çardakta buluşalım mı?"

"Tabii, olur," diye geçiştirdi Alice.

"Sakın, unutma. Diyeceklerim önemli."

"On bir buçukta gelirim," dedi Alice sabırsızca.

Yaşlı adam hâlâ aynı yerde dikiliyordu. Suratındaki o ciddi ve hüzünlü ifadeyle ısrarla ona bakıyordu. Alice'in yüzündeki bütün detayları ezberlemeye çalışır gibi bir hâli vardı.

"Bay Llewellyn?"

"Clemmie'nin yaş gününde kayıkla gezmeye çıkışımızı hatırlıyor musun?"

"Evet. Harika bir gündü." Alice çeşmenin basamaklarından sepetini aldı. Bay Llewellyn nihayet imasını anlamış olmalıydı ki, Alice arkasını döndüğünde gitmişti.

Alice sebepsiz bir pişmanlıkla derin bir iç çekti. Ona böyle hissettiren aşktı herhâlde. Kendinden başka herkese acıyordu. Zavallı yaşlı Bay Llewellyn. Alice bir zamanlar onu bir sihirbaz sanırdı. Oysa şimdi yalnızca kambur bir ihtiyardı. Asla vazgeçemediği Viktorya dönemi kılıkları ve alışkanlıklarının vaktinden önce yaşlandırdığı bir biçare. Gençliğinde ağır bir bunalım geçirmişti. Aslında bu bir sırdı ama Alice bilmemesi gereken birçok şeyi bilirdi. Annesi o zamanlar küçüktü ve Bay Llewellyn

Henri deShiel'ın yakın arkadaşıydı. Londra'daki meslek hayatından vazgeçip *Eleanor'un Sihirli Kapısı*'nı yazmıştı.

Ne var ki, Alice, Bay Llewellyn'in neden bunalıma girdiğini bilmiyordu. Bunu bir ara mutlaka öğrenmeliydi ama bugün değil. Gelecek onu şu çalılığın ardında beklerken geçmişi kurcalamanın manası yoktu. Yaprakların arasından baktığında, Ben'in eşyalarını topladığını gördü. Birazdan bahçeden geçip öğle yemeği için kulübesine gidecekti. Alice yüzünü güneşe çevirip yanaklarını ısıtmasını bekledi. O anda kendinden başka hiç kimse olmak istemezdi. Şu koskoca dünyada ondan mutlusu yoktu. Çalılığın arasından geçip elinde dosyasıyla iskeleye doğru yürüdü. Işıltılı bir geleceğin eşiğindeki herkes gibi başını döndüren, kanını kaynatan bir heyecanla sarmalanmıştı.

3

Cornwall, 2003

YAPRAKLARIN ARASINDAN GÜNEŞ IŞIĞI SIZIYORDU. SADIE O KADAR hızlı koşuyordu ki, ciğerleri ona durması için yalvarıyordu. Ama Sadie durmadı. Yeri döven ayaklarının sesini dinleyerek biraz daha hızlandı. Bu ritmik patırtı, ıslak ve yosunlu topraktaki belli belirsiz yankısı ve korunun sık bitkilerle kaplı tabanı onu rahatlatıyordu.

Köpekler dar patikada bir süre önce gözden kaybolmuştu. Burunları yerde, yolun iki yanındaki böğürtlen çalılarının arasından pekmez gibi kayıp geçmişlerdi. Yağmurun nihayet durması onları Sadie'den daha çok mutlu etmişti muhtemelen. Onların varlığından bu kadar keyif alacağı aklının ucundan geçmezdi.

Büyükbabası bunu teklif ettiğinde, önce karşı çıkmıştı. Ama Sadie'nin birdenbire kapısında bitmesinden zaten kaygılanan Bertie ("Hayrola? Sen hiç izin kullanmazdın?") ısrar etmişti. "Koruyu bilmiyorsun. Kaybolabilirsin." Hatta torununun inadını kırmak için kasabalılardan birinin ona eşlik etmesini bile önermişti. Sadie sonunda köpeklere razı olmuştu.

Oysa Sadie yalnız koşmaya alışıktı. Bunu Bailey davası sarpa sarıp da Londra'daki hayatının mahvoluşundan çok önceden beridir yapıyordu. Bazıları spor olsun diye koşardı, bazıları zevk için. Bir de Sadie gibiler vardı. Azrail'den kaçarcasına koşanlar. Uzun zaman önce bir erkek arkadaşı yapmıştı bu benzetmeyi. Hampstead Korusu'nda iki büklüm soluklanmaya çalışırken, bunu Sadie'yi suçlarcasına söylemişti. Sadie omzunu silkip bunun neresi kötü diye düşünmüştü. Sonra da, şaşılacak kadar büyük bir umarsızlıkla birbirlerine uygun olmadıklarını anlamıştı.

Dalların arasından esen rüzgâr gecenin son yağmur damlalarını suratına püskürttü. Sadie başını sallayarak silkelendi ama durmadı. Patikanın iki yanında yaban gülleri açmıştı Küçük orman hayvanları devrik kütüklerin arasında yiyecek bulma telaşındaydı. Bunlar bu dünyada hâlâ iyilik ve güzelliğin var olduğunun ispatıydı. Şiirlere ve beylik sözlere konu olanlar tamamen yalan değildi. Ama Sadie'ninki gibi bir meslekte insan böyle şeyleri kolayca unutabiliyordu.

Hafta sonunda Londra gazeteleri yine aynı konuyu sakız gibi uzatmayı sürdürmüştü. Sadie, Bertie'yle kahvaltı ettiği Liman Kafe'de bir adamın omzunun üzerinden gazetesine göz atmıştı. Adam çimen gibi kokan yeşil bir karışım içiyordu. Beşinci sayfada tek sütunluk bir haberdi ama Maggie Bailey adı Sadie'nin gözünü bir mıknatıs gibi çekmişti. Cümlesini yarıda kesip hemen haberi okumuştu. Yeni bir gelişme yoktu. Nasıl olacaktı ki zaten? Dava kapanmıştı. Haberi yapan Derek Maitland'di. Komşusunun kemiğine yapışan bir köpek gibi hâlâ hikâyenin peşindeydi. Ama Derek'in mizacı buydu. Belki de, Sadie ilk başta onu bu sebeple seçmişti.

Ash ağaçların arasından önüne fırlayınca, Sadie irkildi. Köpek ıslak gülümseyişiyle ona şöyle bir baktıktan sonra sar-

kık kulaklarını savurarak koşmaya devam etti. Sadie bu kez geride kalmamaya kararlıydı. Yumruklarını sıkarak hızlandı. Gazeteleri okumamalıydı. Buraya bunun için gelmemiş miydi? Biraz ara verip Londra'daki sorunların yatışmasını bekleyecekti. Donald'ın tavsiyesi buydu. Onu kendi aptallığı yüzünden burnunun sürtülmesinden korumaya çalışıyordu. Niyeti iyiydi tabii ama bunun için biraz geç kalmıştı.

O sırada bütün gazeteler ve televizyon haberleri davadan söz ediyordu. Haftalardır hız kesmemişler, sadece zamanla Sadie'nin Met*'te dönen dümenlerle ilgili açıklamalarına yoğunlaşmışlardı. Ashford'un küplere binmesine şaşmamak lazımdı. Şef sadakatle ilgili görüşlerini her fırsatta dile getirmeye bayılırdı. Ellerini, önündeki lekelere bakarak öğle yemeğinde ne yediğini anlayabileceğiniz pantolonunun ceplerine sokup toplantı odasındaki dedektifleri tükürük yağmuruna tutardı: "Bir bülbülden daha kötüsü yoktur. Anlıyor musunuz? Bir ipucu mu yakaladınız, bu binadan dışarı çıkarmayacaksınız, kardeşim. Otu boku dışarıdakilere yetiştiren polisler bağlı bulundukları birime büyük zarar verir." Ashford sonra mutlaka dışarıdakilerle gazetecileri kastettiğini söyleyip "Kan emici pislikler!" diye hırlardı. Duygularının yoğunluğundan çenesi titrerdi.

Neyse ki basına ötenin Sadie olduğunu bilmiyordu. Donald, Sadie'nin hemen her hatasında yaptığı gibi, onu ele vermemişti. Sadie'nin minnetini her zamanki kabalığıyla geçiştirip "Boş versene. Ortaklar bunun içindir," demişti. Sadie'nin özenli çalışma tarzındaki ufak tefek hatalar aralarında şaka konusu bile oluyordu ama bu sonuncusu farklıydı. Donald kıdemli bir soruşturma dedektifi olarak ortağının davranışlarından sorumluydu. Bir sorguya giderken not defterini yanma almamak basit bir unut-

* Metropolitan Police Service. Ç.N.

kanlık olarak değerlendirilebilirdi. Ama bölümünün bir soruşturmayı eline yüzüne bulaştırdığıyla ilgili dışarı bilgi sızdırmak bambaşka bir konuydu.

Haber patladığında, Donald ispiyoncunun Sadie olduğunu hemen anlamıştı. Onu Fox and Hounds'a bira içmeye götürmüş ve en ufak bir tartışmaya mahal vermeyecek şekilde Londra'dan hemen ayrılmasını tavsiye etmişti. İzninin tamamını kullanıp derdi her neyse çözmeliydi. "Bu işin şakası yok, Sparrow," demişti pos bıyığına bulaşan bira köpüklerini silerek. "Neyin var bilmiyorum ama Ashford aptal değil. Gözü üzerinde. Büyükbaban Cornwall'daydı, değil mi? İkimizin de iyiliği için oraya git ve kendine çekidüzen vermeden de dönme."

Birden önüne devrik bir kütük çıktı. Sadie bunun üzerinden atlayıp havada spor pabucunun burnuna dokundu. Adrenalin ılık bir merhem gibi tenine yayıldı. Sadie daha da hızlandı. *Kendine çekidüzen vermeden dönme.* Söylemesi kolaydı. Donald yaptığı bu tedbirsizce hatanın sebebini bilmiyor olabilirdi ama Sadie biliyordu. Bertie'nin misafir odasındaki komodine sakladığı mektubu ve içeriğini düşündü. Kaliteli bir kâğıda, çiçek gibi bir el yazısıyla yazılmıştı ve içerdiği mesaj Sadie'de soğuk duş etkisi yapmıştı. Bütün sorunları, altı hafta önce Londra'daki dairesinin paspasına bırakılan o lanet mektubun üzerine basmasıyla başlamıştı. Önceleri ara sıra önemsiz dikkat eksiklikleri yaratıyor ve örtbas edilmesi kolay hatalara yol açıyordu ama sonra Bailey davası başlamıştı. O küçük annesiz kız ve *bum!* Asıl fırtına işte o zaman çıkmıştı.

Sadie son bir gayretle siyah bir kütüğe doğru koştu. Oradan geri dönecekti. Hedefine ulaştığında ıslak tişörtünü çekiştirip ellerini dizlerine koyarak iki büklüm oldu. Göğsü bir körük gibi inip kalkıyor, gözleri kararıyordu. Canı acıyordu ve bun-

dan memnundu. Ash çamurlu bir çıkıntının üzerinde dengede duran yosunlu bir kütüğü kokluyordu. Sadie su şişesini kafasına dikti. Sonra köpeğin de ağzına biraz su damlattı. Sadie onun siyah, yumuşak başını okşadı. "Kardeşin nerede?" diye söylendi. Ash başını yana eğip zeki gözlerle ona bakmayı sürdürdü. "Ramsay nerede?" dedi Sadie.

Etraflarını saran yemyeşil bitki örtüsüne baktı. Otlar başlarını güneşe doğru uzatmıştı. Korunun tabanı eğrelti otlarıyla kaplıydı. Hanımellerinin baygın kokusu ıslak toprağınkine karışmıştı. *Yaz yağmuru*, diye düşündü. Sadie bu kokuyu hep sevmişti. Hatta Bertie bunun sebebinin bir tür bakteri olduğunu söyledikten sonra daha da çok sevmişti. Ona doğru şartlar altında kötülüklerden iyilikler de doğabileceğini hatırlatıyordu. Sadie buna inanmayı gerçekten istiyordu.

Ağaçlar şaşılacak kadar sıktı. Sadie, Ramsay'i ararken Bertie'ye hak verdi. İnsan böyle bir yerde kaybolabilir ve hiç bulunmayabilirdi. Yanında köpekler varken bunun Sadie'nin başına gelmesi imkânsızdı ama belki bir peri masalındaki, küçük, masum bir kız burada sırra kadem basabilirdi. Kafasının içi romantik hayallerle dolu olduğu için fazla uzaklaştığını fark edemez ve sonsuza dek yitip giderdi.

Sadie yalnızca belli başlı çocuk masallarını biliyordu. Onun hayat tecrübelerindeki eksiklerden biri de buydu. Anne baba sıcaklığı, iyi notlar ve bir de masallar. Küçük Bailey kızının neredeyse bomboş odasında bile bir kitap rafı ve Grimm masalları vardı. Ama Sadie'nin çocukluğunda kimse ona "Bir varmış, bir yokmuş," diye fısıldamamıştı. Annesi, çocuğuna masal anlatacak bir kadın değildi. Hele babası hiç değildi. Hayal güçlerinin eksikliği bakımından birbirlerine çok benzerlerdi aslında.

Gelin görün ki, Sadie bir dünya vatandaşı olarak masallarda insanların kaybolduğunu ve bunun genellikle sık ve karanlık ormanlarda başlarına geldiğini biliyordu. Gerçek hayatta da insanlar kaybolurdu. Bazıları kaza eseri, diğerleri isteyerek. Bunlara kayıplar değil, kaybolanlar denebilirdi. Bulunmak istemeyenler. Maggie Bailey gibileri.

Donald daha küçük Caitlyn'i evde tek başına buldukları anda kararını vermişti: "Kaçmış." Haftalar sonra ellerine geçen not, haklılığını kanıtlıyordu. "Sorumluluk ağır gelmiş. Çocuklar, hayat, geçim derdi. Hep aynı hikâye."

Ama Sadie bu teoriye inanmayı reddetmişti. Kendi senaryosunu yazmış ve cinayetten kaçırılmaya dek bir sürü varsayım üretmişti. Bir annenin, çocuğunu böyle bırakamayacağını söyleyip ısrarla kanıtları gözden geçiyordu. Mutlaka atladıkları bir ayrıntı vardı ve onu bulmalıydı.

"Boşuna uğraşıyorsun," demişti Donald. "Bazen, Sparrow, her zaman değil ama bazen her şey göründüğü gibidir."

"Senin gibi mi?"

Donald gülmüştü. "Edepsiz." Sonra sesi yumuşamış, âdeta babacan bir tınıya bürünmüştü. Sadie'nin onu tanıdığı kadarıyla bu, bağırmasından bile kötüydü. "Hepimize olur. Bu mesleğe kaç yılını verirsen ver bir gün bir dava içine işler. İnsanın doğası bu. Ama unutma, insanın doğasında hata yapmak da var."

Sadie'nin nefesi düzene girmişti ama Ramsay hâlâ ortalıkta yoktu. Sadie ona seslendi. Sesi nemli ve karanlık yerlere gidip ona geri döndü: "Ramsay... Ramsay... Ramsay..." Son yankı da hiçliğe karıştı. Neredeydi bu köpek? Ramsay, Ash'ten daha mesafeliydi. Sadie onun güvenini daha geç kazanmıştı ve belki Ash'e haksızlık ediyordu ama bu sebeple Ramsay onun favorisi olmuştu. Sadie kolayca gösterilen sevgilere hep temkinli yakla-

şırdı. Maggie'nin annesi Nancy Bailey de onun gibiydi. Belki de onları yakınlaştıran bu olmuştu. *Folie a deux* diye bir laf vardı. *Ortak delilik*. İki aklı başında insan, aynı yanılsamaya düşmek için birbirlerini cesaretlendirirdi bazen. Sadie şimdi Nancy Bailey'yle birbirlerinin hayallerini beslediklerini ve birbirlerini Maggie'nin ortadan kayboluşunun ardında bir gizem olduğuna inandırdıklarını görebiliyordu.

Sadie'ninki delilikti gerçekten de. On yıllık polis, beş yıllık dedektifti. Ama o leş kokulu dairede o küçük kızı tek başına gördüğü anda bütün öğrendikleri aklından uçup gitmişti. Çocuk iyiydi. Arkasından vuran ışıkta dağınık sarı saçları başının tepesinde bir hale oluşturmuştu. Hayretle irileşen gözleriyle kapıyı kırıp eve dalan iki yetişkine bakıyordu. Onun yanına ilk Sadie gitmişti. Çömelip ellerini tutmuş ve kendine bile yabancı gelen berrak bir sesle, "Merhaba, tatlım," demişti, "bakayım geceliğinin önünde ne var? Dora mı o? Senin adın ne?" Çocuğun narinliği ve çaresizliği Sadie'nin çelikten bir zırhta muhafaza ettiği duygularını altüst etmişti. Bunu takip eden günlerde, çocuğun minik ellerini avucunda hissetmiş, geceleri uyumaya çalışırken, "Anne? Annem nerede?" diyen o ağlamaklı sesi duymuştu. Her şeyi yoluna koymak ve ona annesini geri vermek Sadie'de saplantı hâline gelmişti. Nancy Bailey de onu cesaretlendirerek iyice raydan çıkmasına sebep olmuştu. Haydi, kadıncağızın başka bir sebep aramak için bir nedeni vardı. Kızına böyle bir sorumsuzluğu konduramıyordu tabii. Kendini de suçluyordu. O hafta sonu arkadaşlarıyla tatile gitmese, bunların olmayacağını düşünüyordu. Ama ya Sadie? Onun daha akıllı uslu davranması gerekmez miydi? Bütün kariyerini ve hayatını bir varsayım üzerine nasıl tehlikeye atardı?

"Ramsay!" diye seslendi bir kez daha.

Ve karşılığı yine sessizlik oldu. Bir tek yaprakların hışırtısı vardı ve bir de yağmurda dolan bir hendekten taşan suların şırıltısı. Doğanın sesleri insana kendini daha yalnız hissettiriyordu. Kollarını kaldırıp gerindi. Nancy'yle konuşma arzusu göğsünde oturan kocaman bir taştı sanki. Ciğerlerini sıkan bir çift terli eldi. Sadie kendi rezilliğine katlanabilirdi belki ama Nancy'yi düşündükçe bütün benliğini ele geçiren utanca zor dayanıyordu. Ondan özür dilemek istiyordu. Bütün bunların korkunç bir yanlış değerlendirmeden kaynaklandığını, niyetinin hiçbir zaman kötü olmadığını söylemek istiyordu. Ama Donald onu iyi tanıyordu. Sadie, Cornwall'a gelirken, "Bana bak, Sparrow," demişti, "senin ihtiyarı aramayı aklından bile geçirme."

Sadie daha yüksek sesle bağırdı. "Ramsay! Haydi, oğlum. Neredesin?"

Kulaklarını dört açıp dinledi. Ürken bir kuşun kanat çırpışlarını duydu. Bakışlarını yukarı kaldırdığında, kafes gibi birbirinin içine geçen dalların arasından bir uçak gördü. Bebek mavisi gökyüzünde gümüşi bir noktadan ibaretti. Doğuya gidiyordu. Londra'ya doğru. Sadie, biri onu yerinden etmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Londra'daki hayatın, kendi hayatının onsuz devam ettiğini düşünmeye katlanamıyordu.

Buraya geldiğinden beri Donald'dan haber almamıştı. Aslında bunu beklemiyordu tabii. En azından şimdilik. Daha bir hafta olmuştu ve Donald bir ay izin alması için ısrar etmişti. Sadie insan kaynaklarındaki genç adama, "İstersem erken dönebilirim, değil mi?" diye sormuştu. Adam böyle bir soruyla ilk kez karşılaşıyordu belli ki. Ona şaşkın şaşkın bakmıştı. "Saçmalama," diye gürlemişti Donald daha sonra. "Eğer seni vaktinden bir gün önce bile burada görürsem soluğu Ashford'un yanında alırım." Sadie onun blöf yapmadığını biliyordu. Donald'ın emekliliğine

az kalmıştı ve çatlak ortağının bunu mahvetmesine izin vermezdi. Başka seçeneği kalmayan Sadie bavulunu toplamış ve kuyruğunu kıstırıp Cornwall'un yolunu tutmuştu. Cep telefonunun iyi çekmeyeceğinden korkarak Donald'a Bertie'nin numarasını vermişti ve hâlâ ortağının onu geri çağıracağına dair bir umudu vardı.

Hafif bir gürültü duyunca aşağı baktı. Ash bir heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Gözlerin ileride sabit bir noktaya dikmişti. "Ne oldu, oğlum? Pişmanlığın kokusu hoşuna gitmedi mi?" Ash kulaklarını dikti, boynundaki tüyler hafifçe dalgalandı ama aynı yere bakmaya devam etti. Sonra Sadie de duydu. Uzaktan Ramsay'in havlaması gelmişti. Telaşlanacak bir durum yoktu belki ama yine de tuhaftı işte.

Köpekler onu benimsediğinden beri Sadie'ye bir anaçlık gelmişti. Bundan rahatsız olsa da, Ash usulca hırladığında su şişesinin kapağını kapadı. "Gel bakalım," dedi bacağına vurarak. "Haydi, kardeşini bulalım."

Büyükannesiyle büyük babası Londra'da yaşarken köpekleri yoktu. Ruth alerjikti. Bertie onun ölümünden sonra Cornwall'a taşınmış ve zor günler geçirmişti. "Rahatım yerinde," diyordu telefonda, hattan gelen cızırtılar eşliğinde. "Burası pek güzel. Gündüzleri ufak tefek işlerle oyalanıyorum. Ama geceleri biraz sessiz oluyor tabii. Bazen televizyonla kavga ettiğimi fark ediyorum. Daha da kötüsü, hep o haklı çıkıyor."

Bertie işi dalgaya vuruyordu ama Sadie onun sesindeki hüznün farkındaydı. Büyükannesiyle büyükbabası birbirlerine çocuk yaşta âşık olmuştu. Ruth'un babası Bertie'nin ailesinin Hackney'deki dükkânına mal taşıyordu. Ruth'la Bertie o zamandan beri hiç ayrılmamıştı. Sadie, büyükbabasının ne kadar acı çektiğini görüyor ama elinden bir şey gelmiyordu. O hiçbir

zaman duygularını gerektiği gibi ifade edebilen biri olmamıştı. Ama büyükbabasına televizyon yerine bir labradorla kavga edebileceğini öneren oydu. Bertie gülüp bunu düşüneceğini söylemiş ve ertesi gün bir hayvan barınağına gitmişti. Tipik bir Bertie davranışı sergileyerek eve bir yerine iki köpek ve huysuz bir kediyle dönmüştü. Sadie bu dördünün mutlu bir aile olduğunu daha Cornwall'a geldiği ilk günlerde anlamıştı. Kedi vaktinin çoğunu kanepenin arkasında gizlenerek geçirse de, büyükbabası, Ruth'un hastalığından önceki mutlu günlerine dönmüş gibiydi. Sadie sırf bunun için bile olsa bugün iki köpeği de sağ salim eve götürecekti.

Ash hızlanmıştı. Sadie onu gözden kaybetmemek için nefes nefese kalmıştı. Bitki örtüsünün değiştiğini fark etti. Burası daha aydınlıktı. Güneşten faydalanan bitkiler arsızca büyüyüp çoğalmıştı. Sık dallar Sadie'nin şortunun paçalarına takılıyordu. Hayal gücünü çalıştırsa onu engellemeye çalıştıklarını bile düşünebilirdi.

Yoluna çıkan kayalıkların yanından dolaşarak dik yokuşu tırmandı. Tepeye vardığında birdenbire kendini ormanın kıyısında buluverdi. Durup karşısındaki manzaraya baktı. Bu kadar uzağa ilk kez geliyordu. Önünde yemyeşil bir çayır vardı. Uzakta bir çit görünce gözlerini kıstı. Kapısı yan yatmıştı galiba. Bu mesafeden iyi seçemiyordu. Onun ötesinde yine alabildiğine geniş ve ağaçlık, yeşil bir arazi uzanıyordu. Sadie birden nefesini tuttu. Çayırın ortasında küçük bir kız dikiliyordu. Arkasından güneş vurduğu için Sadie yüzünü göremiyordu. Ona seslenmek için ağzını açtığında çocuk sarı-beyaz ışıklı parçalara ayrılarak dağıldı.

Sadie kafasını iki yana salladı. Zihni yorgundu. Gözleri de öyle. En iyisi bir göz doktoruna görünmekti.

Ash omzunun üzerinden ona baktı ve Sadie'yi yavaş bulmuş olmalıydı ki, sabırsızca havladı. Sadie içindeki kötü hisse rağmen onu izledi. Aslında bu tip duygulara hiç alışkın değildi. Ama yaşadıklarından sonra gözü korkmuştu. Sadie bir şeylerden korkmaktan hiç hoşlanmıyordu. Bunu acizlik olarak görüyor ve üzerine gidilmesi gerektiğine inanıyordu.

Yaklaştığında tahta kapının güneşten ağarıp çatladığını ve menteşelerinden çıktığını gördü. Belli ki, uzun zamandır bu hâldeydi. Mor, borazan çiçekli bir sarmaşık, kazıklara öyle bir dolanmıştı ki, Sadie bu eğri büğrü tahta parçalarının arasından zor geçebildi. Ash, Sadie'nin onu takip ettiğinden emin olunca uluyarak gözden kayboldu.

Çimenler Sadie'nin çıplak dizlerine sürünüyordu. Terinin kuruduğu yerlerde rahatsız edici bir kaşıntı başlamıştı. Buranın insanın sinirlerini yay gibi geren bir havası vardı. Sadie daha kapıdan geçerken huzursuz olmuştu. Ama öyle önsezilere, malum olmalara filan takılacak değildi. Beş duyu organı işlevlerini gerektiği gibi yaptığı sürece altıncı hisse bel bağlamaya hiç gerek yoktu. Buradaki tuhaflığın mantıklı bir açıklaması vardı mutlaka. Sadie on dakika sonra bunun ne olduğunu buldu. Şu kocaman çayır belli ki bir zamanlar bir tarım arazisiydi. Ama ortalıkta çitleri onaran çiftçiler, tarlaları süren traktörler ya da otlanan hayvanlar yoktu. Ağaçlar, çimenler ve kuşlar vardı, o kadar. Dünyanın bu tarafı için son derece aşılmadık bir durumdu bu.

Sadie belki de kendine yanıldığını ispatlamak için etrafına bakındı. Bir yerlerden su sesi geliyordu. Yakınlardaki bir söğüt ağacı dalından bir kuş onu gözetliyordu. Bir kuzgundu galiba. Sadie rüzgârda hafifçe dalgalanan çimenler ve tek tük ağaçlar dışında hiçbir şey göremedi.

Birden görüş alanının kenarında parlak bir karaltı belirdi. Kuş kendini tüneğinden boşluğa bırakıp ona doğru uçmuştu. Sadie kuzgundan kaçmak için arkaya sıçradığında ayağı bir şeye takıldı. Dengesini kaybederek dev söğüt ağacının altındaki çamur birikintisine düştü. Neyse ki son anda elleriyle dizlerini yere koyabilmişti. Bir suçlu ararcasına sağa sola bakındığında, sol ayağına takılan küflü halatı gördü.

Halat.

Belki tamamen içgüdüsel olarak ya da tecrübeden, Sadie başını kaldırdı. Bazı cinayet mahallerindeki o korkunç detaylardan biri de buna benzer halatlardı zira. İşte oradaydı. Ağacın en kalın dalından halatın diğer ucu sarkıyordu. Ve biraz ileride bir tane daha halat vardı. Ucunda yamuk yumuk bir tahta parçası sallanıyordu. Sadie belki de bir ilmek görmeyi beklemişti ama bu yalnızca bir salıncaktı.

Doğrulup çamurlu dizlerine yapışan çalı çırpıları silkeledi. Sonra ağaçtan sarkan halatların etrafında döndü. Bu ıssız yerde eski bir çocuk oyuncağına rastlamak huzursuzluğunu artırmıştı. Ama daha fazlasını düşünemeden Ash yine ileri atıldı. Sadie için endişelenerek kısa bir süreliğine geri dönmüştü, fakat şimdi yine kardeşini bulma hevesindeydi.

Sadie halatlara son bir kez baktıktan sonra köpeği izledi. Ama bu kez daha önce gözden kaçırdıklarını fark etmeye başladı. İlerideki porsuk ağaçları eskiden bir çitti belli ki. Bakımsız kalmışlardı ama dikkatle bakıldığında, vakti zamanında bir bahçenin etrafını kuşatmak için oraya dikildikleri hemen anlaşılıyordu. Kuzeydeki kır çiçeği öbeklerinin arasında bir köprünün kemeri gizliydi. Kırık kapı iki doğal alanı birbirinden ayırmaya yarayan iptidai bir çözüm değildi. Doğa ve medeniyet arasında, zamanla çiğnenen bir sınırdı. Demek

ki, burası da bir tarla değil, bir bahçeydi. En azından, bir zamanlar öyleydi.

Porsuk ağaçlarının diğer tarafından bir uluma geldi. Ash buna hemen karşılık verdi ve yeşil çitin arasındaki bir boşluktan geçti. Sadie de aynısı yaptı ama şaşkınlıkla durdu. Karşısında etrafın ıssızlığına yakışacak kadar durgun bir göl vardı. Mürekkep rengi suyun yüzeyi bir ayna gibi parlıyordu. Kıyısındaki söğütlerin dalları suya doğru uzanmıştı. Gölün tam ortasındaki büyük, çamurlu çıkıntı, ya da belki buna adacık diyen de olurdu, hemen göze çarpıyordu. Her yerde ördekler vardı. Bir de orman ve su tavukları. Havayı yoğun bir koku sarmıştı. İçi solucan ve kurtçuk kaynayan toprağın kokusu. Sadie saçmaladığını bile bile kuşların boncuk gözlü bakışlarından rahatsız oldu.

Ramsay yine uludu ve Sadie gölün ıslak kıyısında yürümeye başladı. Onlarca yıllık ördek pisliklerinden ayakları kayıyordu. Şimdi Ash de havlamaya başlamıştı. Gölün uzak bir ucundaki tahta iskelede duruyordu. Burnunu havaya dikmişti.

Sadie bir söğüdün sarkık dallarını araladığında paslı bir zincirin ucundan sarkan cam fanusa çarpmamak için başını eğdi. Buna benzer dört tane daha küreye rastladı. Hepsi leş gibiydi. İçleri örümcek ağlarıyla dolmuştu. Sadie dalgın bir yüzle elini bir tanesinin altında gezdirerek ne işe yaradıklarını düşündü. Yaprakların arasında tuhaf ve doğaüstü meyveleri andırıyorlardı.

Sadie iskeleye vardığında, Ramsay'in arka bacaklarının çürük kerestelerdeki bir çatlağa sıkıştığını gördü. Hızlı ama dikkatli adımlarla köpeğe doğru yürüdü. Çömelip Ramsay'in başını okşadı. Neyse ki ciddi bir yarası yoktu. Onu oradan çıkarmanın en akıllıca yolunu düşünmeye çalıştı. Hayvanı kucaklayıp çekiştirmekten başka çaresi yoktu galiba. Ramsay öfkeyle ön patilerini iskeleye sürtüyordu.

"Biliyorum, dostum," diye mırıldandı Sadie. "Bazılarımız yardım almaktan hiç hoşlanmaz."

Sadie sonunda köpeğin bacaklarını çatlaktan kurtarmayı başardı. Bitkinlikle yere serildi. Nefese nefese kalmıştı. Ash minnetle boynunu yalayınca gözlerini kapayıp güldü. İçinden bir ses onu köhne iskelenin her an tümüyle çökebileceğine dair uyarıyordu. Ama Sadie'nin kıpırdayacak hâli kalmamıştı.

Güneş yükselmişti. Sadie'nin yüzünü ısıtıyordu. O hiçbir zaman meditasyon yapabilen biri olmamıştı ama galiba bu an ona en yaklaştığı andı. Keyifle inledi. Gerçi bu aralar ne mutlu ne de keyifliydi. Kendi nefesini ve şakağının incecik derisinin altındaki nabzını duyuyordu. Kocaman bir deniz minaresini kulağına dayayıp okyanusu dinlemek gibiydi.

Gözlerini kapatınca kendini birden seslerin dünyasında bulmuştu. Altındaki kazıkları yalayan suyun şıpırtısı, gölden havalanan ya da ona konan ördeklerin kanat çırpışları ve güneşin altında esneyen tahtaların belli belirsiz gıcırtısı. Sadie bunların hepsinin ardındaki yoğun uğultunun farkına vardı. Sanki yüzlerce minik motor aynı anda çalışıyordu. Bu ses yazla özdeşti. Önce ne olduğunu anlayamadı ama sonra gülümsedi. Tabii ya. Böcekler. Yüzlercesi, hatta binlercesi.

Sadie doğrulup gözlerini açtığında etrafını parlak bir ışık sardı. Dünyayı yalnızca bir an için bembeyaz gördü. Ama sonra nilüferleri fark etti. Suyun üzerinde yüzen yeşil kalpleri. Narin çiçekleri güneşe uzanan ellerdi sanki. Etraflarındaki hava yüzlerce minik, kanatlı yaratıkla doluydu. Sadie ayağa kalktı. Köpeklere seslenecekti ki, evin karşı kıyısındaki bir şey dikkatini çekti.

Aydınlık bir açıklığın tam ortasında bir ev vardı. Çift üçgen çatılı ve girişi sütunlu bir ev. Kiremit çatıdan birkaç tane baca yükseliyordu ve üç sıra, yuvarlak, süs penceresi güneşte muzipçe

göz kırpıyordu. Tuğla ön cepheyi yeşil yapraklı, arsız bir sarmaşık bürümüştü. Dalların arasına yuva yapan küçük kuşların hareketi uzaktan bakıldığında evi canlı gibi gösteriyordu. Sadie usulca ıslık çaldı. "Vay canına! Senin gibi azametli bir ihtiyarın burada ne işi var?" Fısıltıyla konuşmuştu ama yine de sesi yabancı, içindeki mizah zorlamaydı. Bahçenin yeşil ve yoğun yalnızlığında sırıtıyordu.

Sadie kıyıdan yürümeye başladı. Ev onu bir mıknatıs gibi çekiyordu. Ördeklerle tarlakuşları ona aldırmadı. Onların bu aldırmazlığı sıcak hava ve gölün nemiyle birleşerek buranın köhneliğini vurguluyordu sanki.

Sadie karşı kıyıya geçtiğinde bahçedeki patikayı fark etti. Bakımsız geyik dikeni çalılıkları gelişigüzel büyüyünce çoğunu kaplamıştı. Sadie spor ayakkabısının burnuyla toprağı hafifçe eşelediğinde altından siyah bir taş göründü. Herhâlde eskiden köydeki diğer binalarda kullanılan pembemsi açık kahverengi taşlardandı ama zamanla kararmıştı.

Sadie yaklaşınca evin de bahçe gibi çoktan kimsesizliğe terk edildiğini anladı. Çatının kiremitleri dökülmüştü. Bazıları hâlâ düştükleri yerde duruyordu. Üst kat camlarından biri kırılmıştı. Kalan camlar kalın bir kuş pisliği tabakasıyla kaplıydı. Pervazlardan sarkan beyaz sarkıtlar altlarındaki parlak yeşil yapraklara damlıyordu.

Küçük bir kuş bu doğal eseri sahiplenircesine, kırık camdan dışarı fırladı. Sadie'nin tepesinde bir tur attı ve kulağına teğet geçerek uzaklaştı. Sadie gayriihtiyari gözlerini kırpıştırdıysa da yerinden kıpırdamadı. Bu küçük kuşlar her yerdeydi. Eski evin karanlığından çıkıp telaşlı cıvıltılarla birbirlerine sesleniyorlardı. Sadece kuşlar da değil, sarmaşık hemen her çeşit böceğe ev sahipliği ediyordu. Sadie kelebekler, arılar ve adını bilmediği daha

bir sürü kanatlı böcek gördü. İnsanların terk ettiği bu evi onlar sahiplenip canlı tutuyordu.

Evin boş olması Sadie'nin temennisiydi aslında. Ama meslek hayatı boyunca, gelen ihbarlarla gittiği buna benzer bazı evlerin yaşlılarla ilgili acı hikâyeler barındırdığına şahit olmuştu. Çentiklerle dolu tahta kapıda yan yatan, tilki başı şeklindeki pirinç tokmağa elini uzattı. Ama sonra tekrar indirdi. Biri kapıyı açarsa ona ne diyecekti ki? Parmaklarını teker teker gererek düşündü. Bugün burada olması için hiçbir sebep yoktu. Bir de haneye tecavüzden başının belaya girmesini istemiyordu. Ama içinden bir ses, boşuna endişelendiğini söylüyordu. Bu ev terk edileli çok olmuştu. Sadie kelimelerle tam ifade edemiyordu ama daha ilk bakışta anlaşılıyordu.

Kapının üzerinde resimli bir cam pano vardı. Her biri bir mevsimi temsil eden, dört uzun cübbeli figür resmedilmişti. Sadie'nin anladığı kadarıyla dini bir resim değildi ama o hava verilmişti. Ona kiliselerdeki vitrayları anımsatıyordu. Büyük, pis bir saksıyı kapının önüne çekip dikkatle kenarına çıktı.

Büyükçe bir parça düz camdan içeri baktı. Girişin tam ortasında oval bir masa vardı. Masanın üzerinde büyük bir Çin vazosu duruyordu. Yan tarafındaki soluk altın pırıltılı, çiçek deseni kulpuna kadar uzanıyordu. Vazoya birkaç ince dal konmuştu. Belki de söğüt dallarıydı. Kurumuş yaprakları vazonun etrafına dökülmüştü. Tavandaki gül desenli kabartmanın ortasından kristal bir avize sarkıyordu. Masanın hemen arkasındaki geniş merdiven, eski, kırmızı bir halıyla kaplıydı ve kıvrılarak üst kata çıkıyordu. Soldaki kapalı kapının hemen yanına yuvarlak bir ayna asılmıştı.

Sadie saksıdan indi. Evin sütunlu kapısının yanından, birbirlerini kesen patikalarla örülü bir bahçeye giriliyordu. Sadie ça-

lıların arasından yürürken, tişörtü birçok kez dikenlere takıldı. Bahçede keskin bir koku vardı ama insanı rahatsız etmiyordu. Nemli toprak, çürük yaprak ve güneşi yakalayan taze çiçeklerin kokusu. Şişman balarıları, pembe ve beyaz tomurcuklardan polen toplama telaşındaydı. *Böğürtlen çalıları*, diye düşündü Sadie. Sonra da bunu bildiğine şaşırdı. Evet, bunlar böğürtlendi ve birkaç aya çalılıklar meyve dolacaktı.

Sadie pencerenin yanında durduğunda pervaza acemice kazınan harfleri fark etti. Bir A gördü, sonra bir E. Bunları kim yapmıştı acaba? Pervazın altındaki sarmaşık öbeğinden yuvarlak bir demir parçası fırlamıştı. Sadie dalları ayırdığında eski bir bahçe bankının paslı kalıntılarıyla karşılaştı. Omzunun üzerinden az önce arasından geçtiği sık bitki örtüsüne baktı. Bir zamanlar birinin burada oturup bakımlı bir bahçe manzarasını izlediğini hayal etmek güçtü.

Sadie yine o uğursuz hisle sarsıldı ama bunu aklından çıkarmaya çalıştı. Onu gerçekler ilgilendirirdi, hisler değil. Hele şu son olaydan sonra bunu kendine daha sık hatırlatmalıydı. Ellerini cama dayayıp yüzünü yaklaştırdı.

Oda loştu ama Sadie'nin gözleri alışınca bazı eşyalar ana hatlarıyla belirmeye başladı. Köşede, kapının yanında büyük bir piyano vardı. Ortaya bir kanepe ve ona bakacak şekilde iki koltuk yerleştirilmişti. İlerideki duvarda bir şömine vardı. Sadie bir başkasının hayatına sızmanın o tanıdık hissiyle heyecanlandı. Genellikle çirkin manzaralarla karşılaşsa da, böyle anları işinin keyifli tarafları olarak görürdü. Başka insanların nasıl yaşadığı hep ilgisini çekerdi çünkü. Bu bir olay mahalli değildi ve Sadie de görev başında değildi. Yine de gördüğü bütün detayları hafızasına kazımaya başladı. Duvarlar grimsi leylak rengi tonlarında, çiçek desenli bir kâğıtla kaplıydı. Her yerde raflar vardı ve yüz-

lerce kitabın ağırlığıyla bel vermişlerdi. Şöminenin üzerindeki kadın portresi hemen göze çarpıyordu. Güzel bir burnu ve esrarlı bir gülümsemesi vardı. Bitişik duvardaki kanatlı kapıların iki yanında kalın, damasko kumaştan perdeler asılıydı. Belki de bu kapılar eskiden yan bahçeye açılıyordu ve bunun gibi sabahlarda camlarından sızan güneş halıda parlak kareler oluşturuyordu. Ama şimdi evi saran azgın sarmaşık yüzünden halıda yalnızca ufacık ışık benekleri seçiliyordu. Kapıların yanına dar, tahta bir sehpa yerleştirilmişti. Üzerindeki süslü çerçevedeki fotoğraf hiç görünmüyordu. Işık yeterli değildi ama olsaydı bile önündeki eski çay fincanıyla tabağı onu tamamen gizliyordu.

Sadie dudaklarını kemirdi. Piyanonun açık bırakılan kapağı, kanepenin dağınık yastıkları ve şu fincan. Hepsi buradan çıkan kişinin kısa bir süre sonra geri dönmeyi planladığı izlenimini veriyordu. Ama aynı zamanda da, camın ardındaki dünyanın tuhaf bir durgunluğu vardı. Sanki burası ezelden beri böyleymiş gibi. Ya da belki zamanda donup kalmış gibi. Bütün eşyalar ve mobilyalar havasız, cam bir fanusun içindeydi âdeta. Sadie gözlerini zorladığında tüm yüzeyleri kalın bir toz tabakasının kapladığını gördü.

Pencerenin altındaki yazı masasına ışık vurunca tozlar iyice belirginleşti. Mürekkep hokkası, masa lambası ve üst üste yığılan, yarısı açık kitaplar... Hepsi gri bir tozla kaplıydı. Kitap yığınının en tepesindeki kâğıt, Sadie'nin gözüne takıldı. Üzerinde bir çocuğun resmi vardı. Meleksi bir yüz, ciddi ifadeli, iri gözler, yumuşak dudaklar ve ufacık kulakların iki yanına düşen saçlar. Kız mı oğlan mı olduğunu anlamak güçtü. Gerçek bir çocuktan çok bir bahçe perisine benziyordu zaten. Siyah mürekkep yer yer dağıldığı için resmin güçlü hatları bulanıklaşmıştı. Alt köşesinde bir imza ve tarih vardı: *23 Haziran 1933.*

Sadie ani bir gürültüyle alnını cama çarptı. İki siyah köpek böğürtlen çalılarının arasından ok gibi fırlayıp ayaklarını koklamaya koştu. Soğuk ve ıslak bir burun, avucunu dürttüğünde Sadie güldü. "Ne o? Çok mu acıktınız?" Aynı anda kendi midesinden de bir gurultu yükseldi. "Gelin," dedi pencerenin önünden çekilerek. "Eve dönüyoruz."

Köpekler porsuk ağaçlarına doğru seğirtirken Sadie son kez eve baktı. Yükselen güneş, bir bulutun arkasında kalmıştı. Pencereler artık gölden yansıyan ışıkla titreşmiyordu. Ev ilgi odağı olmaktan hoşlanan ve ihmal edildiğinde hemen suratını asan bir çocuğa benziyordu şimdi. Kuşlar öncekinden bile daha küstahtı. Ağaçların arasındaki açıklıkta birbirlerine teğet geçerek uçarken bir cadının kahkahasını andıran çığlıklar atıyorlardı. Böcek korosunun şamatası, artan sıcakla birlikte ayyuka çıkmıştı.

Gölün yüzeyinde esrarengiz pırıltılar yanıp sönüyordu. Sadie yine kendini davetsiz bir misafir gibi hissetti. Öyleydi de zaten. Nasıl bu kadar emindi, bilmiyordu ama köpeklerin peşine takılıp oradan uzaklaşırken dedektif polis içgüdüleri ona bu evde korkunç bir olay yaşandığını söylüyordu.

4

Cornwall, Ekim 1932

KÜÇÜK PLANÖR, ANNELERİNİN KAFASINA TEĞET GEÇTİĞİNDE kızlar heyecanla zıpladı. Clementine oyuncak uçağın arkasından koşarken Alice sevinçle ellerini kavuşturdu.

"Bebeğe dikkat edin," dedi anneleri tokaları hâlâ yerinde mi diye kafasını yoklarken.

Clemmie bu uyarıyı duyduysa bile aldırmadı. Ellerini havaya kaldırmış, eteklerini savurarak uçağın peşinden koşuyordu.

Bir grup meraklı ördek neler olduğunu görmek için gölden çıkmıştı. Uçak onlara doğru uçtuğunda bir tüy bulutu kaldırarak sağa sola kaçıştılar.

Babaları şiir kitabından kafasını kaldırıp kıyıda yere çakılan uçağa baktı. "Bravo!" diye seslendi gülerek.

Bu fikir ondan çıkmıştı. Bir dergide oyuncak uçağın reklamını görmüş ve hemen Amerika'dan sipariş etmişti. Aslında sürpriz olması gerekiyordu ama Alice bunu aylardır biliyordu. Alice açıkgöz bir kızdı. Kulağı da pek delikti. Babasının geçen ilkbaharda dergideki ilanı annesine gösterip "Clemmie'ye harika bir yaş günü armağanı olmaz mı?" dediğini duymuştu.

Annesi, kocasıyla aynı fikirde değildi. On iki yaşındaki bir kız çocuğuna tahta bir uçak almak ne kadar doğruydu? Ama babası gülümseyip Clementine'in on iki yaşındaki diğer kızlara benzemediğini söylemişti. Haklıydı da. Clemmie kesinlikle farklıydı. Theo'dan önce babaları ona, "Sen erkek doğmalıymışsın," diye takılırdı.

Hediye konusunda da yanılmamıştı. Öğle yemeğinden sonra paket masaya geldiğinde Clemmie süslü kâğıdı heyecanla yırtmış ve uçağı görünce gözleri fal taşı gibi açılmıştı. İlk şaşkınlığı geçtiğinde de sevinç çığlıkları atmıştı. Hatta yeni hediyesini denemek için o kadar heyecanlanmıştı ki, kapıya koşarken masa örtüsünü ve üzerindeki her şeyi beraberinde sürüklemişti.

"Clemmie, hayır!" demişti anneleri devrilen vazoyu kaldırmak için uzanırken. "Daha yemeğimizi bitirmedik." Sonra yalvarırcasına diğerlerine bakmıştı. "En iyisi dışarı çıkmayalım. Belki kütüphanede sessiz sinema..."

Ama böyle bir hediyeyle Clemmie'yi zapt etmek imkânsızdı. Annelerinin surat etmesine aldırmadan özenle kurulan sofrayı bırakıp kutlamalara dışarıda devam etmişlerdi.

Bütün aile oradaydı. Bay Llewellyn, büyükanne ve Rose dadı da dâhil olmak üzere herkes bahçenin başka bir tarafına dağılmıştı. Akşamın uzun gölgeleri koyu yeşil çimenlere vuruyordu. Sonbahardı ama daha soğuklar başlamamıştı. Evin duvarını saran yaban asması hâlâ çiçek açıyor, bölgeye özgü minik kuşlar cıvıltılarıyla dalları şenlendiriyordu. Theo'yu bile bebek sepetiyle dışarı çıkarmışlardı.

Bir çiftçi komşu tarlalardan birinde süpürge otu yakıyordu. Alice bu kokuya bayılırdı. Ona mevsimlerin değişimini hatırlatırdı. Clemmie'nin tahta uçağıyla oynamasını seyrederken en-

sesine vuran güneşi ve çıplak ayaklarının altındaki serin zemini hissediyordu. Keyifle iç geçirdi.

Alice hemen cebinden defterini çıkarıp bu hissi not etti. Sonra dolma kaleminin ucunu çiğneyerek pencerelerine güneş vuran eve, söğüt ağaçlarına, gölün yüzeyindeki pırıltılara ve demir kapıya tırmanan sarı güllere baktı. Tıpkı masal kitaplarındaki bahçeler gibiydi. Ve bu bahçe gerçekten de bir hikâye kitabına konu olmuştu. Alice buraya bayılıyordu. Loeanneth'i asla terk etmeyecekti. Asla. Burada yaşlandığını hayal edebiliyordu. Uzun, beyaz saçlı ve kedili (birkaç kedi lazımdı tabii), mutlu bir ihtiyar olurdu kuşkusuz. Clemmie onu ziyarete gelirdi ama Deborah, Londra'da daha mutlu olurdu. Büyük bir evde, zengin bir kocayla ve bir hizmetçi ordusuyla.

Alice mutlulukla yazısına devam ederken bugünün o özel günlerden biri olduğunu düşündü. Herkes aşağı yukarı benzer hisler içindeydi. Babası çalışmalarına ara vermişti. Bay Llewellyn resmiyeti bir kenara bırakıp ceketini çıkarmıştı. Gömleği ve yeleğiyle geziyordu. Büyükanne deShiel, söğüt ağacının altında şekerleme yapıyordu. Tek istisna annesiydi. Ama o titizlikte yaptığı planlarının bozulmasından hiç hoşlanmazdı. Dolayısıyla bunun şaşılacak bir yanı yoktu.

Clemmie'nin heyecanı artık oyuncaklarla oynamayan ve ortalıkta bir hanımefendi edasıyla gezinen Deborah'ya bile bulaşmıştı. Yine de önce bunu çaktırmamaya çalışmış ve kütüphane penceresinin altındaki bankta tek başına oturmakta ısrar etmişti. Ona sorulan sorulara aksi cevaplar verip surat asıyordu. Ama sonunda dayanamayıp onları varlığıyla şereflendirmeye karar vermişti. Şimdi elinde uçağın kutusuyla dolaşan Clemmie'ye, "Havada tur attırmayı denese!" diye sesleniyordu. "Burada, lastiklerini doğru şekilde çekerseniz döner yazıyor."

"Çay hazır," dedi anneleri somurtarak. Planlarının tamamen suya düştüğünü anlayınca iyice huysuzlaşmıştı. "Gelsenize, soğuyacak."

Öğle yemeğinde tıka basa yedikleri için kimsede çay içecek hâl kalmamıştı. Bay Llewellyn sadık bir dost olduğunu kanıtlayarak annelerinin eline tutuşturduğu fincana itiraz etmedi.

Ne var ki, Deborah annesini duymazdan gelip Clemmie'ye seslenmeyi sürdürdü. "Haydi, Clemmie. Bir daha dene."

O sırada uçağı elbisesinin saten astarına sıkıştıran Clemmie cevap vermedi. Eteğinin ucunu da iç donuna sokuşturup firavun incirinin üst dallarına baktı.

"Clemmie!" diye bağırdı Deborah buyurgan bir sesle.

"Gel, bana yardım et," dedi Clemmie.

Bay Llewellyn'i bir dilim kek için kandırmaya çalışan Eleanor Edevane bu tip tehlikelere karşı daima tetikteydi. "Hayır, Clemmie! Hayatta olmaz!" Destek beklercesine kocasına baktı ama o çoktan kitabına ve Keats'in dünyasına geri dönmüştü.

"Bırak çıksın," dedi Bay Llewellyn. "Bir şey olmaz."

Deborah kendini daha fazla tutamadı. Kutuyu bir kenara fırlatıp ağacın altına koştu. Clemmie, Rose dadının ona basamak yaptığı ellerine basıp kendini yukarı çekti. Önce dengesini bulamamış gibi göründü ama sonra ağacın alçak dalları arasında kayboldu.

"Dikkatli ol, Clementine," dedi anneleri yerinden kalkıp ağacın altına geldiğinde. "Aman kızım, ne olur bir yaramazlık çıkarma." Sık dalların arasından Clemmie'yi görmek için başını bir sağa, bir sola uzatıyordu.

Sonunda ağacın tepesinde bir el göründü. Alice akşam güneşinde gözlerini kırpıştırarak kardeşine baktı. Clemmie iki dalın

birleştiği yere oturup bacaklarını aşağı sarkıtmıştı. Uçağı çıkarıp havaya kaldırdı ve diğer eliyle lastiklerini çekti.

Clemmie lastikleri bıraktığında uçak açık mavi gökyüzünde bir kuş gibi uçtu. Bir ara hafifçe alçaldı ama sonra tekrar toparlanıp dümdüz gitmeye başladı. Kuyruğundaki basınç azalınca arka tarafı açı değiştirdi.

"İyi bakın!" diye seslendi Clemmie.

Uçak gölün üzerinde kocaman bir daire çizmeye başlamıştı. O kadar güzel bir manzaraydı ki, Bay Harris'le yeni bahçıvan bile iskeledeki işlerini bırakıp kafalarını kaldırdı. Planör turunu tamamladığında suya doğru alçaldı ve usulca gölün karşı kıyısındaki çeşmenin yanındaki çimlere kondu. İşte o zaman bir alkış koptu.

Küçük uçak gölün üzerinde daire çizerken zaman durmuştu sanki. Alice, bebeğin ağladığını duyunca irkildi. Zavallı ufaklık. Yeni oyuncağın heyecanıyla herkes onu unutmuştu. Kendini bir gözlemci olarak değerlendiren Alice birinin Theo'yla ilgilenmesini bekledi. Ama sonra herkesin kendi havasında olduğunu fark etti. Tam kardeşinin yanına gidiyordu ki, babası sepete doğru koştu.

Bazı babalar küçük bir bebeği sakinleştirmeyi vazifeleri olarak görmezdi. Ya da en azından Alice'i buna inandırmışlardı. Ama babası öyle değildi. O dünyanın en iyi, şefkatli ve zeki adamıydı. Doğayı ve bilimi seviyordu. Hatta dünyayla ilgili bir kitap yazıyordu. On yılı aşkındır bunun üzerinde çalışıyordu ve Alice asla yüksek sesle itiraf etmese bile babasıyla ilgili bir tek bunu değiştirmek isterdi. Babasının zekâsı ve bilgisiyle gurur duyuyordu elbette ama o kitaba ayırdığı vakti biraz kıskanıyordu doğrusu.

"Alice!"

Ona seslenen Deborah'ydı ve söyleyeceği önemli olmalıydı ki, huysuzluk etmeyi bile unutmuştu. "Alice! Çabuk gel. Bay Llewellyn bizi kayıkla gezdirecek."

Kayık mı? Bu müthiş bir haberdi. Kayık küçüklüğünde annesinindi ve antika sayıldığı için ona binmeleri kesinlikle yasaktı. Alice güldü ve akşam güneşi ona daha bir parlak geldi. Bu, hayatının en güzel günüydü.

5

Cornwall, 2003

"Biz geldiki" Sadie çamurlu pabuçlarını holde çıkarıp ayağıyla süpürgeliğin dibine itti. Büyükbabasının kayalık bir arazideki kır evini mis gibi bir koku sarmıştı. Sadie'nin ağzı sulandı.

"Hey, Bertie. Ne bulduğuma inanamayacaksın."

Portmantodaki kavanozdan iki tane köpek bisküvisi çıkardı. "Büyükbaba?"

"Mutfaktayım."

Sadie bisküvileri bir çırpıda mideye indiren köpekleri son bir kez okşayıp içeri gitti.

Bertie yuvarlak tahta masadaydı ama yalnız değildi. Karşısında kısa, kır saçlı ve gözlüklü, ufak tefek bir kadın oturuyordu. Fincanını iki eliyle birden kavramış, ona tatlı tatlı gülümsüyordu. İlerlemiş yaşma rağmen enerjik birine benziyordu.

"Ah, pardon," dedi Sadie. "Misafirin olduğunu bilmiyordum."

Bertie *rahat ol* dercesine elini salladı. "Çaydanlık hâlâ sıcaktır. Bir fincan çay al da gel otur. Bu hanımın adı, Louise Clark. Hastaneden geliyor. Gündönümü Festivali için oyuncak toplu-

yor." Sadie gülümsediğinde, "Sağ olsun bize akşam yemeği için yahni getirmiş," diye ekledi.

"Elimden ancak bu kadarı geldi," dedi Louise, Sadie'yle tokalaşmak için hafifçe doğrulurken. Soluk bir kot ve gözlüğüyle aynı renkte, parlak yeşil bir tişört giymişti. Üzerinde *Mucizelere İnan* yazıyordu. Louise o nur yüzlü kadınlardan biriydi. Suratı içten gelen bir ışıkla parlıyordu. Sanki geceleri herkesten daha iyi uyuyormuş gibi. Sadie kendini onun yanında daha da tozlu ve perişan hissetti. "Büyükbabanın tahta oymaları bir harika," diye devam etti Louise. "Bu yıl hastanemizin masasını şenlendirecekler. O bizim için büyük bir şans."

Sadie ona daha çok hak veremezdi. Ama Bertie'nin övülmekten hoşlanmadığını bildiği için susmayı yeğledi. Bunun yerine büyükbabasının kel kafasına bir öpücük kondurdu.

"O hâlde otoriteyi ele alıp onu daha çok çalıştırmam gerekecek." Masanın kenarındaki uzun banka oturdu. "Bu arada yahni nefis kokuyor."

Louise'in gözleri parladı. "Özel tarifim. İçine bolca yeşil mercimek ve sevgi kattım."

Buna verilebilecek bir sürü cevap vardı ama Bertie, Sadie'den önce davrandı. "Sadie, Londra'dan geldi. Bir süre bende kalacak."

"Demek tatildesin? Ne güzel. Festivalde de burada olacak mısın? Tam iki hafta var."

"Olabilir," dedi Sadie, büyükbabasının bakışlarını görmezden gelerek. Bertie planlarını sorduğunda daha belirsiz bir cevap vermişti. "Doğrusunu isterseniz, biraz kafama göre takılıyorum."

"Bütün kararları evrene bırakmak en iyisi zaten," dedi Louise takdirle.

"Aynen öyle."

Bertie kaşlarını kaldırdıysa da, Sadie'ye baskı yapmadı. Başıyla çamurlu kıyafetini işaret etti. "Bakıyorum seni fena benzetmişler."

"Sen bir de diğer adamı gör."

Louise'in gözleri hayretle irileşti.

"Torunum koşucu," diye açıkladı Bertie. "Hani şu kendine işkence etmeye bayılan tiplerden. Geçen hafta evde kapalı kaldı. Ama bugün acısını çıkarmış anlaşılan."

Louise güldü. "Yeni gelenlerin sise alışması zaman alır. Bazen çok bunaltıcı olabiliyor."

Sadie, Bertie'nin ekşi mayalı ekmeğinden bir dilim kesip gülümsedi. "Ama bugün hava harika."

"Aman ne hoş." Louise çayın kalanını kafasına dikti. "Hastanede onları deniz kıyısına pikniğe götürmemi bekleyen aşırı heyecanlı tam otuz iki tane çocuk var. Biraz daha geciktirirsem korkarım isyan çıkaracaklar."

"Sana yardım edeyim," dedi Bertie. "Ufaklıklarla başının belaya girmesini istemem."

Bertie'yle Louise tahtadan oyulmuş oyuncakları ince kâğıtlara sarıp kutulara koyarken Sadie ekmeğine tereyağı ve reçel sürdü. Bertie'ye koruda bulduğu evi anlatmak için sabırsızlanıyordu. Hâlâ evin o tuhaf atmosferinin etkisindeydi. Ancak Bertie'yle Louise'in konuşmasının sonunda dikkatini odaya verebildi. Komitedeki Jack adında bir adam söz ediyorlardı. Bertie, "Ben gider onunla konuşurum," diyordu. "Birkaç dilim armutlu kek de götürürüm. Bakarsın ikna olur."

Sadie mutfak penceresinden baktı. Büyükbabasının bahçesinin ötesinde liman ve küçük balıkçı teknelerinin dalgalarla yükselip alçaldığı, kadifemsi deniz vardı. Bertie'nin kasaba sakinleriyle bu kadar çabuk kaynaşması inanılır gibi değildi. Daha

taşınalı bir yıldan biraz fazla olmuştu ama şimdiden buradakileri hayatı boyunca tanıyor gibiydi. Sadie ise yedi yıldır oturduğu apartmandaki komşuların isimlerini bile bilmiyordu.

Üst katında oturan adamın adının Bob mu, Todd mu, yoksa Rod mu olduğuna karar vermeye çalışıyordu ki, Bertie'nin sözleriyle, daldığı düşüncelerden uyandı. "Haydi, Sadie, hayatım. Söyle bakalım, ne buldun? Eski bir bakır madeni filan keşfetmiş gibisin." Paketlemeye ara verdi. "Yoksa öyle mi?"

Sadie gözlerini devirdi. Bertie evhamlı bir adamdı. En azından, torunu konusunda öyleydi. Bilhassa da, Ruth'un ölümünden sonra.

"Gizli bir hazine mi buldun? Zengin mi olduk?"

"Maalesef hayır."

"Burada her şey mümkün," diye lafa karıştı Louise. "Kıyı eskiden kaçakçıların kazdığı tünellerle dolu. Buruna mı koştun?"

"Koruya," dedi Sadie. Ramsay'in kaybolduğunu ve Ash'le onu aramak için yollarını değiştirmek zorunda kaldıklarını anlattı.

"Sadie..."

"Biliyorum büyükbaba. Buradaki koruluklar çok büyük ve ben de yol iz bilmeyen bir şehirliyim. Ama Ash benimleydi. Hem iyi ki Ramsay'i aramışız. Onu eski bir iskelede bulduk. Arka ayakları tahtaların arasına sıkışmıştı."

"İskele mi? Koruda mı?"

"Hayır. Eski bir evin arazisindeydi. Bahçenin ortasında bir göl var. Görsen bayılırsın. Söğütler, kocaman çalılıklar..."

"Edevane'lerin evi," diye araya girdi Louise. "Loeanneth."

Hemen hemen bütün Keltçe sözcükler gibi bu adın da sihirli bir tınısı vardı. Sadie kuşlarla böceklerin onda uyandırdığı tuhaf hissi hatırladı.

Bir an evin canlı olduğunu düşünmüştü. "Loeanneth," diye tekrarladı.

"Göl evi demek."

"Öyle mi?" Sadie çamurlu gölü ve kanatlı nüfusunun fazlalığını düşündü. "Daha uygun bir isim olamazdı. Hikâyesi nedir?"

Louise kederle başını salladı. "Hiç sormayın. Orada korkunç bir trajedi yaşanmış. Otuzlu yıllarda. Daha ben bile doğmamıştım. Ama annemden sık sık duyardım. Çocukken bize fazla uzaklaşmamamızı söylerdi. Orada büyük bir partinin verildiği bir gece bir çocuk kaybolmuş. Vakti zamanında bu olay büyük ses getirmiş. Aile zenginmiş çünkü. Haber ulusal basını günlerce meşgul etmiş. Polis geniş çaplı bir soruşturma başlatmış. Hatta Londra'dan en kıdemli dedektifler getirilmiş. Ama çocuk bulunamamış." Son oyuncağı da kutuya koyup kapağını kapadı. "Zavallı. Daha bebek yaştaymış."

"Hayret. Ben hiç duymamıştım."

"Sadie polis," diye açıkladı Bertie ve "Dedektif," diye ekledi Sadie'yi utandıran bir gururla.

"Üzerinden uzun zaman geçtiği içindir," dedi Louise. "Her on yılda bir birileri bir ipucu yakalar. Ya da kayıp çocuğun yerini bildiğini iddia eder. Ama birkaç yerel gazete dışında kimsenin ilgisini çekemez."

Sadie tozlu kütüphaneyi, yazı masasında açık duran kitapları, üzerlerindeki çocuk resmini ve duvardaki portreyi gözlerinde canlandırdı. Bir zamanlar birileri için önemli olmalıydılar. "Ev nasıl bu hâle geldi?"

"Aile o olaydan sonra gitmiş. Eşyalarını toplayıp Londra'ya göçmüşler. Zamanla insanlar evi unuttu. Uyuyan Güzel'in evi gibi bir şey oldu. Eh, sapa da. Öyle herkesin her gün uğradığı bir yer değil. Eskiden olağanüstüymüş. Bahçesi dillere destanmış.

Hatta bazıları Loeanneth'e cennet adını takmış. Ama ufaklık kaybolunca bütün cazibesini yitirmiş."

Bertie derin bir iç çekip ellerini göğsünde kavuşturdu. "Ah! Tam da Cornwall'a yakışacak bir esrar!"

Büyükbabasının olaya romantikçe yaklaşması Sadie'yi şaşırtmıştı. Bertie böyle bir adam değildi zira. Göl evinin hikâyesi acıklıydı, evet ama mutlaka bir açıklaması vardı. Hiç kimse sonsuza dek kayıp kalmazdı. Büyükbabasını boş verip Louise'e döndü.

"Polis soruşturma yaptı dediniz. Öyleyse ortada şüpheli bir durum vardı?"

"Herhâlde. Ama kimseyi suçlayamamışlar. Çocuğu kalabalık bir ekip aramış. Önceleri bilmeden uzaklaştığını ve kaybolduğunu düşünmüşler. Ama en ufak bir ize rastlanmamış."

"Aile buraya hiç geri dönmedi mi?"

"Hayır."

"Evi de satmadılar?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Ne tuhaf," dedi Bertie. "Resmen çürümesine göz yummuşlar."

"Bir daha burada oturmaya da, evi elden çıkarmaya da gönülleri elvermedi herhâlde. İnsanın evladının birdenbire ortadan kaybolması ne büyük bir acı! Ne büyük bir çaresizlik! Yeni bir başlangıç yapmak istemeleri doğal."

Sadie onu onayladığını belirten birkaç kelime mırıldandı. Ama şahsi tecrübelerinden bunun imkânsız olduğunu biliyordu. İnsan nereye kaçarsa kaçsın ve yeni bir hayata başlamak için ne kadar çabalarsa çabalasın geçmiş en olmadık yerde yakasına yapışıveriyordu.

Sadie o akşam Bertie'nin misafir odasında, zarfı eline alıp yatağa oturdu. Tıpkı bir önceki ve ondan önceki geceler de yaptığı

gibi. Ama mektubu çıkarmadı. Buna gerek yoktu, içinde yazanları haftalar önce ezberlemişti. Başparmağını zarfın ön yüzünde gezdirdi. Adresin üzerinde büyük harflerle KATLAMAYIN, İÇİNDE FOTOĞRAF VAR yazıyordu. Sadie fotoğrafı da ezberlemişti. Ne yaptığının somut bir kanıtıydı.

Ayak ucundaki köpekler hafifçe kıpırdandı. Ramsay uykusunda inledi. Sadie onu rahatlatmak için elini köpeğin ılık gövdesine koydu. "Sakin ol, dostum. Hepsi geçecek." Bunu ondan çok, kendine söylüyordu. Geçmişin onu bulması on beş yıl almıştı. Sadie on beş yıldır bir daha hiçbir zaman arkasına bakmamak için azimle ilerliyordu. İşin tuhafı, bu kadar basit olmuştu işte. Geçmişle arasına ördüğü duvar tek bir mektupla yıkılmıştı. Sadie şimdi gözlerini kapasa, on altı yaşındaki hâlini ailesinin, bir duvarı komşununkine bitişik, yarı müstakil evinin önünde beklerken görebilirdi. Ucuz, penye elbisesi, dudaklarına iki kat sürdüğü parlak ruju ve siyah kalem çektiği gözleri dün gibi hatırındaydı. O gün gözlerini boyarken kalemi yüzünün her tarafına yaymamak için kendini zor tuttuğunu anımsıyordu. Belki de o siyah perdenin ardına gizlenmek istediği içindi.

Tanımadığı bir adamla bir kadın onu almaya gelmişti. Ona büyükannesiyle büyükbabasının arkadaşları oldukları söylenmişti. Adam arabadan inmemiş ve bir bezle siyah direksiyonu silmeye koyulmuştu. Mercan rengi, sedefli bir ruj süren kadın kendinden emin adımlarla ona doğru yürümüştü. "Günaydın," diye seslenmişti yarı yolda. Sesinde birilerine yardım etmenin gururu vardı. "Sen Sadie olmalısın."

Sadie sabahtan beridir oradaydı. Boş evde durmayı anlamsız bulmuştu. Gidecek başka bir yeri de yoktu. Kınalı saçlı sosyal hizmetler görevlisi ona saat kaçta, nerede beklemesi gerektiğini söylediğinde, oraya hiç gitmemeyi düşünmüştü. Ama sonra

bunun en iyi seçeneği olduğunu anlamıştı. Ara sıra aptallık ediyordu, evet. Annesiyle babası ona bunu söylemekten hiç bıkmamıştı. Ama Sadie gerçekten aptal değildi.

"Sadie Sparrow?" diye üsteledi kadın. Üst dudağının üzerindeki sarı tüyler ince bir ter tabakasıyla kaplıydı.

Sadie yanıt vermedi. İtaatinin de bir sınırı vardı. Bunun yerine, dudaklarını birbirine bastırıp tepelerinden geçen sığırcık sürüsünü ilgiyle süzdü.

Ama kadın hiç istifini bozmadı. "Ben, Bayan Gardiner. Arabadaki de Bay Gardiner. Ruth seni almamızı rica etti. Büyükbabanla ikisi araba kullanmıyor. Biz onların komşularıyız. Bu tarafa da sık sık yolumuz düşüyor." Sadie tek kelime etmeyince kabarık saçlı kafasıyla Sadie'nin babasının önceki yıl Frankfurt'a yaptığı iş gezisinden getirdiği British Airways çantasını işaret etti. "Bütün eşyan bu kadar mı?"

Sadie çantanın askısını daha sıkı kavrayıp onu beton zeminde kendine doğru sürükledi.

"Demek bir çantaya sığdın, ha? Bay Gardiner bu işe pek sevinecek." Kadın burnunun ucundaki sineği kovalarken, Sadie Tavşan Peter'ı düşündü. Sonsuza dek evinden ayrılırken aklına bir çocuk kitabı karakterinin gelmesi ne tuhaftı. Sadie o anda, bir daha hiç gülemeyeceğini düşünmese, bir kahkaha atardı belki.

Hayatını geçirdiği eve son bir kez bakmak gibi melodrama kaçan bir şey yapmak istemiyordu. Yine de, Bay Gardiner gaza bastığında, gözleri ona ihanet ederek yana kaydı. Evde kimse yoktu. Daha önce binlerce kez görülenlerden farklı bir şey de yoktu. Komşu evin perdesi bir an kıpırdadı, sonra yine hareketsiz kaldı. Banliyöde hayat onsuz da her zamanki gibi devam edecekti. Bay Gardiner'ın arabası sokağın sonunda, köşeyi dönüp batıya, Londra'ya yöneldiğinde Sadie'nin yeni hayatı da resmen

başlamıştı. Bundan böyle, gidecek başka hiçbir yeri yokken onu yanlarına almayı kabul eden büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşayacaktı.

Yukarıdan gelen yumuşak bir patırtıyla, Sadie daldığı anılardan uyandı. Loş ışıkta gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı. Beyaz badanalı odanın eğimli bir tavanı ve uçsuz, bucaksız karanlık okyanusa bakan bir çatı penceresi vardı. Duvarda tek bir resim asılıydı. Ruth'un, Sadie'nin Londra'daki odasında yatağın üzerine astığı, kalın çerçeveli tablo. Fırtınalı bir denizde, üç küçük balıkçı teknesini yutmaya hazırlanan bir dalga betimlenmişti. Ruth, "Bunu balayımızda almıştık," demişti bir gece Sadie'ye. "Görür görmez âşık oldum. Dalganın yarattığı gerginlik ve kaçınılmaz sonun beklentisi hoşuma gitti. Şu ihtiyar deniz kurtlarına baksana. Canlarını kurtarmak için nasıl da direklere asılmışlar." Sadie mesajı almış, Ruth'un onu açıklamasına gerek kalmamıştı.

Bir patırtı daha geldi. Bertie yine tavan arasındaydı.

Sadie bir haftadır Manzaralı Kulübe'deydi ve bu süre büyükbabasının rutinini anlamasına yetmişti. Bertie günlerini yeni hayatı ve arkadaşlarıyla dolduruyordu. Bahçesiyle uğraşıyor, yaklaşan festivalin hazırlıklarına yardım ediyordu. Ama geceleri bambaşka bir hikâyeydi. Her akşam, yemekten sonra, bir tabağı ya da eski bir yemek kitabını arama bahanesiyle kendini yukarı atıyordu. Önceleri biraz gürültü patırtı yapıyordu. Ama dakikalar ilerledikçe ses kesiliyor ve yer döşemelerinin arasından berbat bir pipo kokusu yayılıyordu.

Sadie onun aslında ne yaptığını biliyordu. Ruth'un kıyafetlerinden bazılarını bir hayır kurumuna bağışlamışlardı ama Bertie karısının birçok eşyasından hâlâ ayrılamıyordu. Bunlar koca bir ömür boyu biriktirilen şeylerdi ve Bertie de bir koleksiyoncu

edasıyla onlara gözü gibi bakıyordu. Sadie onları ayırmalarını teklif ettiğinde hep erteliyordu. "Başka bir gün yaparız," diyordu tersçe. Sonra da ses tonundan pişman olup ekliyordu, "Ne zararları var canım? Biraz daha dursunlar işte. Hem bu çatının altından ondan bir şeyler olması hoşuma gidiyor."

Bertie evini satıp Cornwall'a yerleşeceğini söylediğinde Sadie çok şaşırmıştı. Ruth'la evlilik hayatları boyunca aynı evde oturmuşlardı. Sadie de sonradan orayı sevmiş, bir yuva sıcaklığını orada yakalamıştı. Dolayısıyla büyükbabasının her köşesinden tozlu bir anının fırladığı bu evi satacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Ama Sadie hiç kimseyi Bertie'yle Ruth'un birbirlerini sevdikleri gibi sevmemişti ki. Büyükbabasının bu kararını anlayamayışı doğaldı belki de. Ama sonra Bertie ona Ruth'la bunu yıllardır düşündüklerini söylemişti. Bertie daha gençken bir müşteri ona batının mis gibi deniz havasını ve zengin kültürünü ballandıra ballandıra anlattığından beri. "Ama bir türlü kısmet olmadı," demişti cenazeden birkaç hafta sonra. "İnsan önünde çok vakti var sanıyor ama öyle değil işte." Sadie, Londra'yı özlemeyecek misin diye sorduğunda omzunu silkip "Elbette," demişti. Ne de olsa, burası onun eviydi. Doğup büyüdüğü, karısıyla tanıştığı ve bir aile kurduğu yerdi. "Ama ben geçmişimi ardımda bırakmıyorum ki, hayatım. Onu gittiğim her yere beraberimde götüreceğim. Ama Ruth'la üzerinde konuştuğumuz yeni bir şey yapmak ona da bir gelecek vermek gibi benim için."

Sadie birden koridordaki ayak seslerini fark etti ve kapısı tıklatıldı. Sadie zarfı hemen yastığının altına sakladı. "Efendim?"

Bertie elinde bir kek kalıbıyla içeri girdi.

Sadie suçlu bir çocuk gibi kalbi çarparak gülümsedi. "Aradığını buldun mu?"

"Evet. Yarın armutlu kek pişireceğim." Kaşlarını çattı. "Ama bir dakika. Evde hiç armut yok ki."

Sadie kaşlarını kaldırdı. "Aşçılıktan hiç anlamam ama bu biraz sorun olabilir sanki."

"Yarın sabah köyden bana armut alsan ne güzel olur."

"Bilmem. Önce ajandama bakmam gerek."

Bertie güldü. "Sağ ol, hayatım."

Söyleyecekleri bitmemiş gibi, odada dikilmeye devam etti. "Yukarıda bir şey daha buldum." Kalıbın içinden sayfaları kıvrık bir kitap çıkarıp Sadie'ye gösterdi.

Sadie bunu hemen tanıdı. Kapıyı açıp da karşında eski bir dostu bulmak gibiydi. Zor bir süreçte hep yanında olan bir dostu. Bertie'yle Ruth'un bunu sakladığına inanamıyordu. Onlarla yaşamaya geldiğinde bu kitap hayatında önemli bir yer edinmişti. Kendini büyükannesiyle babasının evindeki küçük odasına kapar ve saatlerce bulmacaları çözmeye uğraşırdı.

"Hepsini bitirmiştin, değil mi?" diye sordu Bertie.

Sesindeki gurur Sadie'ye dokunmuştu. "Evet," dedi.

"Cevaplarına bakmaya bile gerek duymadın."

"Ah, hayır. Asla." Kitabın sonundaki cevapları özellikle yırtmıştı. Zorlandığı bir yerde bakmamak için. Bu tamamıyla kendi başarısı olmalıydı. Tabii ki, aslında bir ispat çabasındaydı. Annesiyle babası ne düşünürse düşünsün o aptal değildi. Umutsuz bir vaka da değildi. En zor problemlerin bile bir çözümü vardı. Tekneleri büyük bir dalgayla sarsılsa da, balıkçılar karaya sağ çıkabilirdi. "Ruth almıştı," dedi.

"Doğru."

Mükemmel bir zamanlama ve mükemmel bir hediyeydi. Sadie, büyükannesi bunu ona verdiğinde ne söylediğini hatırlamıyordu. Büyük ihtimalle hiçbir şey dememişti. O aralar pek ko-

nuşkan değildi. On altı yaşında, saygısız bir ergendi. Herkesten nefret ediyordu. Özellikle de, birdenbire hayatına giriveren bu iki yaşlı akrabadan. "Buna ihtiyacım olduğunu nasıl anladı, hayret."

"Ruth bu tip şeyleri hemen hissederdi. İnsanları kitap gibi okurdu. Saklamak için en çok çabaladıklarını bile görürdü." Bertie gülümsedi ve gözlerinin dolduğunu ikisi de fark etmemiş gibi yaptı. Bertie bulmaca kitabını Sadie'nin baş ucuna bıraktı. "Buradayken belki bir tane daha bitirirsin. Ya da kendine bir roman al. İnsanlar tatillerde böyle şeyler yapmaz mı?"

"Bilmem. Öyle mi yaparlar?"

"Duyduğum kadarıyla, evet."

"Belki ben de denerim."

Bertie tek kaşını kaldırdı. Torununun ziyaretini neye borçlu olduğunu hâlâ merak ediyor ama onu bu meseleyi kurcalamayacak kadar iyi tanıyordu. "Bana müsaade," dedi. "Deniz havası insanın uykusunu getiriyor."

Sadie başını sallayıp ona iyi geceler diledi. Ama Bertie kapıyı arkasından kapadığında ayak sesleri yine tavan arasına çıkan merdivene yöneldi.

Köpekler, ayak ucunda huzurla uyurken ve büyükbabası yukarıda geçmişi yad ederken, Sadie döşeme tahtalarından sızan pipo dumanında kitabı karıştırdı. Öyle ahım şahım bulmacalar yoktu içinde. Yine de onun hayatını kurtarmıştı. Ruth ona bu kitabı verene dek Sadie ne kadar zeki olduğunu bilmiyordu. Bulmaca çözmek konusunda üstün bir yeteneği olduğundan haberi yoktu. Diğer çocuklar okulu astıklarında nasıl heyecanlanıp mutlu oluyorsa, Sadie de aynı zevki problem çözmekten alıyordu. Bu sayede hayatı hiç tahmin edemeyeceği bir yöne doğru ilerlemişti. Sadie ergenlik dertlerinden uzak bir gençlik geçirmiş ve kendine hayatla ilgili gerçek bulmacalarla

dolu bir meslek edinmişti. Çözümlerinin yaşamları değiştirdiği ciddi bulmacalar.

Bertie'nin ona hayatının bambaşka bir dönemi için bu kadar önem taşıyan bir kitabı bu akşam vermesi bir tesadüf müydü? Yoksa ziyaretinin on beş yıl önce onu, onların yanına taşınmaya iten olaylarla bağlantısı olduğunu sezmiş miydi?

Sadie zarfı yastığının altından çıkardı. Yine o tenkitçi el yazısına baktı. Adı ve adresi onu eleştirircesine yazılmıştı sanki. İçindeki mektup Sadie'nin saatli bombasıydı. Sadie onu etkisiz hâle getirmeye çalışırken patlama zamanı yaklaşıyordu. Onu mutlaka yok etmeliydi. Yoksa her şeyi mahvetmeye devam edecekti. Şu lanet şeyin eline hiç ulaşmamasını isterdi. Postacı kazara çantasından düşürebilirdi mesela. Rüzgâr uçurabilir, bir köpek çiğneyip salyalı bir top hâline getirebilirdi. Sadie iç çekip zarfı bulmaca kitabının arasına sıkıştırdı. Saf değildi, dünyanın haksızlıklarla dolu olduğunu biliyordu. Yine de kitabı kapayıp bir kenara kaldırırken kendine acıdı. Bir insanın hayatının tek bir hatayla iki kere raydan çıkması hiç doğru gelmiyordu.

Sadie çözümü uykuya dalarken buldu. Yine arkasından güneş vuran ve ellerini öne uzatarak annesine seslenen o küçük kızı görmek üzereydi. Birden gözlerini açtı. Cevap o kadar basitti ki, onu bulmasının tam altı hafta aldığına inanamıyordu. Bir de bulmaca çözme yeteneğine güvenirdi. Mektubu hiç almamayı istemişti ya? E, aldığını kim bilecekti? Yorganı açıp doğruldu ve kitabın arasından zarfı çıkardı. Sonra komodinde bir kalem bulup zarfın üzere alelacele, *Adreste bulunamadı, gönderene iade*, yazdı. Kalemi bıraktığında derin bir oh çekti. Fotoğrafa son bir kez bakma istediğine karşı koyarak zarfı kapattı.

Ertesi sabah, karanlıkta, Bertie ve köpekler uyurken eşofmanını giydi ve elinde mektupla ıssız sokaklarda koştu. Mektubu köyün tek posta kutusuna attı.

Buruna doğru koşarken gülümsüyordu. Ayakları yeri yeni bir enerjiyle dövüyordu. Güneş doğarken gökyüzü içinde altın ışıltıların oynaştığı bir pembeye boyandı. Bitmişti işte. Bütün sorunları hallolmuştu. Bertie bu ani Cornwall ziyaretinin arkasındaki gerçeği hiçbir zaman bilmeyecek ve Sadie işinin başına dönebilecekti. Mektubun içeriği zihnini bulandırmadan Bailey davasını ve onun içine saldığı şeytanı sonsuza dek unutacaktı. Geriye bir tek bunu Donald'a söylemek kalıyordu.

Sadie, Bertie'ye armut almak için tekrar dışarı çıktığında köye uzun yoldan gitti. Tepeye tırmanıp manzaraya baktı. Sonra batıdaki dik yamaçtan çocuk parkına indi. Gerçekten de cennet gibi bir yerdi. Sadie, Bertie'nin Cornwall'a neden âşık olduğunu anlayabiliyordu. "Buraya gelir gelmez hissettim," demişti. "Burada beni çağıran bir şeyler var." Bertie, Cornwall'a taşınmasını doğaüstü güçlere bağlamaya o kadar hevesliydi ki, Sadie gülümsemekle yetinmişti. Oysa Cornwall'a sonradan taşınan kime sorsan bunları söylerdi.

Cebinden birkaç bozuk para çıkardı. Cep telefonları doğru düzgün çekmiyordu ama parkta bir telefon kulübesi vardı. Hazır Bertie yanında yokken şu işi halledebilirdi. Sadie bozuklukları deliğe atıp numarayı tuşladı ve bekledi.

"Raynes," diye homurdandı ortağı hattın diğer ucundan.

"Donald, benim. Sadie."

"Sparrow? Sesin az geliyor. Tatil nasıl?"

"Süper." Sadie bir an duraksayıp nedense ekleme ihtiyacı duydu, "Dinleniyorum işte."

"Aman ne iyi."

Hat kötüydü ve ikisi de pek konuşkan tipler değildi. En iyisi doğruca konuya girmekti. "Donald, ben çok düşündüm ve geri dönmeye hazırım."

Sessizlik.

"İşe," diye ekledi.

"Daha bir hafta oldu."

"Ama yetti. Deniz havası ufkumu açtı."

"Yeterince açık konuştuğumu sanıyordum, Sparrow. Dört haftada anlaşmıştık."

"Don, biliyorum ama..." Sadie omzunun üzerinden baktığında çocuğunu sallayan bir kadın gördü. Sesini alçalttı. "Bak, saçmaladığımın farkındayım, tamam mı? Her şeyi yanlış anladım ve aşırı tepkiler verdim. Sen haklıydın. Başka sorunlarım vardı. Kişisel meseleler. Ama bitti. Artık işe..."

"Bir dakika."

Sadie mırıltılar duydu.

"Sparrow, bunu sonra konuşalım, olur mu?" dedi Donald. "Acil bir işim çıktı."

"Nedir? Yeni bir dava mı?"

"Kapamam gerek."

"Anladım. Ama..."

"Hat kötü. Birkaç gün sonra ara. Haftaya filan. O zaman konuşuruz."

"İyi de..."

Hat kesildiğinde Sadie küfredip cebinden birkaç bozukluk daha çıkardı. Ama arama doğruca telesekreter servisine düştü. Sadie birkaç dakika daha bekleyip yine denedi. Aynısı olunca mesaj bırakmadı. Bir süre parkın yakınında bir bankta oturdu. İki martı biraz ileride yere dökülen cips kırıntıları için kavga

ediyordu. Salıncaktaki çocuk ağlamaya başlamıştı. Bu ses salıncağın zincirlerinin gıcırtısıyla birleşince sinir bozucu bir gürültüye dönüşüyordu. Donald telefonunu bilerek mi kapatmıştı acaba? Sadie öyle yaptığına karar verdi. Arayabileceği başka biri var mıydı? Hayır. Sıkıntıyla bacaklarını sallamaya başladı. Londra'ya gidip faydalı olabilecekken burada armut peşinde koşuyordu. Öfkeyle homurdandı. Salıncaktaki çocuk ağlama krizine girmişti. Kendini arkaya doğru savurarak, burnunu silmeye çalışan annesinden kaçıyordu. Sadie de bir an onun gibi ağlayıp tepinmek için müthiş bir istek duydu.

Sadie yanından geçerken çocuğun annesi gözlerini devirdi. "Biraz sinirlerimiz bozuldu," diye durumu kurtarmaya çalıştı.

Sadie anlayışla gülümsedi. Manavda, armutları gerektiğinden daha büyük bir özenle, âdeta bir camın arkasından şüpheli leri inceler gibi seçti. Parayı ödeyip evin yolunu tuttu.

Sadie kütüphanenin önünden daha önce de geçmişti. High Sokak'ta, merkezle büyükbabasının evinin tam ortasındaydı. Ama ona girmeyi hiç düşünmemişti. Kütüphanelerden pek hoşlanmazdı. Onca kitap ve sessizlik kasvetli gelirdi. Ama vitrindeki kitap piramidi dikkatini çekti. Hepsi aynıydı. Siyah bir kapak ve gümüş harflerle yazılan A.C. Edevane adı. Yazarı tanıyordu tabii. A.C. Edevane, polislerin okuduğu yegâne polisiye yazarlarındandı. Aynı zamanda da ülke çapında pek meşhurdu. Louise Edevane ailesinden ve göl evinden söz ettiğinde, Sadie bağlantıyı kuramamıştı. Ama şimdi, piramidin tepesindeki afişe -CORNWALL'LU YAZARIN ELLİNCİ KİTABI YOLDA!- bakarken iki bağımsız unsurun bir araya gelmesinin getirdiği heyecanı duydu.

Sadie hiç düşünmeden binaya girdi. Yaka kartında adı yazan, bir bahçe cücesi ebatlarındaki yardımsever görevli elbette

ki bir yerel tarih bölümleri olduğunu söyledi. Aradığı belirli bir şey var mıydı? "Aslında, evet," dedi Sadie armut torbasını yere bırakırken. "Bir ev ve eski bir polis soruşturması hakkında bilgi edinmek istiyorum. Bir de, A.C. Edevane'in romanlarından en çok hangisini tavsiye edersiniz?"

6

Londra, 2003

PETER OTOBÜSE YETİŞMEK İÇİN KOŞARKEN AZ KALSIN PAKETİNİ düşürüyordu. Neyse ki sakarlığı ona müthiş bir atiklik kazandırmıştı. Ani bir hamleyle onu yakalayıp dirseğiyle göğsüne bastırırken bir an bile hız kesmedi. Cebinden otobüs kartını çıkardı, suratını bir perde gibi örten saçlarını aralayıp arkadaki tek boş koltuğa baktı. Otobüs ileri atılırken gereksizce, "Affedersiniz," deyip boş koridorda yürüdü. "Pardon."

Cam kenarında oturan kadın elindeki *The Times*'tan kafasını kaldırıp dudaklarını büzerek ona kötü kötü baktı. O sırada, otobüs sertçe sokağın köşesini döndü ve Peter, kadının yanındaki boş koltuğa düştü. Kadın yolcu rahatsızlığını iç çekip usulca yana kayışıyla belli etti. Peter insanların onu itici bulmasına alışkındı. Dolayısıyla bu küçük aşağılamadan hiç mi hiç etkilenmedi. "Bir adım daha atacak hâlim kalmamıştı," dedi kibarca. Çantasıyla paketi ayaklarının dibine koymak için eğildi ve doğrulurken ekledi, "Bu sıcakta Hampstead uzun yol."

Kadın, gülümsemesine soğuk bir tavırla karşılık verdi. Hatta Peter'dan daha alıngan biri suratını buruşturduğunu bile düşü-

nebilirdi. Sonra gazetesini abartılı bir jestle silkeleyip düzeltti ve yine onun içine gömüldü. Bu, toplu taşıma araçlarında yan koltuktakiyle bütün ilişkiyi kesmek için yapılan en klasik numaralardan biriydi. Ne var ki, Peter iri bir adam değildi. Sırtını koltuğuna dayadığında gazeteyi göz ucuyla görebiliyordu. Başlıklara çabucak göz atabilir ve Hampstead'de bir gazete bayisine uğramaktan kurtulabilirdi.

Alice, Peter'ın gündemi takip etmesini isterdi. Havasındaysa gayet hoşsohbet birisi olup çıkardı ve aptallara hiç tahammülü yoktu. Peter'a bunu Alice'in kendisi söylemişti. Birlikte çalışmaya başlamalarının ilk gününde gözlerini kısıp Peter'a dikkatle bakmıştı. Sanki aptallığı anında saptayabilme gibi özel bir gücü varmış gibi.

Yanındaki kadın gazeteyi kucağına indirince Peter da rahatlayıp omuzlarını gevşetti. İkinci sayfa açıktı. MORI anketi İşçi Partisi'yle Muhafazakârlar'a eşit şans veriyordu. Irak'ta Kraliyet Ordusu Polisi'ne mensup altı kişi öldürülmüştü. Ve Margaret Hodge ilk Çocuk Bakanı olarak atanmıştı. En azından, Bailey davası manşetlerden inmişti. Bir çocuğun ondan sorumlu insan tarafından günlerce bir evde yapayalnız bırakılması korkunç bir olaydı.

Peter davanın en sıcak günlerinde, bir akşam çayında bunu dile getirdiğinde, Alice gözlerini fincanına dikerek bütün hikâyeyi bilmedikleri sürece yorum yapmanın onlara düşmeyeceğini söylemişti. Peter'ın şaşırdığını görünce de "Daha gençsin," demişti enerjik bir tavırla. "Hayat zamanla seni safça varsayımlardan arındıracak. İnan bana, güvenebileceğin tek bir şey varsa, o da kimseye güvenilmeyeceğidir."

Alice'in haşin tabiatı başta Peter'ı zorlamıştı. Hatta işe girdiği ilk ay her an kovulmayı beklemişti. Ama sonra Alice'in böyle

biri olduğunu anlamıştı. Huysuzluğu espri anlayışının bir parçasıydı ve bazen kırıcı olsa da, asla kötü niyetli değildi. Peter'ın sorunu ise ciddiyetiydi. Peter bunun bir karakter kusuru olduğunu biliyor ve sürekli düzeltmeye ya da en azından gizlemeye çalışıyordu. Ama bu kolay değildi çünkü kendini bildi bileli hep ağırbaşlıydı. Annesi, babası ve ağabeyleri neşeli tiplerdi. Gülmeyi severlerdi. Peter çocukken ne zaman onların şakalarından sersemlese ya da bunların üzerine düşünmeye kalkışsa kahkahalarla gülüp onun saçlarını karıştırırlardı. Babası onunla dalga geçmek için annesine, "Yahu biz bu oğlanı evlatlık mı almıştık?" diye sorardı.

Peter bazen onlara gücenirdi ama nadiren. Zira o hep farklıydı. Üstelik yalnızca ciddiyet konusunda da değil. Ağabeyleri kısa boylu, tıknaz gençlerdi. Büyüdüklerinde de öyle adamlar olmuşlardı. Bira içip futbol izleyen tiplerden. Ama Peter uzun boylu, soluk benizli, çırpı gibi bir çocuktu.

Annesi bazen onu hayretle süzmekten kendini alamazdı. Hani elini hafifçe bir yere vursa ertesi gün moraran ve kütüphane kartını en değerli eşyası belleyen bu çocuğun ondan çıktığına inanamaz gibi. Annesiyle babası eşe dosta onun okumayı sevdiğinden, Peter, Viktorya Nişanı'na layık görülmüş gibi huşuyla bahsederdi.

Peter gerçekten de okumayı seviyordu. Daha sekiz yaşındayken, Kilburn Kütüphanesi'nin çocuk bölümündeki bütün kitapları bitirmişti. Bu gurur duyulacak bir şeydi tabii. Ama Peter'ın yetişkinlerin kartlarından almaya hak kazanmasına daha yıllar vardı. Neyse ki Bayan Talbot imdadına yetişmişti. Dudaklarını ısırıp isimliğini taşıyan limon sarısı hırkasını çekiştirmiş ve yumuşak sesini titreten bir heyecanla Peter'a hiçbir zaman okuyacak kitap sıkıntısı çekmeyeceğine dair söz

vermişti. Peter onu bir sihirbaz gibi görüyordu. Bir fihrist uzmanı, gizli şifre çözücüsü ve Dewey Ondalık Sınıflandırma Sistemi'nin ustasıydı. Ah, bir de muhteşem yerlerin kapılarını açabiliyordu.

Binlerce hikâyenin güneşten ısınan tozlarını (ve giderek artan rutubetin sebep olduğu küfü) soluduğu o kütüphane akşamları Peter için paha biçilmezdi. Yirmi yıl sonra, 168 numaralı Hampstead Heath otobüsünde bile Peter orada olmanın hazzını tüm berraklığıyla hatırlıyordu. Dokuz yaşında, sırık gibi bir çocuk olmanın heyecanını ve fırsatlarla dolu bir dünya onu beklerken kütüphanenin dört duvarı arasında kapalı kalmanın tuhaf güven duygusunu.

Peter az sonra, yanındaki kadını rahatsız etme riskini göze alarak eğilip çantasından programını çıkardı. Kâğıdı Bayan Talbot'ın şerefine tekrar okuduğu eski bir *Büyük Umutlar* kopyasının arasına sıkıştırmıştı. Kitabın kapağındaki gülümseyen portreye bakıp iç çekti.

Peter salı sabahı bir cenazeye katılması gerektiğini söyleyip izin istediğinde, Alice doğal olarak meraklanmıştı. Genel bir kural olarak, Peter'ın hayatıyla fazlasıyla ilgiliydi zaten. Havasındaysa Peter'ı ısrarla sıkıştırırdı. Soruları seksen altı yaşındaki, meşhur bir yazardan çok bir öğrenciye yakışacak cinstendi. Peter hayatını daha çok irdeleyen biri olsaydı, yaşam tarzını son derece sıkıcı bulurdu şüphesiz. Dolayısıyla yaşlı kadının merakı ilk başlarda onu huzursuz ediyordu. O başkalarının hayatlarıyla fikirlerini okurken daha rahattı. Ama Alice çetin cevizdi. Peter da sonunda boyun eğip yaşlı patronunun sorularını dürüstçe yanıtlamaya başlamıştı. Alice'in merakının ona özgü olmadığının farkındaydı. Dolayısıyla kendini pek mühim biri gibi görmeye filan başlamamıştı. Alice bahçedeki

alet edevat kulübesinin arkasını mesken tutan tilki ailesiyle de eşit ölçüde ilgileniyordu.

"Cenaze mi?" demişti İspanyol yayıncısı için imzaladığı kitaplardan hızla başını kaldırarak.

"Evet, benim için bir ilk."

"Ama son olmayacak," demişti Alice sayfayı eliyle düzeltirken. "İnsan yaşlandıkça yaprak dökümü başlıyor. Benim yaşıma geldiğinde toprağa verdiklerin sabah çaya çağırabileceklerinden daha kalabalık oluyor. Ama cenazeler önemli tabii. Cenazesiz bir ölümden hayır gelmez." Peter belki bu sözün anlamını düşünürdü ama Alice fırsat vermedi. "Ailenden biri mi? Yoksa arkadaşın mı? Sırasız ölümler daha kötü tabii."

Peter ona Bayan Talbot'ı anlattı. Dokuz yaşının hafızasıyla hatırladığı ayrıntılar onu bile şaşırttı. Kırmızı altından, kibar kol saati, bir şey düşünürken işaret parmağının tırnağını başparmağına sürtüşü ve tenindeki misk ve çiçek kokusu.

"Bir yol gösterici," dedi Alice gümüş kaşlarını kaldırarak. "Bir akıl hocası. Ne şanslıymışsın. Bunca zamandır kopmadınız demek?"

"Aslına bakarsanız, üniversiteye gittiğimden beri pek görüşemiyorduk."

"Bir iki kez ziyaretine gitmişsindir muhakkak."

"Tabii ama korkarım onu biraz ihmal ettim."

Hâlbuki Peter, Bayan Talbot'ı bir kere bile görmeye gitmemişti. Bunu Alice'e itiraf etmeye utanmıştı. Ara sıra kütüphaneye uğramayı düşünüyor ama günlük koşuşturma içinde buna bir türlü fırsat bulamıyordu. Bayan Talbot'm ölümünü tesadüfen öğrenmişti. British Library'de Alice için bir şey arıyordu. Zehirlerle ilgili bir Alman kitabının arşivden getirilmesini beklerken, dalgınca *SCONUL Newsletter*'ın sayfalarını çeviriyordu.

Birden onun adını görmüştü. Bayan Talbot -*Lucy Talbot*, tabii ki bir adı vardı- kanserle savaşını kaybetmişti. Cenazesi 10 Haziran Salı günüydü. Peter şok olmuştu. Bayan Talbot'ın hastalığından bile haberi yoktu.

Gerçi nereden bilecekti ki? Bu işler böyleydi. Çocuklar büyüyüp yuvadan uçardı. Hem belki de onunla ahbaplığını çocukluğun verdiği bir saflıkla allayıp pulluyordu. O aralarında özel bir bağ kurduklarını sanmıştı ama kadın yalnızca işini yapıyordu muhtemelen. Hatta Peter onun gibi bir sürü çocukla uğraştığından emindi.

"Orası şüpheli," dedi Alice bunu ona söylediğinde. "Bence onca çocukla uğraşması ve hiçbiriyle özel bir bağ kurmaması seni daha da değerli kılıyor."

Peter, Alice'in onu pohpohladığını düşünerek gereksiz bir gurura kapılmamıştı. Her zamanki samimiyetiyle düşüncesini ifade ediyordu yalnızca. Bunun Peter'a kendini pisliğin teki gibi hissettirmesi umurunda bile değildi.

Peter konunun tamamen kapandığını sanıyordu ki, saatler sonra, Alice'in sabah yazdıklarını onun kullanmayı ısrarla reddettiği bilgisayara geçirirken, "Benimkilerden de verdi mi hiç?" diye sormuştu.

Peter daktiloyla yazılan sayfalardan kafasını kaldırdı. Alice'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun odada olduğunu bile unutmuştu. Peter çalışırken Alice hemen her öğleden sonra esrarengiz işleri için dışarı çıkardı.

"Senin kütüphaneciyi diyorum. Sana benim kitaplarımdan da verir miydi?"

Peter yalan söylemeyi düşündü ama yalnızca bir an için. Alice bunu hemen fark ederdi. *Hayır*, deyince Alice güldü. "Aman iyi bari. Benim yazdıklarım çocuklara göre değil zaten."

Doğruydu bu. Alice, İngiliz polisiyeleri yazıyordu ama hiçbir sıcak, samimi ya da hoş tarafları yoktu. Bu türün eleştirmenleri üslubunu *sinir bozucu* ve *ahlaki açıdan çeşitli yorumlara müsait* olarak tanımlıyordu. Hikâyelerde *kim* ve *nasıl* kadar *neden* de aranıyordu.

Alice bir BBC röportajında cinayetlerin kendi başlarına hiç de cazip olmadığını dile getirmişti. Onları ilginç kılan insan faktörü, öldürme içgüdüsü ve ardındaki feveranlardı. Alice bu tip duyguları iyi tanıyordu. Aşırı öfkeleri, kıskançlıkları, hırsları ve arzuları.

Röportajı yapan adam bunu söylediğinde Alice onu kibarca dinleyip başını sallamış ve sonra bu konuyu kavrayış ve ele alış şeklinin biraz rahatsız edici olduğuyla ilgili yoruma şöyle demişti: "Cinayet öyküleri yazmak için illa ki birini öldürmek gerekmez elbette. Tıpkı Agincourt Savaşı'nı yazan birinin bir zaman makinesine ihtiyacı olmadığı gibi. Bunun için insan denen varlığın karanlık derinliklerini tanımak ve onları sonuna kadar keşfetmeye açık olmak yeterli." Sonra tatlı tatlı gülümsemişti. "Ayrıca hangimiz yalnızca bir an için bile olsa birini öldürmek istemeyiz ki?"

Bu röportajdan sonra Alice'in satışları tavan yapmıştı. Hoş, buna hiç ihtiyacı yoktu. Zaten yıllardır başarılıydı ve çok okunuyordu. A.C. Edevane adı suç tarzı için bir markaydı. Eski asker ve şimdinin huysuz dedektifi Diggory Brent adlı kahramanı geniş bir hayran kitlesine sahipti. Öyle ki bazı okuyucular ona kendi babalarından bile daha düşkündü. Bu Peter'ın abartılı bir varsayımı değil, düpedüz gerçeğin ta kendisiydi. *Sunday Times*'ın yakın zamanlarda okurlarına yönelttiği bir soruya verilen cevaplarla ispatlanmıştı. Basın danışmanı müjdeyi vermek için aradığında Alice, "Enteresan," demiş, sonra

da Peter başkalarının düşüncelerine önem verdiğini sanmasın diye eklemişti, "Onu yaratırken böyle bir amacım yoktu açıkçası."

Peter bunu Alice'e asla itiraf etmese de, işe başladığında henüz patronunun tek bir kitabını bile okumamıştı. Özel bir nedeni yoktu. Çağdaş yazarların birçoğunu tanımıyordu. Bir çocuğa yetişkin kitapları verme sorumluluğunu son derece ciddiye alan Bayan Talbot önce kurgusal olmayan kitapların iyi bir başlangıç olabileceğini düşünmüştü.

"Tarihten çocuklara ne zarar gelir?" diye söylenmişti kendi kendine. Ama sonra klasikleri sevdirmenin daha önemli olduğuna karar verip raftan *Büyük Umutlar*'ı indirmişti. Peter gaz lambalarının, redingotların ve at arabalarının büyüsüne öyle kapılmıştı ki, bir daha asla geriye dönüp bakmamıştı (Ya da ileriye demek daha doğruydu belki de).

İşin komiği, onu Alice'le bir araya getiren de on dokuzuncu yüzyıl edebiyatına duyduğu bu takıntılı tutkuydu. Peter üniversiteyi bitirdiğinde, bir yol ayrımına gelmişti. 1875-1893 Tarihleri Arası Viktorya Dönemi Edebiyatında Aydınlanma, Kişilik ve Kavrayış kavramları üzerine lisansüstü eğitim gören biri için fazla seçenek yoktu ne yazık ki.

Peter yaz boyunca kendine izin vermişti. İyice düşünüp taşınacak ve kendine bir yol haritası çizecekti. Bir yandan da kirasını çıkarmak için, haşere ilaçlama işi yapan ağabeyi David'e yardım ediyordu.

Alice bir pazartesi sabahı erkenden aramıştı. Duvarın içinden gelen tıkırtı yüzünden bütün hafta sonunu uykusuz geçirmişti. Derhâl birini göndermelerini istiyordu.

Heath Sokak'ta, kamyonetten indiklerinde David, "İhtiyar cadı," demişti. "Ama zararsızdır. Beni çağırıp tam olarak nerede

ne bulacağımı söyler. İşin tuhafı da ne biliyor musun? Mutlaka haklı çıkar."

"Tahtakurusu," demişti Alice. Onun yatak odasındaydılar. David çantasını açıp dinleme cihazını duvara yapıştırmıştı. "Hani şu ölü bekçisi denilen türü. *Xestobium*..."

"...*rufovillosum*," diye mırıldanmıştı Peter aynı anda. Ve hemen susmuştu çünkü David ona *Gammaz Yürek*'teki anlatıcı gibi konuşmaya başlamış gibi bakıyordu.

Sonrasında kısa bir sessizlik olmuş ve Alice oraya tesadüfen uğrayan bir kraliçe edasıyla, "Bu kim?" diye sormuştu. "Bir yardımcınız olduğunu hatırlamıyorum, Bay Obel."

David, Peter'ın yardımcısı değil, kardeşi olduğunu ve yalnızca birkaç haftalığına ona yardım ettiğini anlatmıştı. "Kitaplardan kafasını kaldırması iyi oldu," diye eklemişti. "Yoksa bilgi taşmasından aklını kaçıracaktı."

Alice odadan çıkmadan önce anlaşılmaz bir ifadeyle kafasını sallamıştı. Peter onun tavan arasına çıkan ayak seslerini duymuştu. Kitaplarını orada yazdığını biliyordu.

Sonra, Dog and Whistle'ın dumanlı arka masalarından birinde otururlarken, David kardeşinin omzuna bir şaplak indirmişti.

"Uyuyan ejderi uyandırdın, kardeşim. Ona anlattığın şey neydi, söylesene. Tek kelimesini bile anlamadım."

Peter, ağabeyine Poe'nun hikâyesini anlatmıştı. Yaşlı bir adamı öldürüp cesedini parçalara ayıran ve döşeme tahtalarının altına saklayan anlatıcı ısrarla aklının başında olduğunu iddia ederdi.

Gotik hikâyeleri dart oynamak kadar eğlenceli bulmayan David birkaç kere hedefi on ikiden vurduktan sonra, "Şanslısın,

* *The Tell Tale Heart*. Edgar Allan Poe'nun bir hikâyesi. Ç.N.

oğlum," demişti. "Yaşlı cadı seni duvara çivilemedi. Kâğıt üzerinde de olsa, katil sayılır ne de olsa."

Alice'in mektubu bir hafta sonra gelmişti. Zarfta bir de çek vardı. Daktiloda yazılıp (bir *e* harfi yanlıştı) lacivert mürekkepli bir dolma kalemle imzalanmıştı. Niyetini açıkça belli ediyordu. Asistanı bir süreliğine izinliydi. Dolayısıyla onun yerine bakacak birini arıyordu ve cuma günü öğleden sonra onunla yüz yüze görüşmek istiyordu.

Peter bu emre neden hemen uyduğunu hatırlamıyordu. Belki de Alice Edevane böyle bir kadın olduğu içindi. Peter o zaman bunu bilmiyordu tabii ama onunla çalıştığı süre zarfında patronunun, insanları parmağında oynatmasına alışmıştı. Peter o öğleden sonra zili çalmış ve giriş katındaki zümrüt rengi odaya kabul edilmişti.

Alice'in üzerinde tivil kumaştan bir pantolonla ipek bir bluz vardı. Peter sonradan, yaşlı kadının bu kılığı üniforması bellediğini öğrenecekti. Boynuna da büyük, altın bir madalyon takmıştı. Beyaz, dalgalı saçlarını özenle tarayıp kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. Maun yazı masasına oturup Peter'a diğer taraftaki koltuğu işaret etmişti. Sonra dirseklerini masaya dayayıp ellerini kavuşturmuş ve Peter'a ona vermeyi planladığı işle tamamen ilgisiz sorular sormuştu. Peter bir cümlesinin ortasındayken, Alice'in gözleri şöminenin rafındaki gemi saatine kaymış ve birden ayağa kalkıp elini uzatmıştı. Peter, Alice'in elinin ne kadar soğuk ve diri olduğunu hatırlıyordu. Serinliği dışında tıpkı avucunda bir kuşu tutmak gibiydi. Alice kabaca görüşmelerinin bittiğini söylemişti. Yapacak işleri vardı. Peter ertesi haftanın başında işe başlayabilirdi.

168 numaralı otobüs Fitzjohn's Caddesi'ndeki durağa yaklaşırken Peter eşyalarını topladı. Alice'le görüşmesinin üzerinden

üç yıl geçmişti. Ne hikmetse, Alice'in asistanı hiç dönmemiş ve Peter görevinde kalmıştı.

Alice karmaşık bir sahne üzerinde çalışıyordu. Bir geçiş bölümüydü ve bunları yazmak hep en zoruydu. Sorun aslında önemsiz gibi görünmeleriydi. Bir karakteri A noktasından alıp B noktasına götürürken, okurun ilgisini kaybetmemeliydi. Alice bunu kimselere, hele basma asla itiraf etmezdi ama kırk dokuz romandan sonra bile hâlâ bazen oldukça zorlanıyordu.

Okuma gözlüğünü geriye itip parmağını daktilonun kâğıt kılavuzuna vurdu ve yazdığı cümleye baktı: *Diggory Brent morgdan çıkıp ofisine yöneldi.*

Açık ve net. Sonraki satırlar da böyle olmalıydı. Alice işini iyi biliyordu. Dedektif burada konuyla ilgili bir şeyler düşünmeliydi. Okurlara onun fiziksel ilerleyiş süreciyle ilgili bir hatırlatma yapacaktı. Sonra son cümlesinde ofisine varacaktı ve işte! Alice artık onu hikâyede bambaşka bir yöne sürükleyecek bir sürpriz patlatabilirdi.

Ne var ki, Alice aklına gelen bütün senaryoları kullanmıştı. Sıkıntıyla iç çekti. Bu alışık olduğu ya da müsamaha gösterebileceği bir his değildi. Annelerinin her zaman söylediği gibi, sıkıntı acınası bir ruh hâliydi ve aptalların en sevdiği sığınaktı. Alice parmaklarını tuşların üzerinden çekmeden baş kahramanının üzerinde çalıştığı davanın kilit noktasına göndermede bulunabilecek bir düşünce bulmaya çalıştı. Belki bir kinaye ya da beklenmedik bir olay akışı.

Şu küçük kumaş parçaları ona birçok kereler can simidi olmuştu. Tamamen tesadüfen ortaya çıkan bir fikirdi aslında. Alice, Diggory'nin şablon merakını yansıtan bir hobisi olmasını istiyordu. O sırada ablası Deborah hamile kalmış ve mizacına

hiç uymayacak bir şey yapıp dikişe merak salmıştı. "Beni rahatlatıyor," diyordu. "Olumsuz düşünmemi engelliyor." İşte o zaman, Alice bunun tam da Diggory Brent'e uygun bir hobi olduğuna karar vermişti. Uzun ve yalnız gecelerini bununla dolduracaktı.

Eleştirmenler, Alice'in, dedektifin sivri uçlarını bununla törpülemeyi hedeflediğini söylüyordu. Ama bu doğru değildi. Alice onun sivri yönlerini seviyordu. Hayatta da bunlara sahip olmayanlara daima şüpheyle yaklaşırdı zaten.

Diggory Brent morgdan çıkıp ofisine yöneldi. Ve?.. Parmakları daktilonun üzerinde gezindi. Ya sonra? *Yürürken şöyle düşündü...* Evet?

Kafasının içi boşalmıştı sanki.

Alice kılavuzu öfkeli bir fiskeyle yerine gönderdi. Gözlüğünü çıkarıp penceresinden görünen manzaraya baktı. Haziranın başında, ılık bir gündü. Gökyüzü masmaviydi. Gençken böyle bir havada kendini dışarı atmak için sabırsızlanırdı. Güneşin ısıttığı yapraklarla hanımellerinin kokusu ve ağustos böceklerinin şamatası onu çağırırdı. Ama Alice uzun zamandır o kız değildi. İlham perisinin onu terk ettiği böyle zamanlarda bile çalışma odası dışında olmak istediği pek az yer vardı.

Oda, Holly Hill'de kırmızı tuğladan bir Viktorya evinin tavan arasındaydı. Alice'e evi gösteren emlakçı, eski ev sahiplerinden birinin bu eğik tavanlı odaya annesini kilitlediğini anlatmıştı. Kadıncağız zamanla fazlalık olmaya başlamıştı herhâlde.

Alice çocuk yapmadığına seviniyordu. Evi almasının sebebi bu odaydı aslında ama ona cazip gelen hüzünlü geçmişi değildi. Kendi ailesinin kederi ona yetiyor da artıyordu zaten. Tarihi, romantizmle karıştırmamayı öğreneli çok olmuştu. Onu asıl çe-

ken odanın konumuydu. Alice burayı bir kartal yuvasına benzetmişti. Ya da bir gözcü kulesine.

Daktilosunun başından bütün Hampstead'i görebiliyordu. Yalnızca kadınların yüzebildiği gölü ve ilerisindeki Highgate kulelerini. Arkasında küçük, yuvarlak bir kamara penceresi vardı. Buradan da arka bahçe, onun etrafını çeviren yosunlu, taş duvar ve küçük alet edevat kulübesi görünüyordu. Evin eski sahiplerinden biri Kew'de çalışan bir bahçıvandı ve evinin arka bahçesinde kendi Dünyevi Zevkler Bahçesi'ni yaratmaya ant içmişti. Alice bitkilerin arsızca büyüyüp serpilmesine izin vermişti ama bunun ihmalkârlıkla bir ilgisi yoktu. O, korulukları severdi. Ormanları. Doğanın işini istediği gibi gördüğü yerleri.

Aşağıdan bir gürültü geldi. Sonra parkeler gıcırdadı. Peter. Elini kolunu nereye koyacağını bilemediği yetmezmiş gibi bir de sakardı. Alice kol saatine baktı. İkiyi geçtiğini görünce şaşırdı. Boşuna bu kadar acıkmamıştı. Parmaklarını kenetleyip kollarını öne uzattı ve uzun uzun gerindi. Sonra doğruldu. Koca bir sabahı Diggory Berent'i A noktasından B noktasına getirmeye çalışmakla harcamıştı. Hâlbuki Alice yarım yüzyıllık profesyonel yazarlık hayatında bazen yapılacak en iyi şeyin masanın başından kalkıp gitmek olduğunu çoktan öğrenmişti. Diggory Brent geceyi morgla ofisi arasındaki belirsizlikte geçirecekti.

Alice arka bahçeye bakan pencerenin altındaki küçük eviyede ellerini yıkayıp kuruladı ve dar merdivenlerden aşağı indi.

Asıl derdini biliyordu ve ne yazık ki basit bir can sıkıntısından ibaret değildi. Şu lanet yıldönümü ve yayıncılarının koparmaya çalıştığı yaygaraydı. Bu büyük bir onurdu aslında. İyi niyetle düşünülen bir saygı ifadesiydi. Alice başka bir zaman olsa, biraz

pohpohlanmaktan hoşlanırdı belki ama kitap kötü gidiyordu. En azından iyi gitmediği kesindi. Alice birinin ona gerçeği söylemesi için neler vermezdi ki? Ama editörü Jane, akıllı ve çalışkan olduğu kadar genç ve toydu da. Dolayısıyla Alice gerçek bir eleştirinin özlemini çekiyordu.

Alice en karamsar anlarında ona standardını düşürdüğünü söyleyecek kimsenin kalmadığından korkuyordu. Zira bunun er ya da geç başına geleceğinden emindi. Kendi neslinden ve aynı türde yazan yazarların eserlerine hâkimdi. Bir an gelir ve mutlaka bir kitapta yazar modern dünyaya ayak uyduramazdı. Bu illa hemen göze batacak diye bir kural yoktu. Ama teknoloji çağının okurlarına biraz uzun gelebilecek bir açıklama, herkesin kısaltmasını kullandığı resmi bir terim ya da bir yıl öncesine ait bir kültürel gönderme bir çuval inciri berbat ederdi. Romanlarının gerçekçiliğiyle övünen ve kariyeri boyunca göklere çıkarılan Alice gibi biri için standardının gerisine düşmek kadar korkunç bir şey olamazdı.

Alice işte bu sebeple, her öğleden sonra metroya biniyor ve bazen sırf laf olsun diye bir yerlere gidiyordu. Hayatı boyunca, insanlar ilgisini çekmişti. Hepsinden hoşlandığı söylenemezdi. Sosyal yönünü tatmin etmek için onlara ihtiyaç duymazdı. Ama onları daima ilginç bulurdu. Ve metro, insanları gözlemlemek için en iyi yerdi. Bütün Londra bu tünellerden geçiyordu. Alice onların arasına bir hayalet gibi sızarak insanlığın birçok tuhaf ya da muhteşem formunu gözetleme imkânı buluyordu. Yaşlanmak berbattı ama bir artısı vardı. Yılların insana armağan ettiği görünmezlik pelerini. Kucağında çantasıyla bir köşede oturan yaşlı, kibar hanıma kimse dikkat etmezdi.

"Merhaba, Alice," diye seslendi Peter mutfaktan. "Yemek birazdan hazır olur."

Alice birinci katın sahanlığında duraksadıysa da, cevap veremedi. Annesinin görgü kuralları üzerine verdiği vaazlar hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Alice merdivenlerden inerken neredeyse yetmiş yıldır aynı çatının altında yaşamadığı Eleanor'un, hiç görmediği bu evde bile sözünü geçirebilmesine hayret etti. Alice bazen annesi daha uzun yaşasa, onun hayatını nasıl etkilerdi diye düşünmeden edemiyordu. Alice'in kariyerini, hiç evlenmeyişini ve kıyafetlerini onaylar mıydı acaba? Eleanor'un tek eşlilik ve sadakat konusunda katı kuralları vardı. Ama o, çocukluk aşkıyla evlenmişti. Dolayısıyla Alice'in kendini onunla kıyaslaması haksızlık olurdu. Annesi, Alice'in çocukluk anılarına mahsus bir karakterdi ve o kadar uzakta kalmıştı ki, onu değişen zamana ayak uydururken hayal etmek imkânsızdı. Eleanor, Alice için sevdiği ama biraz mesafeli durduğu, güzel ve kusursuz bir kadındı. Ve bir de, içindeki yaralı çocuğun bazen yakıcı bir özlemle andığı tek insandı.

Alice, annesi dışında birine ihtiyaç duymak nedir bilmiyordu. Yetişkinlik hayatının çoğunda yalnız yaşamıştı. Ne gurur duyduğu ne de utandığı bir gerçekti bu. Sevgilileri olmuştu tabii. Hepsi beraberlerinde diş fırçalarını ve kıyafetlerini getirmişti. Hatta bazıları bir süreliğine onunla kalmıştı ama bu, biriyle yaşlanmakla bir değildi. Alice hiç kimseye resmi bir davette bulunmamış ya da hiçbir zaman evini *evimiz* olarak görmemişti. Aslında çok başka bir yaşamı olabilirdi çünkü vakti zamanında nişanlanmıştı. Ama İkinci Dünya Savaşı diğer birçok şey gibi buna da son noktayı koymuştu.

Hayat böyleydi işte. İnsan körcesine ilerlerken bir kapı açılıp diğeri kapanıyordu.

Mutfağa girdiğinde ocakta dumanları tüten bir tava ve masanın bir ucunda oturan Peter'ı buldu. Önünde açık bir paket

ve küçük bir mektup destesi vardı. Peter, Alice'i fark edince kafasını kaldırdı.

"Merhaba," derken tezgâhtaki makarna saati ötmeye başladı. "Her zamanki gibi mükemmel zamanlama."

Peter'ın gülümseyişi pek tatlıydı. Hani şu insanın bütün suratının kırıştığı, içten gülümsemelerden. Alice'in onu işe alma sebeplerinden biri de buydu. Ve bir de, görüşmeye tam vaktinde gelen tek aday olması. Birlikte çalışmaya başladıktan sonra becerisini de kanıtlamıştı ki bu, Alice'i hiç şaşırtmamıştı. İnsan sarrafı oluşuyla gururlanırdı zaten. Hep öyle değildi tabii. Geçmişte yanıldığı olmuştu ve bazıları diğerlerinden çok daha büyük hayal kırıklıklarıydı.

"Önemli bir şey var mı?" diye sordu o sabah bulmaca sayfasını açık bıraktığı gazetenin başına oturarak.

"*Guardian*'dan Angus Wilson yıldönümü şerefine röportaj yapmak istiyor. Jane mutlaka kabul etsin demiş."

Alice kendine bir fincan taze demlenmiş Darjeeling koydu. "Hiç şaşırmadım."

"Doğal Tarih Müzesi bir sergilerinin açılışında konuşma yapmanı istiyor. *Ölümden Kaçış Yok*'un yayınlanışının onuncu yılı şerefine bir parti düzenliyorlarmış. Ona davetiye yollamışlar. Deborah, annenin ölüm yıldönümü için bu cumaki randevuyu teyit etmek istiyor. Diğerleri okurlardan. Yemekten sonra onları da tararım."

Peter önüne bir dilim kızarmış ekmeğin üzerinde haşlanmış yumurtadan oluşan öğle yemeğini koyarken, Alice kafasını salladı. Son yirmi yıldır bütün öğle yemekleri aynıydı. Tabii dışarıda yedikleri hariç. Hayattaki bazı rutinler Alice'in hoşuna giderdi ama garson kıza yumurtasının nasıl pişeceğini harfiyen anlatan Diggory Brent gibi bunların kölesi değildi.

Yumurtanın sarısını kaşıkla dağıtıp ekmeği dörde bölerken hâlâ mektupları karıştıran Peter'a baktı.

Peter pek konuşkan biri değildi ve bu da artılarındandı. Alice bazen asistanının ketumluğunu yorucu bulsa da, böylesi gevezelikten daha iyiydi şüphesiz. Şimdiki gibi biraz uzun saçı ona daha çok yakıştırdığına karar verdi. Uzun, ince vücudu ve koyu kahverengi gözleriyle şu Britpopçulardan birine benziyordu. Ya da belki Peter bugün her zamankinin aksine aşırı resmi, koyu kadife bir kılık giydiği içindi. Sonra Alice birden hatırladı. Peter eski dostu, şu kütüphaneci kadının cenazesine gittiği için geç gelmişti.

Alice nedense birden neşelenerek detayları merak etti. Peter ona akıl hocasını anlattığında, Alice hemen Bay Llewellyn'i hatırlamıştı. Yaşlı adamı nadiren düşünürdü aslında. Adam ona o korkunç yazı hatırlatırdı. Ama Peter, Bayan Talbot'tan bahsettiğinde, Alice geçmişin tozlu sayfalarında kalan bazı anılarla sarmalanmıştı. Nehir çamurunun nemli kokusu, eski kayıkta akıntıya karşı kürek çekerlerken etraflarında vızıldayan böcekler ve birbirlerine en sevdikleri öyküleri anlatışları. Alice en son o zaman bu kadar mutlu olmuştu.

İstemeden daldığı anılardan uyanarak çayından bir yudum aldı. "Arkadaşına veda ettin mi?" diye sordu. Peter bunun katılacağı ilk cenaze olduğunu söylediğinde, "Ama son olmayacak," demişti Alice. "Umduğun gibi miydi bari?"

"Öyle sayılır. Üzücüydü ama ilginçti de."

"Ne bakımdan?"

Peter şöyle bir düşündü. "Ben onu yalnızca Bayan Talbot olarak tanıyordum. Ama insanların konuşmalarını dinledim. Kocasının, oğlunun. Çok acıklıydı." Gözlerini masaya dikti. "Ne aptalca değil mi? Tam bir klişe. Ama Bayan Talbot benim

hatırladığımdan çok daha fazlasıydı ve bunu öğrenmek hoşuma gitti. İnsanları tanıdıkça başka başka yönlerini keşfediyorsun."

Alice'in yüzüne hoşnut bir gülümseme yayıldı. O da aslında insanların hiç de sıkıcı olmadığına inananlardandı. İşin sırrı doğru soruları sormaktaydı. Karakter yaratırken daima bu teknikten yola çıkardı. Herkes suçluların aslında en az şüphe çeken tipler olduğunu bilirdi ve bu algıyı temel almak en doğrusuydu. Ama insanları katil bir büyükanneyle şaşırtmak yetmezdi. Sebeplerin de akla yatkın olması şarttı. Aşk, nefret, kıskançlık, her biri bir diğeri kadar makuldu. Sonuçta hepsi insani tutkulara has duygulardı. Bir insanın tutkularını kamçılayacak bir neden buldun mu gerisi çorap söküğü gibi gelirdi.

"Bak bu ilginç," dedi Peter. Mektupları okumaya geri dönmüştü. Çatık kaşlarla elindeki kâğıda bakıyordu.

Alice'in çayı birden buruklaştı. İnsan eleştirilmeye hiçbir zaman alışamıyordu. "Onlardan biri, değil mi?"

"Bir polisten. Dedektif Sparrow."

"Ah, anladım." Alice'in tecrübelerine göre iki tür polis vardı. Yaratım sürecinde ona canla başla yardımcı olmaya çalışanlar ve kitap çıktıktan sonra hata arayan gıcıklar.

"Sevgili dedektifimiz, Sparrow bizi hangi büyük kusurumuz hakkında aydınlatmayı kendilerine vazife edinmişler acaba?"

"Hayır, hayır. Sparrow senin okurlardan değil. Gerçek bir davayla ilgileniyor. Bir kaybolma olayı."

"Dur, tahmin edeyim. Aklına şahane bir fikir gelmiş. Sen yaz, kârı yüzde elli elli kırışalım diyor."

Peter ona aldırmadan devam etti. "1930'lardaki bir kayıp çocuk davası. Cornwall'da olmuş. Olay çözülememiş."

Alice öleceği ana dek, o sırada odanın gerçekten mi soğuduğunu, yoksa kendi vücut ısısının mı düştüğünü bilemeyecekti.

Sanki geçmişi yıllar önce çekilen bir dalgaydı da akıntının dönmesini bekliyordu. Mektubun neyle ilgili olduğunu tabii ki anlamıştı ve bunun, kitaplarında yazdığı uydurulmuş hikâyelerle alakası yoktu.

Alice mektup kâğıdının sıradanlığına dikkat etti. Okuyucularının ona yazarken kullandığı ya da karakterlerinden birinin önemli bir haber alacağı kaliteli kâğıtlardan değildi.

Peter şimdi mektubu yüksek sesle okuyordu. Alice durmasını söylemek istiyordu ama dili tutulmuştu sanki. Asistanının uzun yıllar önceki o davanın etrafında dönen olayları özetleyişini dinledi. Belli ki, dedektif o dönemin gazetelerini epey bir karıştırmıştı. Ya da Pickering denen adamın acıklı kitabını okumuştu. İsteyen herkes halka açık yayınlara ulaşabilir ve hiç tanımadıkları insanların geçmişini kurcalayabilirdi. Bunu engellemenin hiçbir yolu yoktu maalesef Alice koca bir ömür boyunca geçmişi unutmaya çalışmıştı ama işte durup dururken biri onu yemek masasına kadar getirebiliyordu.

"Neden bahsettiğini anlayacağından emin gibi yazmış," dedi Peter.

Bir desteden çekilen iskambil kâğıtları gibi, Alice'in gözlerinin önünde bazı hayaller canlandı. Güneşte parlayan göle dizlerine kadar giren arama ekibi, kütüphanenin bunaltıcı sıcağında boncuk boncuk terleyen şişman polis, durmadan not alan çaylak yardımcısı ve yerel gazetenin fotoğrafçısına poz veren kül rengi suratlı annesiyle babası. Alice kendini kanatlı kapılara dayanmış, onları izliyormuş gibi hissetti. Bir türlü itiraf edemediği suçu, bugün de o zamanki gibi boğazını yakıyordu.

Alice ellerinin hafifçe titrediğini fark edince kendini şokun etkilerini düşünmeye zorladı. Hayatı boyunca kendini serinkanlılığını korumak için eğiten biri bile bu tepkileri verebiliyordu

demek? Hain ellerini kucağına indirip sıkıca kenetledi ve çenesini havaya dikti. "Çöpe at, gitsin." Sesi şaşılacak kadar sakindi. İçinde gizli gerginliği hissedecek pek az insan kalmıştı hayatta.

"Hiçbir şey yapmayacak mıyız? Kısa bir cevap da mı yazmayayım?"

Alice gözlerini Peter'a dikti. "Ne gerek var? Dedektif Sparrow beni bir başkasıyla karıştırdı herhâlde."

7

Cornwall, 25 Haziran 1933

ADAM KONUŞUYORDU. DUDAKLARI OYNUYOR VE KELİMELER BİR-birini izliyordu. Ama Eleanor hiçbirini yakalayamıyordu. Ya da en azından, ne dediğini anlayacak kadarını. Ara sıra kulaklarına bildiği birkaç kelime çalınıyordu. Kayıp... Koru... Çocuk... Zihninde sisler dolaşıyordu. Bunu Doktor Gibbons'a borçluydu.

Ensesinden bir ter damlası süzüldü. Kürek kemiklerinin arasından geçerken, Eleanor onun serinliğiyle ürperdi. Yanında oturan Anthony, parmaklarını daha sıkı kavradı. Eli kocaman ve tanıdıktı. Yine de o gün yaşadıkları kâbustan sonra yabancı geliyordu. Kocasının yüzünde daha önce fark etmediği kıllar görüyordu. Teninin altında açık mavi damarlardan oluşan bir harita vardı.

Sıcak hâlâ hükmünü sürüyordu. Yaklaştığı söylenen fırtına sanki hiç gelmeyecekti. Geceyi sarsan gök gürültüleri denize doğru sürüklenmişti. Polis yağmurun bütün kanıtları ortadan kaldırdığını söylüyordu. Aynı polis, genç olanı, gazeteye konuşmalarının yardımı dokunacağını da söylemişti. "Sadece biz değil, binlerce göz oğlunuzu arar. Fena mı olur?" demişti.

Eleanor endişeden perişandı. O kadar korkuyordu ki, felç olmuştu âdeta. Neyse ki gazetecinin sorularını Anthony yanıtlıyordu. Sesi uzakta bir yerlerde yankılanıyordu sanki. Evet, oğulları daha on bir aylık bile değildi. Ama erken yürümüştü. Bütün Edevane çocukları gibi. Güçlü kuvvetli ve sağlıklı bir çocuktu. Sarışın ve mavi gözlüydü. Tabii ki bir fotoğrafını verebilirlerdi.

Eleanor pencereden güneşli bahçeyi ve gölü görebiliyordu. Etraf kalabalıktı. Polisler ve sivil giyimli insanlar vardı. Çoğu kıyıdaydı ama birkaçı da suya girmişti. Göl o gün cam gibiydi. Gökyüzünü yansıtan kocaman bir ayna. Ördekler ürküp kaçmıştı. Balıkadam giysili ve şnorkelli bir adam sabahtan beri suyu arıyordu. Biri kancaları kullanmadan önce gölü didik didik edeceklerini söylemişti.

Eleanor küçük bir kızken bir kayığı vardı. Ona bunu babası almış ve yanına adını yazmıştı. Bir çift tahta küreği ve elde dikilen beyaz bir yelkeni vardı. Sabahları onunla göle açılırdı. Bay Llewellyn ona Maceracı Eleanor adını takmıştı. Yabani otların bürüdüğü kıyıya oturup resim yapar ve öğle yemeğinde Eleanor için yarattığı hikâyeleri anlatırdı. Eleanor neşeyle el çırparken babası güler, annesi de zoraki sırıtırdı.

Annesi, Bay Llewellyn'i ve hikâyelerini küçümserdi. O, insanların duygusal yanlarını karakter zayıflığı olarak adlandıran bir kadındı çünkü. Bay Llewellyn onun için fazlasıyla ince bir ruhtu. Gençken bir buhran geçirmişti ve hâlâ zaman zaman melankolinin derinliklerinde kaybolurdu. Constance onun bu hâlini de durmadan aşağılardı. Kocasının, kızlarına gösterdiği ilgiyi aşırı bulur ve bunun çocuğu şımartacağını söyleyip dururdu. Özellikle de, Eleanor gibi *isyana endişe verecek kadar meyilli* bir karakteri. Paralarını daha doğru yerlere harcamak varken küçük kızlarını doyumsuzluğa teşvik etmenin ne anlamı vardı?

Bu, aralarında daimi bir anlaşmazlık konusuydu –para ve parasızlık. Annesi sürdürdükleri hayatla bir türlü tatmin olamıyordu. Eleanor birçok geceler kütüphanede tartıştıklarını duyardı. Annesi bağırıp çağırır, babası onu sabırla ikna etmeye çalışırdı. Bazen babasının böyle durmadan eleştirilmeye nasıl katlandığını merak ederdi. Bir gün Bay Llewellyn'e sorduğunda, "Hayatta başımıza gelen her şeyi biz seçemeyiz, tatlım," demişti. "Ve bazen sevgi bize hiç ummadığımız kadar büyük bir dayanma gücü verir."

"Bayan Edevane?"

Eleanor gözlerini açtığında kendini kütüphanede buldu. Kanepedeydi ve Anthony yanındaydı. Kocaman eliyle onunkini kavramıştı. Telli bir defter ve kulağının arkasında bir kalemle karşılarında oturan adamı görünce bir an şaşırdı. Sonra gerçeğe döndü.

Bu adam gazeteciydi. Onlarla Theo'yla ilgili konuşuyordu.

Birden bebeğinin yokluğu kollarına bir taş gibi ağır geldi. İkisinin yalnız kaldığı ilk geceyi hatırladı. Çocuklarından bir tek o erken doğmuştu. Onu kucağında emzirirken minik topuklarıyla ellerini itiyordu. Bu bembeyaz ayaklar daha birkaç gün önce karnını tekmeliyordu oysa. Ona karanlıkta onu hep koruyacağını fısıldamıştı...

"Bayan Edevane?"

Theo'yla baştan beri farklıydı. Eleanor bütün bebeklerini sevmişti. Dürüst olması gerekirse belki hemen değil ama ilk adımlarını atana dek onlara çoktan bağlanmıştı. Ne var ki, Theo'nunki sevgiden öte bir şeydi. Eleanor onun üzerine titriyordu. Theo doğduktan sonra onu yatağına alıp kollarında sallamış ve gözlerine bakmıştı. Orada bütün bebeklerin dünyaya gelirken sahip olduğu ama zamanla yitirdikleri bilgeliği görmüştü. Theo da ona

bakmış ve belki de evrenin bütün sırlarını anlatmaya çalışmıştı. Minicik ağzı henüz bilmediği ya da artık hatırlamadığı kelimelerle açılıp kapanıyordu. Eleanor'a babasının ölüm döşeğindeki hâlini anımsatmıştı. O da artık hiçbir zaman dile getiremeyeceği sözler ve dipsiz kuyuları andıran gözlerle bakmıştı ona.

"Bayan Edevane, fotoğrafçı resminizi çekecek." Eleanor gözlerini kırpıştırdı. Tabii ya, gazeteci. Not defterini görünce aklına Alice geldi. Neredeydi bu kız? Ya Deborah ve Clemmie? Onlar neredeydi? Biri kızlarla ilgileniyordu herhâlde. Annesi değil de, belki Bay Llewellyn. Sabahtan beri ortada olmayışının sebebi buydu o hâlde. Kızları bu kasvetli ortamdan uzaklaştırmıştı. Tıpkı bir zamanlar söz verdiği gibi onlara göz kulak oluyordu.

"Bay Edevane, Bayan Edevane." Sıcaktan kıpkırmızı kesilen bir adam fotoğraf sehpasının ardından onlara el salladı. "Bu tarafa bakın lütfen."

Eleanor poz vermeye alışkındı. O, masaldaki küçük kızdı. Hayatı boyunca resimleri yapılmış ve fotoğrafları çekilmişti. Ama ilk kez irkiliyordu. Karanlık bir odada uyumak ve her şey yoluna girince uyanmak istiyordu. Yorgundu. Hayal bile edilemeyecek kadar yorgun.

"Gel aşkım," diyordu Anthony'nin yumuşak ve şefkatli sesi kulağının dibinde. "Bak, yanındayım. Bunu birlikte başaracağız."

"Çok sıcak," diye fısıldayabildi. İpek bluzu sırtına yapışmıştı. Eteğinin belindeki dikişler etine batıyordu.

"Buraya bakın, Bayan Edevane."

"Nefes alamıyorum, Anthony. Ben..."

"Buradayım, aşkım. Yanındayım. Seni hiç bırakmayacağım."

"Hazır... Çekiyorum..." Flaş patladı. Eleanor beyaz ışıkta kanatlı kapının önünde bir karaltı gördü. Alice'ti. Kıpırdamadan onları izliyordu.

"Alice," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Alice?"

Sonra gölün oradan biri bağırdı. Muhabir yerinden fırlayıp pencereye koştu. Anthony ayağa kalktı. Eleanor da aynısını yapmaya çalıştığında dizleri titremeye başladı. Genç gazeteci başını iki yana sallayarak yanlarına döndü.

"Yanlış alarm," dedi. Alnını silmek için cebinden bir mendil çıkarırken hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Ceset değil, yalnızca eski bir ayakkabı."

Eleanor her an dengesini kaybedebileceğini hissedince yine kanatlı kapılara doğru döndü. Ama Alice artık orada değildi. Kızı yerine, şöminenin üzerindeki aynada yansımasını gördü. Neredeyse kendini tanıyamayacaktı. Evin hanımı gitmiş, yerine uzun yıllar önce burada yaşayan, o kaba saba, kural tanımaz kız gelmişti.

Anthony'nin sert sesiyle irkildi.

"Bu kadar yeter," dedi koruyucusu ve biricik aşkı. "Biraz insaflı olun. Karım şokta. Oğlu kayıp. Daha fazla konuşamayacağız."

Eleanor bulutların arasında süzülüyordu.

"Sizi temin ederim, Bay Edevane. Bunlar çok güçlü yatıştırıcılar. Bir tanesi bile onu bütün gece uyutur."

"Teşekkürler, doktor. Karımın aklı başında değildi."

Eleanor bu sesi tanıyordu. Anthony'nin sesiydi.

Sonra yine doktor konuştu. "Böyle bir durumda nasıl olması beklenir ki? Ne büyük bir felaket."

"Polis elinden geleni yapıyor."

"Oğlunuzun bulunacağına ihtimal veriyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Ama inancımızı kaybetmemeli ve onlara güvenmeliyiz."

Eleanor, kocasının sıcak elini alnında hissetti. Sonra bu el arkaya, saçlarına kaydı. Eleanor konuşmaya çabaladı ama dudakları gevşemişti.

Kocası onu yatıştırmaya çalıştı. "Şşş. Haydi uyu sevgilim."

Sesi her yerdeydi. Tanrı'nın sesi gibi dört bir yandan geliyordu. Eleanor'un vücudu ağırlaştı. Yavaşça bulutlara gömüldü. Hayatının katmanlarından aşağı kaydı. Anne olmadan ve Loeanneth'e dönmeden önceki yaz hayalinde canlandı. Anthony'yle o zaman tanışmıştı. Ve daha önce babasının ölümüyle sarsılışını görür gibi oldu. Sonra çocukluğuna geri döndü. İçinden bir ses, bir şey kaybettiğini ve onu araması gerektiğini söylüyordu. Ama bunun ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Bir çayırdaki uzun otların arasında pusuya yatan bir kaplan gibi ondan saklanıyordu. Loeanneth'in ilerisindeki çayırı gördü. Uzakta karanlık ağaçlar vardı. Eleanor ellerini öne uzatıp uzun otların uçlarına dokundu.

Çocukken Eleanor'un odasında bir kaplan vardı. Adı, Zephyr'di ve yatağının altında yaşıyordu. Büyük evden taşınırlarken onlarla birlikte gelmişti. Yaşlıydı. Bir zamanlar gururla taşıdığı postu sigara dumanı kokuyordu. Eleanor'un babasının babası, Horace, ailenin en şanlı günlerinde onu Afrika'da yakalamıştı.

Eleanor o döneme ait birçok hikâye dinlemişti. Babası, deShiel'ların yirmi sekiz yatak odalı malikânesini anlata anlata bitiremezdi. O zamanlar, garajları bal kabaklarıyla değil, gerçek at arabalarıyla doluydu ve bazılarının süslemeleri som altındandı. Şimdi geriye fazla bir şey kalmamıştı. Yalnızca Loeanneth'ten görünmeyecek kadar uzakta, yanık bir virane. Ama Eleanor'a kaplanla incinin hikâyesini anlatan babası değil, Bay Llewellyn'di.

Eleanor küçük bir kızken bu hikâyeye tüm kalbiyle inanırdı. Zephyr vakti zamanında bir inci yutmuştu. Vurulup derisi yüzüldüğünde o inci hâlâ ağzında bir yerlerde saklıydı. Sonra onu bir gemiye yüklemişlerdi ve postu onlarca yıl büyük evde sergilenmişti. Ve şimdi de Göl Evi'ndeydi işte. Sonra bir gün kaplanın başı yana düşmüş ve inci, ağzından fırlayıp kütüphanedeki halının sık dokuması arasında kaybolmuştu. Herkes üzerine basmış ve orada unutulup gitmişti. Sonra karanlık bir gecede, ev halkı uyurken eve hırsızlığa gelen periler, inciyi bulmuştu. Onu ormanın derinliklerine götürüp bir yaprak yığının üzerine koymuşlardı. Ona gözleri gibi bakıyor, her gün okşayıp seviyorlardı. Ama gelin görün ki, bir gün bir kuş, onu yumurtası sanıp çalıverdi.

Bir ağacın tepesindeki kuş yuvasında inci büyüdü, büyüdü. Kendi yumurtalarının kırılacağından korkan dişi kuş onu ağacın kenarından yuvarladı. İnci yine yaprak yatağına düştü. Dolunayda, meraklı perilerin şaşkın bakışları arasında, inci çatladı ve içinden bir bebek çıktı. Periler hemen çiçeklerin özsuyuyla onu besledi ve sırayla sallayarak onu uyuttu. Ne var ki, zamanla çiçeklerin özsuyu yetmemeye başladı. Peri sihirleri bile bebeğin ağlamasını susturamadı. Aralarında bir toplantı yaptılar ve korunun insan bir bebeğe uygun olmadığına karar verdiler. Onu yapraklardan ördükleri bir sepete koyup büyük evin kapısına bırakacaklardı.

Eleanor bu hikâyenin her şeyi açıkladığına inanmıştı bir kere. Koruyu neden bu kadar sevdiğini, çayırdaki otların arasında koşuşturan perileri neden yalnızca onun görebildiğini, ya da küçükken pervazından neden kuşların eksik olmadığını biliyordu artık. Bazen içinden bir kaplan çıkmasını da yadırgamıyordu. O çığlıklar atıp tepinirken Bruen dadı kendini kontrol

etmeyi öğrenmezse hiçbir zaman saygın bir hanım olamayacağını söylerdi. Ama Bay Llewellyn hayatta ateşli bir mizaçtan daha kötü şeyler olduğunu düşünüyordu. İnsanın öfkesini içine atması daha tehlikeliydi. Onun gibi bir kızın vahşiliğini tamamen kaybetmemesi isabetti, zira toplum onu terbiye etmek için hiç durmadan uğraşacaktı zaten. Eleanor, Bay Llewellyn'in sözlerine daima itibar ederdi. O, diğer büyükler gibi değildi çünkü.

Eleanor dünyaya nasıl geldiğini kimselere anlatmazdı. *Eleanor'un Sihirli Kapısı*'nın aksine, Kaplan ve İnci yalnızca ona aitti. Sonra, sekiz yaşındayken, kuzeni Beatrice, ailesiyle birlikte Loeanneth'e geldi. Eleanor'un annesi Constance, kardeşi Vera'yla hiç geçinemezdi. Aralarında on bir ay vardı ve hayatları rekabetle geçmişti. Constance'ın Henri deShiel'la evliliği başta bir zafer gibi görünse de, kardeşi Afrika'da kendine büyük bir servet edinen bir İskoç kontuyla dünya evine girerek yarışta bir hayli öne geçmişti. Kardeşler sonrasında beş yıl konuşmamışlardı ama şimdi aralarında yeniden ateşkes imzalanmış gibiydi.

Yağmurlu bir günde, kızlar çocuk odasına yollandı. Eleanor, Edmund Spenser'ın *Periler Kraliçesi*'*ni okumaya çalışıyordu (bu Bay Llewellyn'in çok sevdiği bir şiirdi ve Eleanor onu etkilemek istiyordu). Beatrice de son nakışını bitirmeye çalışıyordu. Eleanor düşüncelere dalmıştı ki, canhıraş bir feryatla yerinden sıçradı. Beatrice ayağa fırlamış, korkuyla yatağın altını işaret ediyordu. Yanakları yaşlarla ıslanmıştı. "İ-iğnemi düşürdüm," diye kekeledi. "Almak için eğildim ve... Orada bir ca-canavar var!" Eleanor, kuzenini neyin korkuttuğunu hemen anladı. Zephyr'i yatağın altından çıkardı ve onu annesinin gazabından korumak için sakladığını açıkladı. Beatrice belli ki çok korkmuştu. Hâlâ

* *The Faerie Queene*. Ç.N.

titriyordu. Eleanor ona acımıştı. Yağmur camları dövüyordu. Gökyüzü kurşuni bir renk almıştı. Hikâye anlatmak için bundan daha uygun bir gün olamazdı. Eleanor da Beatrice'i yatakta yanına oturtup ona Loeanneth'e gelişinin sıra dışı öyküsünü anlattı. Hikâyeyi bitirdiğinde Beatrice güldü ve bunun güzel bir masal olduğunu söyledi. Ama Eleanor da herkes gibi annesinin karnından çıkmıştı elbette. Eleanor hayretle kıkırdadı. Beatrice dantellerle kurdelelere bayılan, tabak suratlı, topluca bir kızdı. Öyle renkli biri değildi. Onun bu kadar müthiş bir masal uydurabilmesi Eleanor'u hayrete düşürmüştü. Demek annesinin karnından çıkmıştı öyle mi? Eleanor'un annesi uzun boylu ve zayıf bir kadındı. Her sabah binbir zahmetle korsesini sıkıyor ve üzerine jilet gibi elbiselerinden birini giyiyordu. Onun karnında bir incinin büyüyebileceğini, hele de içinden bir bebek çıkabileceğini hayal etmek bile imkânsızdı.

Eleanor yine de bu hikâyeden hoşlanmıştı. Kuzeniyle yakın arkadaş oldular. Eleanor'un, babası ve Bay Llewellyn dışında hiç arkadaşı yoktu. Ve kendi yaşında bir kızla oynamanın tadı bambaşkaydı. Kuzenine bütün gizli sığınaklarını gösterdi. Koruda, içinde alabalıkların oynaştığı dereyi, suyun aniden derinleştiği kıvrımını ve üst dallarından uzaktaki yanık evin bile göründüğü ulu ağacı. Hatta en güzel zamanlarını geçirdiği eski kayıkhaneyi bile gezdirdi ona. Harika vakit geçirdiklerini düşünüyordu ki bir gece, yan yana yatarlarken kuzeni, "Kim bilir burada ne kadar yalnızsın?" dedi. "Kocaman evde tek başına canın ne çok sıkılıyordur." Eleanor şaştı kaldı. Loeanneth'te yapacak o kadar çok şey vardı ki, Beatrice bunu nasıl söylerdi? Anlaşılan onu en sevdiği ve en gizli oyunuyla tanıştırma vakti gelmişti.

Ertesi sabah, daha şafak sökmeden Eleanor, Beatrice'i sarstı. Küçük kız uyandığında Eleanor hemen parmağını dudaklarına

bastırarak ona sessiz olmasını işaret etti. Birlikte göl kıyısına gittiler. Ağaçların en sık olduğu ve gölgelik taşların arasında yılan balıklarının kaynadığı yere. Eleanor orada kuzenine Büyükbaba Horace'ın maceralarından bahsetti. Bu büyük adamın günlükleri evin üst katındaki kütüphanede saklanıyordu. Sarı bir kurdeleyle birbirlerine bağlıydılar. Eleanor'un bunu bilmemesi gerekiyordu ama o kural tanımaz bir kızdı. Görmemesi gerekenleri görür, duymaması gerekenleri duyardı. Günlükleri de çoktan ezberlemişti. Horace'ın Peru, Afrika ve Kuzey Kanada'ya yaptığı gezilerdeki serüvenlerini elinden geldiğince canlandırıp bir kısmını da uydurdu. Sıra ana yemeğe gelmişti. Zephyr'in yardımıyla sunacağı en etkileyici sahneye. Yaşlı adamın tüyler ürpertici ölümünü anlatacaktı. Bunu son günlüğün arkasındaki İlgili Kişi'ye hitaben yazılan mektuptan öğrenmişti.

Beatrice gözlerini kocaman açarak heyecanla el çırptı. "Annen senin küçük bir vahşi olduğunu söylerken haklıymış."

Eleanor bu tanıma şaşırmıştı. "Sahi öyle mi diyor?" diye sordu gözlerini kırpıştırarak.

"Anneme Londra'ya uyum sağlayamayacağından endişelendiğini söylüyordu."

"Londra mı?" Eleanor burnunu kırıştırdı. "Ben Londra'ya gitmeyeceğim ki." Bu kelimeyi daha önce de birçok kereler duymuştu. *Kundura*'dan aklına geliyordu. Annesiyle babası ne zaman atışsa bu kelimeyi bir kılıç gibi kullanıyorlardı. "Tanrı'nın unuttuğu bu yerde çürüyüp gideceğim," diyordu annesi. "Ben Londra'ya gitmek istiyorum. Bunun seni korkuttuğunu biliyorum Henri ama ben oraya aidim. Kendi sınıfımdan insanlarla olmak en doğal hakkım değil mi? Unuttun galiba? Ben gençken saraya bile davet edilmiştim."

Eleanor bu hikâyeyi defalarca dinlediği için ilgilenmemişti. Ama babasının hiçbir şeyden korkmadığını bildiği için Londra'yı merak ediyordu. Hayalinde kanun kaçaklarının cirit attığı, belalı bir yer canlanıyordu. Bir keresinde ona sorduğunda babası, "Büyük şehir işte," demişti. "Bir sürü otomobil ve otobüs var. Çok da kalabalık."

Eleanor, babasının cevabının ardındaki gizli anlamı hemen sezmişti. "İnsanları kolayca ayartabilecek şeyler de var, değil mi?"

Babası ona hayretle bakmıştı. "Bunları nereden duyuyorsun bilmem."

Eleanor omzunu silkmekle yetinmişti. Ona Bay Llewellyn'le ikisini kayıkhanede konuşurken duyduğunu söylememişti tabii. O sırada, yine annesinin yasakladığı bir şey yapıyordu çünkü. Derenin kenarındaki çalılıklardan yabani çilek toplamaya gitmişti.

Babası iç çekmişti. "Haklısın. Bazıları için, evet."

O kadar üzgün görünüyordu ki, Eleanor küçük elini onunkinin üzerine koyup "Ben Londra'ya hiç gitmeyeceğim," demişti. "Loeanneth'i hiç bırakmayacağım."

Şimdi ona tıpkı o gün babasının yaptığı gibi acıyarak bakan kuzenine de aynısını söylüyordu.

"Tabii ki, gideceksin, şapşal," dedi Beatrice. "Yoksa bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde kocayı nereden bulacaksın?"

Eleanor ne Londra'ya gitmek istiyordu ne de koca bulmak. Ama 1911'de, on altı yaşındayken hiç böyle bir planı olmamasına karşın, ikisini de yaptı. Babası öldü, Loeanneth bir emlak simsarının eline düştü ve annesi onu en yüksek teklifi yapanla evlendirmek üzere Londra'ya götürdü. Eleanor o öfkesinin ve çare-

sizliğinin arasında asla âşık olmamaya yemin etti. Vera teyzenin Mayfair yakınlarındaki kocaman evinde kalıyorlardı. Beatrice'le Eleanor'un sosyeteye beraber takdim edilmesi kararlaştırıldı. Constance'la Vera'nın rekabeti şimdi de kızları üzerinden devam ediyordu. Hangisinin daha iyi bir koca bulacağı, kazananı belirleyecekti.

Haziranın sonlarında, güneşli bir öğleden sonrasıydı. Londra'daki evin ikinci katındaki yatak odalarından birinde bir hizmetçi, alnındaki terleri silerek bıkkınlıkla iç çekti. Hayatında bu kadar dikkafalı bir kız görmemişti. "Lütfen, kıpırdamayın, Bayan Eleanor. Yoksa korsenizi güzelce sıkamam."

Hizmetçilerden hiçbiri Eleanor'u giydirmekten hoşlanmıyordu. Eleanor da farkındaydı bunun. Kütüphanenin kuytu bir köşesindeki havalandırma deliğinin, hizmetçilerin kâhyadan kaçmak için sığındıkları küçük odaya açıldığını keşfetmişti. O da annesinden kaçıyordu. Belli belirsiz bir sigara dumanı kokusu arasında, "Kısrak gibi tepinip duruyor," dediklerini duymuştu.

"Elbiseleri leke içinde."

"Hâlbuki kendine biraz çekidüzen verse..."

"Ya o saçlara ne demeli?"

Eleanor şimdi aynada kendine bakıyordu. Evet, saçları biraz dağınıktı. Hep öyleydiler. Koyu kahverengi buklelerini bir türlü zapt edemiyordu. Onlara ısrarcı bakışları ve kıvraklıktan uzak, kazık gibi yürüyüşü de eklenince ortaya hiç de kibar bir görüntü çıkmıyordu. Davranışları da aynı ölçüde kabaydı. Bruen dadı dilini şaklatıp "Bir kızı bu kadar başıboş bırakırsan olacağı bu," derdi. Ya da "Şuna bakın hele. Gören de baston yutmuş sanır," diye hayıflanırdı. Durmadan Eleanor'un, zavallı anneciği ve dahası Tanrı için nasıl büyük bir utanç kaynağı olduğunu söylerdi. Tanrı'nın onunla ilgili ne hissettiği hiçbir

zaman anlaşılamadı ama annesinin hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

İti an, sopayı hazırla, demişler. Tam o sırada, Constance deShiel odaya girdi. En şık elbisesini giyip pahalı mücevherler takmıştı. Sarı, ipek gibi saçlarını maşalatıp yüksek bir topuz yaptırmıştı. Eleanor, annesinin gösterişli kolyesini öfkeyle süzdü. Bunlar satılsa Loeanneth kurtulabilirdi. Annesi eliyle hizmetçiyi kovalayıp korsenin bağcıklarını çekiştirdi. Eleanor'un nefesi kesilirken Constance doğrudan konuya girdi. Bu geceki Rothschild dansına son derece seçkin genç beyler katılacaktı. Vakti zamanında babasının aşırı harcamalarıyla ilgili sorularına ısrarla cevap vermeyi reddedip hatırlamadığını söyleyen annesinin, Londra'nın bütün bekâr erkekleri hakkında bu kadar detaylı bilgiyi aklında tutması şaşılacak işti doğrusu. Mesaj açıktı. Eleanor'un ne yapıp edip kendine bir koca bulmasını istiyordu.

Bu süreci güle oynaya atlatan annelerle kızlar vardı şüphesiz ama Constance'la Eleanor onlardan değildi. Annesi, Eleanor için soğuk ve uzak bir figürdü. Kızını bir kez olsun sevgiyle bağrına basmamış ve ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Eleanor bunun nedenini bilmiyor (gerçi, Loeanneth'teki hizmetkârların, hanımın hep bir erkek çocuk istediğiyle ilgili fısıltılarına kulak misafiri olmuştu) ve umursamıyordu. Ne de olsa duyguları karşılıklıydı. Ama Constance o gün her zamankinden de gergindi. Yıllar içinde iri göğüslü bir genç kıza dönüşen ve Elinor Glyn romanlarına karşı sağlıksız bir takıntı geliştiren Kuzen Beatrice'in adı son saray bülteninde geçmişti. Tabii bu da Constance'la Vera arasındaki rekabeti bir kez daha kızıştırmıştı.

"... Bir vikontun en büyük oğlu," diyordu Constance. "Büyükbabası Doğu Hindistan Şirketi'yle yaptığı anlaşma saye-

sinde müthiş bir servet sahibi olmuş. Çok zenginler. Amerikan şirketleriyle ortaklıkları..."

Eleanor kaşlarını çattı. Bütün bu danışıklı dövüşlerden nefret ediyordu. Annesinin anlattıkları, üzerindeki bu kılık ve ondan beklenenler boynuna vurulan bir yular gibiydi. Kaçıp kurtulmak istiyordu. O bir taşra kızıydı. Sabahları Madam Lucille'in Hanover Meydanı'ndaki butiğinde elbise provası yapıp akşamları falanca balonun ya da dansın davetiyeleriyle kapısında biten beyaz eldivenli uşakları kabul etmek istemiyordu. Çay partileri zerre kadar ilgisini çekmiyordu. *The Lady* dergisinin hizmetçilerin nasıl idare edileceğiyle, ev dekorasyonuyla ya da burun kıllarının nasıl yok edileceğiyle ilgili tavsiyeleri umurunda değildi.

Eli, boynundan hiç çıkarmadığı kolyeye gitti. Bu süslü bir madalyon değil, gümüş kaplamalı bir kaplan dişiydi. Babası hediye etmişti. Eleanor kolyenin tanıdık yüzeyini okşarken aynadaki yansıması bulanıklaştı. Aynı anda dikkati de dağıldı. Annesinin sesi uzak bir vızıltıya dönüştü. Artık Londra'daki o odada değildi. Gerçek evindeydi, Loeanneth'te. Derenin kıyısında babası ve Bay Llewellyn'le otururken ondan mutlusu yoktu.

O akşam, Eleanor dans pistinin kenarında durup annesinin uçarcasına dans edişini izledi. Constance'ın balo salonunda kıpkırmızı, şehvetli dudakları, elbisesinin önünden taşan göğüsleri ve göz kamaştıran mücevherleriyle abartılı bir coşkuyla vals yapışı, kızı için korkunç bir manzaraydı. Pembe suratlı bir dans eşinden diğerinin kollarına koşan annesini utançla süzerken onun neden diğer ağırbaşlı dullar gibi olamadığını düşündü. Constance neden duvar kenarındaki iskemlelerden zambaklı çelenkleri hayranlıkla süzerken aslında gizlice evlerini ve sıcak su torbalarını özleyen şu kadınlardan biri değildi ki? Dans ettiği

adam kulağına bir şeyler fısıldadığında Constance elini iri göğüslerine götürüp bir kahkaha attı. Ve işte o zaman Eleanor'un gözlerinin önünde bazı hatıralar canlandı. Küçükken hizmetçilerin fısıldaştıklarını duyardı. Ya da bazen şafak sökmeden koridorda ayak sesleri duyardı. Kapısını aralayıp gizlice baktığında, ellerinde pabuçları, çoraplarıyla odalarına dönen adamlar görürdü. Ama şu ana dek bunların hiçbirine anlam verememişti. Yüzündeki bütün kaslar gerildi ve içindeki kaplanın yakıcı öfkesini duydu. Bildiği kadarıyla, sadakatsizlik en büyük günahtı. Verilen bir sözün tutulmaması insana ait en büyük şerefsizlikti.

"Eleanor! Bak!" Yanındaki Beatrice'in nefesi sıklaşmıştı. Heyecan her zamanki gibi kendini belli belirsiz bir soluk alma güçlüğü şeklinde gösteriyordu. Eleanor, kuzeninin bakışlarını takip ettiğinde titrek mum ışığında onlara doğru yürüyen sivri çeneli, iri yarı bir delikanlı gördü. Umutsuzluğa benzer bir his duydu. Tuhaf bir keder. Aşk bu muydu? Bu ani değişim? Bir insanın en güzel kıyafetlerini giymesi, suratına bir maske yapması, öğrenilen adımlarla dans etmesi ve ezberlenen cümleleri konuşması mıydı? "Elbette!" diye bağırdı Beatrice, Eleanor bunu sorduğunda.

"Ama daha fazlası gerekmez mi? Sanki onu eskiden beri tanıyormuşsun gibi hissetmen ya da öyle bir şey?"

"Ah, Eleanor! Senin şu antikalıkların yok mu? Hayat bir peri masalı değil ki. Romanlardaki gibi bir aşk beklemen hata olur."

Loeanneth'ten apar topar ayrıldıklarından beri, Eleanor, Bay Llewellyn'in dostluğunu özlüyordu. Bazen çok, bazen az ama daima. Onunla sürekli yazışıyorlar ve Eleanor, Bay Llewellyn'in mektupları gibi kendininkileri de özel bir kopya defterinde saklıyordu. Ama bazı durumlarda bir dostla karşılıklı oturup konuşmak dışında hiçbir şey rahatlatamazdı insanı. Birinin onu

anladığını bilmeye ne kadar ihtiyacı vardı. O, peri masallarından bahsetmiyordu ki. Aşk birbirine uygun iki kişinin oldubittiye getirdiği bir anlaşmadan ibaret olamazdı. Tam bunu dile getirecekti ki, Beatrice en çekici gülümsemesini takınıp dişlerinin arasından tısladı, "Gülümse, tatlım. Bakalım bu gece kaç kişinin gönlünü çeleceğiz?"

Eleanor havası sönmüş bir balon gibi onu izledi. Oradaki erkeklerin ona bakması umurunda değildi. Sırça saraylarında bencilce zevklerinin arasında yaşayan bu züppeler onu hiç mi hiç ilgilenmiyordu. Babası bir keresinde fakirler sefil bir hayat sürebilir ama zenginler de işe yaramazlıkla yetinmek zorunda demişti. Ve hiçbir şey bir insanın ruhunu aylaklık kadar kemiremezdi. Beatrice birileriyle konuşmaya daldığında, Eleanor usulca kalabalığa karıştı.

Balo salonundan çıkıp merdivenlere yöneldi. Belirli bir hedefi yoktu. Müziği ardında bırakana kadar uzaklaşmayı planlıyordu. Katıldığı davetlerde salondan kaçıp evi gezmeyi âdet edinmişti. Bu konuda başarılıydı da. Loeanneth'in korusunda Büyükbaba Horace'ın hayaletiyle az dolaşmamıştı.

Sahanlığa geldiğinde aralık bir kapı gördü ve gezisine oradan başlamaya karar verdi.

Odanın içi karanlıktı ama Eleanor pencereden sızan gümüşi ay ışığında mobilyaları seçebildi. Bir çalışma odasındaydı. Karşı duvar kitap raflarıyla doluydu. Ortadaki halının üzerinde büyük bir çalışma masası duruyordu. Belki deri kokusundan ya da hiç aklından çıkmadığı için, babası gözlerinin önünde canlandı. Henri, Loeanneth'teki yazı masasında rakamlarla dolu kâğıtların üzerine eğilip ailenin borçlarını hesaplardı. Son aylarında güçten düşmüştü. Artık Eleanor'la kırlarda ya da koruda gezmeye çıkamıyordu. Eleanor, babasının çok sevdiği tabiatı onun ayağı-

na getirmeyi kendine vazife edinmişti. Sabah erkenden taş, ot, çimen, ne bulursa toplamaya çıkıyor ve bunları babasına göstermeye koşuyordu. Ona kokuları, tatları ve dokuları anlatıyordu. Bir gün havanın değişkenliğinden yakınırken, babası elini kaldırıp onu susturmuştu. Ona avukatıyla konuştuğunu söylemişti. "Artık zengin bir adam değilim, kızım," demişti. "Ama bu ev güvende. Loeanneth'in satılmaması için gereken tedbirleri aldım. Her zaman başını sokacak bir evin olacak." Ama vakti geldiğinde, bütün evraklar ortadan kaybolmuş ve annesi bu konuyla ilgili bir bilgisi olmadığını öne sürmüştü. "Kocam son günlerde hiç iyi değildi," diyordu. "Ne söylediğini bilmiyordu."

Eleanor çabucak kapalı kapıya göz atıp masanın lambasını yaktı. Masanın yüzeyinde dikdörtgen şeklinde bir ışık belirdi. Eleanor parmaklarıyla tempo tutarak etrafındakilere baktı. Fildişinden oyulmuş bir kalemlik vardı. Bir mürekkep hokkası, deri kaplı bir defter. Önünde açık duran gazetenin sayfalarını çevirmeye başladı. Sonra tüm bu olaylar dizisi, tanışma hikâyelerinin bir parçası olacak ve onları kaderlerine doğru sürüklediklerini düşünülecekti. Oysa Eleanor o sırada yalnızca sıkıcı bir balodan kaçıyordu. LONDRA HAYVANAT BAHÇESİ'NE UZAK DOĞU'DAN GETİRİLEN İKİ KAPLAN BUGÜN YENİ YUVALARINA ULAŞTI manşetini okurken kapının açıldığının farkında bile değildi. Tek bildiği Zephyr'in dişinin birden ısındığı ve gidip o kaplanları mutlaka görmesi gerektiğiydi.

8

Londra, Haziran 1911

ELEANOR'UN BEKLEDİĞİ FIRSAT İKİ GÜN SONRA AYAĞINA GELDİ. İmparatorluk Festivali'ne düzenlenecek gezi Vera'nın evinde bayram havası estirdi. "Düşünsenize," diye bağırmıştı Beatrice önceki akşam şerilerini yudumlarlarken. "Afrika'daki kabilelerden insanlar getirmişler!"

"Uçan bir makine olacakmış!" diye cıvıldamıştı Vera. "Bir de tören alayı düzenleyeceklermiş."

"Bay Lascelles için ne büyük bir onur," demişti Constance ve umutla eklemişti, "Kendi de orada olacak mı acaba? Duyduğuma göre kralın yakın ahbabıymış."

Festival günü, bir Daimler, güneşte parlayan Kristal Saray'ın önünde durdu. Eleanor'un annesi, teyzesi ve kuzeni, şoförün yardımıyla arabadan indi. Onları Eleanor izledi. Başını kaldırıp bu muhteşem cam yapıya baktı. Söylendiği kadar etkileyiciydi. Yanakları heyecanla kızardı. Bunun tek sebebi İmparatorluk hazineleri arasında geçecek bir gün değildi. Onun başka planları vardı. Küçük grup yalnızca İngiltere'ye ayrılan bölümde yarım saat harcadıktan ve gördükleri her şeye ahlayıp ofladıktan sonra

kolonilerin egzotik güzelliklerine yöneldi. Çiçek bölümündeki muhteşem goncaları ve sömürgelerdeki askeri okulların atletik öğrencilerini hayranlıkla süzdüler. Tören alayını bir hayli eleştirdiler. Eleanor arkadan geliyor ve gerektiğinde kafa sallamakla yetiniyordu. Sonunda Ortaçağ Labirenti'nde beklediği fırsatı yakaladı. Diğerleri sağa dönerken o sola döndü ve geri dönüp geldikleri yoldan kaçtı.

Eleanor, annesinin bir tanıdığına rastlama korkusuyla başı önde hızlı hızlı yürüyordu. İmparatorluk Spor Meydanı'nı geçti ve Sydenham Caddesi'ndeki tren istasyonu çıkışına kadar hiç durmadı. Sonra Vernon enişteni çalışma odasından aşırdığı haritayı çıkarıp bir gece önce banyoda belirlediği rotayı gözden geçirdi. Tek yapması gereken Norwood Yolu'nun orada tramvaya binmekti. Bu onu doğruca Viktoria İstasyonu'na götürecekti zaten. Yürüyerek Hyde Park'tan geçip Marylebone'dan Regent's Park'a girebilirdi. En iyisi parkları kullanmaktı. Londra sokakları o kadar gürültülü ve kalabalıktı ki, Eleanor'u korkutup sersemletiyorlardı.

Ne var ki, o gün korkamayacak kadar heyecanlıydı. Kaldırımdan tramvay durağına koşarken kalbi kaplanları görme hevesiyle ve dahası, haftalardır ilk kez yalnız kalmanın sevinciyle atıyordu. 78 numaralı tramvay sarsılarak ona doğru ilerledi. Eleanor buna binip Vernon enişteni odasından yürüttüğü bozukluklarla bilet aldı. Yerine oturduğunda kendini tutamayıp güldü. Kendini yoluna çıkan bütün engelleri aşan gözüpek bir maceraperest gibi hissediyordu. Çocukluğuyla bütün bağlarının koptuğunu sanmıştı. Büyükbaba Horace'm Serüvenleri'ni oynayan o küçük kızla. Ama işte yine eski Eleanor olmuştu işte. Tramvay nihayet Vauxhall Köprüsü'nden geçip raylarında Belgravia'ya doğru kayarken, Eleanor bluzunun altındaki kaplan dişi kolyeyi okşadı.

Victoria İstasyonu tam bir keşmekeşti. Her yöne koşuşturan bir fötr şapkalar, bastonlar ve hareket ettikçe hışırdayan etekler denizi. Eleanor tramvaydan inip kalabalığa karıştı. Sokağa çıktığında kendini kibar hanımları çay davetlerine yetiştiren arabaların arasında buldu. Onlardan birinin içinde olmadığı için sevinçten taklalar atabilirdi.

Eteğini silkeleyip Grosvenor Place boyunca ilerledi. Hızlı yürüdüğü için nefesi sıklaşmıştı. Londra'nın kendine has bir kokusu vardı. Gübre ve egzoz dumanı kokusu birbirine karışmıştı. *Eski ve yeni*, diye düşündü Eleanor. Hyde Park'a girip de güllerin mis kokusu burnuna çarptığında rahat bir nefes aldı. Rotten Row'un kızıl patikasında kolalı elbiseleriyle bebek arabalarını iten dadılar dolanıyordu. Alabildiğine uzanan yeşil alan, ucuz şezlonglarla doluydu. Serpentine'de gezinen kayıklar, dev ördekleri andırıyordu.

"Hatıra eşyaları, hediyelikler burada!" diye bağırıyordu bir sokak satıcısı. Küçük tezgâhında flamalar ve Buckingham Sarayı'nın önüne yeni dikilen barış heykelinin kartpostalları vardı. ("Barışmış!" diye homurdanıyordu enişteşi, arabaları sarayın pis taşlarına inat bembeyaz parlayan bu heykelin önünden her geçişlerinde. "Savaşsız bir on yıl geçirelim, ben ona da razıyım." Bu karamsar yorumdan sonra aksi yüzünde umutlu bir ifade beliriyordu. Biri savaş çıktığını söylese sevinecekti belki de. "Aman, baba! Neşemizi kaçırmak hoşuna mı gidiyor?" diyordu Beatrice ve yanlarından geçen bir araba dikkatini dağıtıveriyordu. "Ah, bakın! Bu Manner'ların arabası değil mi? Leydi Diana'nın ne yaptığını duydunuz mu? Beyaz giyinmenin zorunlu olduğu yardım balosuna siyah bir kuğu gibi katılmış. Leydi Sheffield küplere binmiştir!")

Eleanor biraz daha hızlandı. Bayswater Yolu'na doğru yürüdü, Marble Arch'tan geçip Mayfair'in ucundan Marylebone'a

daldı. Baker Sokağı'nın levhası ona yine Vernon enişteyi hatırlattı. Müthiş bir hafiye oluşuyla övünür ve Sherlock Holmes'la zekâ yarıştırmaya bayılırdı. Eleanor, enişteşinin kütüphanesinden birkaç dedektiflik romanı okumuştu ama bu tür çok ilgisini çekmiyordu. Rasyonalizmin kibri, sevgili peri masallarına ters düşüyordu. Şimdi bile, Holmes'un, dünyadaki bütün sırların çıkarım yöntemiyle çözülebileceğine dair ukalaca varsayımı onu öfkelendiriyordu. Eleanor bunları düşünürken dalıp gitti ve Regent's Park'la arasındaki caddeyi unuttu. Sağma soluna bakmadan yola adımını attığında bir otobüsün hızla yaklaştığını fark etmedi bile. Üzerine doğru gelen devasa LIPTON reklamını son saniyede gördü. Eleanor o an öleceğini sandı. Yine babasıyla olacak ve Loeanneth'in satılmasıyla ilgili üzüntüleri son bulacaktı. Ama şu kaplanları bir kerecik görebilmeyi isterdi doğrusu. Gözlerini yumup çarpmanın etkisiyle savrulmayı bekledi.

Sonra bir kolun beline sarıldığını ve onu sertçe çektiğini hissetti. Yere düşerken nefesi kesildi. Ölüm hiç de beklediği gibi değildi. Kulakları çınlıyor, başı dönüyordu. Gözlerini açtığında hayatında gördüğü en güzel yüz duruyordu karşısında. Eleanor onu Tanrı sandığını kimselere itiraf edememişti ama yıllar sonra bile bu anı hatırladığında kendi kendine gülerdi.

Ama hayır. Gördüğü yüz Tanrı'ya değil, genç bir adama aitti. Ondan taş çatlasa birkaç yaş büyük bir delikanlıya. Açık kumral saçları ve Eleanor'da ani bir dokunma hissi uyandıracak kadar pürüzsüz bir teni vardı. Dudakları kıpırdıyordu ama Eleanor ne dediğini anlayamıyordu. Genç adam gözlerini ısrarla yüzünde dolaştırıyordu. Eleanor nihayet etrafındaki sesleri duymaya başladı. Yoldan geçenler başlarına toplanmıştı. Sonra genç adam gülümsedi ve Eleanor onun dudaklarını hülyalı bakışlarla izlerken bayılıverdi.

Adı, Anthony Edevane'di. Cambridge'te tıp okuyordu. Cerrah olacaktı. Eleanor bunları Baker Sokağı İstasyonu'ndaki kafede öğrendi. Anthony kazadan sonra ona limonata ısmarlamak için ısrar etmişti. İstasyonda bir arkadaşıyla buluşacağını söylemişti. Az sonra koyu, kıvırcık saçlı ve gözlüklü bir delikanlı yanlarına geldi. Eleanor daha ilk bakışta onun da kendisi gibi dağınık biri olduğunu anladı ve ondan hemen hoşlandı.

"Howard Mann," diye tanıttı Anthony, arkadaşını. "Bu da, Eleanor deShiel."

"Memnun oldum, Eleanor," dedi Howard onunla tokalaşırken. "Eski dostumla nereden tanışıyorsunuz?"

"Ah! Biraz önce hayatımı kurtardı," dedi Eleanor hiç düşünmeden. Sonra bunun ne kadar gerçekdışı göründüğünü fark edip açıklayacaktı ki, Howard konuştu.

"Sahi mi? Tüh, fırsatı kaçırdım desene. Anthony en yakın arkadaşım olmasa ondan nefret ederdim."

Eleanor'un yer altındaki bir istasyon kafesinde tanımadığı iki erkekle şakalaşması yakışıksız bir davranıştı belki. Ama insan mutlak bir ölümden kurtulunca biraz serbestleşiyordu galiba. Rahat bir sohbete daldılar ve zaman geçtikçe, Eleanor ikisinden de hoşlandı. Howard'la Anthony hiç durmadan atışıyordu ama bunu yaparken gözleri muzipçe parlıyordu. İkilinin samimiyetine rağmen Eleanor bir an olsun muhabbetten dışlandığını hissetmedi. Uzun zamandır ilk kez fikirlerini teklifsizce dile getiriyor, gülüyor ve annesini dehşete düşürecek bir içtenlikle lafa karışıyordu.

Üçü bilim ve doğadan tutun da, aileye ve arkadaşlığa ve hatta siyasete kadar bir sürü konuda konuştu. Anthony cerrah olmaya daha çocukken, çok sevdiği bir hizmetçileri işinin ehli bir doktor bulamadıkları için apandisitten öldüğünde karar verdiğini an-

lattı. Howard dördüncü karısıyla Fransız Rivierası'nda gününü gün eden, çok zengin bir kontun oğluydu. Adam Lloyds'ta oğluna bir hesap açmıştı ve Howard için oraya düzenli olarak para yatırıyordu. İki delikanlı okulun ilk günü tanışmıştı. Anthony ona üniformasının yedek şapkasını vermiş ve Howard böylece yatakhane görevlisinin gazabından kurtulmuştu. O günden sonra ayrılmaz bir ikili olmuşlardı.

"Senin anlayacağın, kardeş gibiyiz," dedi Anthony, Howard'a gülümseyerek.

Zaman su gibi akıp geçti. Hararetli sohbetleri kısa bir anlığına durulduğunda Howard hafifçe kaşlarını çattı. "Seni merak etmesinler?" Eleanor, babasının saatine (annesinin tüm itirazlarına rağmen babasının ölümünden beri bunu bileğinden çıkarmıyordu) göz attığında hayretle inledi. Labirentten kaçtığından beri üç saat geçmişti. Biraz daha gecikirse annesine inme inebilirdi.

"Haklısın," dedi somurtarak.

"O zaman seni evine bırakalım," diye önerdi Howard. "Haydi, Anthony."

Anthony kendi saatine bakıyordu. Suratını asarak parmağıyla camına vurdu. "Tamam." Eleanor, genç adamın sesindeki kederi hayal etmediğini umdu. "Affedersin," dedi Anthony, "seni lafa tuttuk."

Eleanor birden onlardan ayrılacağı için müthiş bir üzüntüye kapıldı. *Ondan.* Hemen inkâra başladı. Harika bir gün geçiriyordu, kendini gayet iyi hissediyordu ve eve gitmek için henüz erkendi. Bunca yolu gelmişti. Hayvanat bahçesine bu kadar yakınken dönmek olmazdı. Hem daha kaplanları görecekti. Anthony başını vurmasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Dinlenmesi lazımdı. Düşünceli davranmaya çalışıyordu tabii ama cidden hiç gerek yoktu. Eleanor yerinden doğrulduğunda

hafifçe başı döndü. Kafe sıcaktı. Sabahtan beri doğru düzgün bir şey de yememişti. Belki birkaç dakika daha otururbut...

Anthony ısrarcı, Eleanor inatçıydı. Kararı Howard verdi. Anthony hesabı öderken mahcup bir gülümsemeyle Eleanor'un koluna girdi.

Eleanor, Anthony'nin arkasından baktı. Ne kadar da zeki ve iyi niyetliydi. Güler yüzlüydü, hayat doluydu. Ve çok yakışıklıydı. Bal sarısına açan açık kumral saçları, güneşten hafifçe esmerleşen teni ve öğrenme tutkusuyla yanan meraklı bakışları Eleanor'un aklını başından almıştı. Belki de ölümün kıyısından döndüğü için gözleri ona bir oyun oynuyordu ama Anthony içten gelen bir ışıkla parlıyordu âdeta. O kadar kendinden emin, hevesli ve enerjikti ki, onun yanında herkes ölü gibi kalıyordu.

"Etkileyici biri, değil mi?" diye sordu Howard.

Eleanor kıpkırmızı kesildi. Hislerini bu kadar belli ettiğinin farkında değildi.

"Bizim sınıfın en çalışkanıdır. Bütün akademik ödülleri o kazanır. Ama sana hayatta söylemez. Çok da alçak gönüllüdür."

"Sahi mi?" dedi Eleanor sesindeki heyecanı kontrol etmeye çalışarak.

"Doktor olunca fakirleri ameliyat edeceğini söylüyor. Bu devirde sırf aileleri para bulamadığı için çocukların ölmesi bir insanlık ayıbı."

Eleanor'u Mayfair'e Howard'ın Rolls-Royce Silver Ghost'uyla götürdüler. Kapıyı Vera'nın kâhyası açtı ama üst kat penceresinden sokağı izleyen Beatrice, uçarcasına onları karşılamaya koştu. "Nerelerdeydin? Annen çılgına döndü," dedi bir solukta. Sonra iki genç adamı fark edip kendini topladı. "Hoş geldiniz," dedi göz süzerek.

"Sizi tanıştırayım," diye atıldı Eleanor. "Bu, kuzenim, Beatrice. Bu beyefendiler de, Bay Howard Mann ve Bay Anthony Edevane. Bay Edevane hayatımı kurtardı."

Beatrice bir an bile tereddüt etmeden içeri girmeleri için yana çekildi.

"Buyurun, lütfen. Biz de çay içmek üzereydik."

Limonlu kek eşliğinde çaylarını yudumlarken, Eleanor'un başından geçen küçük kaza tekrar anlatıldı. Constance, kızına Marylebone'da ne aradığını sormak için yanıp tutuşuyordu ama dilini tutup Anthony'ye kibarca teşekkür etti. "Soyadınız Edevane mi demiştiniz? Yoksa siz Lord Edevane'in oğlu musunuz?" diye sordu umutla.

Anthony ikinci dilim kekini alırken neşeyle sırıttı. "Evet. Üç oğlunun en küçüğüyüm."

Constance'ın gülümsemesi soluverdi. (Daha sonra Vera'ya "Üçüncü oğul mu?" diye bağırırken duyuldu. "Sokaklarda dolanıp saf kızları kurtaracağına çoktan orduya katılmalıydı!")

Ne var ki bu, Eleanor için gayet açıklayıcı olmuştu. Anthony'nin mütevazı tavırlarıyla yapmacıksız asaleti bundan kaynaklanıyordu demek? O bir lordun üçüncü çocuğuydu. "Bir hikâyenin kahramanı olmak için doğmuşsun," dedi.

Anthony güldü. "Bilemem ama üçüncü olduğum için kendimi şanslı sayıyorum."

"Öyle mi?" Constance'ın sesi o kadar küçümseyiciydi ki, birden odada buz gibi bir hava esti. "Neden acaba?"

"Babamın bir vârisi ve yedeği var da ondan. Ben hayatımı dilediğim gibi yaşayabilirim."

"Kendinize nasıl bir yol çizdiğinizi çok merak ettim doğrusu, Bay Edevane."

"Tıp okuyorum. Doktor olacağım."

Eleanor lafa karışmak için fırsat kolluyordu. Anthony'nin cerrah olacağını söyleyecekti. Hayatını fakirleri tedavi etmeye adayacağını. Okuldaki bütün akademik ödülleri onun kazandığını. Ama Constance tek bir yorumuyla bunların hepsini bertaraf etti. "Sizin sınıfınızdan bir erkeğin çalışmaya ihtiyacı yoktur diye düşünüyorum. Babanız planlarınızı onaylıyor mu?"

Anthony gözlerini ona dikti ve bakışlarındaki ısrar odadaki son sıcaklığı da emdi. Eleanor şimdiye kadar annesine kafa tutabilen biriyle karşılaşmamıştı. Heyecanla Anthony'nin cevabını bekledi.

"Babam, Bayan deShiel, tıpkı benim gibi, hayatını zahmetsizce kazanan ayrıcalıklı beyefendilerin içine düşebileceği yanılgıların farkında. Ben günlerimi kendimi oyalayacak bir şeyler bulmaya çalışarak geçirebilecek biri değilim. İnsanlara yardım etmek ve topluma faydalı olmak istiyorum." Sonra odada yalnızlarmış gibi Eleanor'a döndü. "Ya siz, Bayan deShiel? Sizin hayattan beklentiniz ne?"

O an bir şeyler değişti. Küçük ama bariz bir değişimdi bu. Karşısında duran şu genç adam, Eleanor'un gözlerini kamaştırıyordu. Sabahki karşılaşmaları kaderin ta kendisiydi. Aralarındaki bağ o kadar güçlüydü ki, Eleanor onu görebiliyordu âdeta. Ona birçok şey anlatmak istiyordu ama içinden bir ses buna gerek olmadığını söylüyordu. Anthony'nin ona bakışlarından belliydi. O, Eleanor'un hayattan ne beklediğini biliyordu. Eleanor briç oynayıp dedikodu yapan ve davetten davete koşan o kadınlardan olmayacaktı. Çok daha fazlasını yapacaktı ama konuştuğunda dudaklarından yalnızca iki kelime döküldü, "Kaplanları görmek."

Anthony güldüğünde sanki bütün dünya aydınlandı. Avuçlarını iki yana açtı. "Bu kolayca ayarlanabilir. Bugün gü-

zelce dinlenin. Yarın sizi hayvanat bahçesine götürürüm." Constance'a döndü. "Tabii sizin de izniniz olursa, efendim."

Constance'ın bu kendine aşırı güvenen, sinir bozucu gencin (üstelik bir üçüncü oğuldu!) kızını hiçbir yere götürmesini istemediği o kadar açıktı ki. Hatta Eleanor galiba annesinin ilk kez birinden bu ölçüde tiksindiğini görüyordu. Ama Constance'ın itiraz etme şansı yoktu. Anthony iyi bir aileden geliyordu, kızının hayatını kurtarmıştı ve Eleanor daha biraz önce oraya gitmek istediğini dile getirmişti. Hayır demek kabalık olurdu. Constance ekşi bir gülümsemeyle hafifçe inledi. Odadaki herkes güç dengelerinin değiştiğinin farkındaydı. Bu dakikadan sonra, Constance kızının aşk hayatında pek önemsiz bir rol oynayacaktı.

Çaydan sonra, Eleanor iki konuğu kapıya kadar geçirdi. "Yakında görüşmek ümidiyle, Bayan deShiel," dedi Howard ve imalı bir gülümsemeyle Anthony'ye baktı. "Ben arabayı ısıtayım."

Anthony'yle Eleanor baş başa kaldıklarında bir an ikisi de konuşamadı.

"Görüşürüz o hâlde," dedi Anthony.

"Tamam."

"Yarın hayvanat bahçesine gidiyoruz."

"Evet."

"Söz ver. O zamana kadar bir otobüsün altında kalmayacaksın."

Eleanor güldü. "Söz."

Anthony hafifçe kaşlarını çattı.

"Ne var?" diye sordu Eleanor.

"Hiç. Saçlarına bakıyorum. Çok güzeller."

Eleanor'un eli kafasına gitti. O günkü heyecandan sonra saçları daha da dağılmıştı. "Ö-öyle mi?"

Anthony yine tatlı tatlı gülümsedi. "Evet. Harika görünüyorlar."

Sonra ona veda edip gitti. Eleanor bir süre genç adamın arkasından bakıp kapıyı kapadığında artık bambaşka bir hayatı olacağını biliyordu.

Zamanla aralarında bir aşk doğduğunu söylemek yalan olurdu. Onlar daha ilk günden birbirlerine âşık olmuştu zaten. Kuzen Beatrice o kadar anlayışlı bir refakatçiydi ki, iki genç tanışmalarını takip eden iki hafta boyunca hemen her anlarını birlikte geçirdi. Hayvanat bahçesine gittiler. Eleanor nihayet kaplanları gördü. Kâh Hampstead'de kayboldular, kâh Victoria ve Albert Müzeleri'nin koridorlarında dolaştılar. Doğal Tarih Müzesi'ni gezdiler. Kraliyet Balesi'nin tam sekiz tane gösterisine gittiler. Eleanor bir daha Anthony'nin olmadığı balolara katılmadı. Davetlerde boy göstermek yerine Thames kıyısında yürüyüp yıllardır tanışıyorlarmış gibi sohbet ettiler.

Anthony'nin tatili bittiğinde, Cambridge'e dönmeden önce Eleanor'u görmeye gitti. İçeri girmeden daha kapıda ona, "Beni bekler misin diye soracaktım," dedi.

Eleanor'un kalbi deli gibi çarpmaya başladı ama Anthony'nin sonraki sözleriyle nefesi kesildi. "Fakat sonra vazgeçtim."

"Öyle mi?"

"Benim yapamayacağımı senden istemek haksızlık olurdu."

"Yooo, ben bekle–"

"Ama ben bir gün daha bekleyemem. Sensiz yaşayamam, Eleanor. Benimle evlenir misin?"

Eleanor gülümsedi. Düşünmesine bile gerek yoktu. "Evet! Bin kere evet!"

Anthony onu kucaklayıp döndürdü ve yere bıraktığında öptü. "Hayatım boyunca sadece seni seveceğim," dedi Eleanor'un yüzüne düşen saçları çekerek. Bunu o kadar büyük bir katiyetle

söylemişti ki, Eleanor'un içi titredi. Gökyüzü maviydi, kuzeyin tersi güneydi ve Anthony Edevane yalnızca onu sevecekti.

Eleanor da aynı sözü verdiğinde Anthony gülümsedi ama şaşırmadı. Bunu biliyordu zaten.

"Malum, ben zengin bir adam değilim. Hiçbir zaman da olmayacağını," dedi.

"Umurumda değil."

Anthony, Vera teyzenin evini işaret etti. "Sana böyle bir ev alamam."

"Böyle şeylere aldırmadığımı biliyorsun."

"Ya da Loeanneth gibi bir ev."

"Hiçbirine ihtiyacım yok," dedi Eleanor buna ilk kez bütün kalbiyle inanarak. "Artık benim evim sensin."

Cambridge'te mutluydular. Anthony'nin lojmanı küçük ama temizdi. Eleanor orayı bir yuvaya dönüştürmek için elinden geleni yaptı. Anthony ihtisasının son yılındaydı. Akşamları yemekten sonra kitaplarına gömülüyordu. Eleanor da ya resim yapıyor ya da yazı yazıyordu. Anthony kaşlarını çatmış, dersine çalışırken bile zekâsı ve iyi niyeti yüzünden okunuyordu. Bazen bir ameliyatın nasıl yapılacağını okurken onu prova edercesine ellerini oynatıyordu. Anthony'nin annesi, Eleanor'la tanıştıkları ilk gün "Çocukken de her şeyi tamir ederdi," demişti. "Hatta bir gün babasının aile yadigârı saatini açmış. Neyse ki bozmadı."

Karmaşık bir hayatları yoktu. Büyük partilere katılmıyor, küçük arkadaş gruplarıyla olmayı tercih ediyorlardı. Bazen akşam yemeğine Howard geliyor, bir şişe şarap açıp sohbet ediyorlardı. Anthony'nin annesiyle babası, onları düzenli olarak ziyaret ediyordu. En küçük oğullarıyla yeni karısının benimsediği hayat tarzı bazen onları dehşete düşürse de, kibarlıklarından ağızla-

rını açmıyorlardı. Bay Llewellyn de daimi misafirlerindendi. Bilgeliği, enteresan mizah anlayışı ve Eleanor'a duyduğu derin sevgiyle Anthony'nin de kalbini kazanmıştı. Bay Llewellyn'in onu bir edebiyat yıldızına dönüştüren meşhur hikâye anlatma yeteneğinin yanı sıra, gençken tıp eğitimi gördüğünü öğrenmek Anthony için sürpriz olmuştu. Gerçi Bay Llewellyn ihtisas yapmamıştı ama Anthony ara sıra, "Mesleğe dönmeyi hiç düşünmediniz mi?" diye sormadan edemezdi. O, tıbbın bir tutku olduğuna inananlardandı. Ama Bay Llewellyn her seferinde başını iki yana sallayıp gülümserdi. "Bana daha çok uyan bir uğraşı buldum. İnsan sağlığını senin gibi iyiliği vazife edinmiş, kanı kaynayan gençlere bırakmak daha doğru."

Anthony klinik öncesi eğitimini dereceyle bitirip üniversitenin şeref nişanını almaya hak kazandığında, Eleanor ve ailesi dışında, Bay Llewellyn de törende hazır bulundu. Rektör yardımcısı vazife bilinci üzerine heyecanlı bir konuşma yaparken -"Eğer bir erkek vatanına yararlı olamazsa, ölsün daha iyi"- Bay Llewellyn, Eleanor'un kulağına eğildi. "Ne şeker adam. Bana anneni hatırlattı." Eleanor gülmemek için dudaklarını kemirdi. Ama Anthony nişanını alırken Bay Llewellyn birden ciddileşip genç dostunu gözleri dolarak izledi.

Anthony paraya ehemmiyet vermediğini söylerken samimiydi. Eleanor da öyle. Ama hayat sürprizlerle doluydu ve yakında çok zengin olacaklardı. Birlikte Southampton rıhtımından Anthony'nin annesi, babası ve ağabeylerini New York'a uğurladıklarında tam dokuz aydır evliydiler.

Kalabalığın gürültüsü arasında, Anthony, "Biz de gidelim ister miydin?" diye sordu.

Aileyle birlikte seyahate çıkmayı düşünmüşlerdi. Ama Anthony'nin bütçesi bilet parasına yetmiyordu. Masrafları ai-

lesinin karşılamasını da istememişti. Eleanor, kocasının buna üzüldüğünü hissetmişti. Anthony belli etmese de, Eleanor'un bu tip lükslerden mahrum kalmasına dertleniyordu. Dolayısıyla Eleanor o gün rıhtımda omzunu silkti. "Yok canım. Beni deniz tutar."

"New York muhteşem bir şehir."

Eleanor onun elini sevgiyle sıktı. "Yanımda sen ol da, nerede olduğum hiç önemli değil."

Anthony ona öyle büyük bir sevgiyle gülümsedi ki, Eleanor'un nefesi kesildi. Bir insanın bu kadar mutlu olması mümkün müydü? Martılar denize dalıp çıkıyor, kasketli küçük oğlanlar limandan ayrılmaya hazırlanan geminin yanında koşuyordu. Anthony dağ gibi yükselen gemiye bakıp başını iki yana salladı. "Ne müthiş bir şey. Böyle bir gemi hayatta batmaz."

İkinci evlilik yıldönümlerinde, Anthony hafta sonunu deniz kıyısında, küçük bir otelde geçirmelerini önerdi. Aylarca Atlantik Okyanusu'nun buz gibi sularının yuttuğu ailesinin yasını tutmuştu. Nihayet hayatlarına biraz neşe gelmişti. Eleanor ona müjdeyi verdiğinde Anthony, "Demek bir bebeğimiz olacak?" demişti. "Düşünsene. İkimizin minik bir karışımı."

Sabah treniyle Cambridge'ten Londra'ya gittiler. Sonra Paddington'dan aktarma yaptılar. Yol uzun sürdü ama Eleanor hazırlıklı gelmişti. Acıktıklarında onun özenle paketlediği ıvır zıvırı yediler. Konuştular, kitap okudular, kâğıt oynadılar, bazen de sessizce el ele oturarak camdan dışarı baktılar.

İstasyona vardıklarında onları bir otomobil bekliyordu. Dar ve kıvrımlı yolda ilerlerlerken, günün yorgunluğuna arabanın sıcağı da eklenince Eleanor başını cama dayadı. "İyi misin?" diye sordu Anthony hemen. Kocası ona bu geziden ilk bahsettiğinde

çocukluğunu geçirdiği evin bu kadar yakınında olmanın ne hissettireceğini merak etmişti Eleanor. Ama geçmişin kederlerinden kaçmak mümkün olmasa da, önünde koca bir gelecek vardı. "İyi ki, geldik," dedi elini yuvarlak karnına koyarak. "Denizi görmeyeli çok olmuştu."

Anthony gülümseyip ona sokuldu. El ele tutuşup denize baktılar. Eleanor bir kez daha, bundan daha mutlu olamayacağını düşündü.

Uyuyakaldığında anılara dalıp gitmişti. Hamileliğin yorgunluğu, yolun uzunluğu derken, Eleanor gözlerini daha fazla açık tutamamıştı. Anthony elini bırakmamıştı. Eleanor uykusunun arasında havadaki tuz kokusunu içine çekti. Sonra Anthony onu hafifçe dürterek uyandırdı. "Kalk bakalım, Uyuyan Güzel."

Eleanor gözlerini kırpıştırarak dışarının açık mavi aydınlığına baktı. Birkaç saniye sonra bakışları odaklandı ve...

Nefesini tuttu.

Sevgili evi, Loeanneth tam karşısında duruyordu. Bahçeler bakımsız kalmıştı ve ev hatırladığından da köhneydi. Ama yine de mükemmeldi.

"Evine hoş geldin," dedi Anthony elini dudaklarına götürürken. "Mutlu yıldönümleri, sevgilim."

Sesler görüntülerden önce geldi. Camda bir sinek vızıldıyordu. Aralıklı bir sesti bu. Bir an yoğunlaşıyor, sonra bıçak gibi kesiliyordu. Eleanor ona hiç de yabancı gelmeyen bir gıcırtıyla gözlerini açtı. Perdelerin arasından sızan incecik ışık hüzmesi dışında oda karanlıktı. Kokular tanıdıktı. Ağır, brokar perdelerin belli belirsiz toz kokusu, parke cilası ve hafif bir parfüm kokusu. Burası onun yatak odasıydı. Anthony'yle ikisinin odası.

Eleanor yine gözlerini kapadı. Hâlâ sersem gibiydi. Hava ne sıcaktı. Buraya Anthony'yle geldiği ilk yaz da böyle bunaltıcı bir sıcak vardı. İkisi de daha çocuk denecek yaştaydı. Kocaman dünyanın dertlerinden uzakta, burada birbirinden güzel günler geçirmişlerdi. Evin tamirata ihtiyacı olduğu için kayıkhaneyi mesken tutmuşlardı. Şartları ilkeldi. Bir tane yatakları, bir masaları, ufacık bir banyoları ve birkaç parça mutfak eşyaları vardı. Ama gençlerdi, birbirlerine sırılsıklam âşıklardı ve basit yaşamaya alışkınlardı. Sonrasında, Anthony'nin savaşa gittiği yıllarda Eleanor onun özlemiyle yanıp tutuşurken, kocasının aşk mektuplarıyla kayıkhaneye giderdi. Savaş, hayatlarına bir kâbus gibi çökmeden önceki yaz yakaladıkları mutluluğu oradan başka hiçbir yerde tam anlamıyla hissedemezdi.

O yaz bütün yemekleri dışarıda yemişlerdi. Piknik sepetine haşlanmış yumurtayla peynir koyup taş duvarın kenarındaki leylak ağacının altında şarap içiyorlardı. Ağaçların arasında uzun gezintilere çıkıyorlar, yan çiftlikten elma çalıp akşamın ipeksi saatlerinde derede kayıkla dolaşıyorlardı. Durgun ve bulutsuz bir gecede barakadaki eski bisikletleri çıkarıp kendilerini tozlu keçi yoluna vurmuşlardı. Ay ışığı hâlâ gündüzün sıcağıyla yanan taşları gümüş rengine boyuyor, denizin tuzlu havası yüzlerini okşuyordu.

Rüya gibi bir yazdı, evet. Eleanor çok genç ve çok âşıktı. Yakında anne olacaktı. Ama onlar Loeanneth'te yeni hayatlarının temelini atarken ülke karanlık günlere sürükleniyordu. Bütün insanlık büyük bir değişimin eşiğindeydi. Nesillerdir yerinden oynamayan taşlar tek bir vuruşla yerle bir olacaktı. Bazıları yaklaşan felaketi hissediyordu ama Eleanor camdan bir fanusun içindeki cennetinde her şeyden habersizdi. Yine de olanlar oldu ve savaş rüzgârları esmeye başladı. Gelecek artık eskisi kadar aydınlık değildi...

Eleanor sineğin vızıltısıyla daldığı hayallerden uyandığında yine derin bir kederle sarsıldı. Theo. Gazetecinin soruları, fotoğrafçı, kütüphanenin kapısındaki Alice. Eleanor, kızının yüzündeki ifadeyi tanıyordu. Onu evin orasına burasına adını kazırken yakaladığında da bu ifade vardı yüzünde, aşçı onu mutfaktan şeker çaldığı için yukarı yolladığında da. Yeni elbisesine mürekkep döktüğünde yine böyle bakmıştı annesine.

Alice kesinlikle suçlu görünüyordu ama bu işte başka bir bityeniği daha vardı. Neden gazeteciyle konuşmalarının tam ortasında gelmişti? Birine bir şey mi söyleyecekti? Kime? Polis evdeki herkes gibi, onu da sorguya çekmişti. Alice, Theo'nun yerini bilip de saklıyor olabilir miydi?

"Nereden bilecek?" dedi bir ses karanlığın içinden. "O daha çocuk."

Eleanor sesli düşündüğünün farkında değildi. Karanlığa doğru baktı. Ağzı kurumuştu. Doktor Gibbons'ın verdiği ilacın bir yan etkisiydi muhtemelen. Baş ucundaki suya uzandığında odadakinin kim olduğunu gördü. Annesi komodinin yanındaki kahverengi, kadife koltukta oturuyordu. "Bir haber var mı?" diye sordu Eleanor hemen.

"Daha yok." Constance mektup yazıyordu. Eleanor parşömen kâğıdında dolaşan kalemin cızırtısını duyabiliyordu. "Ama şu iyi polis, hani bir gözü az gören, birkaç ipucu yakaladıklarını söylüyor."

"Neymiş?"

Yine kalem cızırtıları. "Bana böyle sorular sorma, Eleanor. Bilirsin hafızam hiç kuvvetli değildir."

Eleanor sudan bir yudum aldı. Eli titriyor, boğazı yanıyordu. Alice bildiklerini söylemişti herhâlde. Ortanca kızını baş komiserin önünde kendinden emin bir tavırla dikilirken hayal

edebiliyordu. Günlüğünü çıkarıp özenle listelediği gözlemlerini madde madde okuyordu.

Alice'in yardımı dokunabilirdi sahiden de. Belki polisi Theo'ya götürecek bir şey görmüştü. Alice'in, olmaması gereken her yerde olma gibi garip bir alışkanlığı vardı.

"Alice'le konuşmalıyım."

"Hayır. Dinlenmen gerek. Doktor Gibbons ilaçların bir hayli kuvvetli olduğunu söyledi."

"Anne, lütfen."

Constance iç çekti. "Nerede bilmiyorum. Kızın ne meraklıdır, bilmez misin? O yaşta sen de öyleydin. Kim bilir hangi deliğe girdi?"

Eleanor bu kıyaslamaya karşı çıkmadı. Alice'in onun genç kızlığını anımsatan pek çok yönü vardı. Ama *meraklı* tanımı biraz basit kaçıyordu. Eleanor gençliğini azimli olarak tanımlamayı tercih ederdi. Coşkulu, hevesli...

"O hâlde Bay Llewellyn'i çağır. Lütfen, anne. O Alice'i nerede bulacağını bilir."

"Onu da hiç görmedim. Aslına bakarsan, polis de onu arıyor. Kaçtığını söylüyorlar. Garip tabii ama o adam oldum olası güvenilmez biriydi zaten. Son zamanlarda kendi gölgesinden bile korkuyordu."

Eleanor doğrulmaya çalıştı. Bugün annesinin Bay Llewellyn hakkında atıp tutmasını dinlemeye tahammülü yoktu. Alice'i kendisi bulacaktı. Hay aksi. Başı fena zonkluyordu. Avuçlarını şakaklarına dayadığında, ayak ucundaki Edwina hafifçe vızıkladı.

Eleanor, *bana birkaç dakika lazım*, diye düşündü. Aklını toplaması lazımdı. Constance her zamanki gibi saygısızlık ediyordu. Bay Llewellyn'in onu böyle bir günde yalnız bırakması

imkânsızdı. Son birkaç haftadır biraz huzursuz göründüğü doğruydu ama o, Eleanor'un biricik dostuydu. Bahçede bir yerde, kızlarla ilgileniyordu muhakkak. Eleanor onu bulduğu zaman, Alice'i de bulacaktı.

Eleanor'un aklı karmakarışıktı. Yatağına gömülüp bu korkunç kederden kaçmak istese de, kızıyla konuşmaya kararlıydı. Alice, Theo'nun ortadan kayboluşuyla ilgili bir şeyler biliyordu. Eleanor emindi bundan.

9

Cornwall, 2003

Sadie'nin Loeanneth'i keşfedişinin üzerinden bir hafta geçmişti. O zamandan beri her gün oraya gidiyordu. Sabah koşusuna nereden başladığının bir önemi yoktu. Eninde sonunda kendini hep o bakımsız bahçede buluyordu. Göle bakan taş bir çeşmenin geniş kenarını kendine dinlenme yeri bellemişti. Bu sabah, yine oraya oturduğunda, çeşmenin gölgede kalan dibinde eğri büğrü harflerle kazınmış bir isim gördü. ALICE. Sadie parmağını bunun üzerinde gezdirerek kendi kendine mırıldandı. "Merhaba, Alice. Bak, bir kez daha karşılaştık."

Bu isim evin hemen her yerine kazınmıştı. Ağaçların gövdelerine, pencere pervazlarının yumuşak tahtalarına, önceki gün keşfettiği kayıkhanenin yosun yeşili, kaygan platformuna. Sadie kendini Alice Edevane'le kökeni yıllar öncesine dayanan bir kedi fare oyunu oynuyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Tabii bunda Bertie'nin ısrarıyla bütün hafta Alice'in *İntikam Soğuk Yenen bir Yemektir* adlı kitabını okumasının da payı büyüktü. Bir yandan da, hâlâ Donald'ı ikna etmeye çalışıyordu. Pazartesiden beri onu defalarca arayıp altı tane mesaj bırakmıştı ama hiçbirine

geri dönüş olmamıştı. Sadie önce kitap okumaya sıcak bakmasa da, sonra bunun iyi bir vakit geçirme yöntemi olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Huysuz dedektif Diggory Brent hoşuna gitmişti. Hele ipuçlarını ondan önce yakaladığında keyfine diyecek yoktu. Kitabın arka kapağındaki sert suratlı kadının bir zamanlar oturduğu evin her tarafını adıyla kirleten çocuk olduğuna inanmak güçtü. Ama ne tuhaftır ki bu, Sadie'nin Alice'e ısınmasına yol açmıştı. Ayrıca, karmaşık cinayet öyküleri yazan meşhur bir yazarın bir zamanlar dolaylı yoldan bir polis soruşturmasına karışması ilgisini çekiyordu. Üstelik olay çözülememişti. Alice bu türle zaten haşır neşir miydi, yoksa kardeşinin kaybolmasından sonra mı ilgilenmeye başlamıştı, Sadie merak ediyordu doğrusu.

Sadie hafta boyunca Donald'ın sessizliğini kabullenip acizliğiyle savaşırken, sık sık bu terk edilen evi ve asla bulunamayan çocuğu düşünmüştü. Londra'da işinin başında olmayı yeğlerdi tabii ama oturup dakikaları saymaktansa eski bir gizemi kurcalamak hoşuna gidiyordu. Bu ilgisi büyükbabasının da gözünden kaçmamıştı. Her sabah yürüyüşten dönen Sadie'yle köpekleri kapıda karşılaşıp "Ne oldu, daha esrarı çözemedin mi?" diye sormayı âdet edinmişti.

Bertie'nin bunu söyleyişinde temkinli bir memnuniyet vardı. Sadie'nin bir şeylerle meşgul olması hoşuna gidiyordu belli ki. İzin numarasını yutmamıştı tabii. Sadie bazen yaşlı adamı kaşlarını çatmış, düşünceli bir tavırla onu izlerken yakalıyordu. Bu beklenmedik ziyareti neye borçlu olduğunu merak ettiği çok açıktı. Sadie ne zaman Bertie'nin konuyu açacağını hissetse köpeklerle birlikte dışarı fırlıyordu.

Köpekler bu yeni düzene bayılmıştı. Sadie'nin önünden koşup koruya dalıyorlar, bazen uzun otların arasında yakalamaca

oynuyorlardı. Bazen de bir porsuk ağacının dibinde ördeklerle kapışıyorlardı. Sadie'nin onların hızına yetişmesi imkânsızdı. Hele de ağzına kadar kitap dolu çantasıyla. Sadie yeni bir ahbap edinmişti. Kütüphaneci Alastair Hawker.

Alastair, köydeki kütüphanenin kısıtlı imkânlarına rağmen, daha tanıştıkları ilk andan itibaren Sadie'ye çok yardımcı olmuştu. Ama II. Dünya Savaşı sırasında, 1941 yılının ocak ayına kadar bütün gazete kayıtları bir bombayla yerle bir olmuştu. Hepsi Hitler'in suçuydu. Alastair, "Üzgünüm," demişti, "bilgisayar kayıtlarında araştırdığın olaya dair hiçbir belge yok. Ama British Library'den sipariş edebilirim. Bu arada başka bir yerden başlamak ister misin?"

Sadie kabul ettiğinde Alastair hemen işe koyuldu. Klavyesinin tuşlarına kararlılıkla basıp ahşap bir dosya dolabını karıştırdı. Sonra izin isteyip kapısında *Arşiv* yazan bir kapının ardında kayboldu.

Döndüğünde, "Buldum," dedi. Elinde küçük bir kitap vardı. Tozlarını süpürüp adını okudu, *"Saygın Kelt Aileleri."* Sonra kapağını açtı ve uzun parmağını içerik sayfasında yukarıdan aşağı kaydırdı. Ortalarda bir yerde durdu. "Sekizinci Bölüm: Havelyn'li deShiel'lar."

Sadie pek ikna olmamıştı. "Benim ilgilendiğim evin adı, Loeanneth."

"Göl evini diyorsun. Biliyorum. Ama o eskiden çok daha büyük bir malikânenin bir parçasıydı. Hatta yanlış hatırlamıyorsam, Loeanneth, baş bahçıvanın lojmanıydı."

"Ya deShiel'lar?"

"Vaktiyle büyük, köklü ve çok zengin bir aileymiş. Gerisi yine o bilindik hikâye. Banka hesapları boşaldıkça eski etkileri kalmamış. İş konusunda verilen bazı yanlış kararlar, birkaç kötü

tohum ve onların yarattığı skandallar derken kaybolup gitmişler." Kitabı salladı. "Hepsi burada yazıyor."

Sadie yeni, gıcır kütüphane kartı, kitabın sekizinci bölümünün fotokopisi, *İntikam Soğuk Yenen bir Yemektir*'in okunmaktan sayfaları aşınan bir kopyası ve Arnold Pickering'in *Edevane'lerin Hazin Öyküsü* adlı, üslubu melodrama kaçan kitabıyla Alastair'in yanından ayrılmıştı. Böylece Pickering'in kitabını Ağustos 1972'den beri ödünç alan ilk okur olma şerefine de erişmişti.

O akşamüzeri, Bertie armutlu turta yaparken Sadie avluda oturup denizin iç çekişini dinleyerek deShiel ailesinin öyküsünü okumuştu. Tıpkı kütüphanecinin dediği gibi büyük bir debdebe ve çöküş hikâyesiydi. İlk birkaç yüzyılı hızlı geçmişti. İspanyollardan büyük miktarda altın kaçıran denizci bir deShiel, I. Elizabeth tarafından şövalye ilan edilmişti. Adam bu unvanla birlikte büyük bir servetin de sahibi olmuştu. Bunu çeşitli ölümler, evlilikler ve miras kavgaları takip ediyordu. Sadie, ailenin büyük bir iflasa doğru sürüklendiği 1850 yılına geldiğinde dikkat kesilmişti. Batı Hint Adaları'ndaki bir şeker fabrikasındaki büyük çaplı bir dolandırıcılıktan ve bir kumar borcundan söz ediliyordu. Sonra, 1878 yılının Noel gününde hizmetçilerin koridorunda bir yangın çıkmış ve malikânenin büyük bir kısmı kül olmuştu. Bunu takip eden otuz yılda arazi parça parça satılmış ve deShiel'ların elinde yalnızca göl evi ve etrafındaki arazi kalmıştı.

Edevane'ler evin tarihinde yalnızca bir dipnot olarak geçiyordu. Bölüm sonuna üç paragraf kala, yazar, ailenin son üyesi, Eleanor deShiel'ın 1911'de Anthony Edevane'le evlendiğini not düşmüştü. Sonra çift, Loeanneth'i onarıp bir kır evine dönüştürmüştü. Theodore Edevane'in kayboluşuna dair tek bir satır

bile olmaması Sadie'yi önce şaşırttı ama sonra kitabın 1925'te basıldığını hatırladı. Çocuk bundan sekiz yıl sonra doğmuş ve neredeyse on yıl sonra kaybolmuştu.

Elinde böyle ilgi çekici bir konu olmadığı için, yazar, Eleanor deShiel'ın Daffyd Llewellyn'in *Eleanor'un Sihirli Kapısı*'na ilham verişine yoğunlaşmıştı. Bu, yirminci yüzyılın ilk on yılında son derece popüler bir çocuk kitabıydı. Şöyle deniyordu: "Arkadaşının küçük, zeki kızıyla sıra dışı bir dostluk kurmasa, Daffyd Llewellyn belki de bir doktor olarak kalacak ve ne kadar yetenekli bir hikâyeci olduğu hiçbir zaman ortaya çıkmayacaktı. Çocuklar da nesiller boyunca bu değerli eserden mahrum kalacaktı."

Llewellyn sonrasında da yazmaya ve hikâyeleri için resimler çizmeye devam etmişti. Ölümünden sonra, 1934'te, edebiyata katkılarından ötürü Britanya İmparatorluk Nişanı'na layık görülmüştü. Alastair Hawker kitabın hâlâ basıldığını ama bazı çağdaşlarının aksine, zamanla popülerliğini yitirdiğini söylemişti. Sadie bu konuda onun sözüne güvenmek zorundaydı. Çocukken kitabı okumamıştı. Evde bir kopyası vardı galiba. Büyükannesiyle büyükbabasının hediyesiydi. Ama annesiyle babası onu saçmalık olarak değerlendirip tıpkı Enid Blyton'lar gibi bir köşeye fırlatıvermişlerdi.

Sadie'nin şimdi kucağında açık duran kopya 1936 basımıydı. Kâğıdı yumuşak ve tozluydu. Parlak kuşe kâğıtlı resim sayfalarının kenarları tarazlanmıştı. Alastair kitabı ona pazartesi günü vermişti. Hikâye, iyi kalpli ama zayıf karakterli babası ve sonradan görme, soğuk nevale üvey annesiyle kocaman bir evde yaşayan küçük bir kızla ilgiliydi. Bir gün ailesi Londra'dayken, kız evde daha önce hiç fark etmediği bir kapıya rastlıyordu. Diğer tarafta yaşlı mı yaşlı, beyaz saçlı bir adam yaşıyordu. Yatağının

etrafındaki duvarlar tavandan yere kadar elle çizilmiş haritalar ve manzara resimleriyle doluydu. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyordu küçük kız. "Seni bekliyordum," diye yanıtlıyordu ihtiyar adam ve hikâye bir zamanlar barışı bozan korkunç bir hatanın yapıldığı, sihirli bir diyarda devam ediyordu. Beyaz saçlı yaşlı adama bakılırsa her şeyi yoluna sokabilecek tek bir kişi vardı. O da, masalımızın kahramanı o küçük kızdı.

Küçük kız, ihtiyarın haritalarının yardımıyla her yerini yabani otların bürüdüğü bir bahçeye açılan, gizli bir tünel buluyordu. Burası onu sihirler diyarına götürüyordu. Orada kendine güvenilir dostlar edinip türlü maceralara atılıyordu. Sonunda tahttaki zalimi indiriyorlar ve ülkeye yeniden barış geliyordu.

Küçük kız nihayet tünelden geçip evine döndüğünde aradan hiç zaman geçmediğini ama evinin bambaşka bir yere dönüştüğünü görüyordu. Babası artık mutlu bir adamdı, annesi hâlâ hayattaydı ve evle bahçe üzerlerine çöken kasvetten kurtulmuştu. Küçük kız, yaşlı adama müjdeyi vermek için koştuğunda odayı boş buluyordu. Annesiyle babası ona hayal gördüğünü söylüyor ve küçük kız az kalsın onlara inanıyordu. Ta ki, odadaki duvar kâğıdının altında sihirler diyarının haritasını bulana dek.

Çeşmenin kenarında oturan Sadie, yanında getirdiğini peynirli sandviçinden bir ısırık alıp kitaptaki ev resmini, arkasındaki gerçeğiyle kıyasladı. Alastair'den yazar Daffyd Llewellyn'le ilgili bilgi toplamasını rica etmişti. Kitabın önsözünde adamın Edevane'lerin yakın bir aile dostu olduğuna değiniliyordu. Hiç şüphesiz ki, Loeanneth'ten ilham almıştı. Llewellyn'in çizimindeki ev onun tıpatıp aynısıydı. En soldaki küçük pencerenin eğikliğine kadar her bir detayı resmetmişti. Sadie o pencerenin

kare olmadığını günlerce baktıktan sonra ancak fark etmişti. Kitaptaki resimlerden birinde eski tip elbiseli, dağınık saçlı bir kız çocuğu taş bir sütunun yanında dikiliyordu. Sütunun dibinde pirinç bir halka vardı.

Güneş o kadar parlaktı ki, Sadie resmin altındaki yazıyı okumak için gözlerini kısmak zorunda kaldı: *"Orada, ormanın en karanlık ve en fısıltılı söğüdünün altında, Eleanor, yaşlı adamın sözünü ettiği haritayı buldu. Etrafındaki hava, "Halkayı çek," diye fısıldıyordu sanki. "Halkayı çek ve neler olacağını gör."*

Sadie sandviçinden bir parça koparıp ısrarla etrafını saran kuğu yavrularına fırlattı. Elini eşofman altına silerken, *bütün çocuk kitapları aynı,* diye düşündü. İhmale uğrayan, yalnız çocuk sihirli bir dünyaya açılan bir kapı bulur ve orada maceradan maceraya koşardı. Şeytani güçler yok edilir, yaşlı masalcılar üzerlerindeki lanetten kurtulur ve eski, barış dolu günler geri gelirdi. Görünüşe bakılırsa, çocuklar çocukluktan kaçıp kaderlerini kendileri belirlemek istiyordu. Sadie bunu anlayabiliyordu. Bazıları giysi dolaplarının arkasından girerdi o sihirli dünyaya, bazıları da büyülü bir ağacın tepesinden. Eleanor da bahçede bir kapı buluyordu işte.

Ne var ki, birçoğunun aksine, Eleanor'un kapısı gerçekti. Sadie salı sabahı onu keşfettiğinde mest olmuştu. Tıpkı hikâyede söylendiği gibi, gölün uzak bir ucundaki, tekinsiz görünüşlü bir söğüdün altında pirinç halkalı, taş bir sütun vardı. Sadie tabii ki, halkayı çekmişti ama kapak yerinden bile oynamamıştı.

Sadie bambaşka çocukluklar geçirmelerine rağmen, Eleanor Edevane'i kendine yakın buluyordu. Peri masalındaki küçük kızı sevmişti. Cesareti, muzipliği ve iyi niyeti, içinde bir yerlere dokunmuştu. Sadie küçükken böyle bir arkadaşı olmasını

isterdi doğrusu. Ama Eleanor'la aralarında bir bağ kurulduğunu hissetmesinin başka bir sebebi daha vardı. Önceki gün kayıkhanede bir şey bulmuştu. Kırık pencereden içeri girdiğinde bir yatak, bir masa ve birkaç parça eşyayla daha karşılaşmıştı. Hepsi toz içindeydi. Sadie etrafı biraz kurcaladığında yatakla karyolanın arasına sıkışan bir mektup bulmuştu. Belli ki mektup bu yüzyılın çoğunu orada geçirmişti. Zarftan kenarları sarmaşık yapraklarıyla süslü, tek bir kâğıt çıkmıştı. Bir mektubun ikinci sayfasıydı ve altında Eleanor'un imzası vardı.

Bu bir aşk mektubuydu. Eleanor onu hamileyken yazmıştı. Kocasına onun aşkı sayesinde hayatının kurtulduğunu söylüyordu. Bebeğinin içinde büyüyüşünün mucizevi bir his olduğunu anlatıyordu. *İkimizin küçük bir karışımı*, yazmıştı. Sadie önce sözü edilen bebeğin Theo Edevane olduğunu sanmıştı ama sonra Eleanor'un hasret dolu sözlerini okumuştu. *Keşke yanımda olsan*, demişti kocasına. Sadie işte o zaman mektubun I. Dünya Savaşı'nda, Anthony, Fransa'dayken yazıldığını fark etmişti. *Havelyn'li deShiel*'larda Edevane'lerin üç kızı olduğundan söz ediliyordu. Deborah savaştan önce doğmuştu, Alice savaşın ortasında, Clementine daha sonra. O hâlde Eleanor'un heyecanla beklediği bebek, Alice'ti. Mektup o kadar içten ve tutkulu bir üslupla yazılmıştı ki, Sadie aradaki doksan yıla rağmen Eleanor'un sesini duyar gibi olmuştu.

Kitabı pat diye kapadığında parlak ışıkta tozlar uçuştu. Güneş yükselmişti, gölün yüzeyindeki nem buharlaşıyordu. Ondan yansıyan ışık dallarda oynaşıyor, yapraklar gerçek olamayacak kadar yeşil görünüyordu.

Sıcağa rağmen, Sadie eve bakarken ürperdi. *Eleanor'un Sihirli Kapısı* diye bir kitap hiç yazılmasaydı bile, bu ev bir peri masalının sayfalarından fırlamış gibiydi. İnsanda tuhaf,

sebepsiz bir korku yaratıyordu. Sadie Loeanneth'in bahçesinde vakit geçirip orada yaşayan insanları daha iyi tanıdıkça ve keşfettiği her yeni ALICE yazısıyla kendini buraya daha yakın hissediyordu. Yine de evin onu gözetlediği duygusundan bir türlü kurtulamıyordu.

Saçma olduğunu biliyordu tabii. Bu, Bertie'nin yeni arkadaşı Louise'in düşünebileceği türden bir şeydi. Donald hayallerinde onunla dalga geçiyordu. Sadie'ye gizemli gelen, evin terk edilmişliği ve geçmişiydi aslında. Evler boş durmaları için inşa edilmezdi. İçinde insanların yaşamadığı bir ev, hele de bunun gibi hâlâ eski sahiplerinin eşyalarıyla doluysa, dünyanın en hüzünlü ve en anlamsız şeyiydi.

Sadie üst kat pencerelerinin tepesine doğru sürüklenen bir bulut kümesine baktı. Gözleri en sondaki pencereye takılıp kaldı. Theo Edevane ortadan kaybolmadan önce en son çocuk odasında görülmüştü. Sadie yerden bir çakıl taşı alıp başparmağıyla işaret parmağı arasında yuvarladı. Sonra onu avucuna kaydırıp dalgın bir yüzle tarttı.

Bütün bu esrarın kilit noktası buydu. Ev kolayca unutulabilirdi ama onunla birlikte anılan hikâye, küçük bir çocuğun orada kaybolması ve hiçbir zaman bulunamaması Loeanneth'in lanetiydi. Gerçekler zamanla bir halk masalına dönüşmüştü âdeta. Kaybolan küçük, melek bir çocuğun ve bahçesindeki hayat coşkuyla sürerken ebedi uykusunda nefesini tutan bir evin masalına.

Sadie'nin tembelce fırlattığı taş havada bir kavis çizerek suya düştü. Hiç şüphe yoktu, peri masalı unsuru bu davanın en yanıltıcı taraflarından biriydi. Faili meçhuller daima zorlayıcı olurdu ama bunda bir halk masalı tınısı da vardı. Hikâye o kadar çok tekrarlanmıştı ki, insanlar esrarını kabullenmişti. Aile dı-

şında birçok insan belki de olayın hiçbir zaman çözülemeyişini cazip buluyordu. Hikâyeyi asıl çekici kılan da buydu zaten. Ama ortada bir sihir yoksa mutlaka mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Edevane'lerin oğlu kuş olup uçmamıştı ya?

Sadie kaşlarını çatarak karşılaştığı kayıp çocuk vakalarını düşündü. Ya kendiliklerinden kaybolurlar, ya kaçırılırlar, bazen de öldürülürlerdi. Ama kaçırılma vakaları çoğunluktaydı. Dışarıda ailelerinden koparılan o kadar çok gölge çocuk vardı ki. Bu nereye gitmişti acaba?

Alastair sözüne sadık kalıp orijinal gazete haberlerinin kopyalarını sipariş etmişti. Sadie'nin hemen her mutfağa girişinde burun buruna geldiği, *geçerken uğradım* havalarındaki Louise de, hastanedeki yaşlı hastalardan bilgi toplamaya çalışacağına söz vermişti. Tapu dairesindeki kayıtlarda ev hâlâ Alice Edevane'in üzerinde görünüyordu. Köy sakinleri için bu bir gurur kaynağı olsa da, yazar, Londra'da yaşıyordu ve yıllardır oraya adımını bile atmamıştı. Sadie, Alice Edevane'in adresine ulaşmıştı, fakat e-posta adresini bilmiyordu. Henüz mektuplarına da bir cevap alamamıştı. Bu arada Arnold Pickering'in kitabını okumaya karar verdi.

Edevane'lerin Hazin Öyküsü, 1955'te yayınlanmıştı ve *Kelt Gizemleri* adlı bir serinin devam kitabıydı. Theo'nun kayboluş hikâyesi dışında bazı peri masallarından ve ara sıra rıhtımda beliren hayalet gemiden de söz ediyordu.

Yazarın konuyu ele alış biçimi Sadie'ye hiç güven vermemişti. Belli ki Pickering, okurlarına gerçekleri anlatmaktan çok onları merakta bırakmakla ilgileniyordu. Kitap akılcı bir teori öne sürmekten ziyade bir yaz dönümü partisinde yaşanan esrarengiz olaylara odaklanıyordu. Ama misafir umduğunu değil, bulduğunu yerdi.

Sadie'nin o gün yaşananları öğrenmesi açısından Pickering'in özeti faydalı olmuştu doğrusu.

Sadie, *Edevane* adını verdiği dosyayı çıkardı. Her gün burada önceden aldığı notları okumayı alışkanlık edinmişti. Sadie'nin çalışma tarzı buydu. Elindeki davanın bütün detaylarını hepsini ezberleyene dek defalarca yazardı. Donald ona, "Takıntılısın," derdi. O, hayatındaki problemleri bir barda bira içerken hallet-meyi sevenlerdendi. Ama Sadie soruşturmalarda onun gibilere de ihtiyaç olduğunu biliyordu. Onun uzmanlık alanı detaylardı ve detaylar bazen takıntılı olmayı gerektirirdi.

Pickering'e bakılırsa, Theodore Edevane, en son parti gecesi on birde görülmüştü. Annesi çocuk odasına gittiğinde yerindeydi. Eleanor her akşam yatmadan önce oğluna bakıyordu. Çocuk sonra sabaha kadar uyanmıyordu. Eleanor Edevane, polise oğlunun iyi uyuduğunu ve geceleri nadiren uyandığını söylemişti.

Bayan Edevane'in o gece çocuk odasına geldiği, hizmetçilerden biri tarafından doğrulanmıştı. Bayan Edevane'i odadan çıkarken ve daha sonra merdivenlerde başka bir hizmetkârla konuşurken görmüştü. Hizmetçi saatin on biri biraz geçtiğinden emindi çünkü şampanya kadehlerini mutfağa götürüyordu. Bunlar yıkanıp gece yarısında yapılacak havai fişek gösterisine yetişecekti. Ön kapıda görevli uşak, Bayan Edevane'in on birden hemen sonra dışarı çıktığını söylemişti. Sonra da giriş katındaki banyoyu kullanan birkaç konuk dışında, partinin sonuna dek eve girip çıkan olmamıştı.

Bayan Edevane gecenin geri kalanını kayıkhanede geçirmişti. Konuklar buradan gondollara binip fenerlerin aydınlattığı derede gezintiye çıkıyordu. Bayan Edevane son misafirlerini de uğurlayıp yatağına ancak güneş doğduktan sonra gidebilmişti.

Çocuklarına bir daha bakma ihtiyacı duymamıştı. Hemen uyumuş ve saat sekizde bir hizmetçi onu uyandırıp Theo'nun karyolasında olmadığını söylemişti.

Aile ortalığı velveleye vermeden önce etrafı aramıştı. Gece yatısına kalan misafirleri boşuna telaşlandırmak istememişlerdi. Edevane'lerin kızlarından birinin, en küçükleri Clementine'in sabah erkenden dışarı çıkmak gibi bir alışkanlığı vardı. Ara sıra, eğer çocuk odasının önünden geçerken kardeşini uyanık görürse onu da yanına alıyordu. Önce durumun bundan ibaret olduğunu sanmışlardı.

Clementine Edevane saat onu biraz geçe tek başına eve döndüğünde yemek odasında hâlâ kahvaltı servisi vardı. Kız, erkek kardeşinin nerede olduğunu bilmediğini ve sabah altıda çocuk odasının önünden geçtiğinde kapının kapalı olduğunu söyleyince polis çağrılmıştı. Çocuğun kayıp olduğu resmi olarak açıklanıp geniş çaplı bir arama kurtarma çalışması başlatılmıştı.

Pickering, Theo'nun birdenbire geceye karışıverdiğine inanmaktan memnun görünse de, polis soruşturmasına özetle değinmişti. İki ihtimal üzerinde duruluyordu. Çocuk ya gezintiye çıkıp kendi kendine kaybolmuş ya da kaçırılmıştı. Theo'nun en sevdiği oyuncak köpeğinin de kaybolduğu anlaşıldığında birinci olasılık ağır basmıştı.

Ama ev ve civarı didik didik edilip de Theo'nun izine rastlanmayınca diğer seçeneğin üzerine gitmişlerdi. Aile zengindi. Çocuğu fidye için kaçırmış olabilirlerdi. Yaz Dönümü Partisi'nin yapıldığı gece saat on birle ertesi sabah sekiz arasında biri çocuk odasına girip Theo'yu almıştı.

Sadie de en mantıklı açıklamanın bu olduğunu düşündü. Gölün ilerisindeki eve doğru bakarak Pickering'in betimlediği partiyi hayal etmeye çalıştı. Her yerde insanlar vardı. Fenerler,

ışıklı derede gezintiye çıkan gondollar ve gölün ortasında büyük bir şenlik ateşi. Müzik ve konuşan, gülen üç yüz kişinin gürültüsü.

Pickering, Anthony Edevane'in gazeteye verdiği demeçten alıntı yapmıştı. Oğlu karyolasının parmaklıklarına tırmanıp birkaç kere merdivenlerden aşağı inmişti. İyi ama böyle bir durumda o kadar insan arasından bir kişi bile onu görmez miydi? Pickering birkaç konuğun çocuğu görmüş olabileceklerine dair ifadeler verdiğini de söylüyordu. Ama somut bir kanıta ulaşılamamıştı. On bir aylık bir çocuk kimseye görünmeden bahçeyi geçse bile ne kadar uzağa gidebilirdi ki? Sadie, çocuklar konusunda bilgili değildi. Sınırlarını kestiremiyordu. Ama iyi bir yürüyüşçü bile böyle bir yerde fazla ilerleyemezdi. Polis araziyi köşe bucak taramıştı. Üstelik aradan yetmiş yıl geçmişti. Bu kadar zamanda cesedin ya da en azından bir kemiğin veyahut kıyafetinden bir parçanın ortaya çıkması gerekmez miydi?

Kaçırılma hikâyesinde de bazı mantık hataları vardı. Sadie birinin eve girip çocuğu aldığım ve kimseye görünmeden gittiğini varsaydı. Ama ev ve bahçe insan kaynıyordu. Bir kişi bile şüphelenmez miydi? Sadie çarşamba sabahının tamamını evin çıkışlarını araştırmakla geçirmişti. Sokak kapısı dışında dışarı açılan yalnızca iki kapı daha vardı. Kütüphanenin kanatlı kapısı ve evin arkasındaki bir kapı daha. Kütüphane seçeneğini hemen eledi çünkü parti bunun önündeki bahçede yoğunlaşıyordu. Geriye yalnızca arka kapı seçeneği kalıyordu.

Sadie anahtar deliğinden bakmaya çalışmıştı. Sonra da kapıyı sertçe çekmişti ama yerinden bile oynamamıştı. Burası kolay bir giriş değildi o hâlde. Yani birinin çaktırmadan içeri sızması neredeyse imkânsızdı. Sadie aslında kılı kırk yaran biri değildi.

Normalde, kapıyı kırıp içeri girerdi. Ama Donald'la durumu düşünülecek olursa ve Ashford'un gölgesi üzerindeyken meslekten atılma riskini göze alamıyordu. Kırık bir pencereden, boş olduğu her hâlinden belli bir kayıkhaneye girmek başka bir şeydi, dayalı döşeli bir eve girmek bambaşka bir şey. Alastair ona evin bir planını bulana dek arka kapının nereye açıldığı bir muamma olarak kalacaktı. "Haritalar ve krokiler benim özel ilgi alanım," demişti kütüphaneci gözleri parlayarak. Sözünü tutmuştu ve Sadie perşembe günü arka kapıyı hizmetkârların mutfağa girip çıkmak için kullandığını öğrenmişti.

Bu, Sadie'nin işini kolaylaştırmıyordu ne yazık ki. Mutfak parti gecesi müthiş hareketliydi şüphesiz. Birinin, koltuğunun altında Theo Edevane'le oradan geçmesine imkân yoktu.

Sadie çeşmenin altına kazman isme baktı. "Haydi, kızım, Alice," dedi. "Sen oradaydın. Bana bir ipucu ver."

Etrafta âdeta kulakları sağır edici bir sessizlik vardı.

Aslında hayır. Burası asla sessiz değildi. Her gün güneş yükselirken böcek korosunun vızıltısı iyice artıyordu. Hiçbir ipucu olmaması, insanı asıl sağır eden buydu.

Sadie sıkıntıyla notlarını bir kenara bıraktı. Kanıtların zayıf yönlerini bulmak iyi hoştu da, bu tekniğin temeli elinde birkaç kanıt olmasına dayanıyordu. Somut kanıtlar: Görgü tanıklarının ifadeleri, polisin teorileri ve güvenilir bilgiler gibi şeyler. Ama Sadie bir belirsizliğin içinde debelenip duruyordu.

Eşyalarını toplayıp kitaplarla dosyayı çantasına koydu ve köpeklere seslendi.

Ash'le Ramsay isteksizce yanına koştu. Üçü arka bahçeden geçip evin ters istikametine doğru yürümeye başladı. Sadie önceki hafta arazinin arkasındaki dere boyunca yürünürse köye varılabileceğini keşfetmişti.

Şansı yaver giderse, birkaç güne somut kanıtlara ulaşacaktı. Pickering'in kitabından edindiği en faydalı bilgi soruşturmada görevli polislerin adlarıydı. En gençleri hâlâ hayattaydı ve bu civarda oturuyordu. Pickering'e bakılırsa, Theo Edevane davası Clive Robinson'ın ilk göreviydi. O sırada on yedi yaşındaydı ve Müfettiş Hargreaves'in yardımcısıydı.

Clive Robinson'ın adresini bulmak zor olmamıştı. Sadie'nin hâlâ trafikte arkadaşları vardı. En azından bir tane. Birkaç yıl önce bir polis gecesinde alkolün etkisiyle aralarında bir şeyler geçmişti. İkisi de sonrasında bu konuda tek kelime etmemişti ama bu özel arkadaş, Sadie'ye istediği zaman bilgi vermeye daima hazırdı. Sadie adresi not edip çarşamba günü, öğleden sonra, arabayla yakınlardaki Polperro'ya gitmişti. Evde kimseyi bulamamıştı ama Clive'ın komşusu, onun kızı ve damadıyla Kıbrıs'a tatile gittiğini ve ertesi gün döneceğini söylemişti. Kadın bundan emindi çünkü Clive'ın mektuplarını o topluyor ve çiçeklerini suluyordu. Sadie alelacele bir not yazıp posta kutusuna atmıştı. Sonra da Doris denen kadına teşekkür edip oradan ayrılmıştı. Onun gibi geveze komşular meslekte daima işe yarardı.

Köpekler önden koşarak derenin en dar yerinde karşıdan karşıya geçtiler. Ama Sadie duraksadı. Sığ suda bir şey gözüne çarpmıştı. Onu çamurların içinden alıp parmaklarının arasında yuvarladı. Küçük, oval bir taştı. Bir bozuk para kadar yassıydı. Suda sektirmek için birebirdi. Sadie, Londra'ya büyükannesi ve babasıyla yaşamaya gittiğinde, üçü Victoria Park'ta yürüyüşe çıkardı. Bertie torununa hangi taşların daha iyi sekeceğini öğretmişti. Sadie taşı koltuğunun altından fırlattı. Yassı taş suda birkaç kez zıpladığında gülümsedi.

Otların arasında buna benzer bir taş daha ararken derenin karşısında bir ışık parlaması ve bir hareket gözüne çarptı. Sadie

bunun ne olduğunu hemen anladı. Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kırpıştırdı. Tekrar oraya baktığında kollarını öne uzatmış, yardım isteyen çocuk kaybolmuştu. Sadie bir taş daha bulup dereye fırlattı. Bulanan su bir kez daha berraklaştığında, kayalıklardan karşıya geçti ve bir daha arkasına bakmadı.

10

Cornwall, 1914

"DAHA YASSI BİR TANE BULMAN GEREK," DEDİ ANTHONY DERE-nin kıyısındaki sığ suyun dibini karıştırırken. "Bak bu olur." Oval şeklinde, küçük bir taşı parmaklarında evirip çevirdi. Bunu küçük Deborah'nın ona doğru uzattığı avucuna bıraktığında sırtına güneş vurdu.

Küçük kız taşa hayranlıkla karışık bir merakla baktı. Tüy gibi saçlarının bir tutamı iri, mavi gözlerinin önüne düşmüştü. Gözlerini kırpıştırdı. Sonra birden sevincine hâkim olamayıp küçük ayaklarıyla kayalıkların üzerinde tepindi. Bu sırada taş elinden kayıp yeniden suyla buluştu.

Deborah'nın minik ağzı *o* şeklini aldı. Boş eline şöyle bir bakıp tombul parmağıyla suyu işaret etti.

Anthony gülerek kızının saçlarını yüzünden çekti.

"Üzülme, bir tanem. Burada onlardan çok var. Bir tane daha buluruz."

Eleanor söğüt ağacının altında, devrik bir kütüğün üzerine oturmuştu. Kızıyla kocasını izlerken gülümsedi. Bundan daha mutlu olamazdı herhâlde. Yazın son günleriydi. Uzaktan de-

nizin tuz kokusu geliyordu ve en sevdiği insanlarla birlikteydi. Güneş bir büyü yapmıştı sanki ve bir daha hiç kış gelmeyecekti. Ve hani Eleanor neredeyse tüm o korkunç şeyleri hayal ettiğine inanacaktı... Ama sonra birden ayılacak ve kâbus geri dönecekti. İçinde midesini kemiren bir sıçan vardı sanki. Her gün bir öncekinden daha hızlı geçiyordu. Zaman Deborah'nın elinden düşen o küçük taş gibi, onun da parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

İçinde kopan fırtınaları ya bir kaş çatış ya da bir iç çekişle açığa vurmuş olacaktı ki, Howard onu omzuyla usulca dürttü. "Fazla uzun sürmez. Göreceksin, çabucak dönecek," dedi.

"Noel'e kalmaz diyorlar."

"Dört ay bile yok."

"Üçten biraz fazla."

Howard onun elini tutup sıktığında Eleanor kötü bir hisle ürperdi. Sonra saçmaladığını düşünüp otların üzerinde uçan bir yusufçuğu seyre daldı. Yusufçuklar geleceği hissedebildiklerini hayal etmezdi. Yalnızca uçarlardı. Kanatlarını ısıtan güneşin tadını çıkararak, sevinçle ve özgürce.

"Catherine'den haber aldın mı?" diye sordu.

"Kızıl saçlı, kuzeyli kuzenlerinden biriyle nişanlanacakmış."

"Olamaz!"

"Üniformam onu etkiler sanmıştım ama..."

"Aptallığına doymasın. Bence seni hiç hak etmiyor."

"Haklısın ama ben onu hak ettiğimi sanmıştım."

Howard işi şakaya vuruyordu, fakat Eleanor onun üzüldüğünü biliyordu. Anthony, onun Catherine'e sırılsıklam âşık olduğunu ve evlenme teklif edeceğini söylemişti.

"Denizde daha çok balık var," dedi Eleanor. Ama sonra bunu pek yapmacık bularak suratını buruşturdu.

"Doğru. Ama Catherine bulup bulabileceğim en nadide balıklardan biriydi. Belki savaştan küçük ama etkileyici bir sakatlıkla dönersem..."

"Hafif bir aksama belki?"

"Ben bir göz bandı düşünmüştüm. Bana serseri bir çekicilik katardı."

"Ah, Howard. Sen o kadar kibarsın ki, ne yapsan serseri olamazsın."

"Ben de bunu duymaktan korkuyordum. Savaş beni sertleştirir mi dersin?"

"Sanmam."

Deborah'nın kahkahalarıyla dereye doğru baktılar. Anthony kızını koltuk altlarından tutmuş, ayaklarını soğuk suya daldırıp çıkarıyordu. Güneş tepedeydi. İkisi de bir ışık selinin arasında güçlükle seçiliyordu. Küçük kızın neşeli çığlıkları Eleanor'la Howard'ı da güldürdü.

"Şanslı adam," dedi Howard. Sesi birden ciddileşmişti. "Anthony'ye daha önce hiç özenmedim. Hâlbuki bunun için bir sürü sebebim vardı. Ama baba oluşunu kıskanıyorum doğrusu."

"Sana da sıra gelecek."

"Öyle mi dersin?"

"Elbette."

"Haklısın. Bana kim karşı koyabilir ki?" Derin bir iç çekip kaşlarını çattı. "Tatlı Catherine hariç tabii."

Deborah güç bela onlara yaklaştı. Aralarındaki mesafe kısaydı aslında ama küçük kız daha yeni yürümeye başlamıştı. Elindeki küçük taşı büyük bir ciddiyetle annesine uzattı.

"Çok güzel, hayatım," dedi Eleanor bunu alırken. Başparmağını taşın yüzeyine sürttü. Ilık ve pürüzsüzdü.

"Ba," dedi Deborah. "Ba-ba."

Eleanor gülümsedi. "Evet, bunu sana baba verdi."

Howard doğrulup küçük kızı omzuna aldı. "Gel, bakalım, fıstık. Bizim yaramaz ördekler ne yapıyor acaba?"

Eleanor ağaçların arasında koşan Howard amcaya ve omuzlarında kahkahalar atan kızına baktı.

Howard iyi bir adamdı ama Eleanor onu tanıdığı ilk günden beri aslında içinde ne kadar yalnız olduğunu hissedebiliyordu. Tüm o neşesi ve esprileri bile onu insanlardan daha da soyutluyordu sanki.

"Gerçekten yalnız da ondan," demişti Anthony, Eleanor bunu dile getirdiğinde. "Bizden başka kimsesi yok. Annesi uzun yıllar önce ölmüş. Kardeşi de yok. Babası desen, kendi havasında."

Eleanor, Howard'ı bunun için bu kadar seviyordu belki de. Onu kendine benzetiyordu. Tek farkları, Eleanor'un şans eseri kalabalık bir Londra caddesinde ruh eşini bulmasıydı. Howard ise hâlâ bir arayıştaydı.

"Göreceksin, Deborah bir taş sektirme ustası olacak," dedi Anthony, karısının yanına geldiğinde.

Eleanor kederli düşüncelerinden sıyrılarak gülümsedi. Anthony gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Eleanor belki birinci kez kocasının kollarının ne kadar biçimli, ellerinin ne kadar güzel olduğunu düşündü. Bu eller insanları iyileştiriyordu. En azından, savaş bitip de Anthony klinik eğitimini tamamladığında, o işe yarayacaklardı. "Ondan eminim," dedi gülerek, "ama eğitime başlamak için biraz geç kaldığından korkuyorum. Neredeyse on bir aylık oldu."

"Neyse ki hızlı öğreniyor."

"Yetenekli de."

"Annesine çekmiş." Anthony eğilip karısının çenesini avuçladı ve onu dudaklarından öptü. Eleanor onun kokusunu içine çekerek bu anı zihnine kazımaya çalıştı.

Anthony kütüğe, onun yanma oturup mutlulukla iç çekti. Eleanor onun gibi olmayı çok isterdi. Kendinden emin, güvenli ve huzurlu. Ama o durmadan endişeleniyordu. Anthony gittiğinde burayı nasıl idare edecekti? Deborah'ya babasının yokluğunu hissettirmemek için ne yapmalıydı? Küçük kızları, babasına hayrandı. Her sabah kalkar kalmaz ilk ona sesleniyordu. Eleanor, babasının yokluğunu ilk fark ettiğinde bu küçük yüzün alacağı hâli düşünmek bile istemiyordu. Ya da daha kötüsü, sabahları ona seslenmekten vazgeçtiği ilk günü hayal dahi edemiyordu.

"Sana bir şey vereceğim."

Eleanor gözlerini kırpıştırdı. Endişeleri bir piknikte başa bela olan sineklerden farksızdı. Onları kovdukça yerlerine daha çoğu geliyordu. "Ne?"

Anthony evden getirdikleri sepeti karıştırdı ve ona küçük, yassı bir paket uzattı.

"Nedir bu?"

"Açsana."

"Kitap mı?"

"Hayır. Tahminleri boş ver, paketi aç."

"Neden?"

"Bir gün doğru tahmin edip sürprizi bozmandan korkuyorum."

"Yok canım. Nerede o günler?"

"Haklısın. Benim sürprizlerim öyle kolay kolay tahmin edilemez."

"Öyle."

"Ama her şeyin bir ilki vardır."

"Açayım bari."

"Hele şükür."

Eleanor paket kâğıdını yırttığında nefesini tuttu. Hayatında hiç bu kadar güzel bir mektup defteri görmemişti. Elini kâğıtların yumuşacık dokusunda ve kenarlarındaki sarmaşık desenli kabartmalarda gezdirdi.

"Bana yazman için," dedi Anthony.

"Anladım."

"Uzaktayken hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Uzaktayken. Eleanor'un içi yine korkunç bir kederle doldu. Ama Anthony o kadar güçlü ve kendinden emindi ki, ona layık olmalı, onu hayal kırıklığına uğratmamalıydı. Yine de böyle anlarda korkudan delirecek gibi oluyordu.

"Beğenmedin mi?"

"Bayıldım," dedi Eleanor.

"Öyleyse neden somurtuyorsun?"

"Ah, Anthony." Ve kalbinden dökülen kelimelere engel olamadı. "Biliyorum, cesur olmalıyız ama o kadar çok..."

Anthony parmağını hafifçe dudaklarına bastırarak onu susturmaya çalıştı.

"Ben sensizliğe dayanamam..."

"Biliyorum. Ama mecbursun sevgilim. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

Anthony onu öptü ve Eleanor kendini kocasının kollarına bıraktı. Anthony onun güçlü olduğunu düşünüyordu. Belki olabilirdi. Deborah'nın iyiliği için korkusunu yenebilirdi. Eleanor bütün endişelerini bir kenara bırakıp bu anın tadını çıkarmaya çalıştı. Derenin köpüklü suları denize doğru akıyordu. Başını Anthony'nin geniş göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinledi.

"Bana, yuvana dön, olur mu?"
"Hiçbir kuvvet beni durduramaz."
"Asla vazgeçmeyeceğine söz ver."
"Söz veriyorum."

11

Cornwall, 2003

SADIE EVE DÖNERKEN YİNE KÜTÜPHANEYE UĞRADI. KÖPEKLER bu rutine çoktan alışmıştı. Biraz etrafı kokladıktan sonra Alastair'in bir köşeye koymayı alışkanlık edindiği paslanmaz çelik su kabının başına çöküyorlardı.

İçerisi loştu ama Sadie kısa bir turun ardından, kütüphaneciyi gördü. Alastair büyük baskıların olduğu bölümde bir rafın dibine çömelmişti.

Sadie'i görünce gülümsedi. "İyi ki uğradın. Sana bir sürprizim var."

Masasının çekmecesinden büyük bir zarf çıkardı.

"Düşündüğüm şey mi yoksa?"

"*Polperro Post*. Çocuğun kaybolmasından bir gün sonrasının gazetesi."

Sadie sevinçle iç çekti.

"Daha bitmedi." Alastair ona bir lastikle tutturulan kalın bir kâğıt rulosu uzattı. Üzerinde Sadie'nin adı yazılıydı. Sadie hemen lastiği çıkarıp başlığı okudu. "Kurgusal Maceralar: Çocuk Edebiyatında Aile ve Canavar Kavramları, Metafiziksel Öğeler

ve Daffyd Llewellyn'in *Eleanor'un Sihirli Kapısı* Adlı Kitabına Psikolojik Yaklaşımlar." Bu bir doktora teziydi.

Kaşlarını kaldırdı.

"Hepsi bu kadar da değil."

"Dahası da mı var?"

"Hizmette sınır tanımıyoruz. Arazinin bir haritasını buldum. Evin planı da var. Oldukça detaylı bir çalışma. Şanslıyız. Bu belgeler daha birkaç yıl önce ortaya çıktı. Burada ancak bin yıl bir tadilat yapılır. Eski bir sandıktaymışlar. Artık oraya kim koyduysa! Orijinalleri nemden etkilendiği için restorasyona yollanmış. Bölge arşivinden daha geçen ay geldiler."

Sadie sabırsızlıkla Alastair'in susmasını bekledi. Bir an önce yalnız kalıp bu yeni bilgileri incelemek istiyordu ama Alastair'in hevesli konuşmaları da aralarındaki anlaşmanın bir parçasıydı. Hâlbuki Sadie'nin elindeki plan da gayet yeterliydi. Alastair biraz daha konuştu, Sadie kafa salladı. Kütüphaneci nihayet soluk almak için duraksadığında Sadie, adamın elini sıkıp teşekkür etti ve köpekleri eve götürmesi gerektiğini söyledi.

Dışarının aydınlığına çıktığında, morali yerindeydi. Bir kütüphane ziyaretinden bu kadar bilgi edinilebileceği hayatta aklına gelmezdi. Özellikle de, onun gibi suratsız birinin bunu yapabileceği.

Sokağın hemen aşağısında pencerelerini rengârenk çiçeklerin süslediği, küçük, beyaz bir otel vardı. Rıhtımı görüyordu ve önüne tahta bir bank yerleştirmişlerdi. Sadie bankın yanındaki OTEL MÜŞTERİLERİNE AİTTİR yazısına aldırmadan buna oturdu ve zarfı yırttı.

İçindeki bilgilerin yeni olmadığını görünce hevesi kursağında kaldı. Belli ki, Pickering de buna benzer bir araştırma yapmıştı. Yine de ilk kez gördüğü en az iki tane fotoğraf vardı. Birinde hoş

bir kadın bir ağacın altına oturmuş, gülümsüyordu. Beyaz, yazlık elbiseler içindeki üç küçük kız etrafına toplanmıştı. Kadının kucağında *Eleanor'un Sihirli Kapısı*'nın bir kopyası açıktı. Diğer fotoğrafta, aynı kadın bu kez ciddi ve mutsuz bir yüzle ayakta duruyordu. Uzun boylu, yakışıklı bir adam ona destek olmak istercesine kolunu beline dolamıştı. Sadie odayı tanımıştı. Loeanneth'in kütüphanesiydi. Kanatlı kapıların yanındaki masada duran çerçeveli resme dek, tıpkı şimdiki gibiydi. Manşet "AİLE PERİŞAN!" şeklinde atılmıştı. Altındaki haber şöyle devam ediyordu: *Bay ve Bayan Edevane, küçük oğulları Theodore hakkında bilgi sahibi olanların derhâl polise başvurmasını istiyor.*

Sadie, kadının yüzündeki kedere aşinaydı. Bu, bir parçasını kaybetmiş bir insanın yüzüydü. Sarmaşıklı kâğıda yazılan satırlar daha önceki bir hamileliğine ait olsa da, belli ki Eleanor anneliği bir lütuf olarak görenlerdendi. Çocuklarına büyük bir sevgiyle bağlıydı. Aradan geçen yıllar fotoğrafa farklı bir tını katmıştı. Theo daha yeni kaybolmuştu. Eleanor Edevane hâlâ oğlunun bulunacağı ümidini taşıyordu. Onun, kalbinde hiç kapanmayacak bir yaraya dönüşeceğinden habersizdi. Ama bu donmuş anı gelecekten izleyen Sadie, onları neyin beklediğini biliyordu. Eleanor oğlunu kaybetmenin acısını hep çekecekti şüphesiz ama onun alın yazısında bir de belirsizliğin o korkunç yükü yazılıydı. Bebeği öldü mü, kaldı mı, sevildi mi, acı mı çekti ya da uzun geceler boyunca annesine seslenerek ağladı mı asla öğrenemeyecekti.

Sadie başını kaldırıp kaldırım taşlı yolun aşağısındaki pırıltılı denize baktı. Maggie Bailey'nin kızı, annesi için çok ağlamıştı. Sadie'yle Donald, Caitlyn'i Holborn'daki dairede tek başına bulduklarında küçük kızın yüzünde eski gözyaşlarının izleri vardı. İkisi sokak kapısının arkasında biriken reklam broşürlerini tek-

meleyip içeri girdiklerinde onları iğrenç bir koku karşılamıştı. Öyle ki, Donald gibi sağlam mideli bir adam bile öğürmüştü. Mutfaktaki çöp kutusunun etrafı bir sinek bulutuyla kaplıydı.

Sadie, çocuğu ilk gördüğü anı asla unutamayacaktı. Kâşif Dora geceliği ve kocaman gözleriyle bir hayalet gibi birdenbire koridorun ortasında bitivermişti. Orada bir çocuk bulmayı hiç beklemiyorlardı tabii. İhbarı yapan komşu kokudan şikâyet etmişti. Dairenin sahibini kendi hâlinde bir kadın olarak tarif etmişti. Ara sıra müziğin sesini çok açıyordu. Bazen de annesi ziyarete geliyordu. Bir kızı olduğundan hiç bahsetmemişti. Sonrasında Sadie bunun sebebini sorduğunda omzunu silkmişti. "Sormadınız ki."

Küçük kızı bulduklarında cehennemin kapıları açılmış ve bütün iblisler dışarı fırlamıştı sanki. Ufacık bir çocuğun kilitli bir evde bir hafta boyunca yapayalnız durması inanılır gibi değildi. Donald gerekli aramaları yaparken, Sadie, Caitlyn'le (nihayet adını söylemişti) yerde oturup oyuncak bir otobüsle oynamıştı. Bir yandan da bildiği tek ninninin sözlerini hatırlamaya çalışıyordu. Sonrasında her şey değişmişti. Polis, adli tıp ve sosyal hizmetler anında eve damlamıştı. Her yeri arıyorlar, tozları bile topluyorlardı. Bir ara gündüz geceye karıştı ve çocuğu sağlık kontrolü için götürdüler.

Sadie yıllardır polisti. Her gün korkunç şeylerle karşılaşıyordu ama işle ilgili bir konuda hiç ağlamamıştı. O gece koşmaya çıkmıştı. Islington'ın kaldırımlarını döverek Highgate'ten geçmiş, karanlık fundalıkların arasından ilerlemişti. Bulmacanın parçalarını yerine koymaya çalıştıkça daha da karışıp bulanık bir şekle dönüşmüşlerdi. Sadie insani duyguları işine karıştırmamayı çoktan öğrenmişti. Onun görevi bulmaca çözmekti. İnsanların karakterleri bir suçu işlemek için ne gibi bir gerek-

çeleri olabileceğini kestirmek açısından önemliydi. Ama gözleri korkuyla irileşen ve ağlayarak annesine seslenen o buruşuk gecelikli, dağınık saçlı küçük kız yoluna çıkıp duruyordu.

Hâlâ da bir şey değişmemişti. Sadie gözlerini kırpıştırarak o görüntüyü aklından çıkarmaya çalıştı. Düşüncelerinin onu yine o lanet eve götürmesine neden izin veriyordu? Maggie Bailey davası kapanmıştı. Bunun yerine, dikkatini limana, balıkçı teknelerine ve tepelerinde çığlıklar atarak turlayan martılara verdi.

İki dava arasındaki benzerlikler gözünden kaçmamıştı tabii. Birbirinden kopan anne ve çocuklar. Eleanor Edevane'in yaşadığı kaybın acısıyla ifadesizleşen yüzü Sadie'nin yumuşak karnıydı. Bailey davasının içine işlemesi, geceleri onu uyutmaması ve Maggie Bailey'nin iki yaşındaki kızını zamanında bulunacağının hiçbir garantisi olmadan tek başına bırakıp gidebileceğine inanmaması hep bu zayıflığın göstergesiydi.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim," demişti Donald, "ama böyle şeyler düşündüğünden daha sık oluyor. Annelik herkesin harcı değil."

Sadie itiraz etmemişti çünkü onun haklı olduğunu biliyordu. Hatta herkesten daha iyi biliyordu. Onun bir türlü kabullenemediği, Maggie'nin kızını terk ediş biçimiydi. "Konu bu değil," diye diretiyordu. "Maggie çocuğuna annelik edememiş olabilir ama onun acı çekmesini istemezdi. En azından birini arar, kızı alması için bir ayarlama yapardı."

Sadie hiç olmazsa bu bakımdan yanılmıyordu. Maggie kendince bir ayarlama yapmıştı sahiden de. Caitlyn'in hayatından bir perşembe günü çıkıp gitmişti. Mahkemenin, babasının onu alması için tayin ettiği gün buydu. Adam çocuğu perşembe akşamı alıp pazar akşamı bırakıyordu. Ama o hafta Lyme Regis'e balığa gitmişti. Met'teki sorgu odasında kâğıt kahve bardağını

iki eliyle sıkıca kavrayarak "Ona bin kere söyledim," demişti. "Hatta unutmasın diye bir kâğıda yazıp buzdolabına yapıştırmasını söyledim. Nadiren şehir dışına çıkarım. Bu gezi bana kardeşimin doğum günü hediyesiydi. İnanın, ona söyledim." Adam endişeden çılgına dönmüştü. Anlatırken bardaktan küçük parçalar koparmaya başlamıştı. "Bilseydim gider miydim? Bana neden söylemedi anlayamıyorum."

Eski kocanın çizdiği Maggie portresi, annesi Nancy Bailey'ninkinden o kadar farklıydı ki. Aslında buna şaşmamak lazımdı. Sonuçta o bir anneydi ve çocuğunu kötü tanıtmak istememişti. Ne var ki, kadının bu içgüdüsel davranışı davanın gidişatına balta vurmuştu. Sadie'nin Nancy'nin hikâyesine körü körüne inanmadan önce baba Steve'le tanışmaması, büyük bir şanssızlıktı. Dosya kapandığında Donald, "Sorun ne biliyor musun?" demişti. "İhtiyarla fazla sıkı fıkı oldun. Acemiler bu hatayı çok sık yapar ama sana yakışmadı, Sparrow." Yorumları arasında en çok koyan buydu. Sadie tarafsızlığını kaybetmiş ve işe duygularını karıştırmıştı. Bunlar bir dedektife yöneltilebilecek en aşağılayıcı eleştirilerdi.

Özellikle de, o dedektif bütün bu eleştirileri fazlasıyla hak etmişse. *Bana bak, Sparrow. Senin ihtiyarı aramayı aklından bile geçirme.*

Donald haklıydı. Sadie, Nancy'den en çok da ona duymak istediklerini söylediği için hoşlanmıştı. Maggie'nin kızını evde tek başına bırakmaktansa ölmeyi yeğleyeceğine inandırmıştı onu. Polis kesinlikle yanılıyordu. Maggie mutlaka bir cinayete kurban gitmişti.

"Neden yalan söylesin?" diye kafa tutmuştu Sadie, Donald'a. Donald başını iki yana sallayıp ona acıyarak gülümsemişti. "Maggie onun kızı, şapşal. Başka ne bekliyordun ki?"

Steve eski karısından şikâyetçi olduktan sonra, Sadie, Caitlyn'i bir daha görmemesi konusunda uyarılmıştı. Ama davanın resmi olarak kapanmasının ardından Sadie küçük kızı son bir kez daha görmüştü. Caitlyn, babası ve ikinci karısı Gemma'nın arasında polis merkezinden çıkıyordu. Steve'le karısı düzgün giyimli, hoş bir çiftti. Biri Caitlyn'in dolaşık saçlarını açıp örmüştü. Gemma, küçük kızı kucağına almadan önce eğilip onun söylediği bir şeye kulak vermişti.

Kısacık bir andı ama Sadie uzaktan bile işlerin yoluna girdiğini anlamıştı. İpek anvelop elbiseli, yumuşak yüzlü yeni eş, tam da Caitlyn'in ihtiyaçlarını karşılayabilecek biriydi. Sadie'nin ona bir kez bakması yetmişti. Gemma, Kâşif Dora'nın kim olduğunu biliyordu şüphesiz ve mutlaka ezberinde birkaç ninni vardı. Donald da aynı fikirdeydi. "Annesi ona hayatının kıyağını yaptı," demişti daha sonra Fox and Hounds'da. "Çocuk, babası ve yeni karısıyla daha rahat edecek." Bütün çocuklar iyi bir evde büyümeyi hak ederdi. Hayat zaten acımasızdı. İnsanın en azından çocukluğu güvende geçmeliydi.

Sadie'nin düşünceleri posta kutusuna attığı mektuba kaydı. Şimdiye kadar ona ulaşmış olmalıydı. Neyse ki mektubun geri döneceği adresi zarfın arkasına okunaklı bir şekilde yazmıştı. Gittiği havalı okulda ona bu tip şeyleri öğretiyorlardı kuşkusuz. Charlotte Sutherland. Sadie bunun güzel bir isim olduğunu düşündü. Sadie'nin ona verdiği değildi belki ama iyi bir isimdi. İnsanda hemen eğitimli ve başarılı biri izlenimi uyandırıyordu. Hokeyi ve atları seven ve aptal görünme kaygısıyla sözünü sakınmayacak birinin ismiydi bu. Sadie bir hemşirenin minik kızı daha iyi bir geleceğe götürüşünü buğulu sözlerle izlerken onun için bunları istemişti.

Arkasından gelen gürültüyle irkildi. Otelin sürme pencerelerinden biri açılmıştı. Çekilen bir perdenin hışırtısını duydu. Bir

kadın elinde yeşil, plastik bir sulama kabıyla başını pencereden uzatıp Sadie'ye ters bir bakış fırlattı. Sonra biraz eğildi ve bankın otel müşterilerine ait olduğunu belirten yazıya baktı.

Köpekler etrafı keşfetmekten vazgeçip oturmuştu. Kulaklarını dikmiş, gitmek için Sadie'den bir hamle bekliyorlardı. Otel görevlisi tam tepesindeki çiçekliği sulamaya başladığında, Sadie köpeklere bir işaret çaktı. Ash'le Ramsay, Bertie'nin evine doğru koşturduğunda Sadie yine arkasından güneş vuran çocuğun hayaliyle birlikte onları izledi.

"Ne oldu, daha esrarı çözmedin mi?" diye seslendi Bertie, köpekler eve girer girmez.

Sadie onu arka bahçede, mutfak kapısının önünde buldu. Yabani otları ayıklıyordu. "Az kaldı," dedi çantasını küçük, sunta masaya fırlatarak. "Kim, neden ve niçini de cevapladım mı tamamdır."

"Ah, bir şey kalmamış," dedi Bertie muzipçe.

Sadie bahçenin dik tepeden denize kaymasını engelleyen taş duvara yaslandı. Derin bir nefes alıp usulca bıraktı. İnsan böyle bir manzara karşısında tam da bunu yapmalıydı. Rüzgârda dalgalanan çimenler, denize uzanan iki kara çıkıntısının arasındaki bembeyaz kumlu koy ve derinleştikçe göğün bebek mavisinden mürekkep rengine geçiş yapan ipeksi su. Tam da kartpostallara yakışacak türden bir görüntüydü. Güneşten bronzlaşan tatilcilerin aileleriyle arkadaşlarını kıskandırmak için eve yollayacakları türden. Sadie de Donald'a bir kart atmayı düşündü.

"Gelgit yükseliyor. Kokusunu alıyorsun değil mi?" diye sordu Bertie.

"Köpeklerin günahını almışım, desene."

Bertie güldü ve küçük, çiçekli bir ağacı budamaya koyuldu.

Sadie onun yanına oturup ayaklarını bir sulama kabının çelik kenarına dayadı. Büyükbabasının bahçıvanlık yeteneği su götürmezdi. Bahçenin ortasına kaldırım taşlarından küçük bir avlu yapmıştı. Geri kalan yerler çiçek ve yeşillik içindeydi.

Bütün bu dağınık düzenin arasında, Sadie'nin gözüne sarı göbekleri yıldız şeklinde, minik, mavi çiçekler takıldı. "Chatham Adası, unutmabeni çiçekleri," dedi. Birden büyükbabasıyla Ruth'un Londra'daki evlerinin avlusunu hatırlamıştı. "Onlara bayılırdım." Bertie tuğla duvarlara balçık saksılar asardı. Günde yalnızca bir saat güneş alan, dokuz metre karelik o ufacık avluda unutmabeni çiçekleri fışkırdıkça fışkırırdı. Sadie akşamları dükkân kapandıktan sonra büyükbabası ve büyükannesiyle orada otururdu. Önceleri değil tabii, gelişinden birkaç ay sonra ve onlarla süresinin dolmasına yakın. Ruth elinde dumanları tüten bir çayla yumuşacık bakışlarını ona dikip "Neye karar verirsen ver, sonuna kadar arkandayız, canım," derdi.

Sadie yüreğini sıkıştıran bir kederle sarsıldı. Bir yıl sonra bile hâlâ bu kadar canının acıyabilmesi ne tuhaftı. Ruth'a duyduğu özlem tarifsizdi. Onun sıcaklığını ve daima yanında olacağını hissettirmesini unutmak mümkün değildi. Ruth'un geri gelmesi için her şeyini feda edebilirdi. O zaman Bertie buraya asla taşınmazdı. Duvarlarında saksıların asılı olduğu, o mini mini bahçede hayatlarının bütün önemli kararları verilmişti sanki. O avlu bu ışıklı bahçeden ne kadar da farklıydı. Sadie zorla acı bir ilaç yutturulan bir çocuk gibi ani ve mantıksız bir öfkeye kapıldı. "Ekip biçecek daha çok yerin olması hoşuna gidiyordur," dedi âdeta laf sokarcasına.

Bertie gülümsedi ve bir köşedeki iki pis, cam fincanı işaret etti. Diplerinde bitki çayının tortusu kalmıştı. Ama Bertie'nin asıl gösterdiği altlarına sıkıştırılan kâğıtlardı. "Louise buradaydı.

Şunları sana getirmiş. *Fazla bir yardımları dokunmaz belki ama yine de baksın*, dedi."

Louise. Sadie'nin bir an tüyleri diken diken oldu. Sonra kadının ona yardım etmeye çalıştığını hatırladı. Kalkıp kâğıtlara bakmaya gitti. Louise'in getirdikleri amatörce hazırlanmış bir yerel gazetenin tek sayfalık kopyalarıydı. Başlıkta "Loeanneth Havadisleri" yazıyordu ve hemen altında evle gölün dolma kalemle çizilmiş bir resmi vardı. Sayfalar mürekkep lekeleriyle doluydu. Renkleri solmuş, kenarları yırtılmıştı. Alt kenarlarına çizilen bir çift gümüş balığı sayfaları çevirdikçe hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Kâğıtlar küf ve ihmal kokuyordu ama manşetler hâlâ capcanlıydı.

DUYDUK DUYMADIK DEMEYİN! BEBEK DOĞDU VE NİHAYET BİR ERKEK!
SIRA DIŞI YAZAR BAY LLEWELYN'LE SAMİMİ BİR SOHBET
LOEANNETH'İN BAHÇESİNDE NADİDE BİR MİSAFİR: KISA, KUYRUKLU MAVİ (KELEBEK).

Her bir haber Clementine, Deborah ya da Alice Edevane'in bir resmiyle süslüydü ama yazıları Alice kaleme almıştı.

Sadie bu isme bakarken yine Loeanneth'teki ALICE oymalarını her görüşünde kapıldığı hissi duydu. Alice'le aralarında güçlü bir bağ vardı sanki. "Nereden çıktı bunlar?" diye sordu.

"Louise'in hastalarından birinin teyzesi Göl Evi'nde hizmetçiymiş. Otuzlarda, aile Cornwall'dan taşındığında yolları ayrılmış. Bunları sonradan bulmuş. Yanlışlıkla eşyalarına karışmışlar. Okul odası tavan arasında, hizmetçilerin odalarına yakınmış. Çocuklar oradaki matbaa makinesine pek meraklıymış."

"Şunu dinle..." Sadie yüksek sesle okudu:

Bir Sürgünün Anıları: Rose dadıyı üzdüğü için annesinin sürgüne yolladığı Clementine Edevane ilk kez konuştu. Suçlunun kapalı kapısının ardından, "Ama şişko!" diye bağırdığı duyuldu. "Ben yalnızca doğruyu söylüyordum." Kararı size bırakıyoruz, sevgili okuyucular. Hep doğrular mı söylenmeli, yoksa ara sıra beyaz yalanlara başvurulmalı mı? Haber: Alice Edevane.

"Alice Edevane," dedi Bertie. "Evin sahibi değil mi o?"

Sadie kafasını salladı. "Namıdiğer, meşhur cinayet romanları yazarı, A.C. Edevane. Keşke mektuplarıma cevap verse."

"Daha bir hafta bile olmadı."

Meziyetleri arasında sabrı asla saymayan Sadie, "Boş versene," dedi. "Dört koca günde çoktan bir cevap gelirdi."

"Kraliyet Postası'na inancın gözlerimi yaşarttı."

Doğrusunu isterseniz, Sadie, mektubunun Alice Edevane'i sevindireceğini sanmıştı. İyi niyetli bir polis dedektifi resmen olmasa bile kardeşinin dosyasını yeniden açıyordu. Bertie'nin dediği gibi posta hizmetleri o kadar hızlı olmasa bile, şimdiye kadar çoktan bir yanıt gelmeliydi.

"İnsanlar geçmişleri konusunda tuhaf davranabiliyor," dedi Bertie sağlam bir dalı yoklarken. "Özellikle de acı bir olay yaşadıklarında."

Ses tonu sakindi ve ağaçtan gözlerini hiç ayırmamıştı ama Sadie bu sözlerde sorulmayan bir sorunun gizli olduğunu biliyordu. Bertie, Charlotte Sutherland'i ve geçmişi bugüne taşıyan o korkunç mektubu bilemezdi. Bir martı çığlıklar atarak onlara doğru uçtu. Sadie yalnızca bir an için büyükbabasına ifa-

de gücü kuvvetli, el yazısı okunaklı o kızı anlatmayı düşündü. Ama hazır mektuptan da kurtulmuşken, bu, budalalık olurdu. Bertie konuyu her fırsatta açar, Sadie de onu hiçbir zaman unutamazdı. "Nihayet gazeteler geldi," dedi araştırmayı sırt çantasından çıkararak. Onu, kütüphaneden ödünç aldığı kitapları, arşiv dosyalarını ve WHSmith'ten aldığı not defterini kucağına koydu. "Aralarında görmediğim bazı fotoğraflar vardı ama hepsi o. İşime yarayacak bir şey bulamadım."

Bertie'nin iç çektiğini duyar gibi oldu. Belki de Sadie'nin aklından geçenleri hissetmişti. Sadie'nin tek ailesinin kendisi olduğunu ve o öldüğünde tamamen yalnız kalacağını. Ama Bertie bunları dile getirmeyecek kadar anlayışlı bir adamdı. "O hâlde, yalnızca çocuğun kaçırıldığını biliyoruz," dedi. "Kim, nasıl yaptı, hâlâ bir muamma."

"Evet."

"Nedenine dair bir varsayımın var mı?"

"Fırsatçıları bertaraf edebiliriz. Sonuçta evde bir davet vardı. Etraf kalabalıktı. Hem orası sapa bir yer. Yoldan geçen birinin yapabileceği bir iş değil bu."

"Belki kaybolan köpeğini ararken yanlışlıkla bahçeye girmiştir," dedi Bertie gülerek.

Sadie de sırıttı. "Geriye iki seçenek kalıyor. Ya fidye için kaçırıldı ya da bir çocuk istiyorlardı."

"Fidye isteseler sonradan aileyle temasa geçmezler miydi?"

"Belki de geçtiler. Pickering bunu bilmiyor olabilir. Polis bazen bu tip bilgileri kamuoyuna açıklamaz. Bakalım Clive Robinson ne diyecek?"

"Ondan haber aldın mı?"

"Hayır ama dün dönmesi gerekiyordu. Heyecanla bekliyorum."

Bertie bir dalı daha kesti.

"Meselenin parayla bir ilgisi yoktu diyelim..."

"O hâlde tamamen çocukla ilgili. *O* çocukla. Çünkü yalnızca bir çocuk isteyen hiç kimse Edevane'ler gibi zengin bir ailenin oğlunu kaçırmaz. Polisin ve basının bütün imkânlarını seferber edeceğini bilirler."

"Haklısın. Aptalca bir tercih olurdu," dedi Bertie.

"Demek ki, onu her kim kaçırdıysa özellikle Theo Edevane'i istiyordu. Ama neden?"

Sadie kalemini not defterine vurdu. Ucuz kâğıt o kadar inceydi ki, yazdığı son mektubun izi olduğu gibi buna geçmişti. Sadie iç çekti.

"Boşuna kafa yoruyoruz. Daha çok bilgi toplayana dek bir yere varamayız. Alice Edevane'le konuşmalıyım. Ve Clive Robinson'la. Başkalarını da bulsam fena olmaz tabii."

Bertie, torununun sesindeki taze öfkeyi fark etmişti. "Bu esrarı çözmekte kararlısın, ha?"

"Yarım kalan işlerden hiç hoşlanmam."

"Aradan uzun zaman geçmiş. O küçük çocuğu özleyenler çoktan ölmüştür."

"Mesele o değil ki. Çocuk kaçırılmış ve başına ne geldiğini bilmek ailesinin hakkı. Al bak..." Gazeteyi uzattı. "Annesinin yüzüne bak. Theo'yu o doğurmuş, ona adını vermiş, onu sevmiş. Kadıncağız hayatının geri kalanını oğluna ne olduğunu bilmeden geçirmiş. Öldü mü, kaldı mı, yaşadıysa nasıl bir adama dönüştü, hiçbirini bilememiş."

Bertie gazeteye doğru düzgün bakmadı bile. Gözlerini torununa dikmişti. "Sadie, hayatım..."

"Bu bir bulmaca," diye devam etti Sadie çabucak. Sesinin tiz bir ton aldığının farkındaydı ama buna engel olamamıştı. "Beni tanıyorsun. Hiçbir bulmacayı çözmeden bırakmam. O

kadar kalabalık bir evden bir çocuk kaçırılsın? İnanılır gibi değil. Gözümden kaçan bir şey var. Bundan eminim. Bir kapı, bir pencere, Lindbergh olayındaki gibi bir merdiven..."

"Sadie, şu senin izin..."

Birden Ash havlamaya başladı. İki köpek de ayağa fırlayıp taş duvarın dibine koştu.

Kır evine yaklaşan küçük motorun sesini Sadie de duymuştu. Sonra ön taraftaki posta kutusunun tıkırtısını geldi. "Postacı!" dedi Sadie.

Bertie budama makasını bırakıp ellerini bahçıvan önlüğüne sildi. Mutfağa girmeden önce hafifçe kaşlarını çatarak Sadie'ye düşünceli gözlerle baktı.

Sadie yapmacık gülümsemesini yüzünden silmek için onun gidişini bekledi. Yanakları ağrımıştı. Bertie'nin sorularını geçiştirmek giderek zorlaşıyordu. Ona yalan söyleyerek ikisini de aptal yerine koymaktan nefret ediyordu. Ama büyükbabasının, bir davayı eline yüzüne bulaştırdığı için zorunlu izne gönderildiğini bilmesini istemiyordu. Hele basınla konuşması yenilir yutulur gibi değildi. Dahası, Bertie neden böyle davrandığını soracaktı şüphesiz ve eninde sonunda konu Charlotte Sutherland'in mektubuna gelecekti. Sadie bunu Bertie'ye anlatamazdı. Dinlerken yüzünün şefkatle yumuşadığını görmeye dayanamazdı. Hem bundan konuşmanın her şeyi gerçeğe dönüştüreceğiyle ilgili berbat bir korkusu vardı. Yine gençliğindeki güçsüz Sadie'nin kimliğine bürüneceğinden korkuyordu. Sadie artık o kız değildi, olamazdı.

O hâlde neden böyle davranıyordu? Sadie kaşlarını çattı. Evet, yaptığı tam olarak buydu. İpleri Donald'a kaptırmış, başarılı olmak için varını yoğunu verdiği mesleğine geri dönebilmek için onun aramasını bekliyordu. Üstelik polis teşkilatında yük-

selirken onca zorlukla karşılaşmıştı. Şimdi neden bir kıyı kasabasında, yetmiş yıl önceki bir davanın arkasına saklanıyordu?

Sadie ani bir dürtüyle cep telefonunu çıkardı. Bunu birkaç dakika elinde tartarak düşündü. Sonra kararlılıkla iç çekip bahçe duvarına tırmandı. Evden yeterince uzaklaştığında Donald'ın numarasını arayıp nefesini tutarak bekledi. "Haydi, aç şunu..."

Karşısına telesekreter servisi çıkınca Sadie küfrü bastı. Telefonu kapayıp yeniden denemek yerine Donald'ın kısa ve ters mesajını dinleyip kendininkini bıraktı. "Benim, Sadie. Londra'ya geleceğimi haber vermek için aramıştım ama yine konuşamadık. Sorunlarımı çözdüm. Pazartesi işbaşı yapacağım. Daha önce görüşebilsek keşke. Sana tatil fotoğraflarımı gösterirdim..." Bu soğuk şakayı daha fazla uzatmadı. "Her neyse. Ara beni."

İşte bu kadar, diye düşündü. Şimdi Bertie planlarını sorduğunda düzgün bir cevap verebilirdi. Cornwall'a kısa bir süreliğine gelmişti ve haftaya Londra'ya dönüyordu.

Telefonu tekrar cebine koyup Bertie'nin bahçesine geri döndü. Nihayet içinin rahatlayacağını sanmıştı ama hâlâ huzursuzdu. Yapması gerekeni yapınca bu sefer aklı hatalarına kaymıştı. Zaman ve mekân konusunda daha açık olmalıydı. Daha özür dileyici bir tonda konuşmalı ve bunu Donald'a kendi fikriymiş gibi benimsetmeliydi.

Ortağı, Sadie talimatlarına uymazsa, Ashford'a gideceğini söylemişti. Donald onun arkadaşıydı ama aynı zamanda da mantıklı bir adamdı. Sadie'yi izin almaya zorlarken niyeti iyiydi belki. Onun dersini almasını ve bir daha basına bilgi sızdırmamasını garantilemek istemişti. Ama Bailey davası kapanmıştı. Artık gazeteler bile ondan söz etmiyordu. Kimseye bir zarar gelmemişti. Nancy Bailey hariç tabii. Sadie soruşturmanın bittiği-

ni öğrendiğinde kadının yüzünün ne hâle geldiğini hatırlayınca sıkıntıyla iç çekti. "Hani kızımın öylece çekip gidebileceğine inanmıyordun? Hani onu bulacaktın?" diye hesap sormuştu Nancy.

Sadie, Nancy Bailey'yi unutup (*senin ihtiyarı aramayı aklından bile geçirme*) kendini en doğrusunu yaptığına inandırmaya çalıştı.

Oyalanmak için yeni edindiği Loeanneth haritasına baktı. Alastair'in ona daha önceden verdiği haritadan bile eskiydi. Tepesine *1664* diye tarih atılmıştı Göl Evi'nin büyük malikânenin bir parçası olduğu günlerden kalmaydı. Bazı eski ve okunaksız sözcüklere rağmen, Sadie plana aşinaydı. Ne de olsa, önceki haftanın büyük bir kısmını Theo'yu kaçıran kişinin o gece hangi yolu kullandığını saptamaya çalışarak geçirmişti. Odalar ve bütün yaşam alanları aynıydı.

Biri hariç...

Sadie eğilip daha yakından baktı.

Sonra heyecanla dosyasından diğer haritayı çıkardı.

Bu kat planında ufak bir değişiklik vardı. Yeni haritada işaretlenmeyen bir oda ya da bir boşluk. Hemen çocuk odasının bitişiğindeydi.

İyi ama neydi bu? Bir dolap mı? On yedinci yüzyılda gömme dolaplar kullanılıyor muydu? Sadie bundan hiç emin değildi doğrusu. Ve eğer bu bir gömme dolapsa diğerleri neden plana dâhil edilmemişti?

Dalgın bir tavırla işaret parmağını dudaklarına vurdu. Bertie'nin ağacından köpeklerin dibine oturduğu taş duvara ve onun ötesindeki denize doğru baktı. Ufukta siyah bir noktayı andıran bir gemi vardı.

Sonra zihninde bir şimşek çaktı.

Sekizinci Bölüm: Havelyn'li deShiel'lar üzerine aldığı notları açtı.

İşte oradaydı. Ev VIII. Henry zamanında, İspanyolların altınlarını çalan kahraman bir denizci deShiel tarafından yaptırılmıştı. Aslında böyleleri için başka bir tanım daha vardı ya neyse.

Sadie yavaş yavaş parçaları birleştirmeye başladı. Korsan bir deShiel... Louise'in kaçakçılarla ilgili sözleri... Kelt kıyılarına kazılan tüneller... *Eleanor'un Sihirli Kapısı*'ndaki tünel ve gerçek dünyadaki eşi... Sadie'nin kendi gözleriyle gördüğü sütun ve halka...

"Sana gelmiş," dedi Bertie arka bahçeye döndüğünde Sadie'ye küçük bir zarf uzatarak.

Sadie bunu sessizce aldı. Yeni teorisiyle o kadar meşguldü ki, zarfın sol kenarındaki adı bile görmedi.

"Senin Polperro'lu polisten," dedi Bertie. "Clive Robinson. Açmayacak mısın?" Birden duraksadı. "Ne kaçırdım? Cin çarpmış gibisin."

Sadie'yi cin çarpmamıştı ama içinden bir ses nihayet bir ipucu yakaladığını söylüyordu. Bertie omzunun üzerinden kucağındaki plana baktı. "Şu odayı görüyor musun?" diye sordu Sadie. "Galiba bir kaçış yolu buldum."

12

Londra, 2003

GÜNEY KENSINGTON'IN ÖZELLİKLE BU KÖŞESİ HAYALETLERLE doluydu. Edevane kardeşlerin burayı seçmesinin başlıca sebebi de buydu. Her yıl Eleanor'un ölüm yıldönümünde V&A*'de çay içiyorlardı ama önce Doğal Tarih Müzesi'nde buluşuyorlardı. Babaları, ölmeden önce bütün koleksiyonunu buraya bağışlamıştı. Dolayısıyla Alice, babasının ruhunu en çok burada hissederdi.

Anne ve babalarını aynı günde anmak kadar doğal bir şey olamazdı. Onlarınki uğruna romanlar yazılacak ve insanları kıskandıracak türden bir aşktı zira. Tesadüfen karşılaşan iki genç ve güzel yabancı ve I. Dünya Savaşı'yla sınanan destansı bir aşk. Alice'le kardeşleri çocukken onların sevgisini sorgusuz sualsiz kabullenmiş ve Eleanor'la Anthony'nin birbirlerine bağlılıklarının verdiği güvenle büyümüşlerdi. Ama bu, aynı zamanda herkesi dışlayan türden de bir aşktı. Anthony ve Eleanor küçük arkadaş grupları dışında nadiren sosyalleşirdi. Bu uzaklık da geleneksel Yaz Dönümü Partisi'ne ayrı bir sihir katardı. Eleanor, koca-

* Victoria and Albert Museum. Ç.N.

sından kısa bir süre sonra, hiç beklenmedik bir şekilde ölünce insanlar kızları, "Onlar birbirleri olmadan yaşayamazdı zaten," diye avutmaya çalışmıştı. Aynı işgüzar tipler arkalarından imalı bir biçimde konuşmayı da eksik etmezdi: "Zavallı Eleanor'un yüreği kocasından ayrılmaya dayanamadı tabii."

Alice her zamanki gibi müzeye ilk gitti. Alice'in dakikliği ve Deborah'nın daima geç kalması, aralarında sözsüz bir anlaşma gibiydi. Alice ana holdeki bir banka oturup çantasından defterini çıkardı. Kapağının eski ve aşınmış derisini okşadıktan sonra defteri kucağına koydu. Bunda sıra dışı bir durum yoktu. Alice'in en büyük zevklerinden biri de insanları gözlemlemekti. Zaman içinde başkalarının işine burnunu sokuyormuş gibi görünmemenin en etkili yolunu da bulmuştu. Ne tuhaftır ki, bunun için bir kâğıt kalem yetiyordu. O zaman, insanlar seni meşgul ve hatta hoş bile buluyordu. Ama Alice bugün not almayacaktı. Başkalarınınkiyle ilgilenemeyecek kadar kendi derdine düşmüştü.

Defteri açıp arasına koyduğu mektuba baktı. Bunu bir kez daha okuma ihtiyacı hissetmemişti. Birincisiyle hemen hemen aynı şeyler yazıyordu. Dedektif ısrarla Edevane davası (ona bu adı takmıştı) hakkında görüşmek istiyordu. Bu tam da, Alice'in Diggory Brent için yazacağı türden bir hikâyeydi. Cornwall'a tatile giden dedektif hiçbir zaman çözülemeyen bir olayın ardındaki sır perdesini aralıyor! Onun gibi tecrübeli bir polis bir sürü insanın böyle bir tuzağa düşebileceğini bilirdi. Ama Sadie Sparrow için ne büyük bir talihsizlikti ki, Alice o kadar saf değildi. Gizli kalmasını istediği hiçbir şeyi açıklamaya niyeti yoktu. Öte yandan, Deborah...

Alice defteri kapayıp bir yelpaze gibi suratına doğru salladı. Bir gece önce yatağında şu Sparrow denen kadının önemli bir ipucu yakalama ihtimallerini hesaplamıştı. Tam aradan uzun

yıllar geçtiğini düşünerek kendini avutuyordu ki, aynı mektuptan Deborah'ya da gidebileceği aklına gelmişti. Alice işte o zaman biri boğazına görünmez bir bıçak dayamış gibi, büyük bir paniğe kapılmıştı.

Meseleyi bütün açılardan ele almış ve ağzında bakla ıslanmayan Deborah'nın böyle bir mektup alsa ilk iş onu arayacağına karar vermişti. Tom'un siyasi itibarı mevzu bahisken genç ve hevesli bir yabancının, ailenin geçmişini kurcalaması ihtimali onu dehşete düşürürdü muhakkak. Alice bu sabah, taksi St. John's Wood'da ilerlerken, Deborah'nın belki de meseleyi yüz yüze görüşmek için beklediğini düşündü. Hazır Eleanor'un yıldönümü buluşması yakınken mektubu çantasına atıp kendini bu konuşmaya hazırlaması yüksek bir olasılıktı.

Alice derin bir iç çekip kapıya baktı. Deborah henüz görünürde yoktu ama siyah kotlu, üzgün suratlı bir adam kapının orada bir müze görevlisine bağırıp çağırıyordu. Alice onu ilk geldiğinde fark etmişti. Yanında pembe atletli, kot tulumlu, küçük bir kız vardı. Adama (herhâlde babasıydı) ileride bir yeri işaret ederek zıplıyordu. Baba bir yandan kızını sakinleştirmeye çalışırken, diğer yandan elindeki küçük sırt çantasından bir şey çıkarmaya çalışıyordu. Bir su şişesiydi belki de. Nedense günümüz çocukları sürekli bir su ihtiyacı içindeydi.

Adam şimdi delirmiş gibiydi ve küçük kız yanında yoktu. Çocuğunu kaybeden bir ebeveynin yakıcı paniği. Alice bunu bir kilometre öteden bile tanırdı. Bakışları salonun sonundaki büyük taş merdivenin ilerisine kaydı. Oradaki dev diplodokus iskeletine.

Küçük kız az önce o tarafı işaret ediyordu. Elinde, sallandığında ateş eden şu küçük toplardan vardı. Bakışları müthiş bir kararlılıkla ışıldıyordu. Alice çocuğun merdivenlerin tepesinde,

yanağını tırabzanın serin ve sert yüzeyine dayamış, dinozora ateş etmeye hazırlandığından emindi.

Çok basit, sevgili Watson. Alice haklı olmanın o bildik sevincinin tadını çıkarmaya çalıştı. Daima iyi bir hafızası olmuştu. Dahası, elindeki kanıtları temel alarak sonuca varabiliyordu. Alice bu yeteneğini babasına borçluydu. Anthony çocuklarıyla sınırsız oyun oynayabilen bir babaydı. Yetişkinlerin çoğu bir iki saatte havlu atardı. Ama Anthony kızlarını uzun doğa gezilerine çıkarırdı. Aletlerini onların taşımalarına izin verir, içlerinden en şanslısı kelebek ağını tutardı. Anthony sık sık durup yere çömelir ve onlardan da aynısını yapmalarını isterdi. "Zihninizde bir resim çizin," derdi "ama sadece ağacı görmeyin. Gövdesindeki likenleri, bir ağaçkakanın açtığı delikleri ve güneşin ulaşmadığı dallarındaki cılız yaprakları da fark edin." İlerleyen saatlerde, en beklenmedik anda, "Alice," derdi "korudaki ağaç, on özellik." Sonra da Alice ağacın özelliklerini sayarken gözlerini kapayıp parmaklarıyla ona eşlik ederdi.

Alice, babasının güldürebilmenin heyecanını şimdi bile hissedebiliyordu. Anthony o kadar güzel gülerdi ki, bütün yüzü ruh hâlini yansıtırdı. Eleanor öyle değildi. Katı kurallarla yetiştirildiği için onun gülümsemesi biraz buruk ve gergindi. Alice'in çocukluğundaki en büyük esrarlardan biri de, masallara ilham veren o maceracı kızın, büyüyünce nasıl bu kadar katı ve kuralcı bir yetişkin olabildiğiydi. Bir köşeden onları gözleyen ve bir açıklarını yakalamayı bekleyen anneleri, Alice'in çocukluğunun en akılda kalan unsurlarından biriydi.

Eleanor onları oradan uzaklaştırıp kocasını kendine saklamak isterdi sanki. Alice, annelerinin onları kıskandığını ancak yıllar sonra anlamıştı. Anthony'yle bu kadar yakın olmalarını kıskanıyordu.

Bir gün bundan bahsederken, Deborah, "Bence o kadar basit değildi," demişti. Alice ısrarla ne demek istediğini sorduğunda, sözcüklerini dikkatle seçerek konuşmuştu. "Bence bizi de ondan kıskanıyordu. Hatırlıyor musun, savaşta, biz küçükken ne kadar farklıydı? Ne kadar neşeli ve eğlenceliydi? Büyükannem ya da Bruen dadı gibi değildi. Onu bizden biri gibi görürdük." Ablasının sözleriyle anıları canlanan Alice, kafasını sallamıştı. Anneleri onlarla saklambaç oynar, onlara sihirli şatolarla ve hayvanlarla dolu hikâyeler anlatırdı. "Sonra babam eve döndü ve biz onun etrafından ayrılmaz olduk. Annem bir bakıma bizi kaybetti. Sonrasında değişti. Daha sert ve baskıcı biri oldu. Bunu..." Deborah birden susmuş ve "Boş versene," demişti. "Her ailede bir favori vardır, değil mi?"

Kapıda beliren tanıdık bir silüet, Alice'in gözüne takıldı. Deborah, James'in koluna girip hafifçe ona yaslanmıştı. Salona girdiklerinde Deborah, genç şoförünün söylediği bir şeye güldü. Sonra onun elini sevgiyle okşayıp gidebileceğini işaret etti. Alice derin bir oh çekti. Deborah hiç de son günlerde mühim bir mektup almışa benzemiyordu.

James gittikten sonra, Deborah bir an müzenin tüm o karmaşasının arasında, olduğu yerde durdu. Bütün politikacı eşleri gibi, her zaman hâlinden memnun ve hoş görünmeye talimliydi. Ama Alice daima ve sadece ablasının maskesinin ardındakileri görürdü. Dudakların kenarındaki hafif gerilmeyi ve çocukluktan gelen bir alışkanlıkla birbirine bastırılan parmak uçlarını. Ama bu sabah her ikisinden de eser yoktu. Alice büyük ölçüde rahatladıysa da, ablasına bakmayı sürdürdü. İnsanlar ailelerine ve iyi tanıdıklarına nadiren dikkatle bakardı ama Alice öyle değildi. Deborah doksanına merdiven dayamasına rağmen hâlâ uzun boylu, vakur ve şıktı. 1930'larm giyim tarzından hiçbir

zaman vazgeçmemişti. Hâlâ belden büzgülü, dantel yakalı ve inci düğmeli, saten elbiseler giyiyordu. Babalarının, güzelliklerinin zirvesinde yakalanıp zamanda donan kelebeklerinden birini andırıyordu. Hep çekici ve kadınsıydı. Bol bir pantolonla rahat ve sağlam ayakkabılar giyen Alice'ten ne kadar başkaydı.

Alice ayağa kalkıp ablasına el salladı. Deborah bugün bir bastonun yardımıyla yürüyordu. Yine bacağı kötülemişti belli ki. Ama ona hatırını sorduğunda Deborah gülümseyip kendini hiç bu kadar iyi hissetmediğini söyleyecekti. Edevane kızlarının, bir zaafını, üzüntüsünü ya da pişmanlığını açık ettiği vaki değildi. Eleanor'un kızlarına miras bıraktığı başlıca özelliklerden biri de, duygularının sağlamlığıydı. Çabucak mektup yazabilme ve imla hatalarını küçümseme de bu özelliklerdendi.

"Kusura bakma, geciktim," dedi Deborah banka yaklaştığında. "Nasıl yoğun bir sabahtı anlatamam. Çok bekletmedim değil mi?"

"Hayır. Defterim yanımdaydı. Onunla oyalandım."

"Koleksiyonu gezdin mi?"

Alice başını iki yana salladı ve birlikte Deborah'nın yazlık pardösüsünü vestiyere bırakmaya gittiler. Bir yabancı, selamlaşmalarını soğuk bulabilirdi ama bundan Deborah'nın ruh hâliyle ilgili bir çıkarım yapmak imkânsızdı. Zira onlar hiçbir buluşmalarında öpüşmez ya da kucaklaşmazdı. Alice modern insanların duygularını açıkça sergilemelerini acınası bir durum olarak değerlendiriyordu. Deborah'yla fazla ortak noktaları yoktu ama aşırı tepkilerden ikisi de hiç hoşlanmazdı.

"Kardeş olmalısınız," dedi genç vestiyer görevlisi gülümseyerek.

"Evet," diye atıldı Deborah çünkü Alice'in her zamanki huysuzluğuyla, "Öyle mi olmalıyız?" gibi bir cevap vereceğini biliyordu.

İki kardeşin yaşlandıkça birbirlerine benzedikleri doğruydu ama gençler bütün yaşlıları öyle görürdü. Saçlar matlaşıp cilt ve gözler ışıltılarını kaybettiğinde bazı kişisel özellikler kaybolur ve insanların gerçek yüzleri kırışıklıklarla dolu bir maskenin ardında kalırdı. Oysa aslında birbirlerine benzemezlerdi. Deborah hâlâ güzeldi. Ya da belki, gençliğinde ne kadar güzel bir kadın olduğu hâlâ belliydi, demek daha doğruydu. Tom'la nişanlandığı yaz, Loeanneth'teki son yazları, *The Times* onu sezonun en güzel genç hanımı ilan etmişti. Alice'le Clemmie, ablalarıyla acımasızca dalga geçmişti ama onlarınki yalnızca densizlikti. Gazete malumu ilan etmişti hepsi o. Alice sekizinci romanı, *Ölümün Çağrısı*'nda, *kız kardeşlerden biri daima güzellikte diğerlerini gölgede bırakır*, diye yazmıştı. Bu yorumu dünyayı en az onun kadar iyi gözlemleyen, Diggory Brent'e yaptırmıştı. Hem Diggory bir erkekti. Böyle düşüncelerini dile getirdiğinde hemen bir kuyruk acısı olduğu düşünülmezdi.

Deborah genç görevlinin söylediği bir şeye gülerken, Alice onun Sadie Sparrow'dan bir mektup almadığına iyice ikna oldu. Ama bu an meselesiydi. Dedektifin merakını söndürmenin bir yolunu bulmazsa, Deborah da pek yakında bu işe karışacaktı. Alice neyse ki dikkati başka bir yöne çekmenin birkaç püf noktasını biliyordu. Tek yapması gereken soğukkanlı ve planlı davranmaktı. Şimdiye kadar bunu pek başaramamıştı ama artık adımlarını daha sağlam atacaktı. Peter'a mektubun yanlış geldiğini söylerken aklından neler geçiyordu acaba? Kayıp bir çocukla ilgili hiçbir bilgisi olmadığını iddia etmişti. Panikten mi yapmıştı bunu? Yok, bir dahaki sefere telaşa kapılmayacaktı.

"Sağlığın nasıl? İyi görünüyorsun," dedi Deborah vestiyerden çıktıklarında.

"Sağ ol. Sen nasılsın?"

"Daha iyi olamazdım." Deborah başıyla koridoru işaret ederken dudakları belli belirsiz bir memnuniyetsizlikle seğirdi. Çocukken Anthony'ye o da diğerleri kadar hevesle yardım ettiyse de, babasının böceklerinden ve gümüş iğnelerinden aslında hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Bastonuna dayanıp "Pekâlâ," dedi, "haydi bitirelim şu işi. Sonra gidip çayımızı içeriz."

Alice'le Deborah kelebeklere bakarken fazla konuşmadı. Müze küratörü böcekleri Anthony'nin camlı vitrinlerinden çıkarıp hâlihazırdaki koleksiyona katmıştı. Ama Alice yakalanmasına yardım ettiklerini kolaylıkla ayırt edebiliyordu. Her birinin bir hikâyesi vardı. O tanıdık kanatlara, renk ve desenlere bakarken babasının yumuşak sesi kulaklarında çınlıyordu.

Deborah şikâyet etmiyordu ama belli ki, bacağı iyi değildi. Alice anılardaki gezintisini kısa kesti ve yolun karşısındaki V&A kafeye gittiler. Her zamanki gibi tıklım tıklımdı. Küçük odada yanmayan şöminenin yanında bir köşe masa buldular. Alice ablasına o çayları alırken masaya göz kulak olmasını söyledi. Elinde tepsiyle döndüğünde, Deborah okuma gözlüğünü burnunun ucuna indirmiş, cep telefonuna bakıyordu. "Lanet şey," dedi kırmızı tırnağıyla tuşları dürterek. "Çaldığını hiç duymuyorum. Şu mesajlar nasıl açılıyordu?"

Alice gülerek omzunu silkti ve çaylara süt koydu.

Sonra elinde dumanı tüten fincanla arkasına yaslandı. Dedektifle konuşmadan önce ablasının neyi ne kadar bildiğinden emin olmaya karar vermişti. Asıl mesele lafa nereden başlayacağıydı.

Deborah telefonuyla oynarken, Alice çayından bir yudum aldı.

Deborah kaşlarını çatıp bir tuşa bastı. "Galiba şuradandı..."

Alice fincanım masaya bıraktı. "Son günlerde Loeanneth'i çok düşünüyorum.

Deborah fazla ilgilenmedi. Sadece, "Öyle mi?" demekle yetindi.

Acele etme, ağırdan al, diye hatırlattı Alice kendine. "Babam savaştan geldiğinde annem ne kadar heyecanlıydı, hatırlıyor musun? Yukarıdaki odayı en sevdiği eşyalarla doldurmuştu. Mikroskop, numune kutuları, kitaplar, babamın eski gramofonu ve dans plakları. Yukarı çıkıp anahtar deliğinden babama bakardık. Nasıl da yakışıklıydı. Onu bir yabancı gibi görüyorduk tabii. Bize değişik geliyordu."

Deborah telefonu bırakıp gözlerini kısarak Alice'e baktı. "Bak sen. Bugün pek nostaljiksin."

Alice ona aldırmadı. "Değilim. Ben geçmişi romantik hayallerle hatırlamıyorum ki. Sadece bir konuyu tartışmaya açıyorum."

Deborah başını iki yana sallayarak güldü. "Ben senin gibi kelime ustası değilim. Öyle diyorsan öyledir. Ayrıca, evet. Hatırlamaz mıyım? Annemle babam yukarıda dans ederdi, biz de seninle onları taklit ederdik. Olduğu kadarıyla tabii. Senin kadar beceriksizi az bulunurdu."

"Annem onu kurtarmaya çalışıyordu bence."

"Nasıl yani?"

"Babamın üzerinde savaşın yorgunluğu vardı tabii. Annem ona moral vermeye çalışıyordu diyorum."

"Herhâlde."

"Sonra babam da aynısını onun için yaptı. Theo'dan sonra." Alice rahattı. Ablasını şüphelendirmemek için elinden geleni yapıyordu. "Onlar birbirleri için büyük bir şanstı. İnsanın evladını kaybetmesi kadar kötü bir şey var mı? Çoğu evlilik bunu kaldıramazdı."

"Doğru." Deborah temkinli konuşuyordu. Alice'in daima uzak durdukları bir konuyu neden açtığını merak ediyordu muhakkak. Ama Alice bu noktadan sonra vazgeçemezdi. Tam bir sonraki sorusuna hazırlanıyordu ki Deborah, "Düğünümden önceki akşam annem odama geldi," dedi. "İncil'den bir alıntı yaptı."

"*Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir* mi?"

"Hayır. *Sevgi yanlışların hesabını tutmaz,* dedi."

"Ne kasvetli! Sence ne demek istiyordu?"

"Bilmem."

"Sormadın mı?"

"Hayır." Deborah bunu gizlemeye çalışsa da, sesindeki burukluk Alice'in dikkatinden kaçmadı. Birden hatırladı. Bak, bunu çoktan unutmuştu. Deborah'nın düğününden önce annesiyle ablasının arası iyi değildi. Bir dönem hiç durmadan atışıyorlar, sonra da ev halkını canlarından bezdirecek kadar uzun süreler küs kalıyorlardı. Edevane'ler Londra'ya dönmüştü. Deborah, Tom'la, Theo'nun kaybolmasından sadece beş ay sonra evlenmişti ve Loeanneth'teki aile hayatları son bulmuştu. O zamanlar hiçbiri bunu bilmiyordu ama bir daha asla eskisi gibi olamayacaklardı. Ama Deborah'nın düğünü sırasında soruşturma devam ediyordu ve hâlâ bir ümit vardı. Bir ara düğünün ertelenmesi konuşulmuş ama Deborah'yla Eleanor ısrarla plana sadık kalınmasını istemişti. O ara hemfikir oldukları tek konu buydu galiba.

"Biraz daha?" diye sordu Alice çaydanlığı kaldırarak. Deborah'nın annelerinin düğün öncesi ziyaretinden söz etmesini hiç beklemiyordu doğrusu. Eski acı hatıraların onu hedefinden saptıracağından endişelendi.

Deborah fincanını masaya bıraktı.

"Ne güzel günlerimiz oldu," dedi Alice. "Theo'dan önce tabii."

"Öyle. Gerçi ben hep Londra'yı daha çok severdim. Cadogan Meydanı'ndaki o canım ev. Bay Allan, arabayla bizi kapıda beklerdi. Her gün güzel elbiseler giyip balolara ya da kulüplere giderdik. Kırlarda böyle heyecanlardan uzaktık."

"Yine de güzeldi. Koru, göl, ailece çıktığımız piknikler. Hele o bahçe. Annemin bahçıvan ekibi arı gibi çalışırdı."

Deborah güldü. "Ne günlerdi ama! Şimdi şömine rafımın tozunu alacak birini zor buluyorum."

"Baş bahçıvanın adı, Harris değil miydi? Bir de oğlu vardı. Somme'dan döndüğünde beyni hasar görmüştü."

"Adam'ı diyorsun. Zavallı çocuk."

"Evet, o. Başka biri daha vardı. Sözleşmeli çalışan biri." Alice kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Kafenin gürültüsü uzakta kalmıştı. Sanki cam bir fanusun içinden konuşuyordu. "Benjamin bir şey."

Deborah kaşlarını çattı. Sonra kafasını iki yana salladı. "Bilmem ki. Uzun zaman oldu. Bir sürü insan gidip geldi. Hepsini nasıl hatırlayacağım?"

"Haklısın." Alice gülümseyerek, soğuyan çayından bir yudum aldı. Nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Bir an Deborah'nın "Munro. Adı, Benjamin Munro'ydu," diyeceğini düşünmüş ve bunu beklemek bile onu heyecanlandırmıştı. Birden ablasına onu hatırlatma ihtiyacı duydu. Deborah'nın iş birliğiyle onu hayata döndüreceklerdi sanki. Onun hakkında konuştuklarında Alice yine o kız olacaktı. Ama bunun aptallık olduğunu biliyordu. Öğrenmesi gerekeni öğrenmişti hem. Deborah, Ben'i hatırlamıyordu ve Alice güvendeydi. Şimdi zekice bir hamleyle konuyu daha güvenli bir yere çekmeliydi. Çöreğine tereyağı sürerken "Linda'dan ne haber?" diye sordu.

Deborah'nın bu bayat konuyu sakız gibi uzatışını dinlemedi bile. Maceradan maceraya koşan vefasız torunun hikâyesi Alice'i tek bir bakımdan ilgilendiriyordu: Loeanneth'i Linda'ya bırakmayı planlıyordu. Aslında fazla bir seçeneği yoktu. Evin satılması yasaktı, ancak miras yoluyla devredilebilirdi. Alice'in de başka kimsesi yoktu. Hayatta değer verdiği herkes, uyuyamadığı gecelerde ayak ucunda bekleyen hayaletlere dönüşmüştü. Evi satmayı da düşünemezdi zaten.

"Pippa'nın sinirleri çok bozuk," diyordu Deborah. "Bana sesli mesaj bırakmış. Zavallıya hak veriyorum tabii. Üniversiteden sonra bir yıl seyahat etmek anlaşılabilir bir şey ama Linda gideli beş yıl oldu."

"Dert etmeyin. Daha genç. Kanı kaynıyor."

"Evet ama Büyükbaba Horace'ın başına gelenleri ikimiz de biliyoruz."

"Avustralya'da Karayip yerlileri olduğunu sanmıyorum. Linda'nın yamyamlara yem olmasındansa Sydney plajlarında kendini kaybetmesi daha mümkün."

"Bunun Pippa'nın içini rahatlatacağını hiç sanmıyorum."

"Linda eninde sonunda evine dönecek." *Parası bitince*, diye düşündü alayla ama kendini tutup bir şey demedi. Hiçbir zaman açıkça konuşmasalar da, Alice'in Linda'nın karakteri konusunda ciddi çekinceleri vardı. Deborah'nın da onun gibi düşündüğünden emindi, fakat ablasının tek torununu acımasızca eleştirmek istemiyordu. Ayrıca Deborah'nın vaktiyle bir çocuk sahibi olmakta zorlanması da meseleyi hassaslaştırıyordu.

"Hem görürsün, döndüğünde bambaşka biri olacak," diye ekledi. "Onca hayat tecrübesinden sonra değişmemesi imkânsız."

"Umarım haklısındır."

Alice de öyle umuyordu. Göl Evi yüzyıllardır deShiel ailesindeydi ve Alice ondan vazgeçmeyi aklından bile geçiremezdi.

Eleanor'un ölümünden sonra evin ona kalması Alice için büyük bir şok olmuştu. Ama asıl şok annelerinin ölümüydü. 1946 yılıydı. Savaş bitmişti. Onca ölüm ve yıkımdan sonra, bir insanın Kilburn-Kensington seferini yapan bir otobüsün altında kalması o kadar tuhaf gelmişti ki. Özellikle de, Eleanor gibi birinin. Böyle bir ölüm onun gibi bir kadına hiç yakışmamıştı doğrusu.

Otobüs şoförü üzüntüden deliye dönmüştü. Soruşturmada buhran geçirip gözyaşlarına boğulmuştu. Eleanor'u kaldırımda gördüğünü söylüyordu. Deri evrak çantası ve jilet gibi tayyörüyle ne kadar hoş bir hanım olduğunu düşünmüştü. Hatta nereye gittiğini bile merak etmişti. "Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Çok dalgındı," demişti. Sonra otobüsün arkasından gelen bir çocuk ağlamasıyla gözlerini bir anlığına yoldan ayırmıştı. Adam bir saniye bile değildi diye ısrar ediyordu. Ve gürültüyü duymuştu, *güm*. Evet, aynen bu kelimeyi kullanmıştı. Alice gözlerini kapadığında hâlâ adamın sesini duyabiliyordu.

Alice, Loeanneth'i istememişti. Hiçbiri istememişti. Ama annelerinin nasıl bir mantık yürüttüğü ortadaydı. Deborah zengindi, Clemmie ölmüştü, eh, geriye de bir tek Alice kalıyordu. Ama hepsi bu kadar değildi. Alice, Eleanor'u iyi tanıyordu. Annesi öldükten sonra, bazı geceler, karanlık çöktüğünde, Alice kasvetli evinin çıplak masasına oturup içerdi. Bunlar kendine acıdığı zamanlardı ve düşüncelerinin sesi odanın sessizliğinde o kadar yükselirdi ki, geçmişle arasına ördüğü duvar sarsılmaya başlardı. Bu onun eski hayatıydı, yazmaya başlamadan öncesi. Diggory Brent henüz ona korkularıyla pişmanlıklarını akıtabileceği dipsiz bir kuyu armağan etmemişti. Öyle gecelerde, Alice

annesinin onu Loeanneth'le cezalandırdığından emin olurdu. Eleanor bunu hiçbir zaman açıkça söylemese de Alice, annesinin Theo'nun kayboluşundan onu sorumlu tuttuğunu biliyordu. Alice'e dünyada en çok sevdiği ve ona en çok acı veren yeri bırakmak kadar zarif ve bir o kadar da yerinde bir ceza olabilir miydi?

13

Alice metroyla Hampstead'e gitti. Goodge Sokağı istasyonunda bir kişinin trenin altında kaldığı anonsu yapılınca King's Cross'a kadar Piccadilly hattını kullanmak zorunda kaldı. Yanındaki koltukta iki sevgili başka yolcuların valizleri arasında birbirlerine sokulmuştu. Kız, oğlana biraz daha yaklaştı ve delikanlı kulağına bir şey fısıldadığında kıkırdadı.

Alice karşısında oturan adamla göz göze geldi. Kendini beğenmiş bir tipe benziyordu. Genç çifte bakıp küçümsercesine kaşlarını kaldırdı ama Alice onunla iş birliğine yanaşmayıp başını çevirdi. Üzerinden uzun yıllar geçse de, genç ve âşık olmanın ne demek olduğunu hatırlıyordu. Tutkulu bir sevdanın güzelliği inkâr edilemezdi ama tehlikeli tarafları da yok değildi. Böyle bir aşk insana dünyayı unutturabilir, en mantıklıların bile aklını başından alabilirdi.

O yaz, Benjamin Munro, Alice'e benim için ölür müsün diye sorsa, hiç düşünmeden evet derdi. Munro bunu sormamıştı tabii. Aslında Alice'ten pek az beklentisi vardı. Ama sormasına da gerek yoktu zaten. Alice ona istediği her şeyi memnuniyetle vermişti.

Alice o zamanlar temkinli davrandığını sanıyordu. Aptal çocuk. Bir de pek bir ben-artık-büyüdüm havalarındaydı. Oysa sadece kördü. Aşk gözlerini o kadar kör etmişti ki, ne kendi ne de onun hatalarını görüyordu. William Blake de öyle dememiş miydi? Aşk insanları kural tanımaz yapardı. Onlara kanat takıp özgürce uçmalarını sağlardı. Onları pervasızlaştırırdı. Sonunda yakalanmışlardı. O ve Ben. Deborah her şeyden habersiz olabilirdi ama biri onları biliyordu.

Metro sarsılarak ilerlerken, yıllar öncesinden gelen iki sesi duydu. 1940 kışında bir geceydi. Londra'ya İkinci Dünya Savaşı'nın en büyük hava saldırılarından biri yapılıyordu. Clemmie kısa bir süreliğine şehre gelmişti. Alice'in küçük dairesinde, bir şişe cin eşliğinde savaşı konuşuyorlardı. Clemmie'nin Hava Kuvvetleri Destek Servisi'ndeki çalışmaları, Alice'in bombalanan yerlerin yeniden yapılandırma hikâyeleri derken saatler su gibi akıp geçti. Cin şişesi boşaldıkça iki kardeş duygusallaştı ve laf babalarının Birinci Dünya Savaşı'nda yaşadıklarına geldi. Kim bilir neler görmüş, neler duymuştu? Onlar savaşın dehşetini daha yeni anlıyordu.

"Bravo valla. İyi idare etmiş," dedi Clemmie.

"Bizi üzmek istemedi herhâlde."

"İyi de adam tek kelime etmezdi. İnsan bunları yaşayıp da savaş bittiğinde nasıl hayatına eskisi gibi devam eder? Yaşlılığımı hayal edebiliyorum. Savaş hikâyelerimle torunlarımın kafasını ütülerim gibi geliyor. Ama babam bize cepheye gittiğini bile söylemedi. Onca çamur, sıçanlar ve yığınla ceset. Sana hiç bahsetti mi?"

Alice başını iki yana salladı. "Bir tek, *iyi ki oğlum yok*, dediğini hatırlıyorum. Çocuklarını cepheye yollamaya dayanamayacağını söylerdi."

Bardağıyla Clemmie'nin üniformasını işaret etti. "Adamcağız nereden bilsin?"

"Demek babam bile yanılabilirmiş? Sen bakma öyle dediğine. Bence bir oğlu olsun istiyordu."

"Büyükanne deShiel'a bakılırsa bütün erkekler ister." Alice zehir dilli ihtiyarın bu yorumu 1920 Ekim'inde, Clemmie'nin doğumundan hemen sonra yaptığını söylemedi tabii. Constance, annelerine üçüncü bir kız çocuğunun kocasına hiç de hoş bir eve dönüş hediyesi olmadığını söylemişti.

"Sonunda hayallerine kavuştu," dedi Clemmie. "Bir oğlu oldu."

Bir süre konuşmadan oturdular. İkisi de çocukluk hatıralarına dalmıştı. Theo'nun kayboluşundan sonra bir daha ondan hiçbir zaman rahatça konuşamamışlardı. Üst kattaki bebek ağlamaya başladı. Londra'nın uzak bir köşesinde bir siren çaldı. Alice boş bardakları parmaklarına takıp eviyeye götürdü. Bunun hemen üzerindeki küçük pencerenin kirli camına çaprazlamasına iki siyah bant yapıştırılmıştı. Alice hâlâ eviyenin başındayken Clemmie tekrar konuştu. "Geçen gün Loeanneth'te çalışan bahçıvana rastladım. Fransa'ya gidiyordu."

Bu sözler sessizlikte çakılan bir kibritin sesi gibi soğuk odada yankılandı. Alice ellerini örgü kazağının kolları içinde yumruk yaptı. Bütün cesaretini toplayıp kardeşine döndü.

"Hangisi?"

Clemmie masanın yüzeyindeki bir yemek lekesini kısa tırnağıyla kazıdı. Cevap vermeye lüzum görmedi. İkisi de kimden bahsettiğini gayet iyi biliyordu tabii. "Allie..." Alice çocukluğundaki takma ismini duyunca hafifçe ürperdi. "Ben... sana bir şey soracağım," dedi Clemmie. "Çocukken gördüğüm bir şey. O zamandan beri aklımdan çıkmıyor."

Alice'in kalbi deli gibi çarpıyordu. Bir yanı bu konuşmayı hemen sonlandırmak istiyordu. Ama belki sarhoşluğunun da etkisiyle, diğer yanı geçmişinden kaçmaktan sıkıldığını hissediyordu.

Ya da belki etrafındaki ölümler ve sürekli yaşamın kıyısında dolaşmanın verdiği cesarettendi.

"O yazdı. O son yaz. Birkaç ay önce bir havacılık gösterisine gitmiştik. Sonra da biliyorsun, kafayı uçaklarla bozmuştum. Evde uçar gibi koşturup duruyordum."

Alice kafasını salladı. Boğazı kurumuştu.

"Bir gün, Jack Martin'in çiftliğinin oradaki üsse gitmiştim. Ara sıra orada uçakları izleyip pilotluk hayalleri kuruyordum. Eve geç kalınca, kestirmeden gideyim dedim ve koruya girdim. Eski kayıkhanenin yanından dolaşacaktım."

Alice'in gözleri odaklarını yitirdi. Gözlerini kırpıştırarak eski kiracının bıraktığı tabloya baktı. Fırtınalı bir denizde bir gemi betimlenmişti ve şimdi o gemi hareket ediyordu. Alice'in şaşkın bakışları arasında dalgalı denizde yükselip alçalıyordu.

"Normalde kayıkhaneye uğramazdım. Karnım acıkmıştı. Bir an önce eve gitmek istiyordum. Ama içerden bir ses geldiğini duydum."

Alice gözlerini kapadı. Yıllardır bu andan korkuyordu. Kafasında onlarca senaryo yazmış, türlü bahaneler üretmişti. Ama şimdi hiçbiri aklına gelmiyordu.

"Bir erkek sesiydi. Babam ya da Bay Llewellyn değildi. Onun için merak ettim. Gidip pencereden baktım. Ters duran kayığın üzerine çıktım ve onu gördüm, Alice. İstemeden oldu ama onu gördüm. Bahçıvanı..."

"Dikkat!" diye bağırdı Alice. Cin şişesini kapmak için atılmıştı. Bu sırada şişe devrilip kırıldı ve Clemmie yerinden sıç-

radı. Ani gürültü ve üzerine dökülen soğuk içki onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Özür dilerim," dedi Alice. "Dirseğin... Az kalsın şişeyi devirecektin. Yakalayayım dedim ama olmadı." Eviyenin başına koşup bir bez aldı ve masayı silmeye koyuldu.

"Alice, kes şunu!"

"Of, çok ıslanmışsın. Dur, sana bir gömlek getireyim."

Clemmie gerek olmadığını söylese de, Alice ısrar etti. Ortalık toplanıp Clemmie kuru giysiler giydiğinde o itiraf anı geçmişti. Ertesi sabah da, Clemmie görevinin başına dönmüş ve eşyalarını koyduğu yerde koca bir boşluk kalmıştı.

Alice kardeşinin gidişiyle o kadar rahatlamıştı ki, masadaki not bile keyfini kaçırmamıştı.

Gitmem gerekti, yarın erkenden uçuşum var, yazmıştı Clemmie. *Döndüğümde görüşürüz. Konuşmamız gerek. Önemli. C.*

Alice not kâğıdını buruşturup çöpe atarken konu böyle kaynadığı için kendini şanslı sayıyordu.

Ama hayat zalimdi. İki gün sonra, Clemmie, İngiliz kıyılarının dört mil açığında vurulup okyanusa çakılmıştı. Uçağın enkazına ulaşılmış ama ceset hiçbir zaman bulunamamıştı. Raporda pilotun çarpma anında uçaktan fırladığı yazıyordu.

Alice bir kez daha hayatın ne kadar ucuz olduğunu hatırlamıştı. O, bazılarının diğerlerinin yaşam tecrübelerine katkıda bulunmak için yok olduğuna inanacak kadar bencil biri değildi. *Hayatta her şeyin bir sebebi vardır*, sözünden tiksinirdi. Her şeyin bir sonucu tabii ki vardı ama bu bambaşka bir konuydu.

Dolayısıyla bir kardeşinin ölümünün onu diğer kardeşinin yok oluşundan sorumlu tutulmaktan kurtarmasını basit bir tesadüf olarak görmeyi yeğledi.

Alice hâlâ en olmadık anlarda Clemmie'yi görüyordu. Yaz günleri yakıcı güneşe bakarken siyah bir nokta gökyüzünde zarif bir kavis çizerek yere düşüyordu. Ya da tarlalarda ellerini iki yana açarak koşan o küçük kız birdenbire gözlerinin önünde canlanıveriyordu. Alice'in kaybettiği ikinci kardeşti o. *Bir güvercin gibi kanatlarım olsaydı keşke! O zaman uzaklara uçup huzur bulurdum.*

King's Cross'ta durduklarında âşıklar metrodan inip çıkışa yöneldi. Alice az kalsın peşlerinden gidecekti. Sırf o baş döndürücü aşkı biraz daha duyumsayabilmek için.

Bunu yapmadı tabii. Hat değiştirip Hampstead'e gitti ve asansörle yeryüzüne çıktı. Nostaljiyle harcayacak zamanı yoktu. Peter'la konuşmalı ve işlerini bitirmeliydi. Güzel bir akşamdı. Günün sıcağı dağılmıştı. Güneş eskisi kadar ısıtmıyordu. Alice yıllardır oturduğu evin yolunu tuttu.

Peter sarı fosforlu kalemle satırların üzerini çizdi. Uzun bir günün sonuna gelmişti ve bunu sessizce kutlamak için kendine kısa bir izin vermişti. Alice'in yayıncısı bir ay içinde web sitesinin hazır olmasını istemişti. Alice inatla bununla ilgili hiçbir işe elini sürmediği için Peter oldukça zorlanıyordu tabii.

Bunun seksenine gelen birinin modern çağa ayak uydurama mamasıyla bir ilgisi yoktu. Aksine, Alice teknolojideki son gelişmeleri takip etmeyi bir gurur meselesi hâline getirmişti. Diggory'nin görev süresinde internet, polis için önemli bir bilgi kaynağına dönüşmüştü. Alice de romanlarının gerçekçi olmasına büyük önem veriyordu. Onun kaldıramadığı, kamuoyunun özel hayata duyduğu sinsice ilgiydi. Kitapların tanıtımı elbette önemliydi ama yazarın, kitaplarının önüne geçtiği bir dünya rayından çıkmış demekti. Ama ellinci yıldönümün şerefine ve

yayın müdürünün özel ricasıyla bir web sitesinin olmasını kabul etmişti. Tek bir şartı vardı: "Ben hiçbir şey bilmek istemiyorum, Peter. Sen hallediver, olur mu?"

Peter canla başla çalışıyor ve Alice'in yanında bilgisayar terimlerini kullanmamaya özen gösteriyordu. Yazarın biyografisini yazma kısmı kolaydı. Basın bültenleri için zaten güncel bir özgeçmiş bulunduruyordu. En çok Diggory Brent'in ağzından yazdığı özel sayfayla gurur duyuyordu ve şimdi de Sıkça Sorulan Sorular bölümü üzerinde çalışıyordu. Ama burada işler yavaşlamıştı çünkü Alice'ten cevapları alamıyordu. Onun iş birliği olmayınca da, Peter arşivlerdeki bütün makaleleri tarayarak yazar adına kendince yorumlar yapıyordu.

Alice'i memnun edeceğini ve kendi hayatını bir bakıma kolaylaştıracağı için kitapların yazım sürecine odaklanmıştı. Alice son günlerde pek röportaj vermiyordu. Konuşmayı kabul ettiği birkaç kişiye de yalnızca işle ilgili sorular sorma şartı getirmişti. Onun özel hayatını bu kadar cansiperane koruması bazen Peter'ı endişelendiriyordu ama bunu dile getirmiyordu tabii.

Peter patronunun gazabından çekinse de, sitede Alice'in basın danışmanına hürmeten birkaç kişisel soruya yer vermişti. Danışman ona otuz tane soru önerisinden oluşan *kısa* bir liste yollamış ve Peter'ın cevaplara ulaşması için tarihte bir gezintiye çıkması gerekmişti. Alice'in arşivleri düzensizdi. Belli ki, yıllar içinde farklı dosyalama teknikleri benimsemiş ve sonuç pek de parlak olmamıştı.

Ne var ki, Peter azimliydi. 1956 yılının ağustos ayında, *Yorkshire Post*'ta yayınlanan bir röportajda Alice birkaç cümle de olsa kendinden bahsetmişti. Peter bunu allayıp pullayıp en zorlu kişisel sorulardan birine cevap olarak kullanabilirdi.

S: Nasıl bir çocuktunuz? Küçükken de yazmaya meraklı mıydınız?

Peter fosforlu kalemle çizdiği satırları okudu.

C: Evet, hep. Çocukken duvarlara yazı yazdığım ya da mobilyalara adımı kazıdığım için az azar işitmedim. Şanslıydım ki, pek sevgili bir aile dostumuz önemli bir yazardı. Hayallerimi kovalamam için beni bıkıp usanmadan cesaretlendirdi. Hayatımda aldığım en önemli hediyelerden biri, ilk hatıra defterimdir. Babamın armağanıydı. Ona gözüm gibi bakardım. Her yere yanımda taşırdım. Babam bana her yıl başka bir defter almaya başladı. İlk polisiyemi on beşinci yaş günümde hediye ettiği deftere yazdım.

Evet, bu kesinlikle işe yarardı. Bir şarkı mırıldanarak, ekrandaki sayfayı kaydırdı ve zorlandığı soruyu buldu. Klavyeye ılık akşam ışığı vuruyordu. Dışarıda bir otobüs iç çekmeyi andıran bir sesle durdu. Şen sesli bir kadın, birine, "Haydi, çabuk," diye seslendi. High'da bir sokak çalgıcısı elektrogitarla Led Zeppelin çalıyordu.

Peter hayallerinde çoktan eşyalarını toplayıp Pip ve Abel Magwitch'le eve yapacağı uzun otobüs yolculuğuna çıkmıştı ki, sayfada başka bir soru dikkatini çekti. Daha doğrusu, onun altına kendi yazdığı cevap.

S: Göz Açıp Kapayıncaya Kadar *sizin yayınlanan ilk Diggory Brent romanınızdı. Yazdığınız ilk roman da o muydu?*

C: Evet. Ben hayatında hiçbir kitabı reddedilmeyen o şanslı yazarlardan biriyim.

Peter şarkı söylemeyi bırakıp fosforlu kalemle çizdiği satırlara baktı.

İki cevap birbiriyle çelişmiyordu. Yayınlanmaya değer bir romanla bir günlüğe yazılan amatörce bir hikâye arasında tabii ki farklar olacaktı. Yine de, Peter'ın aklına takılan bir şey vardı.

Masasındaki fotokopileri karıştırarak faydalandığı diğer röportajı aradı. 1996 tarihinde *Paris Review*'de çıkmıştı.

S: Göz Açıp Kapayıncaya Kadar *yayınlanan ilk romanınızdı ama daha önce de bazı denemeleriniz olmuştur herhâlde? Edevane: Doğrusunu isterseniz,* Göz Açıp Kapayıncaya Kadar *benim ilk romanımdı.*
S: Nasıl? Daha önce hiç roman yazmadınız mı?
Edevane: Hayır. Bırakın bir polisiyeyi savaşa kadar bir hikâye bile yazmak aklımdan geçmedi. Diggory Brent karakterini bir gece rüyamda gördüm ve ertesi sabah yazmaya başladım. Brent bir modeldi tabii. Bakmayın seri yazarları başkahramanlarıyla hiçbir ortak yönleri olmadığını söylemeyi pek sever. Ama bu kocaman bir yalandır.

Peter şöminenin rafındaki saatin tik taklarını duydu. Ayağa kalkıp gerindi, bardağındaki suyu bitirdi ve pencerenin yanına gitti. Hangi açıdan bakarsa baksın, iki röportaj birbirini tutmuyordu.

Tekrar masanın başına döndü. Bilgisayarın ışıklı göstergesi *yalandır* kelimesinin sonunda yanıp sönüyordu.

Alice yalancı değildi. Aksine, bazı durumlarda insanları kırmaktan bile çekinmeyecek kadar dürüsttü.

O hâlde bu çelişki bir yanlış hatırlamadan kaynaklanıyordu. Birinci ve ikinci röportajın arasında kırk yıl vardı. Alice seksen altı yaşındaydı. Peter daha otuzunda olmasına rağmen çocukluğuna dair bazı ayrıntıları unutmuştu.

Yine de, Alice'i küçük düşürebilecek bir bilgiyi yayınlamayacaktı. Günümüzde insanlar sevdiklerinin bile açıklarını yakalamaya çalışıyordu. En ufak bir hata internet kullanıcılarının dikkatinden kaçmıyordu. Unutulmak çoktan tarihe karışmıştı.

Peter parmağını klavyeye vurdu. Nedense huzursuz olmuştu. Alice'e hangisinin doğru olduğunu soramazdı. Patronu siteyi tamamen onun sorumluluğuna bırakmıştı. Tutup da ona vaktiyle beyaz bir yalan söylediğini ima dahi edemezdi.

Bakışları bir kez daha ekrana kaydı.

Bırakın bir polisiyeyi savaşa kadar bir hikâye bile yazmak aklımdan geçmedi... Hayatımda aldığım en önemli hediyelerden biri, ilk hatıra defterimdir. Babamın armağanıydı. Ona gözüm gibi bakardım. Her yere yanımda taşırdım. Babam bana her yıl başka bir defter almaya başladı. İlk polisiyemi on beşinci yaş günümde hediye ettiği deftere yazdım.

Dışarıdan ayak sesleri geldi. Peter hemen saate baktı. O sırada sokak kapısı açıldı ve Alice'in sesini duydu.

"Peter?"

"Kütüphanedeyim," diye seslendi sayfayı kapayarak. "Ben de tam bitirmiştim. Gitmeden önce çay yapayım mı?"

"Evet, teşekkür ederim." Alice kapıda belirdi. "Seninle konuşmak istediğim birkaç konu var." Yorgundu belli ki. Hiç olmadığı kadar yaşlı görünüyordu. Üstü başı bumburuşuktu. Günün sıcağı cildini matlaştırıp dilini ağırlaştırmıştı sanki.

Ayakkabılarını çıkarmak için oturduğunda "Ne var, ne yok?" diye sordu.

"Jane yeni romanla ilgili aradı. Cynthia reklam kampanyası hakkında görüşmek istiyor. Bir de Deborah aradı."

Alice kafasını kaldırdı. "Deborah mı?"

"Yarım saat önce."

"Ama daha yeni ayrıldık. İyi miymiş? Mesaj bıraktı mı?"

"Evet." Peter röportaj dosyalarını itip altından küçük bir kâğıt çıkardı. "Unutmayayım diye yazdım." Kendi el yazısını okumakta daima güçlük çektiği için gözlerini kıstı. Deborah telefonda hep resmiydi ama bugün pek dalgındı nedense. Mesajını Alice'e kelimesi kelimesine iletmesi için ondan söz almıştı. Bunun önemli olduğunu söylemişti.

"Sana, onu hatırladığını söylememi istedi. Adı, Benjamin Munro'ymuş."

14

Cornwall, 23 Haziran 1933

Theo Edevane, Loeanneth'teki son sabahında kuş civiltılarıyla uyandı. Daha on bir aylıktı. Saati söylemek şöyle dursun, daha zaman kavramı bile gelişmemişti. Aksi hâlde, çocuk odasındaki büyük duvar saatinin beşi tam tamına altı dakika geçtiğini bilirdi. Ama Theo'nun tek bildiği, saatin gümüş rengi akreple yelkovanının sabah güneşini yakalayarak parlamasına bayıldığıydı. Göğsüne bastırdığı Kuçu'nun sıcaklığını hissederek ve başparmağını emerek keyifle yan döndü. Yarı karanlıkta odanın diğer ucundaki tek kişilik yatakta uyuyan dadısını görebiliyordu. Gözlüğü burnunda değildi ve onların metal sapları olmadığı için yüzü yastığa yapışmıştı. Buruşuk yanakları ve gözlerinin altındaki torbalar yastıkla bir olmuştu.

Theo, öbür dadının nerede olduğunu merak ediyordu. Rose dadıyı pek iyi hatırlayamasa da, onu özlüyordu. Yeni dadısı daha yaşlı ve sertti. Bir de kokusu burnunu gıdıklıyordu. Siyah, keten elbisesinin kolunda nemli bir mendili vardı ve pervazdaki küçük Hint yağı şişesi de onundu. Sık sık, "Benim lügatımda yapamam diye bir sözcük yok," ve "İnsanın kendini övmesi bir

meziyet değildir," diyordu. Theo'yu büyük, siyah bebek arabasına koyup engebeli patikada dolaşmayı pek seviyordu. Theo artık yürüyebildiği için arabada oturmaktan sıkılıyordu. Bunu dadısına söylemeye çalışmış ama Bruen dadı, "Susun bakayım, küçük bey. Çok konuşan çocukları kimse sevmez," demişti.

Theo penceresinin önündeki kuşların seslerini dinleyip tavanda oynaşan ışık hüzmelerini seyrederken, kapının açılmasıyla karnının üzerine döndü. Karyolasının parmaklıkları arasından hevesle baktı.

Kapının aralığında uzun, kahverengi saç örgülü, çilli ablasını görünce içi sevgi ve heyecanla doldu. Hemen ayağa kalkıp gülümsedi ve parmaklıklara vurduğunda köşelerindeki pirinç topuzlar hafifçe tıkırdadı.

Theo'nun üç tane ablası vardı ve hepsini seviyordu. Ama en çok buna düşkündü. Diğerleri de ona gülüp çok tatlı bir bebek olduğunu söylüyordu ama Theo, onlara bu ablası kadar güvenmiyordu. Deborah, Theo haddinden fazla heyecanlandığında ya da saçlarına yapıştığında, onu hemen kucağından indiriyordu. Alice de dengesizdi. Bir an ona agucuk yaparken diğer bir an ayağa fırlayıp uzaklara dalabiliyordu. Ayağa kalktıklarında Theo onları göremiyordu ki. Sonra bir de, şu kalemini hiç durmadan defterine saplama alışkanlığı vardı.

Oysa bu ablası, adı Clemmie'ydi, onu gıdıklamaktan hiç yorulmaz, türlü komik suratlarla onu güldürür ve göbeğine iri ve ıslak böğürtlenler dizerdi. Onu sıcak, cılız kollarıyla sarmalayıp gezmeye çıkarırdı. Onu yere bıraktığında, diğerleri gibi her adımını kontrol etmez, etrafı özgürce keşfetmesine izin verirdi. Pis, tehlikeli ya da hayır gibi kelimeleri hiç kullanmazdı. Sabahları onu almaya geldiğinde ilk iş mutfağa giderlerdi. Theo tezgâhta soğumaya bırakılan ekmek somunlarının kokusuna bayılırdı.

Clemmie mutlaka kilere de uğrardı. Şişman kavanozlardaki çilek reçellerinden almak için.

Theo, Kuçu'ya sarılıp heyecanla tepindi. Kendini zorlarsa karyoladan inebiliyordu. Ama ablasının onu alacağını bildiği için buna kalkışmadı. Clemmie gözlerinde muzip bir ışıltıyla ona yaklaştı. Güldüğünde suratındaki çiller dans etmeye başladı. Theo'nun tam da tahmin ettiği gibi, onu kucaklayıp parmaklıkların üzerinde aşırttı.

Onlar kapıya doğru yürürken Bruen dadı suratını yastığına gömerek horladı. Theo heyecanla ürperdi.

Ablası kafasının tepesine bir öpücük kondurup "Gel bakalım, fındık kurdu," dedi. "Seninle uçaklara bakmaya gidelim ister misin?"

Theo ablasının kucağında merdivenlerden inerken, kırmızı yolluğa bakıp gülümsedi. Birazdan yiyeceği tereyağlı ve reçelli sıcak ekmeği, deredeki ördekleri ve çamurların arasında bulacağı türlü hazineleri düşününce yine heyecanlandı. Ablası kollarını iki yana açıp onu uçuracak mıydı acaba? Theo ıslak başparmağını ağzından çıkarmadan kıkırdadı. O an çok ama çok mutluydu.

Eleanor uykusunun arasında merdivenlerin gıcırtısını duydu. Sonra kocaman bir sirki yönettiği heyecanlı bir rüyaya daldı. Ortama bir kargaşa hâkimdi. Kaplanlar eğitilemiyor, trapezcilerin ayakları kayıyordu. Üstelik maymunlardan biri kaybolmuştu. Eleanor nihayet odasında gerçeğe uyandığında ses uzak bir hatıraydı artık. Zihninin derinliklerinde hayatının diğer bütün gecelerinden kalma bir tortunun arasında kaybolmuştu.

Nihayet gün ışıdı. Aylardır planlanan Yaz Dönümü Partisi günü gelip çattı. Ama Eleanor yatağından şevkle fırlamadı. Gece uzun gelmişti. Kafası boynunun üzerinde ıslak bir süngerdi san-

ki. Karanlıkta uyanmış ve saatlerce tavanı seyretmişti. Hava sıcaktı ve düşünecek o kadar çok şey vardı ki. Saydığı her koyun, yapılacaklar listesinin bir maddesine dönüşmüştü. Yorucu bir uykuya daldığında şafak söküyordu.

Gözlerini ovuşturup gerindi. Baş ucundan babasının eski saatini alıp sevgili, yuvarlak yüzüne baktı. Daha yedi bile olmamıştı ve şimdiden boğucu bir sıcak vardı. Eleanor tekrar uzandı. Başka bir gün olsa, mayosunu giyip kimse uyanmadan ve annelik görevlerine başlamadan önce dereye bir dalıp çıkardı. Eleanor yüzmeyi çocukluğundan beri severdi. Suyun vücudunu okşayışı, yüzeyinde oynaşan ışıklar ve dibine daldığında seslerin boğuklaşması hoşuna giderdi. Küçükken favori bir yeri vardı. Kayıkhaneye yakındı. Dik kıyılarında mine çiçekleri açardı. Havada hep baygın bir çürük kokusu olurdu. Derenin belki de en derin noktalarındandı. Suyu buz gibiydi. Eleanor dibe daldığında karnı kaygan sazlara değerdi. O zamanlar günler daha uzundu.

Kolunu yana savurduğunda eli boş çarşafa değdi. Anthony erkenden kalkıp kendini tavan arasına atmıştı anlaşılan. Parti günü hazırlıkların müthiş bir ivme kazandığını önceki tecrübelerinden biliyordu tabii. Yakın bir geçmişe dek, Anthony'yi yatakta bulamamak Eleanor'u telaşlandırır ve kocasını bulmadan rahatlamazdı. Ama bir süredir böyle hissetmiyordu.

Dışarıdan çim biçme makinesinin sesi geldiğinde Eleanor derin bir iç çekti. Nefesini tuttuğunu bile fark etmemişti. Çimleri biçtiklerine göre hava güzeldi. *Hele şükür*, diye düşündü. Yağmur tam bir felaket olurdu. En azından bunu düşünmek zorunda kalmayacaktı. Gece fırtına çıkmıştı. Zaten Eleanor ona uyanmıştı. Pencereye koşup dışarıda ıslak bir dünya bulacağı korkusuyla perdeleri çekmişti. Ama fırtına dinmişti. Birkaç kere

şimşek çakmış ve neyse ki beraberinde yağmuru getirmemişti. Bahçe ay ışığında kuru ve biraz da ürkütücüydü.

Eleanor rahatlayarak bir süre karanlıkta dikilip gölün hafif dalgalarını ve kurşuni gökyüzünde süzülen gümüş kenarlı bulutları izlemişti. Sanki koca dünyada bir tek o uyanıktı. Bu hisse alışkındı. Annesinin tüm itirazlarına rağmen bütün bebeklerini emzirmişti. En karanlık saatlerde çocuk odasında, pencerenin yanındaki koltuğa oturup yine böyle camdan dışarı bakardı. Gece avcılarının çığlıklarını dinlerken şiş göğsüne dokunan minicik, kadifemsi elleri ve dışarıdaki dünyanın durgunluğunu hissederdi.

Eleanor da bebekken aynı odada emzirilmişti ama bambaşka şartlarda. Annesi bebeklerdeki *vampir* dürtülerinden hiç hazzetmediği için Bruen dadıdan (o zamanlar daha gençti tabii ama hâli tavrı aynı ölçüde antikaydı) *küçük yabancı* için Harrods'tan özel olarak sipariş edilen cam biberonlara sterilize inek sütü hazırlamasını isterdi. Eleanor şimdi bile ne zaman bir lastik kokusu alsa belli belirsiz bir mide bulantısıyla karışık bir dışlanmışlık hissine kapılırdı. Bruen dadı pek tabii ki, inek sütüyle dolu biberonları her gün aynı saatlerde, sorumluluğundaki bebek kızın ağzına dayamıştı. Eleanor'un isteklerinin ya da ihtiyaçlarının bir önemi yoktu. İki kadının mükemmel anlaştığı bir başka konu da, Eleanor'un son derece disiplinli bir eğitim görmesi gerektiğiydi. Başka türlü ailenin en küçüğü sıfatıyla toplumdaki yerini nasıl alırdı?

Nihayet Eleanor'un babası duruma el koyup kızını bu Viktorya dönemi azabından kurtarmıştı. Bir mürebbiye tutulması konuşulurken, buna gerek olmadığına, kızına kendisinin eğitim vereceğini ilan etmişti. Babası, Eleanor'un tanıdığı en zeki insanlardandı. Anthony ya da Bay Llewellyn gibi iyi bir eği-

tim almamıştı ama okuduğu ve duyduğu bütün bilgileri aklına yazabilen, muhakeme yeteneği yüksek biriydi.

Eleanor yastığına dayanarak doğruldu. Babasının saatini bileğine takarken gözlerinin önünde bir anı canlandı. Kütüphanedeki şöminenin başında, babasının kucağında oturuyordu. Babası ona William Morris ve A.J. Wyatt tercümesiyle *Beowulf*'u okuyordu. Eleanor eski kelimeleri anlayamayacak kadar küçüktü. Şöminenin sıcağında tatlı bir uyku bastırmıştı. Göz kapaklarını güçlükle açık tutuyordu. Başını babasının göğsüne yaslayıp sesini dinlemek hoşuna gitmişti. Sonra gözleri saatine takılmıştı. Camında şöminenin kızıl alevleri oynaşıyordu. İşte o andan itibaren bu saat Eleanor için mutlak bir sevgi ve güvenin sembolü olmuştu. Orada, babasının kucağında dünya yansa umursamazdı.

Belki de bütün babalarla kızları böyleydi. Anthony hiç şüphesiz ki, kızlarının kahramanıydı. Savaştan döndüğünden beri onun etrafında pervane oluyorlardı. Önce ona temkinli yaklaşmışlardı. İki küçük yüz çalışma odasının aralık kapısından evde görmeye alışık olmadıkları bu uzun boylu yabancıyı huşuyla izlerdi. Ama zamanla Anthony'ye büyük bir aşkla bağlanmışlardı. Babaları onlarla kırlarda piknik yaparken, onlara sazlardan kayık yapmayı öğretirken ya da bütün hikâyelerini can kulağıyla dinlerken bu hiç de zor olmamıştı. Kızların Anthony'ye duyduğu heyecanın bir gün evlerine gelen bir misafirin de gözünden kaçmamıştı. Bahçede naneli kokteyl içiyorlardı. Anthony de ileride Deborah ve Alice'le birdirbir oynuyordu. Clementine daha yeni yürümeye başlamıştı. Babası birden onu sırtına alıp at gibi koşmaya başlayınca kızlar kahkahalara boğulmuştu. Misafir de gülümsemesinin ardına gizlediği bir sinsilikle Eleanor'a her zaman ikinci planda kalmanın onu üzüp üzmediğini sormuştu.

Eleanor, "Elbette, hayır," diye yanıtlamıştı kadını.

Eleanor sözlerinde samimiydi aslında. Savaş sırasında, karı koca dört yıl ayrı kalmıştı. Bu süre zarfında ikisi de büyüyüp yeni sorumluluklar edinmişti. Dolayısıyla sevgili kocasının eve dönmesi ve çocukların yükünü omuzlaması Eleanor'un içini rahatlatmıştı. Anthony'nin neşesi her derde devaydı. Eleanor kendini bir zaman makinesine binip kendi masumiyet çağına geri dönmüş gibi hissediyordu.

Baş ucundaki fotoğrafı eline aldı. 1913 yılında mutfak bahçesinde çekilmişti. Anthony'nin hasır şapkası o zamanlar yeniydi. Doğruca fotoğrafçıya bakarken yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Kafasına bir eşarp bağlayan Eleanor onu hayranlıkla süzüyordu. İkisinde de kürekler vardı. O gün bir çilek bahçesi kazalım derken ortalığı birbirine katmışlardı. Fotoğrafı Howard Mann çekmişti. Bir gün Silver Ghost'uyla onları teftişe gelmişti. "Bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde ne yaptığınızı merak ettim," deyip bir hafta kalmıştı. Cambridge yıllarındaki gibi ateşli siyaset ve edebiyat tartışmaları yapıp bolca gülmüşlerdi. Howard, Londra'ya dönerken en kısa zamanda tekrar geleceğine söz vermişti. Arabasının bagajı ilk hasatlarının mahsulleriyle doluydu. Eleanor bu fotoğrafa bakarken aradan geçen zamanı bir kez daha hissetti. Ne kadar da genç ve mutluydular. Henüz hayatın dokunmadığı, kendilerinden ve birbirlerinden emin iki pırıl pırıl insandılar.

Eleanor kendini ayıplayarak dilini şaklattı. Son birkaç ayın yorgunluğu ve uykusuzluk başına vurmuştu galiba. Çerçeveyi komodine geri koydu. Güneş iyiden iyiye kendini hissettirmeye başlamıştı. Brokar perdeleri zorlayarak içeri sızıyordu. Eleanor kalkması gerektiğini biliyor ama kendinde o gücü bulamıyordu. Şu odadan bir çıksa geri sayımı başlatacaktı sanki. *Olacakla, öleceğin*

önüne geçilmez, derdi babası. Eleanor onun sesini duyar gibiydi. Miller's Point'ten denize bakıyorlardı. Dalgalar yamacın dibindeki kayaları yalayıp geri çekiliyordu. *Bak gelgite. Onu tutabilir misin? Günün geceyi takip etmesi kadar olağan ve kaçınılmaz bir şeyi engelleyebilir misin?*

Babası o sabah Eleanor'a hasta olduğunu söylemişti. O gittiğinde, gerçek kimliğini hiçbir zaman unutmaması için ondan söz almıştı. *Daima iyi, cesur ve dürüst ol. Eleanor'un Sihirli Kapısı*'nın o çok sevilen cümlesiydi bu.

Eleanor daldığı anılardan uyanmak için hafifçe silkindi. Konuklar akşam sekizden itibaren gelmeye başlayacaktı. Demek ki, en geç yedi buçuğa kadar hazır olmalıydı. Tabii kendine sert bir içki içecek kadar vakit de ayırmalıydı. Of, hâlâ yapacak o kadar çok iş vardı ki! Kızlardan yardım isteyecekti, başka çare yoktu. Alice'e misafir odalarındaki vazolara çiçek koymak gibi basit bir görev verecekti. Bazıları bunu eğlenceli bile bulabilirdi ama Eleanor kızını tanıyordu. Alice yine kaytarmaya çalışacaktı. Deborah kardeşinden daha becerikliydi aslında ama o da son zamanlarda pek bir ukalaydı. Eleanor böyle bir günde büyük kızıyla tartışarak enerjisini tüketmek istemiyordu. Clemmie desen ayak altında gezmese yeterdi. Eleanor'un çocuklarından en tuhafı oydu kuşkusuz. Büyüdükçe çocukluğunu ardında bırakmayı ısrarla reddeden kazma dişli, uzun bacaklı, garip bir kıza dönüşmüştü.

Birden kapı açıldı ve elinde gümüş kahvaltı tepsisiyle Daisy içeri daldı. "Günaydın, hanımefendi," diye şakıdı. "Sonunda büyük gün geldi!"

Hizmetçi tepsiyi Eleanor'un kucağına bırakırken bir çırpıda menüyü saydı. Sonra mutfaktaki işlerin nasıl gittiğini anlattı. "Son gördüğümde aşçı bir elinde bir beçtavuğu, diğerinde okla-

vayla masanın etrafında Hettie'yi kovalıyordu!" Daisy perdeleri açtığında odaya dolan ışık gecenin son kırıntılarını da süpürdü.

Eleanor küçük gümüş demlikten fincanına çay koyarken bir yandan da Daisy'nin raporunu dinliyordu. *Şu günü atlatayım da başka bir şey istemiyorum*, diye söylendi içinden.

Yatak odasının perdeleri açıldı ve Constance bahçedeki banktan hizmetçi Daisy'yi gördü. Bir karga gibi kollarını açıp kapayarak konuşuyordu. Eleanor'a parti hazırlıklarını anlatıyordu belli ki. Eleanor da neden hâlâ yataktaydı ki? Önünde önemli bir davet varken miskinlik etmek yakışık alır mıydı? Ama bu kız, çocukken de böyle havaiydi.

Constance kahvaltısını bir saat önce etmişti. Daima şafakla birlikte uyanırdı. Bu alışkanlığı hayatı boyunca değişmemişti. Her konuda kuralcı biri olduğu söylenemezdi. Hatta bazen değişken tavırlar sergileyerek ilgi çekmeyi başlıca kadınlık vazifelerinden biri olarak görürdü. Ama dakiklik önemli bir meziyetti. Başkalarının planlarını altüst etmek affedilmez bir kusurdu.

Bahçede müthiş bir hareketlilik vardı. Constance mektup setini yanında getirmişti. Yazması gereken birkaç mektup olsa da aklını toplayamıyordu ki. İri yarı birkaç adam oval şeklindeki çimliğe havai fişek düzenekleri kuruyordu. Yiyecek ve içecekleri taşıyan kamyonetlerin ardı arkası kesilmiyordu. Yakınlarda bir yerde kaba saba köylü oğlanlar ellerinde süslü çelenklerle bahçedeki çiçek tarhlarının arasında merdivenlerini koyacak uygun bir yer arayışındaydı. Çenesi sivilcelerle kaplı, aksi suratlı bir tanesi ilk geldiklerinde Constance'a yaklaşma cüretini göstermişti. *Patron*'u sormuştu. Constance ona boş boş bakıp hava hakkında bir şeyler geveleyerek oğlandan kurtulmuştu. Bunak numarası yapmak bu tip durumlarda epey işe yarıyordu. Constance'ın

son günlerde dikkatini toplamakta biraz zorlandığı doğruydu ama henüz herkesi inandırdığı kadar düşkün değildi. Yeterince nedeni olduğunda, aklı hâlâ en karışık konulara bile eriyordu.

Güzel bir gün olacaktı. Bunu özellikle kızına hiçbir zaman söylemese de, yaz dönümü partilerinden büyük keyif alıyordu. Edevane'ler nadiren misafir çağırırdı ama Eleanor neyse ki ailesinin yazın bir parti verme geleneğini sürdürmüştü. Loeanneth'teki bu davetler Constance'ın tek eğlencesiydi. Yoksa bu deniz kokulu, ıssız yerden nefret ediyordu. Rüzgârın ıslığı bile bir başkaydı burada. Constance bu sesten nefret ediyordu. Ona yıllar önceki o korkunç geceyi hatırlatıyordu. Yirmi sene önce buradan sonsuza dek kurtulduğunu sanıyordu ama hayat acımasızdı işte.

Her neyse. Parti hazırlıkları ona geçmişteki mutlu günleri hatırlatıyordu. Gençliğinde ipeklere sarınıp takıp takıştırır, parfümünü sürer ve heyecanla konukların yanına çıkacağı anı düşlerdi. Parti başladığında gözlerini kalabalıkta dolaştırıp kendine bir hedef seçerdi. Sonra heyecanlı bir kovalamaca başlardı. Dans pistinin parlak ışıklarından evin karanlık koridorlarına uzanan bir şehvet oyunu. Bazen geçmişe o kadar kapılıyordu ki, kendini yeniden genç bir kadın gibi hissediyordu.

Constance yakınlarda bir hareket sezinleyince yine suratını astı. Ön kapı açılmıştı. Daffyd Llewellyn başında şapkası, koltuğunun altında şövalesiyle dışarı çıktı. Constance gölgelerin arasında kıpırdamadan oturdu. Şu anda en son isteyeceği şey onunla muhatap olmaktı. Bay Llewellyn bir sıkıntısı varmış gibi her zamankinden daha yavaş yürüyordu. Constance bunu geçen akşamüzeri hep birlikte bahçede otururlarken de fark etmişti. Eleanor onun yakında bir ödül alacağını açıklamıştı. Bay Llewellyn onu dinlerken yine keyifsizdi. Mide ekşimesinden

muzdaripti galiba. Aman, neyse ne. Constance ondan oldum olası hiç hoşlanmazdı. O bu evin hanımıyken de Llewellyn denen şu zayıf karakterli adam tuhaf kılıkları ve üzgün bakışlarıyla en olmadık yerlerde karşısına çıkardı. Constance küçümseyici bir ifadeyle suratını buruşturdu. Arsız adam. Eskiden bir buhran geçirmişse ona neydi? Hem ne derdi vardı ki? Bunların hepsi tuzu kuruluktan oluyordu. Üstüne üstlük, peri masalı saçmalıklarıyla kızını zehirleyip tek çocuğunu ondan uzaklaştırmıştı. Constance, Henri'ye kaç kere Bay Llewellyn'i defetmesini söylemişti ama onda o yürek ne gezerdi?

Şimdi de Eleanor, Bay Llewellyn'i evcil bir hayvan gibi evinde besliyordu. Kızı çocukken ona bayılırdı. Hâlâ da sıkı fıkıydılar. Constance birkaç hafta önce, onları güllerin yanındaki bankta görmüştü. Koyu bir sohbete dalmışlardı. Eleanor ona bir şeyler anlatıyordu. Sonra Bay Llewellyn parmak uçlarıyla onun yanağına dokunmuştu. Constance, kızının ağladığını o zaman fark etmiş ve ne konuştuklarını anlamıştı.

Ilık bir rüzgâr estiğinde çiçek yaprakları konfeti gibi uçuştu. Constance bugünlerde çok şey duyup görüyordu. Gençlik ve güzelliğini muhafaza edebilmeyi tercih ederdi elbette ama kaçınılmazı dert etmenin anlamı yoktu. Hem yaşlılığın da kendine göre bazı olumlu yönleri olduğunu fark etmekte gecikmemişti. Artık bütün bakışları üzerine toplayamıyordu belki ama yerinde hiç kıpırdamadan oturmayı öğrenmişti. Dolayısıyla her şeyi görüyordu tabii. Deborah nişanlandığından beri annesine dünyayı dar ediyordu. Alice, çingene gibi kara gözlü ve esmer şu genç bahçıvanla gizli gizli buluşuyordu. Anthony de genç ve güzel dadıyla işi pişirmişti.

Eleanor ne yazık ki, annesi kadar dikkatli değildi. Yoksa bu işi daha önce fark ederdi. Constance durumun ne zaman an-

laşılacağım merak ediyordu. Kızma gördüklerini anlatabilirdi tabii ama insanlar *elçiye zeval olmaz* sözünü pek ciddiye almazdı nedense. Neyse ki sonunda Eleanor uyanıp dadıyı sessiz sedasız göndermişti. Constance, kızla damadı arasındaki imalı bakışmalara ve kimseye görünmediklerini sandıkları anlardaki kaçamak konuşmalara pek çok kereler şahit olmuştu. Bir keresinde dadıyı Anthony'ye bir kitap verirken görmüştü. Constance gözleri eskisi kadar sağlam olmadığı için adını okuyamamıştı. Ama daha sonra Anthony'nin çalışma odasında, kelebeklerle büyüteçlerin arasında aynı yeşil cildi görmüştü. John Keats'in şiir kitabıydı.

Constance'ın sadakatsizliğe bir itirazı yoktu. Erkek ya da kadın, her insan hazzın peşinden koşmakta özgürdü. Ama gizlilik önemliydi. Dedikodunun dışarı sızmaması için insanın kendi sınıfından kimselerle kaçamak yapması daha münasip olurdu. Hele de bir çalışanla böyle bir işe kalkışmak yalnızca aptallık değil, aynı zamanda büyük bir ihtiyatsızlıktı. Hizmetkârların kendilerini olduklarından üstün görmelerine asla izin verilmemeliydi.

Rose dadı da evin beyiyle münasebetinden cesaret alarak Theo'ya karşı haddini aşmaya başlamıştı. Genç kadın, çocukla arasındaki bütün engelleri kaldırarak onu her fırsatta öpüyor, kulağına sevgi sözcükleri fısıldıyor ve onu arabası yerine kucağında gezdirmeyi yeğliyordu. Küçük bir çocuğu şımartması muhtemel bu tip davranışlar belki aileden birinde hoş görülebilirdi ama bir dadıda asla. Rose Waters'ın densizlikleri bunlarla da sınırlı değildi. Theo'nun uyku saatinde odasına girdiği için Constance'a sitem etme cüretini bile göstermişti. Constance, çocuğun anneannesiydi. Yalnızca ufaklığın karyolasının başına oturup onu izlemek istemişti.

Neyse ki Bruen dadı dönmüştü. Constance bunu düşündükçe seviniyordu. Sadık müttefikinin en küçük torununun yetiştirilmesinden sorumlu olması onun adına gayet olumlu bir gelişmeydi. Constance, Theo'ya düşkündü. Çocuk şimdiye kadar doğru düzgün bir terbiye görmemişti. Hiç olmazsa bundan sonrasına özen göstermek gerekirdi. Bir ara Bruen dadıyla konuşmayı planlıyordu. Yarım saat önce asla kabul edilemez bir şeye tanık olmuştu. Clementine denen o çarpık dişli, çilli kız, Theo'yu omuzlarına almış, at gibi koşturuyordu. Bu manzara Constance'ı fazlasıyla öfkelendirmişti. Hemen duruma el koymaya çalışmış ama Clemmie onu duymamıştı bile.

Constance, Clemmie'yi son gördüğü yere doğru baktı. Kız gölün kenarından dolaşıp ortadan kaybolmuştu. Constance'ın arkasından çim biçme makinesinin sesi geldi. Mektup setini yelpaze gibi sallamaya başladı. Sıcakta mekanik sesler hiç çekilmiyordu. Bugün hava pek bir bunaltıcıydı. Sıcakta insanlar tuhaf şeyler yapardı. Beklenmedik şeyler. Derece yükseldiğinde herkesin hafiften delirdiği bilinirdi. Constance, Shakespeare'den oldum olası hazzetmezdi. Sıkıcıydı bir kere. Hiç çekilmezdi. Ama bir konuda haklıydı. Yaz, senenin en tuhaf ve en uçarı mevsimiydi.

Clementine'le kardeşi hâlâ ortada yoktu. Theo'nun kahkahaları kulaklarında çınladığında, Constance'ın kalbi yumuşadı. Gerçekten de tatlı bir çocuktu. Güldüğünde şeftali yanaklarında gamzeler beliriyordu. Daha bu yaştan ayaklarını yere sağlam basıyordu. Güvenle. Constance bazen ötekine bunun yarısı kadar şans verilse ne olurdu diye düşünmeden edemiyordu. İlkine.

Constance öğleden sonrayı Theo'yla geçirmeye karar verdi. Uyurken yanında oturacaktı. Bugünlerdeki başlıca keyiflerinden biriydi bu. Rose Waters gittiğine, Eleanor meşgul olduğuna

ve Bruen dadı da haddini bildiğine göre, onu engelleyecek kimse yoktu.

❧

Derenin kıyısındaki otlar pabuçlarla çiğnenmekten yassılıp bir patika oluşturmuştu. Clemmie hızlı hızlı yürüyordu. Hedefine ulaşmanın daha kestirme yolları da vardı ama Theo derenin sığ olduğu yerden, ayaklarını suya vurarak geçmeyi seviyordu. Clemmie de kardeşini eğlendirmeyi pek önemsiyordu. Hem akşama parti vardı. Ev bütün gün bir arı kovanı gibi hareketli olacaktı. Oradan ne kadar uzak kalırlarsa, o kadar iyiydi. Clemmie kimsenin onları özleyeceğini sanmıyordu.

"Gör bak nasıl eğleneceğiz, fındık kurdu," dedi.

Theo ablasına bakıp homurtuyu andıran bir ses çıkardı.

Clemmie birden tuhaf bir hisse kapıldı. Sevgiyle dolup taştığı kadar da hüzünlendi nedense.

Kardeşinin tombul bacaklarına sımsıkı sarıldı. Theo ailenin en küçüğü unvanını elinden alsa da, Clemmie onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Yeni doğan güneş sırtlarına vuruyor, mitolojik bir canavarı andıran uzun gölgeleri önlerinden koşuyordu. Clemmie yerdeki sırık gibi şekle ve ortasından fışkıran kısa bacaklara baktı. Theo sırtına asılmış, omzunun üzerinden bakarken onu yumruklayıp tombik parmağıyla bir şeyler işaret ediyordu. Kardeşinin onun boynuna tutunmaya alışması biraz zaman almıştı ama artık tek bir vücut gibi hareket edebiliyorlardı. Hatta Clemmie havasındaysa kollarını iki yana açıp akrobatik manevralarla uçak taklidi bile yapıyordu.

Kayalık geçide vardıklarında durdu. Elindeki piknik sepetini (mutfaktan akşamki davet için hazırlanan keklerden aşırmıştı) yere koyup kardeşini kıyının kuru otlarına indirdi. Theo ayak-

larının üzerine bastığında neşeyle kıkırdadı. "Ih," dedi dereyi göstererek. "Ih."

Theo suyun karayla buluştuğu çamurlu şeride doğru yürürken Clemmie sektirebileceği bir taş aradı. Küçük, yassı ve pürüzsüz olmalıydı. Ama en önemlisi parmaklarının ucuna tam oturmalıydı. Yerden bir taş alıp avucunda tarttı ama yeterince yuvarlak bulmadığı için bir köşeye fırlattı.

Clemmie aynı işlemi iki kere daha tekrarladı. Nihayet bir tanesini beğenip cebine attı ve arayışını sürdürdü.

Alice her zaman en iyi taşları bulurdu. Hani bütün oyunları kazanan insanlar vardı ya? İşte Clemmie'nin ablası da onlardandı. Asla vazgeçmeyen inatçı bir tabiatı ve detaylara karşı müthiş bir sevgisi vardı. Burada saatlerce taş toplayıp sonra suda taş sektirmece yarışması yaparlardı. Bahçede perendeler atarak tekerlek gibi dönerler, tekne halatlarından salıncak yaparlar ve katırtırnaklarının arasına bir göz odalı, ufacık evler inşa ederlerdi. Birbirlerinin dizlerine yara bandı yapıştırmak için itişip kakışır ve kahkahalara boğulurlardı. Öğleden sonranın yakıcı güneşi bahçenin renklerini ağartırken, mayıs çalılıklarının altında uyuyakalırlardı. Ama Alice değişmişti ve Clemmie bu yaz kendini yapayalnız hissediyordu.

Yerden açık renkli ve benekli bir taş alıp ıslak başparmağıyla ovuşturdu. Ne olduysa Londra'dan döndüklerinde olmuştu. Alice'in yazı yazmaya dalıp dünyayı unutmasına ve hikâyelerinde yaşamasına alışıklardı. Ama bu başkaydı. Alice hep dalgındı. Kâh gülüyor, kâh ağlıyor, neye ne tepki vereceği hiç belli olmuyordu. Odasına kapanmak için sudan bahaneler üretiyordu. *Biraz uzanayım... işim var... başım ağrıyor...*

Ama sonra Clemmie yanına gittiğinde onu odasında bulamıyordu.

Theo bir dal parçasıyla toprağı kazıyordu. Otların arasında bir çekirge görünce sevinçle bağırdı. Clemmie, kardeşine gülümsedi. Ona bayılıyordu ama Alice'le arkadaşlıkları farklıydı tabii. Ablasını o kadar özlüyordu ki, onu geri almak için her şeyi yapardı. Aslında iki ablasını da özlüyordu. Deborah'yla Alice arkalarına bile bakmadan büyüyüvermişti. Alice rüyalar alemindeydi ve Deborah da yakında evlenecekti. Clemmie kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu. O asla onlar gibi olmayacak, asla büyümeyecekti. Büyüklerin hepsi birer kapalı kutuydu. Clementine onların can sıkıcı emirlerinden bıkıp usanmıştı. Şimdi değil, yavaşla, kes şunu... Sıkıcı konuşmalar yapıyorlar, sürekli başları ağrıyor ve eğlenceden kaçmak için bahaneler üretiyorlardı. Clemmie onların ihanetlerini, içinde yaşadıkları yalanlar dünyasını ve bir şey derken başka bir şeyi kastetmelerini çekemiyordu artık. Onun dünyası siyah ve beyazdı. Bir pilotun önünde fazla seçenek olmazdı. Evet ya da hayır, derdi. Aşağı ya da yukarı. Doğru ya da yanlış.

"Hayır," diye azarladı kendini. Karamsarlığıyla bu güzel, güneşli sabahı bulutlandırmayacaktı. Ama yapamadı çünkü gördüğü o manzara zihnine kazınmıştı bir kere. Gözlerinin önünde yine çıplak vücutlar belirdi. Kıvrılıp bükülen bedenler...

Hayır. Clemmie gözlerini sıkıca yumup bunu unutmaya çalıştı.

Ama o görüntüyü neden hatırladığını biliyordu. Onları böyle bir günde görmüştü de ondan. Üsse gidip uçakları izlemişti ve eve dönüyordu.

Ayakkabısının burnuyla yeri kazdı. Keşke eve gecikmeseydi. Keşke korudan geçmeseydi. Keşke kayıkhanenin camından bakmasaydı. Keşke, keşke... Clemmie dehşetle onlara bakıp ne yaptıklarını anlamaya çalışmıştı.

Sonra Deborah'ya bundan bahsettiğinde, "Vah benim canım," demişti. "Berbat bir şok geçirmişsin." Clemmie'nin ellerini tutmuş ve bunu bir daha düşünmemesini söylemişti. Ona anlatmakla en doğrusunu yapmıştı ama artık bütün gördüklerini unutmalıydı. "Bu işle ben ilgileneceğim. Söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Tamam mı?"

Clemmie, ablasının vaadini pek inandırıcı bulmasa da, başını sallamıştı. Kırılan bir yumurta kabuğu tamir olur muydu hiç? Ama Deborah'nın güzel yüzü o kadar sakin, sesi o kadar güven vericiydi ki, Clemmie'nin endişeleri geçivermişti. "Onunla konuşurum. Bir daha seni üzmez."

Clemmie cebindeki taşları yokladı. Belki de gördüklerini annesine ya da babasına anlatmalıydı. Ama Deborah'ya sorduğunda kati bir dille hayır demişti. Bunu unutmalı ve başka kimseyle konuşmamalıydı. "Annemle babamı üzmekle eline ne geçecek? Sakın, Clemmie."

Oval şeklinde, pembemsi bir taşı aldı ve başparmağıyla işaret parmağının arasında sıktı. Onları gördükten sonra doğruca gidip Alice'le konuşmayı düşünmüştü ama artık eskisi kadar yakın değillerdi. En doğrusunu yapmıştı. Deborah becerikli bir kızdı. Hemen her durumla başa çıkabilirdi. Bununla da ilgilenecekti şüphesiz.

"A-ba?"

Theo onu büyük bir ciddiyetle izliyordu. Clemmie birden kaşlarını çattığını fark etti. Hemen gülümsedi. Kardeşi de bir ayna gibi ona karşılık verdi. Clemmie birden sevinçle karışık bir kedere kapıldı. Theo ona ne kadar çok güveniyordu. Ufacık bir gülüşüyle kardeşinin bütün endişelerini giderebiliyordu. Clemmie yine suratını astığında, Theo'nun gözlerindeki pırıltı söndü. Clemmie birçok bakımdan güçsüzdü ve kardeşi üzerin-

deki gücü başını döndürdü. Şu ufacık yaratık nasıl da korunmasızdı. Kötü biri onun güvenini kolaylıkla suistimal edebilirdi.

Clemmie çim biçme makinesinin sesiyle irkildi. Ya da belki sessizliğiyle demek daha doğruydu. Makinenin gürültüsü yaz sabahlarının ayrılmaz bir parçasıydı ve ses kesildiğinde birden erkenci kuşların cıvıltıları, suyun şırıltısı ve kardeşinin anlaşılmaz konuşmaları kulağına daha yüksek geldi.

Clemmie sıkıntıyla kaşlarını çattı. Makineyi kimin kullandığını biliyordu. O adamdı. Bir daha onu asla görmek istemiyordu. Buradan gitseydi keşke. Loeanneth'ten çok uzaklara gitseydi. O zaman, kayıkhanede gördüklerini unutur ve her şey normale dönerdi belki.

Clemmie ani bir dürtüyle Theo'yu kucağına aldı. "Gel bakalım, fındık kurdu," dedi kardeşinin ellerindeki kurumuş çamur topaklarını silkeleyerek. "Yine sırtıma çıkmak ister misin, hı, küçük maymun?"

Theo uysal bir çocuktu. Clemmie iki hafta kadar önce bunu annesinin ağzından duymuştu. Rose dadının yerine getirdiği Bruen dadıya söylüyordu. *Uysal ve söz dinleyen bir çocuk.* Annesinin sesinde öyle bir hayret ve memnuniyet vardı ki, hani sanki, *Clemmie'den sonra, hayret,* demeye çalışıyordu. Theo ona güvenenlerin yüzünü kara çıkarmayıp hemen ablasının sırtına tırmandı. Yanından hiç ayırmadığı Kuçu yine koltuğunun altındaydı. Clemmie taşların üzerinden derenin karşı kıyısına geçti ve Jack Martin'in çiftliğinin ilerisindeki hava üssüne doğru yola koyuldu. Kollarını Theo'nun dizlerinin altından geçirmişti. Kararlı adımlarla, hiç arkasına bakmadan yürüyordu.

Ben çim biçme makinesinden aşağı atladı ve çimlerin üzerinde diz çöküp motoruna baktı. Zincir yerindeydi, bıçaklarına takı-

lan bir şey yoktu ve zemin düzdü. Mekanik bilgisi yalnızca bu kadarını anlamasına yetiyordu. Belki motoru biraz soğutursa, makine yeniden çalışırdı.

Oturup gömleğinin cebinden kibrit kutusunu çıkardı. Sabah güneşi ensesine vuruyordu. Belli ki sıcak bir gün olacaktı. Serçelerin cıvıltıları arasında sabah seferine çıkan trenin homurtusunu duydu. Çay güllerinin tatlı kokusu yeni biçilen çimlerinkine karışmıştı.

Tepesinden çift kanatlı bir uçak geçti. Ben onu ufukta bir noktaya dönüşene kadar gözleriyle takip etti. Bakışlarını indirdiğinde, güneşin evin yan tarafına vurduğunu gördü. Tepedeki küçük pencerelere kadar ulaşmıştı. Üst katta yatak odaları olduğunu biliyordu. Yine o bildik özlemi duydu. Sonra usulca küfredip sigarasından derin bir nefes çekti. Aklı, ruhu ve yüreği karmakarışıktı. Haddini aştığını biliyor ve kendinden utanıyordu.

Bu bahçeyi özleyecekti. Evin kadrolu çalışanlarından değildi. Onunla geçici bir sözleşme yapmışlardı. Ben, Loeanneth'te fazla kalmayacağını bilerek işe başlamıştı. O zaman kaygısızdı tabii. Şartlara göre hareket edeceğini düşünmüştü. Sonra Bay Harris ona sözleşmeyi uzatabileceklerini söylediğinde teşekkür edip başka işleri olduğunu söylemişti. "Aile meselesi," diye açıklamıştı ve yaşlı amiri omzuna vurup anlayışla başını sallamıştı. Adam arkalarındaki alet edevat kulübesinin orada kim bilir neyle uğraşıyordu? Otuz üç yaşındaydı ama masum bakışlı, iri gözleriyle tıpkı bir köpek yavrusunu andırıyordu. Ben başka bir detay vermemişti. Flo'nun sorunlarından tabii ki bahsetmemişti. Buna gerek yoktu. Bay Harris ailevi sorumlulukların önemini herkesten daha iyi anlardı. Sevdikleri Büyük Savaş'tan dönen herkes gibi, onların aslında bir daha hiçbir zaman eve dönemeyeceklerini bilirdi. Aileleri hâlâ yaşadıkları için şükrederken,

onca genç adamın aslında o uzak topraklarda tüm kimliklerini ve benliklerini yitirdiğini bilirdi.

Ben üzerine gölge gibi düşen bir hatırayla pergolanın altından geçip süs havuzunun başında duraksadı. Burası Alice'in ona kitabını ilk okuduğu yerdi. Sesini hâlâ duyabiliyordu. Sanki etraftaki bütün yapraklar bu sesi bir gramofon kaydı gibi dokularına hapsetmişti ve şimdi onun için çalıyorlardı.

"Aklıma müthiş bir fikir geldi," diyordu o taptaze ve masum coşkusuyla. "Sabahtan beri üzerinde çalışıyorum. Övünmek gibi olmasın ama şimdiye kadarkilerin en iyisi."

"Öyle mi?" demişti Ben gülümseyerek. Alay ediyordu ama Alice bunu fark edemeyecek kadar heyecanlıydı. Ona fikrinden bahsetmeye koyuldu. Hevesle konuyu ve karakterleri anlatırken yüzü tamamen değişti. Bütün hatlarına renkli bir güzellik geldi. Alice ona hikâyelerini anlatana dek, Ben onun güzelliğinin farkında değildi. Yanakları kızarmıştı. Gözlerinde zekice pırıltılar oynaşıyordu. Evet, Alice zekiydi. Hem de çok. Bir bulmacanın karmaşık parçalarını bütün olarak görebilmek, bütün olası senaryoları üretmek ve bu kadar stratejik olabilmek için kafanın zehir gibi çalışması şarttı. Ben öyle değildi.

Başta Alice'in hevesi hoşuna gitmişti. Çalışırken ona hikâyeler anlatmasını sevmişti. Tıpkı bir oyun gibiydi. Alice ona kendini genç hissettiriyordu galiba. Yazarlık sevdası birlikte oldukları her anı neşelendiriyor, Ben büyüklere özgü tüm endişelerini unutuyordu.

Ailenin, buluşmalarını onaylamayacağını biliyordu ama birlikte vakit geçirmelerinden bir zarar gelmeyeceğini düşünüyordu. Önceleri her şey masumaneydi. Ben işlerin bu noktaya geleceğini tahmin edemezdi. Alice'in de bunu planlamadığını biliyordu. Ama o, Alice'ten büyüktü. Daha ihtiyatlı davranma-

lıydı. Gelin görün ki, hayat bazen insana böyle tuzaklar kuruyordu işte. İşin içine duygular karıştı mı, mantık ikinci plana atılıyordu. Ben nasıl bir hataya düştüklerini fark ettiklerinde artık çok geçti.

Sigarası bitmişti. Daha fazla oyalanamazdı. Bay Harris'in ona verdiği liste uzundu. Şenlik ateşi için gölün ortasındaki adacığa kütük yığılacaktı. Bir de şu lanet makineden anlayan birini bulmalıydı.

Ben çabucak etrafına bakınıp cebinden Alice'in mektubunu çıkardı. Bunu o kadar sık yapıyordu ki, kâğıdın kenarları yırtılmıştı. Mürekkep dağıldığı için bazı kelimeler okunmuyordu ama Ben onları çoktan ezberlemişti. Bir fısıltı gibi kulağında çınlıyorlardı. Alice kesinlikle yetenekliydi. Kalemi müthiş kuvvetliydi. Ben her bir cümleyi usulca okudu ve bir vakitler içini coşturan bu sözler kalbini pişmanlıkla doldurdu.

Burayı özleyecekti. En çok da onu.

Bir kuş ona sorumluluklarını hatırlatırcasına alçaktan uçtu ve yakınlardaki bir dala kondu. Ben mektubu katlayıp cebine koydu. Yapacak işleri vardı. Geçmişi yad etmek ne kendine ne de ona bir fayda sağlardı. Bay Harris hafta boyunca kestikleri odunları göstererek "Bu seneki şenlik ateşi bayağı görkemli olacak," demişti. "Caradon Hill'den bile görünecek. Buralarda eski bir inanış vardır. Yaz Dönümü ateşi ne kadar büyükse, o yıl o kadar şanslı geçer, derler."

Ben bunu duymuştu zaten. Alice söylemişti.

15

Cornwall, 2003

Clive Robinson doksanina merdiven dayamasina rağmen, zayıf ve dinç görünümlü bir adamdı. Derin çizgilerle dolu, geniş bir alnı, kocaman bir burnu ve bembeyaz, gür saçları vardı. Çok da güleçti. Belki de hâlâ dişleri olduğu içindi. Dürüst ve sevecen bakışları kıvrak bir zekâya işaret ediyordu. Kahverengi, bakalit çerçeveli, devasa camlı gözlüğünü 1970'lerden beri kullanıyor olmalıydı.

"Aman ne sıcaktı, ne sıcaktı!" dedi başını sallayarak. "Terden yatağa yapışıyordum. Uykusuzluktan bastığım yeri bilmiyordum. Bir de kuraktı ki. Haftalarca tek bir damla düşmedi. Çimenler vaktinden evvel sararmaya başladı. Ama Göl Evi cennet gibiydi. Bir sürü bahçıvanları vardı tabii. Her yere çiçekli çelenkler ve fenerler asmışlardı. Ben mütevazı bir ailede büyüdüm. Hayatımda öyle bir ihtişam görmemişim tabii. Ağzım beş karış açık kalmıştı. Hiç unutmam, çay saatinde bize kek göndermişlerdi. Düşünebiliyor musun? Oğulları kaybolmuştu ve bize kek ikram ediyorlardı. Üzerlerini parti için cicili bicili şekerlerle süslemişlerdi. Hayatımda gördüğüm en güzel şeylerdi."

Sadie, emekli polisin mektubunu alır almaz onu aramıştı. Clive Robinson kâğıdın altına numarasını yazmıştı. Sadie hâlâ 1664 yılından kalma kat planı sayesinde yaptığı keşfin heyecanı içindeydi. Robinson'a adını verdiğinde, "Ben de sizi bekliyordum," demişti. Bu cümlenin bir benzerini de *Eleanor'un Sihirli Kapısı*'ndaki yaşlı adamın kurduğu Sadie'nin dikkatinden kaçmamıştı. Sadie bir an emekli polisin neyi kastettiğini anlayamamıştı. Hatta adam soruşturmanın kapanmasından bu yana, tam yetmiş yıldır onu bekliyormuş gibi saçma bir hisse kapılmıştı. İşin tuhafı, haklıydı. "Eninde sonunda birinin gelip beni bulacağını biliyordum," demişti Clive. "Onları bir tek ben unutmadım ya diyordum."

Telefonda önce kısaca kendilerinden bahsetmişlerdi. Sadie Cornwall'da zorunlu izin yaptığını söylememişti tabii. Aslında yeni keşfini birilerine anlatmak için sabırsızlanıyordu ama kendini tutmuştu. Pickering'ten edindiği bilgileri tekrarladığında Clive alayla homurdanmıştı.

"Somut bir bilgi kaynağı değil tabii," demişti Sadie.

Clive gülmüştü. "Adamın tek beceremediği bu olsa iyi. Ölünün arkasından konuşmak istemem ama, Tanrı beyin dağıtırken Arnold Pickering sırada değildi bence."

Clive yüz yüze görüşmelerini teklif ettiğinde, Sadie hemen ertesi gün gelebileceğini söylemişti. "Sabah buyurun," demişti yaşlı polis. "Öğlen kızım Bess'le bir işimiz var." Kısa bir duraksamanın ardından sesini alçaltmıştı. "Hâlâ o davayla ilgilenmeme kızıyor. Takıntılı olduğumu söylüyor."

Sadie gülmüştü çünkü o hissi iyi biliyordu.

"Briç oynamamı ya da pul koleksiyonu yapmamı tercih ederdi."

"Merak etmeyin, sırrınız benimle güvende. Dokuzda görüşürüz."

Ve işte buradaydı. Güneşli bir cumartesi sabahında Clive Robinson'ın Polperro'daki mutfağında çay içip tuzlu bisküvi ve meyveli kek yiyorlardı. İşlemeli masa örtüsünde ütü izleri vardı. Clive konuğunu ciddiye alıyordu besbelli. Sadie örtünün kenarındaki minik etiketi görüp de ters serildiğini fark edince nedense birden duygulandı.

Clive onu gördüğüne sevinmişse bile evini paylaştığı büyük siyah kedi için aynısı söylenemezdi. "Üzerine alınma," demişti Clive, Sadie'ye tıslayan hayvanı sakinleştirmeye çalışarak. "Hâlâ tatile gittiğim için tafra yapıyor. Mollie kadar sahiplenici bir kedi az bulunur."

Huysuz Mollie şimdi de pervazdaki iki saksının arasında pusuya yatmış, Sadie'yi kötü bakışlarla süzüyordu.

Sadie bir bisküvi daha alıp listesine göz attı. Clive'a soracağı soruları yazmıştı. Yaşlı polise teorisinden söz etmeden önce biraz nabzını yoklamak istemişti. Adam bunu üzerine alınıp Sadie'nin onu yetersizlikle suçladığını düşünebilirdi. Ayrıca doksanındaki bir ihtiyarın yetmiş yıl öncesini ne kadar hatırlayacağından emin değildi. Ama Clive Sadie'nin bu şüphelerini hemen gidermişti. Sadie'nin defteri çalakalem aldığı notlarla dolup taşmıştı.

"O olayı hiçbir zaman unutmadım," demişti Clive çaylarını koyarken. "Pek belli etmesem de, bende fil hafızası vardır. Edevane davası aklımın bir köşesine takılıp kaldı. Ne kadar uğraşsam da ondan kurtulamadım." Ütülü gömleğinin sardığı dar omuzlarını kaldırdı. Onun neslinden insanlar evde bile derli toplu giyinirdi. Şişe dibi camlı gözlüğünün ardından Sadie'ye baktı. "Bir de, Theo Edevane soruşturması benim ilk davamdı. Sen de polissin. Ne demek istediğimi anlamışsındır."

Sadie başını sallamıştı. Hiçbir eğitim, insanı ilk davasının stresine hazırlayamazdı. Sadie'ninki bir aile içi şiddet olayıy-

dı. Kadın on raunt dövüşmüş bir boksör gibiydi. Yüzü siyah ve mordu. Dudağı yarılmış, gözleri kapanmıştı. Ama şikâyetçi olmamakta direniyordu. Yaratıcı bir yalan bile bulmaya çalışmamıştı. "Kapıya çarptım," demişti onlara. Eğitimden yeni çıkan ve kendi şeytanlarıyla savaşan Sadie yine de kadının erkek arkadaşını tutuklamak istemişti. Adaletin yerini bulmaması canını yakıyordu. Başka bir seçenekleri olmadığına inanamamıştı. Kurban iş birliğine yanaşmadıkça bir uyarı verip gideceklerdi öyle mi? Donald buna alışmasını söylemişti. Şiddet mağdurları genellikle korkudan şikâyette bulunmuyordu. Sistem de buna rağmen yasal işlem yapmalarını engelliyordu. Sadie o dairenin kokusunu dün gibi hatırlıyordu.

"İlk kez böyle büyük bir acıyla karşılaşıyordum," diye devam etmişti Clive Robinson. "Ben mutlu bir ailede büyüdüm. Zengin değildik ama bir eksiğimiz yoktu. Ablalarım, kardeşlerim ve büyükannemle yaşayıp gidiyorduk. Polis teşkilatına katıldığımda daha hayatımda cenazeye bile gitmemiştim. Gerçi sonradan açığı kapadık ya neyse." Kaşlarını çattı. "O insanlar... Çaresizlikleri, gözlerindeki kuşku... İçlerinden birinin kaybolduğu ev bile biliyordu sanki." Çay fincanını tabağında döndürdü. "Benim için ilkti işte."

Sadie anlayışla gülümsedi. İnsanı hayatın dehşetlerine polislikten daha çok yaklaştıran bir meslek olamazdı. Belki bir de acil ilkyardım ekibindekiler söyleyebilirdi bunu. "Galiba önce Theo Edevane'in dolaşmaya çıktığı ve kaybolduğu ihtimali üzerinde durmuşsunuz?" dedi.

Clive kafasını salladı. "Evet. Eskiden kaçırılma olaylarına bugünkü kadar sık rastlanmıyordu. Bir yıl önce Amerika, Lindbergh davasıyla çalkalanmıştı. Ama onun da o kadar kamuoyu yaratmasının sebebi nadir rastlanan bir durum oluşuy-

du. Çocuğu birkaç saat içinde bulacağımızdan emindik. Daha küçüktü. Fazla uzaklaşamazdı. Karanlık çökene kadar kırları ve koruyu didik didik aradık. Fakat hiçbir iz yoktu. Ertesi gün gölü araması için dalgıç çağırdık. Oradan da bir şey çıkmayınca kaçırılma ihtimalini değerlendirdik."

Sadie önceki gece not aldığı ikinci tur sorulara geçti. Soruşturmaların başında *Neden?* sorusu üzerinde durmamaya çalışırdı. Donald sebeplerin yalnızca cinayet romanı yazarlarını ilgilendirdiğini söylemişti. "Bir de dizilerdeki dedektifleri," diye eklemişti. Her zamanki gibi açıksözlülüğü tutmuştu ama bir bakıma haklıydı. Polis memurları kanıtlara ihtiyaç duyardı. Suçun nasıl ve kim tarafından işlendiği önemliydi. Neden sorusu ekseri akıl dağıtmaktan başka bir işe yaramaz ve bazen de insanı yanlış yönlendirirdi.

Ne var ki, bu davadaki bütün kanıtlar yetmiş yıl önce silinmişti. Dolayısıyla işin içinden çıkmak için bazı istisnalar yapmaları şarttı. Artı yeni harita her şeyi değiştirmişti. O esrarengiz odacık ve evi dış dünyaya bağlayan gizli bir tünel olması olasılığı bu davanın kilit noktalarından birinin, *Nasıl?* sorusunun cevabını verebilirdi. Ve tabii bu durumda *Kim?* sorusunun şıkları da azalıyordu. Tünelden herkesin haberi olamazdı, öyle değil mi? Sadie, Clive'la buluşmak için sözleştiğinden beri *İntikam Soğuk Yenen bir Yemektir*'in iki cümlesi aklından çıkmıyordu: *Diggory işe hep aileyle başlardı. Kederin suçu bertaraf edeceğine ya da bunun tam tersine inanmak büyük bir hataydı.* Bu satırlar Diggory Brent, ölen adamın eski karısıyla kızını ilk kez ziyaret ettikten sonra geçiyordu. Sadie, "Anneyle babayı sorguya çektiniz mi?" diye sordu.

"Elbette. İlk onlarla konuştuk. İkisinden de şüphelenmemiz için bir sebep yoktu. Çocuğun annesi davetin ev sahibesi

olarak bütün konuklarla ilgilenmişti. Gecenin çoğunu misafirleri gölde gezintiye çıkaran gondolların kalktığı kayıkhanede geçirmişti. Bize söylediği her şeyi görgü tanıkları da doğruladı. Pek şaşırmadık doğrusu. İnsan kendi çocuğunu neden kaçırır ki?"

Clive doğru bir noktaya parmak basmıştı. Yine de, Sadie, Eleanor Edevane'e duyduğu sempatiye rağmen onları şüpheliler listesinden hemen silmeyecekti. "Pickering, kitabında partinin bitmesiyle çocuğun kaybolduğunun anlaşılması arasında üç saatlik bir süre olduğunu söylüyor," dedi. "Anneyle baba o sırada neredeymiş?"

"Aynı saatte yatmışlar. Sabah sekize kadar ikisi de odadan çıkmamış. Sonra bir hizmetçi gelip Theo'nun yatağında olmadığını haber vermiş."

"Odadan çıkmadıkları konusunda yalan söylemiş olamazlar mı?"

"Sanmam. Birbirlerinin ifadelerini doğruladılar."

"Ya birlikte hareket etmişlerse?"

"Üç yüz tane misafir ağırladıktan sonra bir de üzerine kendi çocuklarını mı kaçırdılar?"

Böyle söyleyince tuhaf kaçıyordu ama Sadie bu meslekte her türlü saçmalığa alışkındı.

"Konuştuğumuz herkes annesiyle babasının çocuğa ne kadar düşkün olduğunu söyledi. Edevane'ler uzun süre bir erkek çocuğun hayalini kurmuş. Üç kızları daha vardı. En küçüğü Haziran 1933'te on iki yaşındaydı. Oğlan tekne kazıntısıydı anlayacağın. O zamanlar bütün zengin aileler adlarını ve servetlerini bırakabilecekleri bir erkek çocuk isterdi. Ama devir değişti. Artık herkes kız istiyor. Torunum bütün arkadaşlarının kız çocuk hayali kurduğunu söylüyor. Kızlar daha uslu tabii. Hem onları giydir-

ınesi de daha zevkli." Fırça gibi beyaz kaşlarını kaldırdı. "Ama kendi kızlarımdan biliyorum, çocuk yetiştirmek zor zanaat. Kız ya da erkek fark etmiyor."

Clive kendine bir bisküvi alırken Sadie gülümsedi. "Bu sözünüzü dikkate alacağım." Sonra Clive'in ilk geldiğinde verdiği isimlere göz attı. "Çocuğun anneannesi de onlarla yaşıyormuş, ha?"

Clive kaşlarını çattı. "Constance deShiel. Berbat bir kadındı. Herkesi tepeden gören, ukala bir ihtiyar. Sorularımıza lütfen cevap verdi. Ama kızıyla damadını sorduğumuzda dili çözüldü."

"Ne dedi?"

"Her şey göründüğü gibi değil türü şeyler. Birkaç kere sadakatsizlikle ilgili imalarda bulundu ama isim vermedi."

"Sıkıştırmadınız mı?"

"Hayır. O zamanlar işler böyle yürümüyordu. Kaymak tabakadan bir kadını sorguya çekmek kolay değildi."

"Yine de, ne demek istediğini araştırmışsınızdır herhâlde?"

"Elbette. Aile içi anlaşmazlıklar polisin ekmeğine yağ sürer. Bazıları hemen eşini suçlar. Görüş gününde çocuklarını kaçıran kocalar mı istersin, eski kocası hakkında çocuklarını doldurușa getirenler mi, ya da anne babaları arasında kalan çocuklar mı? Bu meslekte hepsini gördük."

"Ama bu öyle değildi?"

"Konuştuğumuz herkes bize Edevane'lerin mükemmel bir çift olduğunu söyledi."

Sadie bunu düşündü. Evlilik esrarengiz bir kurumdu. Sadie hiç evlenmemişti ama bütün evliliklerin sırları ve yalanlarıyla göründüklerinden bambaşka olduğunu düşünüyordu. "Madem kızı ve damadı o kadar mutluydu, Constance deShiel neden öyle

bir imada bulundu?" diye sordu. "Bir şey mi gördü acaba? Ya da belki kızı onunla konuşmuştur?"

"Anne kız yakın değillerdi. Sorguya çektiğimiz hemen herkes bunu doğruladı."

"Yine de birlikte oturuyorlardı?"

"İkisinin de buna bayıldığını sanmıyorum. Anne, kocasının ölümünden sonra kötü bir yatırım yapıp varını yoğunu kaybetmişti. Mecbur kızıyla damadının eline bakıyordu." Clive omzunu silkti. "Belki de sırf kızını çekemediği için o imalarda bulunmuştur."

"Torunu kayıpken mi?"

Clive *olabilir* dercesine elini salladı. "Hiç şaşırmam. Ama belki başka bir açıklaması vardır. Kadın yaşlıydı. Bunama belirtileri gösteriyordu. Doktor sözüne fazla itibar etmememizi söylüyordu. Aslına bakarsan" -yalnız olmalarına rağmen sözlerinin duyulmasını istemezmiş gibi, Sadie'ye doğru eğildi- "Doktor Gibbons, Constance'ın kendi evliliğiyle kızınınkini karıştırdığı görüşündeydi. Vaktiyle asıl o, kocasını aldatırmış."

"Siz buna inanıyor musunuz?"

Clive ellerini iki yana açtı. "Bana kalırsa Constance deShiel yalnızca aksi bir ihtiyardı. Yaşlı ve yalnızdı. Fırsatını bulunca da, ortaya bir laf atmak istedi. Kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum."

"Yani kendini önemli göstermeye çalışıyordu?"

"Ona soru sormamız hoşuna gidiyor gibiydi. Esrarlı bir havaya bürünmüştü. Hatta onu tutuklasak sevinirdi belki de. Dediğim gibi, bence sadece dikkat çekmek istiyordu." Clive masa örtüsünden aldığı bisküvi kırıntısını tabağının kenarına koydu. "Yaşlanmak kolay değil. İnsanların ilgisini kaybetmek. Constance deShiel bir zamanlar güzel bir kadınmış. O evin ha-

mmıymış. Kütüphanedeki şöminenin üzerinde bir portresi asılıydı. Öyle bir bakışı vardı ki, o sürmeli gözler her adımımı takip ediyordu sanki." Gözlerini kısarak Sadie'ye baktı ve Sadie onun da bir zamanlar amansız bir polis olduğu hissine kapıldı. "Yine de, elimizde fazla bir ipucu yoktu. Dolayısıyla o ikisini göz hapsine aldık. Anthony'yle Eleanor'u diyorum."

"Ve?"

"Bir çocuğun kaybı, aile hayatına atılan el bombası gibidir. Hemen olmasa bile zamanla mutlaka dağılırlar. Ama Edevane'ler öyle olmadı. Birbirlerine pek düşkünlerdi. Anthony, karısının üzerine titriyordu. Korumacı ve sevecendi. Onu sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Yoksa bıraksa, kadın aramalara bile katılabilirdi. Ama kocası onu bir an olsun gözünün önünden ayırmıyordu." Clive başını eğip çenesini sıktı. "Gerçekten kötü günlerdi. Zavallı kadın, bir annenin en büyük kâbusunu yaşıyordu. Yine de metanetini korudu. Zarafeti hiç elden bırakmadı. Aile buradan taşındıktan sonra bile yıllarca buraya gelmeye devam etti."

"Köye mi?"

"Hayır, eve. Hep yalnız geldi."

Bu yeni bir bilgiydi. Bertie'nin arkadaşı Louise, Theo'nun kayboluşundan sonra ailenin Cornwall'a hiç uğramadığını söylemişti. "Onu gördünüz mü?"

"Bilirsin, polisin her yerde gözü kulağı vardır. Göl Evi'nde birinin kaldığını duyduk tabii. Birkaç kere de uğradım. Bana hep kibar davrandı. Londra havasından kaçıp biraz dinlenmek istediğini söyledi."

Clive kederle gülümsedi. "Ama asıl amacı belliydi. Oğlunu bekliyordu zavallı."

"Theo'nun kayboluşunu kabullenemedi mi dersiniz?"

"Tabii ya. Kolay mı? Bebeği kim bilir nerelerdeydi? Bana kaç kez teşekkür etti. Oğlunu canla başla aradığımız için minnettardı. Hatta karakola hatırı sayılır bir bağış yaptı. Ne asil kadındı. İçi yanıyordu ama belli etmemeye çalışıyordu." Clive hatıralara dalarak kaşlarını çattı. Tekrar konuştuğunda sesine bir hüzün çökmüştü. "Uzun yıllar oğlunu bulabileceğime inandım. Mutlaka bir ipucu çıkar diye düşündüm. Çocuklar birdenbire ortadan kaybolmaz ki. O dosya açık kaldıkça benim içim içimi yedi." Sadie'ye baktı. "Senin içinde ukde kalan bir dava var mı?"

"Bir iki tane," dedi Sadie, Caitlyn Bailey'yi o koridorda tek başına hatırlayarak. Minicik elini hâlâ avucunda hissedebiliyordu. Ona güvenle dokunuşunu. Masal kitabını gösterirken, Sadie dağınık saçlarına dokunduğunda başını hemen omzuna yaslayışını.

"Benimki bu," dedi Clive. "İşin kötüsü o kadar az ipucuyla ne tarafa saldıracağımı da bilmiyordum."

"Yine de bazı tahminleriniz olmuştur?"

"Birkaç şüpheli durum vardı tabii. Bir iki personel değişikliği, çocuğun kaçırılması sırasında kullanılabileceğini düşündüğümüz kayıp bir uyku ilacı şişesi ve Daffyd Llewellyn adında bir aile dostunun sıra dışı ölümü..."

"Şu yazar..."

"Evet, ta kendisi. Zamanında pek meşhurdu."

Sadie, Llewellyn'i yeterince araştırmadan kütüphaneden çıktığı için kendine kızdı. *Eleanor'un Sihirli Kapısı*'nın kazandığı başarıyı ve yazarın ölümünden sonra, 1934 yılında bir ödül aldığını hatırlıyordu. Ama Theo'nun kayboluşuyla adamın ölümü arasında ne kadar az bir süre olduğu gözünden kaçmıştı. "Ne oldu ona?" diye sordu.

"Birkaç gündür dereyi arıyorduk. Kayıkhanenin biraz ilerisindeydik ki bir ceset bulunduğu haberi geldi. Ama çocuk değildi. Yaşlı bir adamdı. Sonradan intihar ettiği ortaya çıktı. Çocuğun ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu ve vicdan azabından canına kıydığını sandık ama yanılmışız."

"Emin misiniz?"

"Evet. Epey bir araştırdık. Ama çocuğu kaçırması için hiçbir sebep yoktu. Konuştuğumuz herkes onun Theo'ya bayıldığını söyledi. Adam, Eleanor'un da en yakın dostuydu. Hatta çocukken onun hakkında bir kitap bile yazmış. Bunu biliyor muydun?"

Sadie *evet* dercesine başını salladı.

"Eleanor'a haberi verdiğimizde yıkıldı." Başını iki yana salladı. "Zaten oğluna üzülüyordu. Üzerine bir de bu gelince hepten perişan oldu."

Sadie kaşlarını çattı. Bir çocuk kayboluyor ve ailenin en yakın dostu birkaç gün sonra intihar ediyordu. "Zamanlama biraz manidar değil mi?"

"Haklısın. Ama doktorla konuştuk. Llewellyn'in haftalardır iyi olmadığını söyledi. Cebinde bir şişe uyku ilacı bulduk."

"Onunla mı intihar etmiş?"

"Evet. Adli tabip aşırı dozu onayladı. Llewellyn hapları şampanyaya karıştırıp içmiş. Derenin kıyısına uzanmış ve bir daha hiç kalkmamış. Zamanlama tuhaf tabii ama çocukla ilgili hiçbir bağlantıya ulaşamadık. Bence yalnızca acı bir tesadüftü."

Sadie zoraki gülümsedi. O, tesadüflere inanmazdı. Tecrübeleri de bunu kanıtlıyordu. Theo Edevane'in kayboluşuyla Daffyd Llewellyn'in ölümünün mutlaka bir bağlantısı vardı ve Clive'ın aksine, Sadie bu konunun üzerine gidecekti. *Yazarın intiharını araştır*, diye not etti aklının bir köşesine.

Sonra birden aklına başka bir seçenek geldi. Kaşlarını çatarak defterine *kaza* yazdı ve daire içine aldı. Belki de en tüyler ürpertici olasılıktı bu ama tamamen göz ardı edilemezdi. Belki çocuk evden hiç çıkmamıştı. En azından sağ olarak. Sadie çocukların yaralandığı ya da öldüğü bazı davalar görmüştü (kazara ya da kasıtlı). Sonra suçlu, dikkatleri olay mahallinden uzaklaştırmak için bunu bir kaçma ya da kaçırılma olayı gibi gösterebilirdi.

Sadie bir tik tak sesiyle daldığı düşüncelerden uyandı. Clive'ın arkasındaki büyük, dijital saati ilk kez fark ediyordu. Maçlarda kullanılan panolara benzeyen şu plastik kartlı modellerdendi. *10* sayısı devrilip yerinde bir *11* belirdi. Clive, kızının geleceğini söylemişti. Fazla vakitleri kalmamıştı.

"Ya çocuğun ablaları?" diye sordu telaşla. "Onlarla konuştunuz mu?"

"Hem de birkaç defa."

"İşe yarayacak bir şey söylediler mi?"

"Hayır. Hepsi oğlana bayılıyordu. Şüpheli bir durumla karşılaşmamışlardı ve yardımı dokunabilecek bir şey hatırlarlarsa hemen bize başvuracaklardı. Akşam için hepsinin de tanıkları vardı."

"Neden duraksadınız?"

"Ah, öyle mi yaptım?" Clive gözlüğünün ardından mavi gözlerini kırpıştırdı. Parmaklarını beyaz saçlarının arasına daldırıp omzunu silkti. "Aslına bakarsan... Ben en küçüklerinin bizden bir şeyler sakladığından şüpheleniyorum. Somut bir nedenim yok. Sadece hâli tavrı biraz tuhaftı. Onu sorguya çekerken kızarıp bozardı. Ellini kolunu nereye koyacağını bilemedi, gözlerini kaçırdı. Ama ısrarla kardeşine ne olduğunu bilmediğini söylüyordu. Sonraki haftalarda da onun olaya karıştığına dair hiçbir ipucuna rastlamadık."

Sadie bir istisna yapıp kızın nasıl bir sebebi olabileceğini düşündü. En barizi kıskançlıktı. Kardeşinin doğumuna kadar on iki yıl boyunca ailenin en küçüğü olmuştu. Ama sonra bir erkek çocuğu onun yerini almıştı. Hazır evde bir parti varken fırsattan istifade kardeşini...

Ya da bir dakika... Clementine Edevane'in katil ruhlu küçük bir kız olmasından daha akla yatkın bir seçenek daha vardı. Sadie, Pickering'in kitabından Clementine'in sabahları kardeşini gezmeye çıkarmak gibi bir alışkanlığı olduğunu hatırlıyordu. Ama o sabah çocuk odasının kapısını kapalı görmüş ve Theo'ya bakmamıştı. En azından, bunu iddia ediyordu. Ama ya korkunç bir kaza olduysa ve kız korkudan bunu söylememişse?

"Bahçede bir temizlik ekibi varmış," dedi Clive onun neler düşündüğünü tahmin edercesine. "Son konuğun evden ayrılmasından güneş doğana kadar çalışmışlar. Hiçbiri bir şey görmemiş."

Ama ya Sadie'nin şüphelendiği gibi, evden kimseye görünmeden çıkmanın bir yolu varsa? Defterine *Clementine* yazıp daire içine aldı.

"Nasıl bir kızdı?" diye sordu.

"Tam bir oğlan çocuğu gibiydi. Ama bütün Edevane'ler biraz tuhaftı. Çekici mi desem, karizmatik mi? Bayağı bir büyülerine kapılmıştım. Biliyorsun, daha on yedi yaşındaydım. Hayatımda onlar gibisini hiç görmemiştim. Romantik hayallerim de vardı tabii. O kocaman ev, bahçe, konuşma tarzları ve kibarlıkları beni çok etkilemişti. Ah, fotoğraflarını görmek ister misin?"

"Sizde fotoğrafları mı var?" dedi Sadie heyecanla.

Clive teklifini açıkça, hatta hevesle yapmıştı ama şimdi tereddüt ediyordu. "Şey... aslında bu biraz tuhaf. Yani sen hâlâ görevdesin..."

"Ya, ne demezsiniz," dedi Sadie. Kendini tutamamıştı.

"Nasıl yani?"

Sadie derin bir iç çekti. "Elimde bir dava vardı," diye başladı. Sonra belki mutfağın dinginliğinden ve Londra'dan uzakta olmasının rahatlığından ya da Clive'la mesleki bağlantısından ötürü ona Bailey davasını anlattı. Bertie'den bile inatla sakladığı sırrını daha yeni tanıdığı bu adamla paylaştı. Ona olayı bir türlü unutmadığını, gerçeğin altında hep bir gizem aradığını ve Cornwall'a zorunlu izne ayrıldığı için geldiğini söyledi.

Clive onu lafını kesmeden dinledi. Sadie hikâyesini bitirdiğinde kaşlarını çatmadı. Hemen vaaz vermeye başlamadı ya da ondan gitmesini istemedi. "Gazetelerde okumuştum," demekle yetindi. "Berbat bir olaydı."

"Gazeteciyle konuşmam hataydı."

"Kendini suçlama," dedi Clive. "Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmışsın."

"Hayır. Ben hiçbir şey düşünmedim. Sorun da bu ya zaten." Sesi öfkeliydi. "Tamamen hissi hareket ettim."

"Olsun. Bazen hisler doğru çıkar. Farkında olmadan birtakım gözlemler yaparız ve hislerimiz onlardan doğar."

Clive onu avutmak için böyle söylüyordu ve Sadie iyilikten söylenen yalanlara hiç katlanamazdı. Clive'ın emekliliğinden bu yana bir sürü şey değişmişti şüphesiz. Ama Sadie gammazcılığın onun zamanında bile hoş görülmediğinden emindi. Bir polis bir dava hakkında üslerinden habersiz basınla konuşamazdı, işte o kadar.

Hafifçe gülümsedi. "Bir fotoğraftan söz ediyordunuz?"

Clive mesajı alıp Bailey davasını daha fazla kurcalamadı. Bir an düşündü ve kafasını salladı. "Hemen geliyorum."

Kalkıp mutfaktan çıktı. Sadie onun koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Az sonra arka odaların birinden Clive'ın sesi geldi. Usulca küfrediyordu. Kedi yeşil gözlerini kısmış, kuyruğunu öfkeyle savurarak Sadie'yi izliyordu.

"Daha ne istiyorsun?" diye homurdandı Sadie. "Suçumu itiraf ettim ya?"

Masa örtüsünün etiketiyle oynayarak Nancy Bailey'yi düşünmemeye çalıştı. *Senin ihtiyarı aramayı aklından bile geçirme.* Avucundaki o küçük ellerin verdiği hissi unutmak için saate göz atıp Clive'ın Londra'daki merkezi araması ihtimalini değerlendirdi.

İki dakika daha geçti. Clive nihayet mutfağa döndüğünde Sadie onun biraz öncekinden daha telaşlı göründüğünü düşündü. Ama boşuna kuruntu yapıyordu şüphesiz. Clive'ın onu Ashford'a ispiyonlaması için ancak bir sadist olması gerekirdi. Sonra yaşlı polisin koltuğunun altındaki dosyayı fark etti. "Daha önce söyleyemezdim," dedi Clive. "Nasıl biri olduğunu bilmiyordum." Oturup dosyayı Sadie'ye uzattı. "Emekli olurken kimsenin fark etmeyeceğini düşündüm. Ya da fark etseler bile umursamayacaklarını ve..."

Sadie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dosyayı mı aldın?"

Clive başını salladı.

"Nasıl yani? Edevane dosyası sende mi?" Sadie şaşkınlıktan sizli bizli konuşmayı bile unutmuştu.

"Sadece ödünç almıştım. Dava kapandığında yerine koyacaktım."

"Vay canına!" Sadie'nin yüzü hayranlıkla parladı. Merak ettiği her şey elinin altındaydı işte. Soruşturmanın bütün detayları. Konuşmalar, isimler, numaralar ve daha bir sürü bilgi. "Sen neymişsin, Clive! Bu yaptığın şeytanın bile aklına gelmez!"

Clive meydan okurcasına çenesini havaya dikti. "Arşivde kime ne faydası dokunacaktı? Bu tarihte emniyetteki polislerin yarısının daha anneleri babaları bile doğmamıştı." Alt dudağı hafifçe titredi. "Ama benim için hâlâ kapanmamış bir davaydı."

Dosyanın en üstünde duran büyük siyah-beyaz fotoğrafı Sadie'nin eline tutuşturdu. 1930'ların modasına uygun giyinmiş, hoş insanlardan oluşan bir aile fotoğrafıydı. Bir piknikte çekilmişti. Kareli bir örtünün üzerine oturmuşlardı. Ortalarında tabaklar ve bardaklar vardı.

Sadie arkalarındaki taş duvardan buranın bahçenin alt kısmında, dere kıyısına yakın bir yer olduğunu tahmin etti. Eleanor'la kocası, Anthony grubun ortasındaydı. Sadie'nin gördüğü gazete fotoğrafının aksine burada mutluydular. Ve daha genç. Constance deShiel, kızının solunda, hasır bir koltukta oturuyordu. Üç genç kız diğer tarafta toplanmıştı. Bacaklarını öne uzatıp üst üste atarak gülümsemişlerdi. Babalarının yanındaki Deborah'nın geleneksel bir güzelliği vardı. Başına bir eşarp bağlamıştı. Sadie onun yanındaki Alice'i kitabının arka kapağındaki fotoğrafından tanıyordu. Gençliğinde de bakışları şimdiki kadar keskin ve etkileyiciydi. En uçtaki sırık gibi kız da, Clementine olmalıydı. Diğerlerinden daha uzun boylu olmasına karşın, yaşının gençliği hemen anlaşılıyordu. Yandan ayırdığı açık kumral, dalgalı saçları omuzlarına ancak geliyordu. Ama yüzü pek seçilmiyordu. Fotoğrafçıya poz vermek yerine, annesinin ayak ucunda oturan küçük çocuğa gülümsemişti. Bebek Theo da elindeki pelüş oyuncağı ona uzatıyordu.

Sadie bunu kendinden hiç beklemezdi ama fotoğraftan etkilenmişti. Sık çimenler, uzun yıllar önceki bir yaz gününün

gölgeleri ve arka plandaki bembeyaz papatyalar ruhunun derinliklerinde bir yere dokunmuştu. Bir ailenin korkunç bir felaketle sarsılmadan önceki son mutlu anlarından biriydi bu. Clive, Edevane'lerin kimselere benzemediğini söylemişti. Ama Sadie'yi asıl hayrete düşüren bu sahnenin ve içindeki insanların sıradanlığıydı. Anthony'nin arkasına fırlattığı ceket, Deborah'nın elindeki yarım kek dilimi ve gözlerini ona diken bakımlı Golden Retriever köpek.

Sadie kaşlarını çatıp resme daha yakından baktı. "Şu kim?" Fotoğrafta başka bir kadın daha vardı. Taş duvarın dibinde durduğu için önce Sadie'nin gözünden kaçmıştı.

Clive başını uzattı. "Oğlanın dadısı. Rose Waters."

"Dadı," dedi Sadie düşünceli bir tavırla. Dadılar hakkındaki bilgisi *Mary Poppins*'le sınırlıydı. "Onlar geceleri bebeklerin yanında uyumaz mı?"

"Evet," dedi Clive. "Ama Rose Waters partiden birkaç hafta önce Göl Evi'nden ayrılmıştı. Onu bulmamız zaman aldı. Nihayet Yorkshire'daki kardeşi vasıtasıyla kadına ulaştık. Tam da zamanında çünkü Londra'da bir otelde yola çıkmayı bekliyordu." Başını kaşıdı. "Yanlış hatırlamıyorsam, Kanada'ya gidiyordu. Onunla konuştuk ama pek bir işe yaramadı."

"Parti sırasında Loeanneth'te bir dadı yoktu, öyle mi?"

"Vardı. Rose Waters'ın yerine Hilda Bruen'i getirmişlerdi. Tam bir cadalozdu. Hani şu çocuklara balık yağı içirip onları ağlatan ve kılı bile kıpırdamayan eski usul dadılardandı. Şimdiki hâlimden gençti tabii ama o zaman bana yüz yaşında gibi gelmişti. Sonradan öğrendik ki, Eleanor Edevane'i de o büyütmüş. Rose Waters gittikten sonra emektar dadıyı yeniden göreve çağırmışlar."

"Theo kaybolduğu gece orada mıymış?"

"Evet, aynı odadaymışlar."

Bu büyük bir haberdi. "Bir ses duymuştur mutlaka? Ya da bir şeyler görmüştür?"

Clive başını iki yana salladı. "Bebek gibi uyuyormuş. Sonunda partinin gürültüsünü duymamak için biraz viski içtiğini itiraf etmek zorunda kaldı. Bana kalırsa, bunu alışkanlık edinmişti."

"Hay aksi şeytan!"

"Hiç sorma."

"Pickering'in kitabında ondan hiç söz edilmiyor."

"Bunda şaşılacak bir şey yok. Pickering araştırmacı bir yazar değildi. O kitabı sağdan soldan topladığı yarım yamalak bilgilerle yazdı."

"İyi de, çocukla aynı odada uyuyan biri olması gazetelerin gözünden nasıl kaçtı?"

"Aile bu konuda çok hassastı. Eleanor Edevane amirimle konuşmaya bile geldi. Hilda Bruen hakkında basına bilgi sızdırılmamasını rica etti. Kadın uzun süredir ailenin yanında çalışıyordu. Şerefine leke sürülmesini kesinlikle istemiyorlardı. Müfettiş kadının bu şekilde korunmasından hiç hoşlanmadı ama dediğim gibi" -omzunu silkti- "o zamanlar işler değişikti. Edevane'ler gibi seçkin bir aile için bazı ayrıcalıklar yapılabiliyordu."

Sadie bu ayrıcalıklar dâhilinde başka hangi delillerin karartıldığını merak ediyordu doğrusu. Derin bir iç çekip arkasına yaslandı. Kalemini bir kez döndürdükten sonra not defterinin üzerine fırlattı. "Nereyi kazsak taşa çarpıyoruz."

Clive özür dilercesine gülümsedikten sonra dosyayı işaret etti. "Biliyor musun? Konuştuğumuz onca insan arasında sadece bir kişi işimize yarayabilecek bir şey gördüğünü söyledi."

Sadie soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Konuklardan biri parti gecesi çocuk odasının penceresinde bir kadın silüeti görmüş. Söylediğine bakılırsa gece yarısını biraz geçeymiş. Havai fişekler patlarken. Az kalsın bunu bizden saklayacakmış çünkü kocasından başka bir erkekle birlikteymiş."

Sadie'nin kaşları biraz daha kalktı.

"Ama çocuğun onun yüzünden bulunamaması ihtimali içini kemirmiş."

"Sözüne güvenilecek biri miydi?"

"Çocuk odasında bir karaltı gördüğüne yemin ediyordu ama ertesi gün bile nefesi hâlâ alkol kokuyordu."

"Gördüğü kadın Bruen denen şu dadı olamaz mı?"

Clive başını salladı. "Orası şüpheli çünkü kadın gördüğünün zayıf biri olduğundan emindi ama Hilda Bruen tıknaz bir tipti."

Sadie piknik fotoğrafını eline aldı. Edevane ailesinde bir sürü kadın vardı ve hepsi inceydi. Sadie birden bebek Theo dışında resimde bir tek erkek olduğunu fark etti. Anthony Edevane yakışıklı bir adamdı. Bu resimde kırklı yaşlarının başında olmasına ve asla yaşlı göstermemesine rağmen olgun bir havası vardı. İnsanda hemen zeki ve babacan biri izlenimi uyandırıyordu.

Sadie'nin gözleri taş duvarın dibindeki kadına kaydı. Ayak bileklerinden biri dışında vücudunun tamamı gölgede kalmıştı. "Rose Waters işten neden ayrılmış?" diye sordu.

"Gönderilmiş."

Sadie hızla başını kaldırdı. "Nasıl yani? Atılmış mı? Neden?"

"Eleanor Edevane bazı konularda fikir ayrılığına düştüklerini söyledi."

"Ne gibi?"

"Özgürlüklerle ilgili bir anlaşmazlık yaşamışlar. Başka bir detay vermedi."

Sadie bunu dikkatle düşündü. İnsanlar nahoş bir gerçeği saklamak için bu tip bahaneler uydururdu. Gözleri Eleanor'a kaydı. Edevane'ler ilk bakışta insana mutlu ve kaygısız bir aile gibi geliyordu. Ama Sadie şimdi Clive'ın etkisinde kaldığını fark ediyordu. Ailenin çekiciliği ve zenginliği onun da gözünü boyamıştı. Şimdi yakından baktığında, Eleanor'un güzel yüzündeki mutluluğun birazcık zorlama olduğunu görebiliyordu. Sadie sıkıntıyla iç çekti. "Ya Rose Waters?" diye sordu. "O da mı aynı ifadeyi verdi?"

"Aşağı yukarı, evet. Çok üzgündü. Ona haksızlık yapıldığını söylüyordu. Özellikle de, Edevane'ler onun birlikte çalıştığı ilk aile olduğu için oradan kovulmayı kendine yedirememişti. On yıllık emeğinin boşa gittiğini düşünüyordu. On sekiz yaşından beri onların yanındaymış. Ama yapabileceği fazla bir şey yoktu. Şimdiki gibi dava filan açamazdı. Neyse ki iyi bir referans mektubu koparabilmişti."

Sadie yine kaşlarını çattı. Rose Waters'ın o ara işten çıkarılması ve aileyle yıllardır süregelen tanışıklıkları düşünüldüğünde o da bir şüpheliydi.

Bunu dile getirdiğinde, "Herkes öyleydi," dedi Clive. "Herkes ve hiç kimse. Sorun da buydu ya. Listeyi bir türlü kısaltamıyorduk. Rose Waters neler olduğunu duyduğunda çılgına döndü. Çocuk için müthiş endişelendi. Diğer hizmetlilerin dediğine bakılırsa, birbirlerine çok bağlıydılar. Kadın, çocuğu kendi evladı gibi seviyordu."

Sadie'nin kalp atışları hızlandı.

Clive bunu fark etmişti. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," dedi. "Ama savaştan sonra koca bir nesil Fransa'da çamurlara gömüldü. Onlarla birlikte milyonlarca genç kadının da evlilik hayalleri suya düştü. Edevane'lerinki gibi ailelerde dadılık yapanlar

çocuk özlemlerini bir nebze olsun giderebiliyordu. Diğerleri o şansı da bulamadı."

"O kadar sevdiği bir çocuktan ayrılmak zor olmuştur."

Clive, Sadie'nin düşünce tarzını çözmüştü. "Elbette. Ama birinin çocuğunu sevmekle onu kaçırmak bambaşka şeyler. Rose Waters'ın böyle bir suç işlediğine dair hiçbir delil yoktu."

"Çocuk odasında bir kadın gören görgü tanığı dışında."

Clive kararsızca başını salladı. Demin hiçbir ihtimali gözardı etmemek gerektiğini söylerken şimdi bunu unutmuş gibiydi. "Rose Waters'ın o gün Göl Evi'ne geldiğini gören yok. Ayrıca Londra'da kaldığı oteldeki resepsiyonist 24 Haziran sabahı ona odasında kahvaltı götürdüğünü söyledi."

Mazeretler uçarı şeylerdi. Kimin kim için bir tane uyduracağı hiç belli olmazdı. Rose Waters'ın o gün Loeanneth'te görülmemesine gelecek olursak da, Sadie'nin gizli tünel varsayımı doğru çıktığı takdirde bunun bir önemi kalmıyordu.

Sadie ilk kez bir yerlere vardığını hissediyordu. Davaların kaderlerini değiştiren bu aydınlanma anlarından hiçbir zaman vazgeçemeyeceğini düşündü. Dadı, çocuğu kendi evladı gibi görüyordu. Birdenbire kovulmuştu ve bunu haksızlık olarak görüyordu. Ayrıca çocuk odasında bir kadın silüeti gördüğünü söyleyen bir tanık vardı. Dahası, Rose Waters yıllarca Loeanneth'te yaşamıştı. Bu süre zarfında tüneli öğrenmesi kuvvetle muhtemeldi. Belki de kızlardan biri söylemişti. Clementine olabilirdi pekâlâ. Clive onun bir sır sakladığından şüphelenmişti.

Theo'yu kaçırmak abartılı bir intikam biçimiydi ama bütün suçlar aşırı davranışlardan doğmaz mıydı zaten? Sadie parmaklarını masanın kenarına vurdu. Rose Waters'ın kovulması önemliydi. Bunu hissedebiliyordu.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi Clive. "Rose Waters'ın o gün çocuğun başında olmaması büyük şanssızlık. Konuştuğum herkes onun Theo konusunda ne kadar ihtiyatlı olduğunu söyledi. Eleanor Edevane bile Rose dadı işinin başında olsaydı başımıza bunlar gelmezdi dedi. O kadar pişmandı ki."

"Onu kovduğu için mi?"

Clive kafasını salladı. "Evet. Aileler genellikle kendilerini suçlamanın bir yolunu bulmaz mı?" Fotoğrafı alıp parmaklarının ucuyla üzerindeki tozları süpürdü. "Biliyor musun? İkinci Dünya Savaşı sırasında Loeanneth'e gelmekten vazgeçti. Ben savaş yüzünden sandım. Ne de olsa bütün ülke birbirine girmişti. Ama savaş bittikten sonra da Eleanor Edevane bir daha hiç gelmedi. Bazen onu düşünürüm. Acaba bir bombayla öldü mü diye. Bunu söylemek korkunç belki ama savaş böyledir. Herkesin ölmesine alışırsın. Evin yapayalnız çürümeye terk edilmesi acı tabii ama Eleanor'un buradan uzak durmak istemesini de anlıyorum. Savaş altı koca yıl sürdü. Onca ölüm, onca yıkım. Bittiğinde dünya artık başka bir yerdi. Çocuk on bir yıldan fazladır kayıptı. Eleanor, Göl Evi'ne her ne maksatla geliyordu bilmiyorum ama bence artık vazgeçmişti."

Sadie, Clive'ın haklı olup olmadığını merak etti. Yaslarını inatla tutanlar bile bir gün pes eder miydi? Yıllarca süren bir savaş ve toplu katliamlar onlara kıyasla ufacık ve şahsi bir kederin anısını siler miydi? Belki insanlar çocuklarının hayaletiyle yaşamaya alışabilirdi. Her şey mümkündü. Önünde Maggie Bailey örneği vardı. Kızını bırakıp gitmişti işte. ("Hayır, imkânsız. O asla böyle bir şey yapmaz," demişti Nancy Bailey. Sadie bu sesi unutmaya çalıştı.)

Clive'ın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Hepsi bu kadar," dedi. "Dosya elinde. Saatlerce çalış didin, sıfıra sıfır

elde var sıfır. Soruşturmanın ilk günü de bu kadarını biliyorduk zaten."

Sadie bu vakte kadar dile getirmediği teorisinin yükünü omuzlarında hissetti. Clive ona güvenip dosyayı göstermişti. Şimdi sıra ondaydı.

"Bende yeni bir ipucu olabilir," dedi.

Clive, Sadie bunu yabancı bir dilde söylemiş gibi başını yana eğip ona boş gözlerle baktı.

"Bir teorim var," diye açıkladı Sadie.

"Anladım." Clive'ın bakışlarında hem istekli, hem de kendi açgözlülüğüne kızarcasına öfkeli bir ifade belirmişti. "Anlat," dedi çatlak bir sesle.

Sadie, Alastair'in onun için getirttiği haritayla başlayıp kat planında ismi geçmeyen küçük boşlukla devam etti ve en sonunda da odacığın bir tünele çıktığıyla ilgili varsayımından söz etti.

Sadie anlatmayı bitirdiğinde, Clive sabırsızca kafasını salladı. "Ben arazide en az bir tane tünel olduğunu biliyordum. Olaydan sonra oraya da baktık. Hatta bahçeye açılan ve yıllardır kullanılmayan bir kapak vardı. Ama evin o kısmındaki bir tünelden haberim yok. Bahsettiğin harita çok mu eski?"

"Evet. Uzun süre küflü bir kilerde kalmış. Yakın zamandaki tadilat çalışmaları sırasında ortaya çıkmış. Diğer belgelerle birlikte bölge arşivine gönderilmiş. Bana da oradan geldi."

Clive gözlüğünün altından burnunun kemiğini ovuşturdu. Sonra gözlerini kapayıp "Acaba?" diye mırıldandı. "Ama öyleyse neden kimse söz etmedi? Yoksa bilmiyorlar mıydı?"

"Biz de bilmiyoruz," diye hatırlattı Sadie. "Yani emin değiliz. Evin içine girip bakmam gerek. Alice Edevane'e bir mektup yazdım..."

"Hah!" dedi Clive sertçe. "Ondan yardım bekliyorsan havanı alırsın."

"Fark ettim. Neden? İnsan kardeşinin başına ne geldiğini merak etmez mi?"

"Bilmem ki. İster keçi inadı de, ister delilik ama Alice Edevane'in ağzından tek kelime alamazsın. Cinayet romanları yazdığını duymuşsundur herhâlde? Çok ünlü."

Sadie dalgın bir tavırla başını salladı. Ona ulaşamamasının sebebi şöhreti miydi acaba? Onun gibi bir yazar yüzlerce hayran mektubu alıyordu şüphesiz. Sadie arada para ya da iş isteyenlerin de çıktığından emindi.

"Brent diye bir dedektifi var," dedi Clive. "Birkaç kitabım okudum. Fena değiller. Ama onu okurken aklımı konuya veremediğimi fark ettim. Davayla ilgili bir ipucuna rastlarım diye hep satır aralarını okuyordum. Sonunda vazgeçtim. Geçenlerde televizyona çıktı. Hiç değişmemiş."

"Yetmiş yıl sonra mı?"

"Aynen öyle. Alice Edevane'le tanıştığımda on altı yaşındaydı. Benden yalnızca bir yaş küçüktü ama o kadar farklıydık ki. Renkli biriydi ama aynı zamanda mesafeliydi. İnsanı etkileyen gizemli bir yanı vardı. Onu sorguya çektiğimizde hiç paniklemedi. O yaşta bir kızdan beklenmeyecek bir soğukkanlılık sergiledi."

"O kadar soğukkanlı olması normal mi?"

Clive başını iki yana salladı. "Rol mü yapıyor acaba diye düşündüğümü hatırlıyorum. Kardeşi kaybolan bir genç kız bu denli sakin kalsın, inanılır gibi değildi. Ama sonra onun başka bir yüzünü daha gördüm. Bu meslekteki en büyük avantajım neydi biliyor musun? Öyle kolay kolay göze batan bir tip olmamam. Çoğu zaman bir fare gibi kimseye hissettirmeden ortalık-

ta dolanabiliyordum. Bir gün amirim ona bir kalem bulmamı istedi. Onunkinin mürekkebi bitmişti. Odaya geri dönerken Alice Edevane'i kütüphanenin kapısında gördüm. Soruşturmayı oradan yürütüyorduk. Bir ara elini kapıya uzattı ama sonra fikrini değiştirip gitti."

"Sence size bir şey söylemeye mi gelmişti?"

"Ya öyle ya da içeride konuşulanları duymak isteyip istemediğinden emin olamadı."

"Bunu ona sordun mu?"

"Evet. Buz gibi mavi gözlerini suratıma dikip *benimle uğraşacağınıza kardeşimi bulun*, diye çıkıştı. Sesi otoriterdi ama yüzü bembeyaz kesilmişti." Sadie'ye doğru eğildi. "Tecrübelerime dayanarak şunu belirtmeliyim ki, bir suç hakkında bilmeleri gerekenden daha fazlasını bilenler iki şekilde davranır. Ya görünmez olurlar, ya da ateşe doğru çekilen bir pervane gibi soruşturmadan uzak duramazlar."

Sadie bunu düşündü. "O eve girmem gerek."

"Kesinlikle," dedi Clive muzipçe gülümseyerek. "Ama bu işte birlikteyiz. Beni dışlamayı aklının ucundan bile geçirme."

"Öğleden sonra ona bir mektup daha yazacağım."

"Tabii ama..." Clive bir şey daha diyecekken sustu.

"Ama ne?" diye sordu Sadie.

Clive örgü yeleğini çekiştirip gözlerini kaçırdı. "Ev sahibinden izin almak kibar bir davranış tabii..."

"Evet."

"... Fakat başka bir seçenek daha var. Alice Edevane, Loeanneth'le ilgilenmesi için köyden birini tuttu. Serseri takımı evi boş sanıp mesken tutmasın ya da yabani hayvanlar içeri girmesin diye."

"İşini yaptığı söylenemez."

"Olabilir ama adamın anahtarı var."

"Ah."

"İstersen seni onunla tanıştırabilirim."

Sadie derin ve düşünceli bir iç çekti. Tamam, bu fikirden hoşlanmıştı ama birkaç gün sonra Londra'ya dönecekti. Donald'la arasını düzeltmek istiyorsa yanlış bir adım atamazdı... "Bir kere daha deneyeyim," dedi sonunda. "Bakalım Alice Edevane'den izin alabilecek miyim?"

"Ya alamazsan?"

"O zaman, seni nerede bulacağımı biliyorum."

16

Sadie eve döndüğünde Bertie yoktu. Masada bir not buldu. Büyükbabası festival işleriyle ilgili dışarıda olacağını yazmıştı. Kâğıdın yanında bir hediye vardı. Çerçeveli bir kumaş parçasına turuncu iplikle şu satırlar işlenmişti: *Bırak, geçmiş hoş bir anı olarak kalsın ve gelecek umutla dolsun. Ama gerçek mutluluk için yalnızca bu anı yaşa.* Çerçevenin yanındaki kartta bunun bir Kelt sözü olduğu yazıyordu ve altındaki imza "Sevgilerle, Louise" şeklindeydi. Sadie iki tost ekmeğinin arasına bir parça peynir koyarken suratını buruşturdu. Louise kendince sevimli davranmaya çalışıyordu ama Sadie, Ruth'un böyle bir hediyeyle ilgili yapacağı yorumu tahmin edebiliyordu. Büyükannesi sığ sözlerden hayatı boyunca nefret etmişti. Sadie'nin bildiği kadarıyla, Bertie de hiç hoşlanmazdı.

Sandviçini alıp odasına çıktı ve pencerenin içindeki rahat mindere oturdu. Defterini dizlerine koyup dışarı baktı. Clive, Edevane dosyasını ona vermemek için ayak diremiş ama istediği kadar not alabileceğini söylemişti. Sadie doğal olarak bu teklifin üzerine atlamıştı. Kapı çalındığında, Sadie hâlâ mutfak masa-

sındaydı. Kısa boylu ve toplu bir kadının içeri girişiyle başını kaldırmıştı.

"Sadie," demişti Clive panikle. "Bu benim kızım, Bess. Bess, bu da, Sadie. Şey..."

Sadie dosyayı çabucak göz önünden kaldırıp "Briç grubundan arkadaşız," demişti. Bess'le kibarca selamlaşmışlar ve kadın, babasının nihayet kendine uygun bir hobi edinmesine sevindiğini söylemişti. Sonra Sadie bir mazeret belirtip kalkmış ve Clive'la hafta sonu yeni bir *oyun* için sözleşmişlerdi.

Sadie, Clive'la en kısa zamanda yeniden görüşmeyi planlıyordu. Dosyanın içeriğini yalnızca ana maddeleriyle kaydedebilmişti. Daha yüzlerce belge vardı ve zamanı kısıtlı olduğu için soruşturmanın zaman çizelgesini oluşturmaya yoğunlaşmıştı.

Theo Edevane resmi olarak kayıp ilan edildikten sonra polis Cornwall tarihinin en büyük arama kurtarma operasyonunu başlatmıştı. Yüzlerce Cornwall sakininin yanı sıra Anthony Edevane'in I. Dünya Savaşı'ndan silah arkadaşları da arama çalışmalarına katılmıştı. Kıyı şeridi, kırlar ve koru didik didik edilmişti. Polis çocuğu kaçıran kişinin geçebileceği bütün yollarda onlarca evin kapısını çalıp halktan bilgi istemişti.

Üzerinde Theo'nun fotoğrafının bulunduğu kayıp ilanları bütün bölgeye dağıtılmıştı. Yaz Dönümü Partisi'nden günler sonra da, çocuğun annesiyle babası gazeteye çıkmıştı. Bununla birlikte Theo Edevane davası büyük bir kamuoyu yaratmış ve polis tabii ki yalan yanlış ihbarlar almaya başlamıştı. Yine de her ipucu titizlikle değerlendirilmişti. 26 Haziran'da polis Daffyd Llewellyn'in cesedini bulmuştu. Ama Clive'ın da söylediği gibi, bu ölüm başta şüpheleri çekse de, sonra yazarın intiharıyla çocuğun ortadan kaybolması arasında bir bağlantı bulunamamıştı.

Soruşturma temmuzda da devam etmiş ve ayın sekizinde Londra'dan polisler Cornwall'a gelmişti. Sadie onların nasıl heyecanla karşılandığını tahmin edebiliyordu. Eski efsanevi polis müfettişi Keith Tyrell da bir Londra gazetesinin tuttuğu özel dedektif unvanıyla çalışmalara dâhil olmuştu. Ama Tyrell bir hafta sonra Cornwall'dan eli boş ayrılmıştı. Kısa bir süre sonra da Londralı polisler evlerine dönmüştü. Sonbahardan kışa doğru, araştırmalar yavaşlamaya başlamıştı. Soruşturma tam üç aydır hız kesmeden devam ediyordu ve tek bir kanıta bile ulaşamamak çocuğun bulunabileceğine dair ümitleri azaltmıştı.

Yıllar içinde, polis ara sıra bazı ihbarlar almaya devam etmiş ve hepsi araştırılmıştı. Yine hiçbir sonuca ulaşılamamıştı. 1936'da, yerel bir gazeteye Theo'yu kaçırdığını iddia eden bir kişiden bir mektup gelmişti. Ama o da yalan çıkmıştı. 1938'de, Nottingham'lı bir medyum çocuğun cesedinin Cornwall'da bir çiftlikte gömülü olduğu iddiasını ortaya atmıştı. Yine araştırmalar yapılmış ve yine somut bir delile ulaşılamamıştı. Sonra 1939'da, Brighton'da Constance deShiel'ın kaldığı bakımevine polis çağrılmıştı. Onunla ilgilenen yeni hemşire yaşlı kadının ağlayıp yalvarmalarına dayanamayıp emniyeti aramıştı. Constance ısrarla torununu bir aile dostlarının öldürdüğünü söylüyordu. Cornwall'da büyüyen hemşire olaya aşina olduğu için bu iddianın önemli olabileceğini düşünmüştü.

"Çok üzülüyor," demişti ifadesinde. "Sürekli çocuğun kayboluşundan bahsediyor. Onu susturmak için uyku ilacı verdiklerini söylüyor." Olay sırasında bir şişe uyku ilacı kayıp olduğu için polis önce ümitlenmişti Ama Constance deShiel yeni ve somut bir bilgi verememişti. Durmadan kızı, Eleanor ve ölü doğan bebeğiyle ilgili bir şeyler saçmalıyordu. Yaşlı kadınla uzun süredir ilgilenen doktor izinden dönüşte sorguya çekilmiş

ve Constance deShiel'ın ileri derecede demans, halk arasındaki tabiriyle bunama belirtileri gösterdiğini anlatmıştı. Yaşlı kadın son günlerde birkaç konuya takılmıştı ve torununun bir cinayete kurban gittiğiyle ilgili iddiası da bunlardan biriydi. Doktor onun diğer bir sevdiği hikâyenin de asla yapmadığı bir saray ziyareti olduğunu söylüyordu. Sonuç itibarıyla, soruşturmada gelinen son nokta Haziran 1933'tekiyle aynıydı. Sadie defteri minderin ucuna fırlattı. *Sıfıra sıfır elde var sıfır,* demişti Clive. Daha haklı olamazdı.

Sadie o akşam koşmaya çıktı. Ilık ve kuru bir gündü ama havada yağmur kokusu vardı. Korudaki patikalardan birine daldı ve aklını toplamak için ayak seslerine yoğunlaştı. Soruşturma notlarını incelerken âdeta transa geçmişti. Donald ona takıntılı derken haklıydı belki de. Gösterdiği çabadan beyni zonkluyordu.

Loeanneth'e vardığında güneş alçalmıştı. Çayırın parlak yeşili açık mora çalıyordu. Köpekler eve doğru koşmaya alışık olduğu için, Sadie zınk diye durunca şaşırdılar. Ash usulca inledi, Ramsay her zamanki ilgisizliğiyle yakınlardaki otları koklamaya koyuldu. "Kusura bakmayın, çocuklar," dedi Sadie. "Ama geç oldu. Karanlıkta korudan geçemeyiz."

Sadie yerden kalın bir dal alıp çayıra doğru fırlattı. Köpeklere bir teselli ödülü vermek istemişti. İki labrador ok gibi fırladı. Sadie onların dal için itişmesini gülerek izledi. Sonra gözleri ilerideki porsuk ağaçlarına kaydı. Alaca karanlık çöküyordu. Korunun kenarındaki çalılıklarda gizlenen cırcır böcekleri akşam şarkılarına başlamıştı. Dalların arasında mini mini ışıklar yanıp sönüyordu. Yeşil duvarların ötesindeki ev bir geceye daha dalmaya hazırlanıyordu. Sadie güneşin son ışıklarının solduğunu ve göle serin bir lacivertliğin yayıldığını hayal etti.

Çimler ayak bileklerini gıdıklıyordu. Sadie eğilip dalgın bir yüzle bir tutamını çekiştirdi. Bu hareket nedense Edevane kızlarının amatör gazetelerindeki bir makaleyi aklına getirmişti. Çimenlerden nasıl kayık örüleceğiyle ilgili bilgi vermişlerdi. Sadie iki yassı çimeni birbirinin üzerine katlayarak örgüye benzer bir şekil oluşturdu. Bu tip bir elişi yapmayalı o kadar uzun bir zaman olmuştu ki, parmakları paslanmıştı. Sonunda çimenleri yere attı.

Okuduğu A.C. Edevane romanındaki karakterlerden biri çocukluğunda uzun otlardan kayık ördüğü bir yaz anısından bahsediyordu. Bunda bir gariplik yoktu tabii. Yazarlar karakterlerinin hayatını kendi anıları ve tecrübeleriyle donatırdı. Clive, Alice'in romanlarının satır aralarını okuduğunu söylerken bunu kastetmişti. Theo Edevane'in ortadan kayboluşuyla ilgili bir ipucu arıyordu. Ama bir şey bulduğundan söz etmemişti. Aksine bunu çaresizliğini belirtmek için söylemiş gibi davranmıştı. Yine de Sadie merak ediyordu. Alice Edevane'in bir sırrı bunca yıldır saklaması mümkün müydü?

Sadie yerden büyükçe bir dal parçası alıp huzursuzca toprağı kazıdı. Alice belki de bu yüzden mektuplarını cevaplamıyordu. Yoksa suçlu o muydu? Clive haklıydı. Suçlular genellikle iki gruba ayrılırdı. Durmadan polisin ayağının altında gezinip sözde onlara yardıma çalışanlar ya da polisten vebalı gibi kaçanlar. Alice ikinci gruba mı giriyordu? Belki de o gece bir şeye tanık olmuştu ve Clive onu kütüphanenin kapısında gördüğünde polisle konuşmaya geliyordu. Belki Rose Waters'a tüneli o söylemişti. Ya da Yaz Dönümü Partisi'nde dadıyı görmüştü.

Sadie dalı toprağa sertçe sürterek uzun bir çukur açtı. Alice, Rose Waters'a tüneli söyleyebilirdi, evet ama kardeşi kayıpken bunu saklar mıydı? Tabii Rose dadıya bir sessizlik borcu yoksa.

Sadie sabırsızlıkla başını salladı. Fazla zorladığının farkındaydı. En olmadık yerlerden bir ipucu çıkarmaya çalışıyordu. En iyisi koşmaktı. Durmadan teoriler üreten zihnini ancak böyle yavaşlatabilirdi.

Çekiştirme oyununu Ash kazanmıştı. Dalı gururla Sadie'nin ayaklarının dibine bıraktı. Sonra hevesle soluyarak burnunu Sadie'nin eline sürttü.

"Tamam," dedi Sadie. "Ama bu son. Gitmemiz gerek." Sopayı fırlattı ve köpekler keyifle havlayarak peşinden koştu.

İşin doğrusu, Sadie, Clive'ın evinden ayrıldığından beri Rose Waters teorisinden biraz soğumuştu. Aklı başında bir kadın için bir çocuk kaçırmak fazlasıyla abartılı bir tepkiydi. Soruşturma dosyasında Rose Waters'ın akli dengesinin bozuk olduğuna dair tek bir ibare yoktu. Güzel, neşeli ve becerikli bir kadın olarak tanımlanıyordu. Çok da çalışkandı. Edevane'lerin yanma girdikten sonra on yılda yalnızca bir ay izin kullanmıştı. Onda da tatile değil, bir *aile sorununu* halletmeye gitmişti.

Rose Waters kendisine karşı haksızlık edildiğini düşünebilir ve işverenlerine diş bileyebilirdi ama onların çocuğunu kaçıracak kadar ileri gidebilecek birine benzemiyordu. Artı, böyle bir suçu işlemek kolay değildi. Kadının tek başına Göl Evi'ne girip Theo'yu götürmesi mümkün müydü? Sadie, Rose dadının bir ortağı olduğunu varsaydı. Daffyd Llewellyn ya da bilinmeyen biri ona yardım etmişti belki de. İyi de bir insanın şahsi bir meselesi için böyle bir suçu işlemesine göz yummak ve dahası ona ortaklık etmek hiç de akıl kârı gelmiyordu. Sadie saçmaladığının farkındaydı. Rose Waters'ın Theo'yu kaçırmak için bir nedeni yoktu. Kadın para peşindeydi desen Theo için fidye de istenmemişti.

Sadie uzaktan gelen bir gök gürültüsüyle gözlerini ufka dikti. Batan güneş denizin üzerindeki yağmur bulutlarını aydınlatıyordu. Sadie köpeklere seslendi ve ayakkabılarını yeniden bağlamak için eğildi. Theo Edevane'i kimin, neden kaçırdığı bilinmediği gibi, ona ne olduğu sorusunun da cevabı bulunamamıştı. 1933 yazındaki hadiseden kurtulduysa bile mutlaka bir yerlerde birinin dikkatini çekmesi gerekmez miydi? Hele de basını günlerce oyalayan bir çocuğun? Yetmiş yıl boyunca polis ondan tek bir ize rastlamadıysa, Theo Edevane gerçekten iyi saklanmış demekti. Onu alan kişi öyle inandırıcı bir senaryo üretmişti ki, onu sorgulamak kimsenin aklına gelmemişti.

Sadie ayağını yükseltmek için bir taşa dayamıştı. Ayak değiştirirken taştaki bir şey dikkatini çekti. Zaman harfleri aşındırmış ve üzerlerini ince bir yosun tabakası kaplamıştı. Ama Sadie bu ismi baktığı her yerde görmeye o kadar alışmıştı ki, yazıyı kolayca okudu. ALICE. Diğerlerinden tek farkı ismin bu kez yalnız olmamasıydı. Sadie eğilip taşın altına doğru devam eden yazıya bakarken ilk yağmur damlaları da düşmeye başladı. Sonra Sadie gülümsedi. Orada bir isim daha vardı. Taşta ALICE ve BEN, DAİMA yazıyordu.

Sadie köpeklerle birlikte ıslak ve üşümüş olarak kır evine döndüğünde, Bertie hâlâ gelmemişti. Sadie, Ash'le Ramsay'i kuruladıktan sonra önceki günden kalan yahniyi ısıttı (içinde bolca yeşil mercimek ve sevgi olanı). Yemeğini yerken notları masaya yaydı. Köpekler ayaklarının dibinde horlamaya başlamıştı bile. Sadie ikinci kâse yahniyi de mideye indirdikten sonra, Alice Edevane'e bir mektup daha yazdı. Eve girmek için izin istiyordu. Bir ara ikinci kattaki çocuk odasının yanından gizli bir geçit geçiyor mu diye sormayı düşündü ama sonra vazgeçti. Rose

Waters'tan ya da Clementine Edevane'in konuyla ilgili bir bilgisi olabileceğinden de söz etmedi. Yalnızca bir teorisi olduğunu ve Alice'le konuşmayı gerçekten çok istediğini belirtti. Sadie cumartesi postasının toplanma saatini kaçırmıştı. Üşünmeyip bir şemsiye aldı ve mektubu atmaya gitti. Şansı yaver giderse, salı günü Alice'in eline geçerdi. Bu arada beklemekten başka çaresi yoktu.

Hazır köye inmişken ve cep telefonu az da olsa çekerken, marketin tentesinin altına sığınıp mesajlarına baktı. Donald'dan hâlâ haber yoktu. Sadie bu sessizliği kötüye yormak yerine, ortağının haftaya Londra'ya dönmesini kabullendiğine inanmayı yeğledi.

Tam eve dönmek üzere yola koyulacaktı ki, ani bir kararla Clive'ı aradı. 1939'da, Constance deShiel'la bakım evinde yapılan görüşmeyi sormak istiyordu. Aklına takılan bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Clive, Sadie'nin aramasına sevindi ama nedenini öğrenince hayal kırıklığına uğradı. "Ama o mu? Boş versene. Kadıncağız bunamıştı. Durmadan geçmişten söz edip her şeyi birbirine karıştırıyordu. Bu olayın kilit noktası Alice Edevane bence. Onunla konuşmadan bir yere varamazsın."

Sadie tepeye çıkan dar yolda Bertie'nin kulübesinin ışıklarının yandığını gördü. Büyükbabası mutfakta çay yapıyordu. Sadie masaya oturduğunda bulaşıklıktaki temiz fincanlardan birini alıp ona çay koydu. "Nasılsın, tatlım? Yorgun görünüyorsun," dedi.

"Asıl sen nerelerdeydin?"

"Tam on iki tane oyuncak kutusu yaptım. Satışa hazırlar."

"Acıkmadın mı? Yemeği kaçırdın."

"Yok. Dışarıda bir şeyler atıştırdım."

Şüphesiz Louise'leydi. Büyükbabası daha fazla detay vermedi. Sadie de dar kafalı ya da kıskanç görünmemek için üstelemedi. Bertie ona çayını uzatırken hafifçe gülümsemekle yetindi.

Sadie, büyükbabasının Louise'in hediyesini kapının yanına astığını fark etti. Dayanamayıp "Doğum gününü kaçırmadım değil mi?" diye sordu.

Bertie onun bakışlarını takip ettiğinde gülümsedi. "Yok canım. Öylesine bir hediyeydi."

"Ne hoş."

"Louise iyi biri."

"Mesaj da güzel. Biraz sığ ama olsun."

"Sadie..."

"Ruth'un bunu nereye asacağını tahmin edebiliyorum. Banyonun kapısının arkasındaki *Desiderata*"yı hatırlıyor musun?" Güldü ama sesi kendine bile yapmacık geldi.

"Sadie..."

"*Kişi tuvaletteki onca ses ve telaşın ortasında bile sükûnetini koruyabilirse, insanlık için hâlâ bir umut var,* derdi."

Bertie masanın üzerinden uzanıp onun elini tuttu. "Sadie. Sevgili kızım."

Sadie alt dudağını ısırdı. Boğazı düğümlendi.

"Sen benim kızım gibisin. Ne garip değil mi? Annenle hiçbir ortak noktam yok. Daha küçükken bile başkalarının ne düşüneceğini o kadar çok umursardı ki. Ruth'la benim diğer anne babalar gibi giyinmeyeceğimizden, konuşmayacağımızdan ya da onlar gibi düşünmeyeceğimizden endişelenirdi." Cornwall'a geldiğinden beri uzattığı beyaz sakalını sevecen bir gülümsemeyle sıvazladı. "Seninle ben birbirimize daha çok benziyoruz. Seni kı-

* Amerikalı yazar, Max Ehrmann'ın şiiri. Ç.N.

zım gibi görüyorum. Senin de beni baban saydığını biliyorum. Ama ben de insanım, Sadie. Hatalarımla ve sevaplarımla."

"Burası seni değiştirmiş, büyükbaba." Sadie bunu planlayarak söylememişti. Hatta böyle hissettiğinin bile farkında değildi. Kendini şımarık bir çocuğa benzetti.

"Sevindim öyleyse. Çünkü istediğim bu. Hayatıma devam etmeye çalışıyorum."

"Ehliyet bile almışsın."

"Taşrada yaşıyorum da ondan! Burada metro yok ki."

"İyi ama Louise'in o söyledikleri, kararları evrene bırakmak filan. Bunlar hiç senlik değil ki."

"Aslında öyle. Küçükken ben de bu tip şeylere inanırdım. Ama zamanla unuttum gitti."

"Ruth yüzünden değil herhâlde?"

"Ruth öldü, Sadie."

"Ama onu unutmak zorunda değiliz."

"Büyükanneni tanıdığımda on iki yaşındaydım," dedi Bertie Sadie'nin ondan duymaya alışık olmadığı kadar kırılgan bir sesle. "Onsuz bir dakikam bile geçmedi. Buna izin verirsem, kederim beni yutar, Sadie." Çayını bitirdi. "Louise'in hediyesini bu kadar büyütme. Beni memnun edeceğini düşünüp getirmiş. Hepsi bu." Tekrar gülümsedi ama ardında derin bir hüzün vardı. Sadie kendini suçlayıp ondan özür dilemek istedi. Ama Bertie'yle tartışmamışlardı ve Sadie bir nevi eleştirildiğini hissediyordu. Bu da özür dilemesini zorlaştırıyordu. Bertie tekrar konuştuğunda Sadie hâlâ kararsızdı. "En sevdiğim süzgecimi kaybettim," dedi büyükbabası. "Kesin bulamayacağım ama ben yine de bir yukarı bakayım."

Sadie akşamın geri kalanını odasında geçirdi. Yere bağdaş kurdu ve *Kurgusal Maceralar* adlı doktora tezinin ilk üç sayfasını güç

bela okudu. Ama sonra Daffyd Llewellyn hakkındaki bölümün yazarın biyografisinden çok kitabının bir yorumu olduğunu fark etti. Son derece sıkıcı ve dili de bir o kadar ağırdı. Sadie sonunda bunu bir kenara bırakıp Clive'ın evinde aldığı notları ve Edevane kardeşlerin gazetelerini çıkardı. Clive'ın Alice'te evin anahtarı olduğuyla ilgili sözlerini düşünüyordu ki, aklına taştaki yazı geldi. Ben isminin bir yerde daha geçtiğinden emindi ama nerede?

Camlara yağmur vuruyordu. Sadie tavan arasından gelen tatlı pipo kokusunu içine çekerek önünde duran kitaplara ve kendi aldığı notlara baktı. Tüm bu kâğıtsal karmaşanın içinde birbiriyle bağlantılı detaylar olduğundan emindi. Bunu hissedebiliyordu.

Sonunda sıkıntılı bir iç çekti. Kalkıp yatağına uzandı. *İntikam Soğuk Yenen bir Yemektir*'i açıp ilk birkaç sayfayı yalnızca kafa dağıtmak için okudu. Restoran sahibi gerçekten de öldürülmüştü ve adamın eski karısı üzerindeki şüpheler giderek yoğunlaşıyordu. Yirmi yıldır ayrıydılar. Adam kendine bir kariyer ve servet edinirken eski karısı hayatını engelli kızlarının bakımına adamıştı. Mesleki hayallerinden ve hatta en basit özgürlüklerinden bile vazgeçmişti. Ama kızını o kadar seviyordu ki, bundan gocunmamıştı.

Hikâye Sadie'yi giderek daha çok sarıyordu. Kadın için bardağı taşıran son damla eski kocasının iki haftalığına Güney Amerika'ya tatile gideceğini söylemesi olmuştu. Kadın hayatı boyunca Machu Picchu'ya gitmek istemişti. Ama kızı onunla gelemiyordu. Yalnız da kalamıyordu. Ve şimdi yıllardır kızının bakımıyla hiç ilgilenmeyen eski kocası kalkmış, pişkinlikle onun en büyük hayalini çalıyordu. Kadın normalde uysal ve iyi niyetli biriydi. Ama yılların birikimi onu bu noktaya getiriyordu.

Kitap şaşılacak kadar sürükleyiciydi. Sadie ışığını kapatırken keyifle iç çekti. Sonra gözlerini yumdu ve fırtınanın sesini dinledi. Köpekler her zamanki gibi ayak ucunda horluyordu. A.C. Edevane'in enteresan bir ahlak anlayışı vardı. Dedektif Brent adamın doğal gibi görünen ölümünün ardındaki sır perdesini aralasa da, kadını polise ihbar etmiyordu. Bir özel dedektif olarak onun görevi bir para meselesini çözmekti. Kimse ondan restoran sahibinin ölümünü araştırmasını istememişti. Adamın eski karısı yıllarca kızlarının bütün sorumluluğunu üstlenmişti. Kadın tutuklandığı takdirde kız kimsesiz kalacaktı. Dolayısıyla Diggory adaletin onsuz tecelli etmesini uygun buluyordu.

Sadie, Clive'ın Alice Edevane'le ilgili anlattıklarını düşündü. Soruşturma devam ederken genç kızın kütüphanenin kapısına kadar gelip geri dönmesi emekli polisi şüphelendirmişti. Sonrasında da Edevane'in romanlarında bir ipucu aramıştı (boşuna). *İntikam Soğuk Yenen bir Yemektir,* Theo Edevane davasına ışık tutmuyordu belki ama Alice'in adalet kavramı hakkında ipuçları veriyordu. Roman aynı zamanda anne, baba ve çocuk ilişkileriyle ilgili detaylarla doluydu. Alice Edevane bu üçlünün arasındaki bağın bazen bir yüke de dönüşebileceğini çekinmeden vurguluyordu. Sorumluluklarından kaçanlara ise hiç tahammülü yoktu.

Sadie uyumaya çalıştı ama zaten uykucu biri değildi ve şimdi bir de Rose Waters aklına takılmıştı. Aile ve sorumluluk kavramları üzerine bu kadar kafa yorunca Clive'm dadı için söylediklerini hatırlaması kaçınılmazdı. Rose dadı, Theo'yu öz evladı gibi görmüş ve yıllarca neredeyse hiç izin kullanmadan çalışmıştı. Edevane'lerin onu işten kovmasını büyük bir haksızlık olarak görüyordu. Bir de şu görgü tanığının ifadesi vardı. Parti gecesi çocuk odasının penceresinde ince bir kadın silüeti görmüştü.

Sadie oflayıp puflayarak bir sağa bir sola döndü. Edevane'lerin aile pikniği hatırası resmi gözlerinin önünde canlandı. Ortadaki karı koca, dizlerinin dibindeki Theo ve arka planda, gölgelerin arasından fırlayan ince bir bacak. Clive, Edevane'lerin uzun yıllar bir erkek çocuk özlemi çektiğini söylemişti. Constance deShiel 1939'da, kızının ölü doğan bebeğiyle ilgili bir şeyler geveleyip duruyordu. Kadının bunadığı için hayal gördüğünü düşünmüşlerdi ama belki de doğru söylüyordu. Eleanor, Clementine'le Theo arasında bir hamilelik daha geçirmiş olamaz mıydı? Clive'm dosyasındaki sorgulardan birinde, "Bir erkek çocuk istedikleri biliniyordu," diye bir cümle geçiyordu. "Theo doğduğunda sevinçten havalara uçtular."

Sadie karanlıkta gözlerini açtı. Kafasını kurcalayan bir şey vardı.

Işığı yakıp yatağın kenarından eğildi ve yerdeki kâğıtları karıştırdı. Edevane kardeşlerin gazetelerinden birini arıyordu. Orada Rose dadıyla ilgili bir haber okuduğundan emindi.

İşte.

Eski sayfaları kucağına alıp doğruldu. Alice, Clementine Edevane'in Rose dadıya şişman dediği için cezalandırıldığından bahsediyordu. Sadie gazetenin tarihine baktı, aklından çabucak bir hesap yaptı ve yataktan fırladı. Sabırsızca defterini karıştırıp Rose Waters'ın bir aile meselesini ileri sürerek aldığı iznin tarihine baktı. Temmuz 1932. Tarihler tutuyordu.

Sadie pencereden baktı. Ay ışığının yıkadığı tepelere, kara bulutlarla kaplı gece gökyüzüne ve ufukta çakan şimşeğe. Düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. "İnsan kendi çocuğunu neden kaçırır ki?" demişti Clive. Anthony ve Eleanor Edevane hakkında konuşuyordu. Bu bir soru değildi aslında. Bariz bir gerçekten söz ediyordu. Çocuk zaten onlardaydı, neden kaçır-

sınlar demeye getiriyordu. Ama ya çocuk gerçek anne ya da babasının yanında değilse?

Sadie'nin yanakları yanmaya başlamıştı. Zihninde yeni bir senaryo oluşuyordu. Bir anne ya da babanın kendi çocuğunu kaçırabileceği durumlar da vardı şüphesiz.

Sadie bütün detayları birleştirdi. Uzun zamandır beklenen bir erkek çocuk... Başı dertte bir hizmetçi... Bir eve ihtiyacı olan küçük bir oğlan... Ve artık çocuğu olmayan bir kadın...

Böylesi herkese uyan bir çözümdü. Ta ki birine uymayana dek.

17

Londra, 2003

Mesaj Alice'in anlayışına göre bile kısa ve terstİ. Dışarı çıkmıştı, dönecekti. Peter kâğıt parçasını (not kâğıdı bile sayılmazdı) elinde evirip çevirerek bunun ne anlama geldiğini düşündü. Alice son günlerde tuhaf davranıyordu. Her zamankinden de huysuz ve fazlasıyla dalgındı. Peter yeni kitabının iyi gitmediğinden şüpheleniyordu ama Alice'inki her yazarın zaman zaman yaşadığı endişelerden farklıydı. Yaratıcılıkla ilgili sıkıntıları sorunun kaynağı değil, olsa olsa yan etkileriydi.

Peter patronunun derdini tahmin edebiliyordu. Cuma günü ona Deborah'nm mesajını ilettiğinde Alice'in yüzü bembeyaz kesilmişti. Sonrasında konuşurken sesi titriyordu. Bu da ister istemez Peter'ın aklına dedektifin mektubunu getirmişti. Eski ve çözülmeyen bir davadan söz ediyordu. Peter bu ikisinin bağlantılı olduğundan emindi. Dahası, Alice'in geçmişindeki aile dramıyla da bağlantılıydı. Peter, Theo'yu biliyordu artık. Mektup geldiğinde Alice şokunu gizlemeye çalışmıştı. Ama ellerinin titrediği ve onları masanın altına saklayışı Peter'm gözünden kaçmamıştı. Alice'in bu tepkisi ve mektupta bahsedilen konu

hakkında bir bilgisi olmadığını ısrarla vurgulayışı Peter'ı meraklandırmış ve akşam internette *Edevane* ve *kayıp çocuk* kelimelerini aramıştı. Alice'in bebek kardeşinin 1933'te kaybolduğunu ve bir daha hiç bulunamadığını böyle öğrenmişti.

Peter'ın anlayamadığı, Alice'in neden yalan söylediğiydi. Hem de olay bu kadar ses getirmişken. Peter bir sabah Alice'i kütüphanedeki koltukta baygın bulmuştu. En azından o öyle sanmıştı. Tam korkuyla ambulans çağıracakken Alice'ten bir horultu yükselmişti. Peter'ın bu kadar telaşa kapılmasının sebebi patronunun gündüz asla uyumamasıydı. Kapıyı açıp da onu dansöz kıyafetiyle görse ancak bu kadar şaşırırdı. Alice aniden irkilerek uyanmış ve Peter onu utandırmamak için hemen ortadan kaybolmuştu. Tekrar hole gidip gürültüyle paltosunu asmıştı. İkinci kez kütüphaneye girdiğinde Alice elinde kırmızı kalemiyle düzeltme yapıyordu. Şimdi de ona bir not bırakıp çıkmıştı işte. Oysa Peter, Alice Edevane için çalıştığı üç yılda onun günlük rutinini aksattığına bir kez bile tanık olmamıştı.

Peter bu beklenmedik davranışlardan endişe duysa da, en azından web sitesini tamamlaması için bir fırsat doğmuştu. Kitabın yayın tarihi yaklaştıkça yayınevi de onun üzerindeki baskısını artırmıştı. Peter hafta sonuna kadar bu işi halledeceğine söz vermişti. Aslında sayfa bitmişti. Geriye bir tek Alice'in *Göz Açıp Kapayıncaya Kadar*'dan önce bir roman yazıp yazmadığını öğrenmek kalmıştı. 1956 yılına ait *Yorkshire Post* röportajında Alice, on beşinci yaş günü hediyesi deftere ilk romanını yazdığını söylüyordu. Peter bunu ispatlamanın bir yolunu bulabilir miydi acaba? Alice defterleri konusunda takıntılıydı. Hâlihazırda kullandığını bir an olsun yanından ayırmaz, eskileri de özenle saklardı. Hepsi çalışma odasındaki kütüphanedeydi.

Peter merdivenlerden çıkarken ıslık çaldığını fark edip sustu. Masum rolü yapmasına gerek yoktu. Bu yalnızca suçlulara özgü bir davranıştı ve Peter'ın yapmaya niyetlendiği şeyde bir kötülük yoktu. En azından, Alice'in çalışma odasına girmesi yasak değildi. Aralarında bununla ilgili bir konuşma geçmemişti. Hoş, Peter'ın da oraya hemen hiç yolu düşmüyordu ya neyse. Alice'le önemli mevzuları kütüphanede konuşuyorlar ve Peter büyük mutfak masasında ya da dosya dolaplarıyla dolu misafir odasında çalışıyordu.

Sıcak bir gündü. Merdivenin tepesindeki dar pencereden içeri güneş doluyordu. Isınan hava yukarı çıkıp sahanlıkta toplanmıştı. Peter, Alice'in loş ve serin odasına girdiğinde rahat bir nefes aldı.

Defterler Alice'in uluslararası çoksatarlarının ilk baskılarını sakladığı rafın altında duruyordu. Birincisi küçük ve inceydi. Kahverengi deri cildi zamanla solup eskimişti. Peter kapağı kaldırdığında sarı sayfanın ortasında bir çocuğun özenli el yazıyla yazılan yazıyı gördü: *Alice Cecilia Edevane, Yaş: 8.* Peter gülümsedi. Bu ufacık tanıtımda dahi şimdi tanıdığı Alice'ten bir parça vardı. Patronu daha o zamanlar bile azimli ve kararlı bir çocuktu belli ki. Peter defteri kapayıp usulca yerine koydu. Hesaplarına göre, Alice'in röportajda sözünü ettiği ona 1932 yılında armağan edilen ve sonraki yıl kullandığı defterdi. Raftan daha kalın bir cilt aldı.

Peter daha o an bir terslik olduğunu hissetti. Defter ebatlarından hiç beklenmeyecek kadar hafif ve inceydi. Kapağını kaldırdığında bunun nedenini anladı. Sayfalarının büyük bir kısmı yırtılmıştı. Evet, bu 1932-33 yıllarına ait defterdi. Peter dalgın bir yüzle parmağını geri kalan sayfalarda gezdirdi. Genç kızların günlüklerinden bazı sayfaları yırtması görülmemiş bir şey de-

ğildi. Ama bu bir günlük değil, bir defterdi. Hem birkaç sayfa da yırtılmamıştı, defterin yarısı yoktu. Bu kadarı bir romanın taslağına yeter miydi? Romanın uzunluğuna bağlıydı tabii.

Peter defterin ilk sayfalarını karıştırdı. Alışılmadık bir durumla karşılaşınca huzursuz olmuştu. Şimdi kendini bir hırsız gibi hissediyordu. *Hayır, yalnızca işimi yapmaya çalışıyorum*, diye söylendi. Alice ona bunun için maaş veriyordu. Hiçbir ayrıntıya karışmak istemediğini söylememiş miydi? Bu işle tamamen onun ilgilenmesini istemişti. Peter aradığı cevabı bulmaya yoğunlaştı.

İlk sayfalar umut vadediciydi. Alice aile hayatıyla ilgili gözlemlere genişçe yer vermişti. Peter, patronunun anneannesiyle ilgili tanımını okuyunca güldü. "Pahalı bir elbisenin küllerine sarınmış bir iskelet," diye *Büyük Umutlar*'dan alıntı yapmıştı. Bir de, Laura ve Lord Hallington adında iki kahramanın karmaşık aşk hayatlarına dair roman fikirleri vardı. Alice, Bay Llewellyn denen şahsa sık sık değiniyordu. Peter onun Alice'in röportajında sözünü ettiği akıl hocası olduğunu tahmin etti. Adam da vaktiyle ünlü bir yazardı.

Ne var ki, sonra Alice yazmayı planladığı romandan birdenbire vazgeçiyordu. Bunun yerine Bay Ronald Knox'un Kuralları başlığıyla *En İyi Polisiye Hikâyeleri* adlı kitaptan alıntı yapıyordu.

Bugünün ölçülerine göre oldukça demode ve eğitici bu kurallar Alice'in yaratıcılığında yeni bir çığır açmış gibiydi. Zira sonrasında Laura'yla Lord Hallington'dan (ve Bay Llewellyn'den) bir daha hiç söz etmiyordu. Onların çocuksu ilişkilerini anlatmak yerine aşk ve hayat hakkında dürüst ve dokunaklı denebilecek kadar idealist birtakım fikirler öne sürüyordu.

Peter, Alice'in edebiyat adına kaleme aldığı ergenlik nasihatlerini geçip sevdiği romantik şiirlerden yaptığı alıntılara çabucak

göz attı. Alice geleceğe dair birtakım dileklerde de bulunmuştu. İnsan mal mülkle değil, ancak büyük bir aşkla tatmin olur, diyordu. Peter kendini birinin özel hayatına burnunu sokuyormuş gibi hissediyordu. Tam vazgeçecekken irkildi. Hemen her satırda BM kısaltması geçmeye başlamıştı. BM şöyle dedi, BM böyle düşünüyor... Başka biri Deborah'nın telefonda verdiği ismi hatırlamayabilirdi ama Peter'ın okulda Benjamin diye bir arkadaşı vardı ve birlikte Bay Munro adında bir bakkal için gazetece dağıtıcılığı yapmışlardı. Dolayısıyla Deborah'mn söylediği isim aklında yer etmişti. Benjamin Munro. Alice bu adı duyduğunda kâğıt gibi bembeyaz kesilmişti.

BM kısaltmasının defteri süslemeye başlamasıyla, Alice'in yeni bir roman tasarlaması aynı tarihlere denk geliyordu. *Bu seferki bir polisiye olacak. Şeytanın bile aklına gelmeyecek bir esrarı içinde barındıran doğru düzgün bir dedektif romanı.* Sonraki sayfalar yine planlamaya ayrılmıştı. Çalakalem yazılan sorular, oklar, haritalar ve şemalar. Peter'ın, Alice'in yeni defterlerinden alışık olduğu bir yöntemdi bu. Sonra Nisan 1933'te, Alice "Yarın ilk iş HTK'ya başlayacağım," diye yazmıştı. "İlk ve son cümlelerine karar verdim bile. Aralarda neler olacağına dair de bir sürü fikrim var (BM sağ olsun). Bu sefer başladığım işi bitireceğim. Daha şimdiden diğer yazdıklarımdan farklı olacağını hissedebiliyorum."

Peter, Alice'in HTK olarak bahsettiği romanının akıbetini bilmiyordu. Alice hedeflerinin altına kâğıdı yırtacak kadar büyük bir coşkuyla bir şey yazmıştı ama ne olduğu okunmuyordu. Sonraki sayfalar da yırtılmıştı zaten.

Alice romanının taslağını neden yırtmıştı? Oysa o son derece titiz ve bir kitabın yaratım süreci konusunda batıl inançları olan biriydi. BBC'ye, "Bir yazar, eserini asla yok etmez," demiş-

ti. "Ondan nefret etse bile yapmaz. İnsanın engelli çocuğunu reddetmesi gibi bir şey bu." Peter ayağa kalkıp gerindi ve pencereden dışarı baktı. Bir genç kızlık defterindeki eksik sayfalar hiçbir anlama gelmeyebilirdi. Yetmiş yıl önce kaleme alınan amatörce bir roman da öyle. Ama Peter içindeki huzursuzluğu atamıyordu. Alice'in son günlerdeki davranışları, eski bir polis soruşturmasını reddetmesi ve Deborah'nın verdiği adı duyduğunda verdiği tepki hiç de normal gelmiyordu. Ayrıca neden gazetecilere yayınlanan ilk kitabının aynı zamanda ilk romanı olduğunu söylemişti ki? Alice'e bir hâller oluyordu ve Peter kaygılanmaya başlamıştı.

Defteri usulca yerine koydu. Sanki onu oradan aldığı ve içine baktığı gerçeğini silebilirmiş gibi. Alice'in ilk kitabıyla ilgili soruyu sayfadan çıkarmaya karar vermişti. Bunu en baştan yapıp Pandora'nın kutusunu hiç açmamayı yeğlerdi doğrusu.

Belki odadan çıkma telaşından ya da her zamanki sakarlığından, Peter bir köşede duran ayaklı lambaya takıldı. Lamba Alice'in yazı masasının üzerine devrildi. Neyse ki kırılmadı. Masanın üzerindeki boş bardağa da bir şey olmadı. Peter masadakileri yerli yerine koyarken bir kâğıt dikkatini çekti. Üzerinde Alice'in adı vardı. Bunda tabii ki bir gariplik yoktu. Ne de olsa Alice'in evindeydi. Ama Alice'e gelen bütün mektuplar Peter'ın elinden geçerdi ve bunu hiç görmemişti. Demek ki, Alice onu sabahki mektupların arasından alıp ayırmıştı.

Peter kısa bir tereddüt yaşadı. Alice'i seviyordu. Belki bir büyükanne torun gibi değillerdi ama Peter kendini patronundan sorumlu hissediyordu. Mektubu açtı ve ilk fark ettiği kimden geldiği oldu: Sadie Sparrow. Peter bu adı hemen hatırladı. Bir hafta önce Alice'e yazan dedektifti. Kayıp çocuk davasını araştırıyordu. Olay 1933'te olmuştu. Aynı yıl Alice'in hayatına BM

girmiş ve Alice defterinden ilk romanını yırtmıştı. Peter biri dışında bulmacanın bütün parçalarını birleştirmiş gibi bir hisse kapıldı. Parmaklarını dudaklarına vurarak bir süre düşündü. Sonra tekrar masada katlı duran ince kâğıda baktı. Yok canım. Düpedüz sinsilikti bu. Hele ki, iş tanımı dâhilinde hiç değildi. Bir uçurumun kenarındaydı sanki. Ya geri adım atacak ya da aşağı atlayacaktı. Başını sallayarak oturdu ve okumaya başladı.

Alice parktan geçmeye karar verdi. Temiz havanın ona iyi geleceğine kendini inandırmaya çalıştı. Hyde Park'ta metrodan inip asansöre bindi. Hava haftanın diğer günlerine nazaran daha sıcaktı. Şehre asfaltla binaların arasındaki mesafeyi olduğundan daha geniş gösteren şu yoğun ve durgun sıcaklardan biri çökmüştü. Yine de, Alice tünellerde yılan misali kıvrılarak ilerleyen ve her istasyonda terli yolcuları kusan metrodan indiğine memnundu. Bugün onu Dante'nin romanlarındaki iblislere benzetmişti nedense. Rotten Row boyunca yürüyerek gül bahçelerine baktı ve toprakla karışık belli belirsiz leylak kokusunu içine çekti. Gerçekten de doğayla baş başa kalmak için yürüdüğünü hissetmeye çalıştı. Önündeki o berbat görevi ertelemek için bahane yaratmıyormuş gibi hissetmeye.

Bugünkü buluşma için Deborah ısrar etmişti. Peter cuma günü ona ablasının mesajını ilettikten sonra (asistanının ağzından Benjamin Munro ismini duymak tüyler ürperticiydi!) yapılacak en akıllıca işin inkâr etmek olduğuna karar vermişti. Deborah'yla birkaç ay görüşmeyebilirdi. Eleanor'un ölüm yıldönümü geçmişti. Sonraki aile buluşması aylar sonra, Noel'deydi. O zamana kadar bu mesele çoktan unutulup giderdi. Ama Deborah onu zorlamıştı. Abla olmasının yarattığı otoriteyi bazen uysalca da olsa sonuna kadar kullanmak gibi bir alışkanlığı var-

dı. Bir de üzerine yıllarca bir siyasetçinin eşi olmasının tecrübesi eklenince karşısında durmak iyice zorlaşmıştı. "Konuşmamız gerekenler var," demişti.

Alice, Deborah'mn Theo hakkında neyi, ne kadar bildiğinden emin değildi. Ama ablası geçmişte çıktığı yolculukta Alice'in hiç de hoşlanmadığı bir durağa varmıştı. Deborah, Ben'i hatırlıyordu ama Alice'in ne yaptığını biliyor muydu? Şüphesiz. Yoksa buluşalım diye tutturur muydu?

"Rose dadıyı hatırlıyor musun?" demişti Deborah telefonu kapamadan önce. "Birdenbire gitmesi ne tuhaftı, değil mi?" Alice yıllardır ortasında durduğu çemberin iyice daraldığını hissediyordu. Hepsinin çorap söküğü gibi gelmesi ne tuhaftı. Aslında müzedeki sorularıyla Deborah'nın merakını tetikleyen oydu. Ne olurdu çenesini tutsaydı! Alice o sabah dedektiften üçüncü bir mektup almıştı. Üslubu diğerlerinden daha kabaydı. Alice'in özel hayatına teklifsizce burnunu soktuğu gibi, şimdi bir de eve girmek için izin istiyordu. Hanımefendi bir teorisini doğrulayacaktı!

Alice durup burnunun dibinden geçen yusufçuğa baktı. *Sarı avcı*, diye söylendi gayriihtiyari. Böceğin yakınlardaki bir çiçek tarhına doğru süzülüşünü izledi. Kırmızı, mor ve parlak turuncu yaz çiçekleri en dalgın insanların bile gözüne takılacak kadar güzeldi. Bahçeler ruha iyi geliyordu gerçekten de. Tomurcukların arasından bir arı fırladı ve Alice birden geçmişten bir anı yeniden yaşadı. Bugünlerde çok sık oluyordu bu. Taze, kıvrak ve ağrısız bir bedenin içinde o bahçeye girmenin hissettireceklerini tadıveriyordu. Serin yaprakların altına uzanmanın ve aralarından mavi elmaslar gibi görünen gökyüzünü izlerken, böceklerin şamatasını dinlemenin nasıl olacağını duyumsayabiliyordu.

Alice tabii ki bunu yapmadı. O garip hatırayı ve bahçeyi ardında bırakarak patika boyunca ilerledi. Sadie Sparrow denen kadının teorisini tahmin edebiliyordu. Tüneli keşfetmişti kuşkusuz. Bir yerlerden evde ikinci bir tünel olduğunu duymuştu. Alice telaşlanmayı bekledi ama yine o donuk tevekkülden başka bir şey hissedemedi. Bunun er geç olacağını biliyordu. Bu olaydaki en büyük şansı şimdiye dek kimsenin polise o tünelden bahsetmemesiydi. Zira sene 1933'te onu tek bilen Alice değildi. Annesi, babası, kardeşleri, Büyükanne deShiel ve Rose dadı da tünelden haberdardı. Normalde Rose dadıya böyle bir bilgi verilmezdi ama bir kış günü Clemmie orada kilitli kalınca mecburen söylenmişti.

Alice patikanın çatallanıp Serpentine'in üzerinde doğal bir köprü oluşturduğu yere geldi. Suyun ilerisinde parkın uçsuz bucaksız yeşil çimenleri uzanıyordu. Alice burayı her gördüğünde II. Dünya Savaşı'nı düşünmeden edemezdi. O zamanlar çimenlerde kum torbaları vardı. Ve sebzeler. Yeşilliği üretim amaçlı kullanıyorlardı. Şimdi nasıl da antika bir fikir gibi geliyordu. Üzerlerine bomba yağan bir millet, Majesteleri'nin kraliyet tarlasından beslenecekti öyle mi? Hâlbuki o zamanlar bu fikir mantıklı bulunmakla kalmayıp hayati bir önem de kazanmıştı. Ülkenin gençleri yabancı topraklarda ölüyordu, Londra gece gündüz bombalanıyordu ve Alman denizaltıları erzak gemilerini vuruyordu ama İngiliz halkı açlıktan ölmeyecekti. Savaşı bu sebze tarlaları sayesinde kazanacaklardı.

Birkaç yıl önce, Kraliyet Savaş Müzesi'nde Alice iki tane okul çocuğunun lezzetli bir çorba yapmasıyla övünen Patates Peter'ın posteriyle alay ettiklerini duymuştu. Oğlanlar grubun arkasında kalmıştı. Öğretmenlerinden azar işittiklerinde uzun boylusunun gözleri dolmuştu. Alice içinden *oh, canıma değsin*, demişti.

Savaştan kalma hatıralar onu neden hoş ve kibar bir olaymış gibi gösteriyordu ki? Oysa savaş yokluk, keder ve acımasızlık demekti. Eskiden insanların tahammül sınırı daha yüksekti. Duygulardan daha az söz edilirdi. Daha çocukluktan itibaren canları acıdığında ağlamamaları, korkularını kabullenmeleri ve haksızlıklar karşısında ezilmeleri öğretilirdi. Rose dadı gibi şefkatli bir kadın bile yaralarına tentürdiyot sürerken ağladıklarında hemen kaş çatardı. Çocuklara kaderlerine boyun eğmeleri aşılanırdı. Bütün bunlar savaş zamanında olduğu kadar, hayatta da işe yarar öğretilerdi.

Savaş çıktığında, bütün Edevane kadınları gönüllü olmuştu. Clemmie, Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne ait uçakların üsler arasındaki nakliyesini yapıyordu. Alice bombalanan sokaklarda cenaze arabasından bozma bir ambulansla yaralıları hastaneye taşıyordu. Deborah da Kadın Gönüllüler Derneği'nde çalışmalar yürütüyordu. Ama hepsini en çok şaşırtan Eleanor olmuştu. Deborah'yla Alice, anne babalarına taşraya sığınmalarını önerdiğinde Eleanor, "Hayır," demişti. "Burada kalıp üzerimize düşeni yapacağız. Kaçmak aklımızın ucundan bile geçmez. Kralla kraliçe bile hâlâ buradaysa biz neden gidelim?" O sırada, sonradan ölümüne sebep olacak zatülcenple mücadele eden babaları da onu desteklercesine elini tutmuştu. Eleanor sonrasında sözünü tutup Kızıl Haç'ta göreve başlamıştı. Bisikletle East End'i gezip evleri bombalanan anne ve çocuklara tıbbi yardım malzemeleri taşıyordu.

Alice bazen şehri zihninde bir harita olarak görüyordu. Özel bir bağ hissettiği mahallelerin üzerine raptiyeler saplanmıştı. Ve Londra'nın hemen her yerinde raptiyeler vardı. Hatta bazı bölgelerde birbirlerinin üzerine biniyorlardı. İnsanın hayatının büyük bir kısmını bir yerde geçirmesi tuhaf bir ayrıcalıktı.

Oraya ait onlarca anı biriktirdiğinizde özellikle bazı bölgeler bir kimlik kazanıyordu. Mekânlar Alice'in dünyaya ilgili deneyimlerinde o kadar önemli bir yere sahipti ki, bazen göçebelerin nasıl bir zaman kavramı olduğunu düşünmeden edemiyordu. Yaşamlarında onlardan çok daha büyük ve dayanıklı bir sabitlik olmayınca kendi ilerleyişlerini nasıl ölçebiliyorlardı? Belki de onların böyle bir kaygısı yoktu ve bu eksikliklerinden memnunlardı.

Alice, Ben'in en çok gezgin ruhunu ilgi çekici bulmuştu. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra evsiz kalan sayısız insan vardı. İş, aş ya da para istediklerine dair pankartlar taşıyan, üzgün suratlı erkekler bir on yıla damgasını vurmuştu. Alice'le kardeşlerine onlara dik dik bakmamaları ve ellerinden geldiğince yardım etmeleri öğretilmişti. Aileleri onlara merhameti öğretmişti. Ama Ben o yersiz yurtsuz askerlerden değildi. Alice ilk kez göçebe hayatını seçen biriyle tanışıyordu. Ben durmadan iş değiştiriyordu ve sahip oldukları, bohçasındakilerden ibaretti.

"İster gezgin de, ister avare," diye omuz silkmişti gülerek. "Babam annemde çingene kanı olduğunu söylerdi."

Alice, Loeanneth'in ilerisindeki korudan geçen çingenelerle göçebelerden ölesiye tiksinen bir büyükanneyle büyümüştü. Dolayısıyla Ben'in sözleriyle irkilmesi doğaldı. Alice'in ailesinin köklü bir tarihi vardı. Baba tarafının çalışkanlık ve başarı öyküleri dillere destandı. Edevane imparatorluğu büyük emeklerle kurulmuştu. Anne tarafıysa yaşadıkları topraklara sonuna kadar bağlı insanlardı. Eleanor'la Anthony'nin büyük aşk hikâyesi bile Anthony'nin Loeanneth'i kurtarıp baştan yaratmasının etrafında dönüyordu. Alice annesinin Göl Evi'ne tutkun oluşunu daima takdir etmişti. Genç bir kızken Loeanneth'in dışında bir hayat düşünemiyor, dolayısıyla herkesi de kendi gibi sanıyordu.

Gelgelelim, Ben bambaşkaydı ve Alice'in hayata farklı bir açıdan bakmasını sağlamıştı. Onun mal mülk edinmek gibi kaygıları yoktu. "Bu kadarı bana yetiyor," diyordu. Cebinde seyahat edecek parası varsa, dünya yansa umursamıyordu. Çocukken annesiyle babası Uzak Doğu'da arkeolojik kazılar yapmıştı. Ben daha o günlerden dünya malının geçici olduğunu anlamıştı. Hayatta sahip olduğun her şeyi ardında bırakmaya mahkûmdun. Özenle inşa ettiklerin ya yıkılacak ya da gelecek nesillerin huşuyla baktıkları harabelere dönüşecekti. Babasının toprağın altından bir zamanlar uğurlarına savaşlar yapılan nice değerli eşya çıkardığını anlatmıştı. "Sonunda hepsi ya kaybolmuş ya da bir kenara atılmış. Sahipleri de ölüp gitmiş," demişti. "Ben insanlara ve tecrübelere önem veririm. Bağlar. Önemli olan onlar. Hani bazen iki insan arasında bir kıvılcım çakar ya? İşte ondan daha değerlisi yok." Bunu söylediğinde Alice'in yanakları kızarmıştı. Ben'in neyi kastettiğini biliyordu çünkü o da aynısını hissediyordu.

Alice onun parasızlığından pişmanlık ve kederle söz ettiğine yalnızca bir kez tanık olmuştu. Bunu iyi hatırlıyordu çünkü üzülmüştü. Ben bir kızla beraber büyüdüklerini anlatmıştı. Ondan birkaç yaş büyük bir İngiliz kızıydı. Alleleri aynı kazı alanında çalışıyordu. Kız, Ben'i kanatları altına almıştı. O on üç, Ben sekiz yaşındaydı. Yabancı bir ülkede ayrılmaz iki dost olmuşlardı. "Ona biraz âşıktım tabii," demişti Ben gülerek. "Uzun örgüleri ve ela gözleriyle onu çok güzel bulurdum." Kızın adı, Florence'tı. Ama Ben ondan Flo diye söz ediyordu ve bu yakınlık Alice'in içini kemiriyordu. Sonunda Flo'nun ailesi İngiltere'ye döndüğünde, ikisi yazışmaya devam etmişti. Ben büyüdükçe mektuplar uzamış ve daha şahsileşmişti. Birbirlerinin gezgin hayatlarından daima haberdar olmuşlardı. Sonra Ben on yedi

yaşında İngiltere'ye döndüğünde yeniden görüşmeye başlamışlardı. Flo evlenmesine rağmen, Ben'e, ne zaman Londra'ya yolu düşse onlarda kalması için ısrar ediyordu. "O dünyanın en iyi insanıdır," demişti Ben sevgiyle. "Flo kadar sadık bir dost az bulunur. Çok da eğlencelidir." Ne yazık ki, Flo'yla kocası son günlerde dara düşmüştü. "Bütün birikimlerini kullanarak birlikte bir iş kurmuşlardı ama şimdi mal sahibi onları çıkarmak istiyor. Başka sorunları da var. Şahsi meseleler. Flo o kadar mütevazıdır ki. Başına gelenleri hiç hak etmiyor." Ben bunları anlatırken bir yandan da gülleri buduyordu. "Elimde olsa onlara yardım etmek için yapmayacağım yok," derken sesi kızgındı. "Ama öncelikle paraya ihtiyaçları var ve ben meteliksizin biriyim."

Arkadaşının dertleri Ben'i üzüyordu ve Alice sırılsıklam âşık olduğu adamı yeniden gülerken görmek istiyordu. Aynı zamanda, Flo (bu kısaltmadaki samimiyet bile sinirine dokunuyordu) denen şu kadını ölesiye kıskanıyordu. Belli ki Ben'in hayatında hayati bir önemi vardı ve kilometrelerce ötedeki Londra'dan bile onun mutluluğunu etkileyebiliyordu.

Ama ne gariptir ki, zaman en yoğun tutkuları bile köreltebiliyordu. Ben bir daha arkadaşından bahsetmemişti ve Alice de henüz dünyanın kendi etrafında döndüğünü düşünecek kadar gençti. Flo zamanla düşüncelerinden silinip gitti. Üç ya da dört ay sonra, Alice, Ben'e *Hoşça Kal Tavşan Kardeş*'ten söz ettiğinde, onun çocukluk arkadaşına yardım etmek için her şeyi yapabileceğini söylediğini çoktan unutmuştu.

Serpentine'in karşı tarafında bir çocuk suya doğru koşuyordu. Alice kısa bir bocalamanın ardından durdu. Çocuk -Alice kız mı, erkek mi olduğunu seçemiyordu- suyun kıyısında elindeki ekmeği ufalayıp ördeklere atmaya başladı. Birden bir kuğu kanat

çırparak ördekleri dağıttı ve çocuğun elindeki ekmeği alıp kaçtı. Kuğunun sivri gagası elini acıtmış olacaktı ki, çocuk ağlamaya başladı. Sonra annesi geldi ve çocuk hemen sustu. Bu küçük hadise Alice'e Loeanneth'teki yeşil başlı yaban ördeklerini hatırlatmıştı. Nasıl da cesur ve açgözlüydüler. Gölde hâlâ ördekler var mıydı acaba? Bunu düşünmek içini acıttı. Yıllardır büyük bir kararlılıkla orayı reddetse de, bazen evle, gölle ya da bahçelerle ilgili bir anı gözlerinin önünde canlanıveriyordu. Böyle zamanlarda Alice'in boğazına bir yumru oturuyor ve nefes alamıyordu.

Çocukken neredeyse bütün yazı suda ya da onun kıyısında geçirirlerdi. Güneş tenlerini karartıp saçlarının rengini açardı. Ciğerlerinden sık sık rahatsızlanmasına karşın, açık havayı en çok Clemmie severdi. Uzun, sıska bacaklarıyla dere tepe demeden atlayıp zıplardı. Clemmie daha geç doğmalıydı. Bu çağda yaşamalıydı. Bugünlerde onun gibi kızlar için yüzlerce seçenek vardı. Alice her yerde rastlıyordu onlara. Özgür ruhlu, renkli ve kararlıydılar. Toplumun dayatmalarından uzak, yalnızca kendi beklentilerini karşılayacak şekilde yaşıyorlardı. Alice kısa saçlı, piercing'li ve dünyaya karşı sabırsız o kızları seviyordu. Onlarda kız kardeşinin ruhunu yakalıyordu.

Theo'nun kayboluşundan sonra, Clemmie aylarca kimseyle konuşmamıştı. Polis sorgusu bittiğinde bir istiridye gibi kabuğuna çekilmişti. Clemmie hep uçuk kaçık bir tipti ama Alice 1933 yazını hatırladığında kardeşinin ne kadar tuhaflaştığını şimdi daha iyi anlıyordu. Clemmie bağımsızlığını ilan etmişti sanki. Kâh uçak pistlerinde dolanıyor, kâh dere kenarında bir dal parçasıyla sazları dövüyordu. Eve nadiren, yalnızca uyumak için uğruyordu. Hatta bazı geceleri dışarıda geçirdiği bile oluyordu. Koruda ya da derenin orada kamp yapıyordu. Tanrı bilir ne yiyip ne içiyordu? Herhâlde kuş yumurtalarıyla besle-

niyordu. Clemmie çocukluğundan beri kuş yuvası dağıtmakta ustaydı.

Anneleri aklını kaçırmak üzereydi. Theo'nun acısı yetmiyormuş gibi, bir de Clementine'e üzülüyordu. Ama Clemmie er geç eve dönüyordu. Bazen leş gibi kokarak, bazen de, saçı başı perişan bir hâlde ve üstü başı yırtık olarak. Ama o hep geri geliyordu. O yaz uzun sürmüştü. Sonra kış bir geldi pir geldi ve müthiş bir hüznü beraberinde sürükledi. Hava soğuyunca Theo'nun bulunacağına dair tüm ümitler tükenmişti sanki. Polis soruşturması resmi olarak sona erdiğinde ve davada görevli polisler mahcup bakışlarla evden ayrıldığında, Edevane'ler bir karar verdi. Aile artık Londra'da yaşayacaktı. Deborah'nın düğünü kasımdaydı. Birkaç hafta önce gidip rahatça yerleşeceklerdi. Kırlara büyük bir sevgiyle bağlı anneleri bile Göl Evi'nin soğuk ve boğucu hüznünden uzaklaşacağına memnun görünüyordu. Pencereler kapatıldı, kapılar kilitlendi ve araba yüklendi.

Clemmie, Londra'da yeniden ayakkabı giymek zorunda kaldı. Yırtılan ve küçük gelen giysilerinin yerine ona yeni elbiseler alındı. Matematik ve fen ağırlıklı bir kız okuluna gitmesi kararlaştırıldı. Clemmie buna sevindi. Bir dizi eski kafalı mürebbiyeden sonra, gerçek bir okula gönderilmesi ağzına çalınan bir parmak baldı âdeta. Herkes Clemmie'nin bir mahvoluşun kıyısından dönmesine seviniyordu ama Alice usulca kız kardeşinin vahşi ruhunun yasını tuttu. Clemmie'nin kendi ızdırabına verdiği tepki o kadar ilkel ve saftı ki, sırf ona tanıklık etmek bile insanı iyileştiriyordu. Ve onun medeniyete geri dönmesi yaşadıkları trajediyi somutlaştırmıştı. Zira Clemmie bile umudunu yitirmişse, artık tutunacak hiçbir dal kalmadı demekti.

Alice fark etmeden adımlarını sıklaştırmıştı. Göğsündeki sıkışmayla duraksadı. Kalp krizi geçirmiyordu. Yorulmuştu, o kadar. Dinlenmek için bir banka çöktü. Ilık bir esinti tenini okşadı. Önünde atla gezintiye çıkanların en sevdiği patikalardan biri uzanıyordu. Onun ilerisinde oyun parkı vardı. Çocuklar türlü plastik oyuncakların arasında neşeyle koştururken, birkaç genç bakıcı ağaçların altında sohbete dalmıştı. Hepsi kot ve tişört giyip saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Oyun parkının bitişiğindeki kumla çevrili alanda Knightsbridge kışlasının atlı polisleri eğitim görüyordu.

Alice, 1938 yılındaki o gün Clemmie'yle buraya çok yakın bir yerde oturduklarını fark etti. Zaman nasıl da sinsiydi. İnsan yaşlandığını bile anlamadan yıllar geçip gidiyordu. Sonra da, uzun zamandır unutulan anılar böyle birdenbire canlanıveriyordu işte. O gün, binicilik dersi alan küçük bir kız atıyla kumların çevresinde dönüp duruyordu. Alice'le Clemmie bir piknik örtüsünün üzerine kurulmuş, Clemmie'nin uçuş derslerine başlama kararını konuşuyordu. Daha savaş patlak vermemişti. Londra'nın kalburüstü ailelerinin kızları için hayat her zamanki gibiydi. Ama dinlemesini bilenler için savaş çanları çalıyordu. Ve Alice her zaman dinlemeyi seven biri olmuştu. Görünüşe bakılırsa, Clemmie de öyleydi.

Clemmie artık on yedi yaşındaydı. Sosyeteye takdim edilmeyi de, o grubun bir parçası olmayı da reddetmişti. Bir gün onu rıhtımda birkaç aile yadigârını satmaya çalışırken görenler olmuştu. İspanya'ya gidip iç savaşta Cumhuriyetçilerle birlikte savaşmak niyetindeydi. Alice, kardeşinin kararlılığından etkilense de, bu yolculuktan son anda vazgeçirilmesine sevinmişti. Ne var ki, bu sefer başkaydı. Clemmie gazetede bir pilotluk eğitimi ilanı görmüş ve uçmayı aklına koymuştu. O kadar he-

vesliydi ki, Alice evdekileri kandırması için ona yardım etmeye söz vermişti. Sıcak bir gündü. Yemeklerini bitirmişlerdi. Yeni iş birliklerinin de mutluluğuyla üzerlerine bir rehavet çökmüştü. Alice dirseklerine dayanmış, güneş gözlüğünün ardında uyukluyordu.

Sonra Clemmie pat diye, "O yaşıyor, biliyorsun değil mi?" demişti.

Demek hâlâ umudu vardı.

Alice o gün Clemmie'yle oturdukları yeri arıyordu. Bir çiçek tarhının yanında olduğunu hatırlıyordu. İki kestane ağacının dev kökleri arasındaydı. O zamanlar oyun parkı yoktu. Uzun elbiseli, keten başlıklı dadılar baktıkları çocuklarla Serpentine'in kıyısında dolaşırdı. Daha küçükleri büyük, siyah bebek arabalarıyla gezdirirlerdi. O yıl Noel'de çimler sökülüp hava bombardımanlarına hazırlık için hendekler kazılacaktı. Ama Clemmie'yle Alice henüz savaşın dehşetinden uzaktı. Dünya hâlâ tek parçaydı ve güneş hâlâ parlıyordu.

"O yaşıyor, biliyorsun değil mi?"

Aradan beş yıl geçmişti ama Alice, Clemmie'nin kimi kastettiğini hemen anladı. O olaydan sonra kardeşinin Theo'dan söz ettiğini ilk kez duyuyordu. Sırdaşlıklarının yükünü omuzlarında hissetti. İşin kötüsü, Clemmie yanılıyordu. "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Sadece bir his. Ama eminim."

Atın üzerindeki kızın duruşuna belirgin bir güven gelmişti. At asil başını salladıkça yelesi güneşte parlıyordu.

"Fidye istemediler," dedi Clemmie.

"Eee?"

"Anlamıyor musun? Fidye istemediklerine göre, onu istiyorlardı."

Alice cevap vermedi. Kardeşini şüphelendirmeden usulca ümidini kırabilir miydi? Bazı şeyleri itiraf etmeden onu ikna edebilir miydi?

Clemmie birden heyecanlanmıştı. Beş yıldır bu anı bekliyormuş gibi hızlı hızlı konuşuyordu. "Bence onu kaçıran bir erkekti. Çocuksuz biri. Tesadüfen Theo'yu görüp âşık oldu. Karısının çocuğu olmuyordu. Ah, Alice. Onları hayal edebiliyorum. Hâlleri vakitleri yerinde genç bir çift. Ama öyle gösterişli bir hayatları yok. Birbirlerine âşık olup evlenirken bir an önce bir aile kurmak için sabırsızlanıyorlar. Aradan yıllar geçiyor ve kadın bir türlü hamile kalamıyor. Evlerinin hiçbir zaman bir çocuğun kahkahalarıyla şenlenmeyeceğini fark ediyorlar. Hayatlarına bir kasvet çöküyor. Sonra adam bir gün iş için Londra'dan Cornwall'a geliyor. Yolu bir şekilde Loeanneth'e düşüyor ve Theo'yu görüyor. Karısını ne kadar mutlu edeceğini bildiği için dayanamayıp onu çalıyor."

Küçük kızın atı kişnediğinde, Alice, Loeanneth'i gözünde canlandırmıştı. Civardaki çiftlikleri ve beslemek için aşçının elmalarını aşırdıkları atları. Clemmie'nin hikâyesi eksiklerle doluydu. En azından, kimse Loeanneth'e tesadüfen gelmezdi. Clemmie, Deborah'nın sorunlarından da esinlenmişti mutlaka. ("Evleneli beş yıl oldu, hâlâ bir bebeği yok," diye fısıldanıyordu sosyete davetlerinde.) Şafakta öten bülbüllerin sesi kulaklarında çınladığında güneşe rağmen ürpermişti. Ama Clemmie bunu fark etmemişti bile.

"Anlattığım gibi olamaz mı, Alice? Adamın yaptığı korkunçtu tabii. Bizi perişan etti ama onu anlayabiliyorum. Theo olağanüstü bir bebekti. Hatırlıyor musun? Keyfi yerindeyken kollarını nasıl açıp kapardı? Uçmaya çalışan yavru bir kuş gibi." Güldü. "Ama tek tesellim onu çok istemeleri, Alice. Sevgiyle

büyüdüğünden eminim. Bizi hatırlamaz tabii. Daha küçüktü. Biz onu asla unutmayacağız ama Theo hep mutlu olsun, bana yeter."

Alice'in buna verebilecek bir cevabı yoktu. Ailenin yazarı oydu ama Clemmie dünyayı farklı gözlerle görebiliyordu. Hatta dürüst olmak gerekirse, kardeşinin hayal gücü onda hep derin bir hayranlık ve biraz da kıskançlık uyandırmıştı. Onca emekle yazdığı hikâyeler, Clemmie'nin çabasız yaratıcılığı yanında sönük kalıyordu. Kardeşininki öyle bir masumiyetti ki, karşısındakinin gerçekçi bir zorba gibi görünmesi kaçınılmazdı. Alice bu rolü istemiyordu. Hem tartışmanın ne anlamı vardı? Clemmie'nin yarattığı o büyüleyici hayali bozmanın kime ne faydası dokunacaktı? O, Theo için yeni bir hayat ve sevgi dolu bir aile düşlemişti. Gerçeği bir tek Alice'in bilmesi yetmez miydi?

Ama Alice'in açgözlülüğü tutmuştu bir kere. Clemmie'nin hikâyesinin devamını da dinlemek istiyordu. "Sence nerede yaşıyorlar?" diye sormuştu. "Theo nasıl bir çocuk oldu dersin?" Clemmie bunlara cevap verirken Alice gözlerini kapayıp kardeşinin masumiyetini kıskanmıştı. Nasıl da hoş bir düşünce tarzıydı. Ama baştan sona yanlıştı. Theo yeni ailesiyle güzel bir evde, mutlu bir hayat sürmüyordu. Clemmie doğru söylüyordu. Onlardan fidye istenmemişti. Ama bunun bambaşka bir anlamı vardı. Bir fidye mektubu gelmemişti çünkü işler korkunç bir şekilde ters gitmiş ve Theo ölmüştü. Alice bunu biliyordu çünkü planı o yapmıştı.

18

Alice'in o planı yaptığı gün her zamanki gibi başlamıştı. 1933 yılıydı. İlkbaharın ilk günleriydi ve hava hâlâ soğuktu. Alice sabahtan beri Loeanneth'in kurutma dolabında, ayaklarını sıcak su tankına dayamış, gazete kupürleri koleksiyonunu karıştırıyordu. Bunları Büyükbaba Horace'ın Hindistan'dan getirdiği ve onun da tavan arasında bulduğu kutuda saklıyordu. Amerika'daki Lindbergh davasıyla ilgili bir haber Alice'i bir suçlunun polisi en akıllıca nasıl atlatabileceğini düşünmeye itmişti. Son zamanlarda Agatha Christie romanlarına kafayı takmıştı. Bununla birlikte, önceki hikâye denemelerindeki eksiği keşfetmişti. Karmaşık bir bulmaca. Onun en büyük noksanı buydu. Okuru yanlış yönlendirip şaşırtacak bir esrar lazımdı. Ve bir suç tabii. Kusursuz bir romanın kilit noktası hikâyeyi bir suçun etrafında geliştirmekti. Okuyucuyu sürekli yanıltacaktı. Alice yün çoraplı ayaklarını ılık tanka bastırarak aklına gelen birkaç fikri not etti. Kim, neden ve en önemlisi nasılı buldu mu iş tamamdı.

Öğle yemeğinden sonra, annesinin eski samur kürküne sarınıp Ben'i aramaya bahçeye çıktı. Sert bir rüzgâr vardı ama Ben

süs havuzunun oradaki gizli bahçede çalışıyordu. Bahçeye bu ismin verilmesinin sebebi yüksek ve yuvarlak bir çalılığın altında kalmasıydı. Alice havuzun soğuk mermer kenarına oturup Wellington çizmelerini yosunlu zemine sürttü. Ben'in alet edevat çantasında ona ödünç verdiği *Ölüm Sessiz Geldi*'yi görünce sevindi.

Ben bahçenin ucundaki otları ayıklamaya daldığı için geldiğini duymamıştı. Alice bir an sessizce oturup ona baktı. Ben'in kolları çıplaktı. Nemli tenine birkaç çerçöp ve toprak parçası yapışmıştı. Uzun, siyah saçlarını arkaya attığında Alice daha fazla dayanamayıp bağırdı. "Aklıma müthiş bir fikir geldi!

Ben irkilerek hızla arkasını döndü. "Alice!" Ve şaşkınlığı yerini sevince bıraktı. "Neymiş o?"

"Sabahtan beri üzerinde çalışıyorum. Övünmek gibi olmasın ama şimdiye kadarkilerin en iyisi."

"Öyle mi?"

"Evet." Ve sonra o kahrolası sözleri söylemişti. "Bir kaçırılma olayı. Bununla ilgili bir kitap yazacağım."

Ben kafasını kaşıdı. "Kim kaçırılacak? Bir çocuk mu?"

Alice hevesle kafasını salladı.

"İnsan bir başkasının çocuğunu neden kaçırır ki?"

"Ailesi zengin olduğu için tabii!"

Ben ikisi arasındaki bağlantıyı kuramamış gibi ona boş boş baktı.

Alice cilveli bir tavırla gözlerini devirdi. "Para için! Fidye isteyecekler." Sesine yeni bir olgunluk gelmişti. Duyan da birçok şey görüp geçirdiğini sanırdı. Ben'e hikâyesini anlatmaya devam ederken, içindeki tehlike unsurlarına bir kez daha hayran oldu. Suçlu bir zihnin nasıl çalıştığını ondan daha iyi bilen yoktu san-

* Bir Agatha Christie romanı. *The Mysterious Affair at Styles* Ç.N.

ki. "Hikâyedeki fidyeci bir şekilde dara düşecek. Nasıl olacağına henüz karar vermedim. Belki bir mirastan mahrum bırakılır ya da belki bir bilim insanıdır. Olağanüstü bir buluş yapar ama ortağı fikrini çaldığı için ona kızar ve çocuğunu kaçırmaya karar verir. Neden önemli değil. Sonuçta adam..."

"... Fakir," dedi Ben.

"Evet. Çaresiz durumda. Bir sebepten paraya ihtiyacı var. Ya borcu var ya da belki ondan daha zengin bir kızla evlenmek istiyor." Alice kendi durumlarını tarif ettiğini fark ederek kızardı. Telaşla devam etti. "Sebep her ne olursa olsun, adama acilen para lazım. Çok para."

Ben sağlam bir kökü güçlükle söküp ellerini ovuşturdu. "Yine de ahlaklı biri sayılmaz. Baksana aklı hemen kötüye çalışıyor."

"Fidyecinin ahlaklı olması gerekmez ki. Sonuçta hikâyedeki kötü adam o."

"Gerçi hiç kimse tamamen iyi ya da kötü değildir."

"Bu gerçek biri değil ki, yalnızca bir karakter. İkisi ayrı şey."

Ben omzunu silkti. "Yazar sensin. Sen ne dersen o."

Alice burnunu kırıştırdı. Tam havaya girmişken, aklı dağılmıştı. Düşüncelerini toplamaya çalıştı. Kaldığı yeri bulma umuduyla notlarında göz gezdirdi.

"Şimdi düşündüm de," dedi Ben tırmığı toprağa saplayarak "senin hafiye romanlarında sevmediğim şeylerden biri de bu galiba."

"Ne?"

"İncelikten yoksun, gelişigüzel fırça darbeleri ve ahlak kavramının net çizgileri. Gerçek bu değil ki. Dünyayı bu kadar basite indirgemek niye? Sanki hayat bir peri masalıymış gibi."

Bu sözler Alice'in kalbine saplanan bir bıçaktı. Şimdi bile, seksen altı yaşında Rotten Row'daki futbol sahalarının yanından

geçerken, onları hatırladığında yüzünü buruşturdu. Ben haklıydı. O devre göre de son derece yenilikçi bir bakış açısına sahipti. Bugünlerde nasıldan çok neden önemliydi. Ama o zamanlar, Alice sıradan insanların suça yönelmesinin ardındaki büyüleyici gerçeklerden ziyade bulmacalar ve aldatmacalarla ilgileniyordu. Ben'in sözleri ona bir öfke dalgasıyla birlikte çarpmıştı. Ben benimsediği türe değil, ona sığ diyordu sanki.

Soğuk bir gün olmasına karşın, Alice utançtan ter içinde kalmıştı. Ben'in eleştirisini duymazdan gelip hikâyesine devam etti. "Kaçırılan çocuk ölmek zorunda tabii," dedi.

"Zavallı kız."

"Erkek. Oğlan olması daha iyi."

"Öyle mi?"

Ben gülmeye başlamıştı ama bu hâli, deminkinden bile daha kışkırtıcıydı. Alice sabırla ve kelimelerin üzerine basa basa devam etmişti. Ben anlattıklarını bütün detaylarıyla öğrenmek zorundaymış gibi davranıyordu. Dahası, onu bu konuda aydınlatması bir lütufmuş gibi. Korkunçtu. Resmen Küçük Zengin Kız'ı oynuyordu. Hayatta en çok nefret ettiği rolü. Ama kendini frenleyemiyordu. "Erkek çocuklar aile mirası bakımından daha değerli. Ne de olsa bütün mal mülk ve unvanlar onlara kalıyor."

"Tamam, erkek olsun." Ben hiç olmadığı kadar rahattı ve bu hâli insanı çileden çıkarıyordu. "Ama zavallı çocuğu neden öldürüyorsun?"

"Cinayetsiz bir cinayet romanı olmaz da ondan!"

"Bu da kurallarından biri mi?" Dalga geçiyordu. Alice'i incittiğini fark etmişti ve kabalığını telafi etmeye çalışıyordu. Ama hayır. Alice onu biraz daha süründürmeye kararlıydı.

"Benim değil," dedi buz gibi bir sesle. "Bay Knox'un kuralları. *En İyi Polisiye Hikâyeleri*'nin yazarı."

"O zaman işler değişir," dedi Ben eldivenlerini çıkarıp sandviçine uzanarak. "Bay Knox'un diğer kuralları ne?"

"Dedektif sebepsiz önsezileriyle ya da tesadüfen cinayeti çözemez."

"Mantıklı."

"Okuyucuyu hazırlamadan bir ikiz ya da benzer ortaya atamazsın."

"Doğru. Okuru aldatmak olmaz."

"Gizli geçit ya da odaların sayısı biri geçmemelidir. Bak, bu benim hikâyem için önemli."

"Öyle mi? Neden?"

"Dur, oraya da geleceğim." Parmaklarıyla kuralları saymaya devam etti. "Katilden hikâyede önceden bahsedilmeli. Okur onun düşünce tarzına yabancı olmamalı. Sonuncu kural da, dedektifin mutlaka şapşal bir arkadaşı olmalı. Watson gibi. Ama ortalama okuyucudan yalnızca biraz aptal bir karakter yaratılmalı. Fazla aptalı okuyucuyu sıkar."

Ben lokmasının ortasında duraksayıp parmağıyla ikisini işaret etti. "Burada Watson ben oluyorum galiba."

Alice'in dudakları titremeye başladı. Zaten gülmemek için kendini zor tutuyordu. Ben o kadar yakışıklıydı ki. Hava aydınlanmaya başlamıştı. Güneş bulutların arasından başını uzatmıştı. Ona uzun süre kızgın kalmak imkânsızdı. Alice güldü ve Ben'in yüzündeki ifade aniden değişti.

Alice omzunun üzerinden onun bakışlarını takip etti. Çalılıkların arasından baktı ve korkunç bir an için Rose dadıyı arkasında göreceğinden korktu. Önceki gün pencereden bakarken onları görmüştü. Ben'le Rose dadı konuşuyordu. Alice'in onaylayacağından biraz daha yakındılar sanki. Ama gelen Rose dadı değildi. Annesiydi. Arka kapıdan çıkıp demir banka otur-

muştu. Parmaklarının arasından sigarasının incecik dumanı yükseliyordu.

"Telaşlanma," dedi Alice gözlerini devirip önüne dönerken. "Bugün bizi rahatsız edemez. Sigara içtiğini bilmemizi istemiyor."

Tavırları laubaliydi ama son yarım saatki rahatlığından eser kalmamıştı. Alice de, Ben de ilişkilerini, özellikle de Eleanor'dan saklamaları gerektiğini biliyordu. Böyle bir birlikteliği asla onaylamazdı. Son birkaç aydır ara sıra insanın yakınlık kuracağı kişileri dikkatli seçmesi gerektiğine dair birkaç laf atmıştı ortaya. Önceki akşam da, yemekten sonra Alice'i kütüphaneye çağırmıştı. Eleanor sözümona her zamanki gibi davranmaya çalışıyordu ama annesinin yüzündeki tuhaf gerginlik Alice'in gözünden kaçmamıştı. Belli ki bir konuda ona nasihat çekecekti. "Çalışanlarımızdan biriyle ahbaplık etmen hoş kaçmıyor, Alice," demişti Eleanor. "Kötü bir niyetin olmadığını biliyorum ama insanlar yanlış fikirlere kapılabilir. Hele babanın kulağına hiç gitmesin, çok üzülür. Çalışma odasının penceresinden bakarken kızını bir bahçıvanla görürse adamcağızın yüreğine iner."

Alice, babasının Ben'le arkadaşlığını onaylamayacak kadar dar görüşlü olabileceğini bir an bile düşünmemişti. O toplumun ahmakça kurallarına göre belirlenen sınıf farklarına asla inanmazdı. Alice yine de bu düşüncesini dile getirecek cesareti bulamadı. Annesi, Ben'in sorun olacağına inanırsa onu gözünü kırpmadan kovardı.

"Haydi, git," dedi Ben göz kırparak. "Görmüyor musun, işim başımdan aşkın. Hem kitabın seni bekler."

Alice onun bu düşünceli davranışından etkilenmişti. Ben belli etmemeye çalışıyordu ama onun için endişelenmişti belli ki. "Başımın derde girmesinden korktuğumu sanıyorsan yanılıyorsun," dedi cesurca.

"Bir an bile korktuğunu düşünmedim," dedi Ben. Ona Agatha Christie romanını uzattı. Parmakları birbirine değdiğinde Alice hafifçe titredi. "Hikâyeni şekillendirdiğinde gelip anlatırsın," dedi Ben ve yalandan bir dehşetle başını iki yana salladı. "Demek ufacık bir çocuğu öldüreceksin?" Alayla cık cıkladı. "Yakışıyor mu hiç sana?"

Alice, Kensington'da, caddenin kenarında beklerken 9 numaralı otobüs önünden geçti. Şu eski Routemaster'lardan biriydi ve gövdesinde Kirov Balesi'nden *Kuğu Gölü*'nün afişi vardı. Alice bunu kaçırmak istemezdi doğrusu ama biletleri ayarlamak için geç kalmıştı. Sahneye dansçıların bale pabuçlarının tıkırtısını duyacak kadar yakın olmadıkça bir baleye gitmenin ne anlamı vardı? Disiplinli bir çalışmanın, onca kan ve terin getirdiği kusursuzluk. Alice baleyi böyle görüyordu. Yanılsamanın, performansın önemli bir parçası olduğunu biliyordu. Dansçılar seyirciye rahat oldukları izlenimini vermek için çabalardı. Ve izleyicilerin birçoğu da bu gayretsiz zarafetin romantizminden etkilenirdi. Ama Alice onlar gibi değildi. O zihinsel ve fiziksel şiddete hayrandı. Bir balenin, baş baletin omuzlarındaki terle, bir balerinin solosundan sonra yorgunlukla iç çekişiyle ve bir dansçı gülümseyerek dans ederken bale pabuçlarının sert burunlarına vuran parmaklarının tıkırtısıyla yüceldiğine inanırdı. Tıpkı diğer yazarların kitaplarındaki yapıyı anlamaya benziyordu. Bu farkındalık Alice'in o kitaptan aldığı zevki yok etmek şöyle dursun, daha da artırırdı.

Alice'in romantik bir yaradılışı yoktu. Eleanor'la arasındaki en büyük farkın bu olduğunu düşünmek hoşuna giderdi. Annesiyle ayrıldığı bir nokta olması, çocukluğundan beri onu tuhaf bir şekilde tatmin ederdi. Annesi babasıyla tanıştığı yaz git-

tiği bir baleyi anlata anlata bitiremezdi. "1911 yılıydı. Savaştan önceydi ve dünya hâlâ sihirli bir yerdi. Mayfair'de teyzemin evinde kalıyorduk. Babanızla o hafta tanışmıştık. Beni Ballet Russes'in gösterisine davet etti. Anneme bile sormadan kabul ettim. Tahmin edersiniz ki, anneanneniz beni az kalsın evlatlıktan reddedecekti. Ama bütün o sıkıntıya değdi. O ne muhteşem bir geceydi, Tanrım! Daha genceciktik." Burada duraksayıp hafifçe gülümserdi. Çocukların anne babalarını asla genç hayal edemeyeceğini bilirdi belki de. "Nijinski *Le Spectre de la Rose*'da şiir gibiydi. On beş dakika tek başına dans etti. Salondaki herkesin nefesi kesilmişti. Ten rengi ipek kumaştan, vücudunu saran bir kostüm giymişti. Üzerinde Bakst'ın kırmızı, pembe ve mor ipekten taç yapraklarından düzinelercesi vardı. Hayatımda gördüğüm en egzotik yaratıktı. Uçmaya hazırlanan zarif ve parlak bir böcekti sanki. Öyle bir zıplıyordu ki, havada asılı kalıyordu. Bir daha hiç yere inmeyecek sanıyordunuz. O gece insanların uçabileceğine ikna oldum desem yeridir. Hayatta hiçbir şey imkânsız değildi sanki."

Ama hayır. Alice kaşlarını çattı. Haksızlık ediyordu. Eleanor hâlâ çocukluğunun masal dilini akıcılıkla kullanıyor olabilirdi ama onun romantik tabiatı aşktan ve mutlu sonlardan ibaret değildi. Bu onun dünyaya bakış açısı ve ahlak anlayışıydı. Eleanor'un, bir davranışın doğruluğunu ölçmek için kullandığı, karmaşık dengelerden oluşan bir ahlak sistemi vardı.

Eleanor'un ahlak anlayışı en son konuşmalarında da kendini belli etmişti. New Theatre'da *Müfettişin Ziyareti*'*ni izlemişti ve harika bir akşam geçirdiğini haber vermek için hemen Alice'i aramıştı. Alice oyunu görmüştü. Bir an sessiz kaldıktan sonra "En çok neresini beğendin? Masum genç kızın uğradığı kötü

* *An Inspector Calls* Ç.N.

muamele sonucu intihara sürüklenmesini mi, yoksa Birling'ler denen rezil ailenin kendi postlarını kurtarmak için onun acı çekmesine göz yumuşunu mu?"

Eleanor, kızının alayını anlamazdan gelmişti. "Sonu kötüydü tabii. Ailedeki herkes o veya bu şekilde suçluydu. Ama eninde sonunda esrarın çözüleceğini bilmek insanı rahatlatıyor." Müfettiş Goole karakterinin belirsizliği de hoşuna gitmişti tabii. Alice onun ortaya çıkışının daha net bir şekilde açıklanabileceğini söylediğinde Eleanor, "Aman, Alice," demişti. "Bunun konuyla ne ilgisi var? O yalnızca bir sembol. Bir model. Adaletin insan kılığına girmiş hâli. Zavallı kızı nereden bildiği önemli değil. Ya da gerçekte kim olduğu. Önemli olan düzenin sağlanması."

Alice karakterizasyon ve inandırıcılıkla ilgili bir şeyler homurdandı ama Eleanor yorulmuştu. Konuyu kapamaya çalıştı. "Yarın daha detaylı konuşuruz olmaz mı? Seni ikna edeceğimden eminim." Tabii ki bunu bir daha hiç konuşmamışlardı. Eleanor, Alice'in Shoreditch'teki evine gelirken Marylebone Caddesi'nde gözlerini bir anlığına yoldan ayıran bir şoförün kullandığı otobüsün altında kalmıştı. Alice o sırada, buzdolabında yeni aldığı bir litrelik günlük süt ve masasına serdiği eski örtüyle dünyanın ekseninden çıktığından habersiz, annesini bekliyordu.

Ben'in yanıldığı nokta buydu işte. Alice kaybının beklenmedik hüznüyle gözlerini kırpıştırdı. Ben'in mekânlardansa insanları tercih etmesi iyi hoştu da, insanların durmadan değişmek gibi berbat bir âdeti vardı. Ya da gitmek. Ya da ölmek. Mekânlar daha güvenilirdi. Daha kalıcıydı. Zarar görseler bile yeniden tamir edilebilir, hatta eskisinden bile sağlam olabilirlerdi. İnsanlar öyle miydi? Onların yanında kalacağının garantisi var mıydı? "Ailen dışında." Alice kafasının içinde Eleanor'un sesini duydu.

"Ben bu kadar kızı neden yaptım sanıyorsun? Yanımda hep biri olsun diye. Yalnızlığın ne demek olduğunu biliyordum çünkü."

Exhibition Road'dan müzelere doğru yürüyen Alice kesinlikle yalnız değildi. Her yerde insanlar vardı ve çoğu gençlerdi. Alice birden onlara acıdı. Gençlik denen ateşte her şey ne kadar hayati ve ne kadar önemli görünürdü. Böyle koşuşturarak nereye gittiklerini merak etti. Belki Bilim Müzesi'ne ya da V&A'e. Ya da belki son kez Loeanneth'te güneşli bir günde kanat çırpan böcekleri görmeye, Doğal Tarih Müzesi'ne. "Keşke onları öldürmesen," demişti Eleanor bir gün. Alice ilk kez annesinin babasını dolaylı da olsa eleştirişine tanık oluyordu. "Bu yaptığın biraz zalimce değil mi? O kadar güzeller ki." Beyaz asistan eldivenlerini takan Alice hemen babasını savunmaya girişmişti. Oysa o iğnelerden o da nefret ediyordu. "Doğa zalim. Öyle değil mi, baba? Her canlı eninde sonunda ölmek zorunda. Hem bak, şimdi de güzeller. En azından böyle sonsuza dek güzel kalabilirler."

Bir grup kız kıkırdayarak omuzlarının üzerinden esmer ve yakışıklı bir delikanlıya laf attı. Çocuk da bağırarak onlara cevap verdi. İçlerinden fışkıran coşku neredeyse elle tutulacak ya da gözle görülecek kadar yoğundu. Alice gençliğini hatırladı. Tutkuyu ilk tadışında dünyadaki her şey olağanüstü gerçek gelirdi. Ben onda o kadar güçlü bir çekim uyandırırdı ki, ondan vazgeçtiği an artık nefes alamayacakmış gibi hissederdi. Alice annesinin uyarısını dikkate almamıştı tabii ama Ben'le görüşürken artık daha temkinli davranıyordu.

Sonraki birkaç hafta, Alice, Ben'in fikirlerini de dikkate alarak kusursuz bir kaçırma planı oluşturmaya çalıştı. Yağmurun yıkadığı bir gecenin sabahı, güneş parlarken ve derede alabalıklar zıplarken örtüsünü bir söğüt ağacının altına serdi. Ben yeni

çitin direkleri için çukur kazıyordu. Alice karnının üzerine yatıp bacaklarını sallayarak defterine baktı. Sonra kaşlarını çattı ve birden, "Bana bir suç ortağı lazım," dedi. "Kimse suçlunun tek başına hareket ettiğine inanmaz."

"Öyle mi?"

Alice başını salladı. "Evet. Hikâye havada kalır. Çocuk kaçırmak kolay mı? Asla bir kişinin yapacağı iş değil."

"Tamam. Bir suç ortağı bul öyleyse."

"Çocukları tanıyan biri olmalı. Özellikle de, kaçırılacak çocuğu. Güvenilir bir yetişkin. Ufaklığı susturacak kadar deneyimli de olması gerek tabii."

Ben ona bir bakış fırlattı. "Seni üçkâğıtçı seni. Bu kadar hin olduğunu bilmezdim doğrusu."

Alice omzunu silkip düşünceli bir tavırla bir tutam saçını emmeye koyuldu. Sonra mavi gökyüzünden geçen gri bir bulut kümesini gözleriyle takip etti.

Ben kazmayı bir kenara bırakıp bir sigara sarmaya koyuldu. "Düşündüm de," dedi "şu ortak meselesi bana pek gerçekçi gelmedi."

Alice kafasını kaldırıp Ben'in omzunu güneşe siper ederek ona baktı. "Neden?"

"İnsan para için birini kaçırmayı göze alabilir. Ama bir suç ortağı bulması pek kolay gibi gelmedi bana. Hele de dediğin kadar güvenilir birini."

"Benim bir fikrim var. Dinle bak. Adamımızın sabıkalı bir arkadaşı var. Hapiste tanıştığı biri."

Ben sigaranın kâğıdını yaladı. "Hiç inandırıcı değil."

"Neden? Parayı kırışamazlar mı?"

"Büyük bir meblağdan söz ediyorsun. Herkes böyle bir riski kolay kolay almaz."

Alice kaleminin ucunu dudaklarına bastırdı. "Ya ne öyleyse? İnsan bu kadar ciddi bir suçun işlenmesine neden yardım eder? Bana kalırsa, işin içinde bir kadın olmalı."

"Kadın mı?"

Alice muzipçe gülümsedi. "Kadınlar şüphe çekmez. Hele de çocuklarla ilgili bir suç söz konusuysa. Evet, evet. Muhakkak bir kadın olmalı."

"İyi." Ben örtünün kenarına oturdu. "Birbirlerine âşıklar o hâlde. İnsanlar aşk için türlü saçmalıklar yapar."

Alice'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Ben'in sözleri gizli anlamlarla doluydu. Öneriler ve vaatlerle. Son zamanlarda lafı hep aşk, hayat ya da fedakârlık gibi derin konulara getiriyordu. Alice sesini kontrol etmeye çalışarak "Aşk, evet," dedi. Aşk için o neler yapardı? Boynunun kızardığını hissediyordu. Ben de fark edecekti şüphesiz. Kendini hikâyesini düşünmeye zorladı. "En azından, adam âşık olduklarını sanıyor."

"Değiller mi?"

"Ne yazık ki hayır. Kadının bu işe karışmak için kendince başka bir sebebi var."

"Nedir o? Beyaz çocukları kaçırıp köle olarak mı satıyor?"

"Hayır. Kadın intikam peşinde."

"Nasıl?"

"Çocuğun ailesiyle eski bir husumeti var."

"Neden?"

Alice daha o kadarını düşünmemişti. Sabırsızca elini salladı. "Önemli olan sevgilisini kandırması. Ona yardım etmeyi kabul ediyor, bir plan yapıyorlar ve çocuğu kaçırıyorlar. Bir fidye notu yazıyorlar ama onu hiç yollamıyorlar."

"Neden?"

"Çünkü... çünkü..."

Alice birden heyecanlanarak doğruldu. "Çünkü sen haklısın. Kadın paranın yarısını değil, çocuğu istiyor."

"Öyle mi?"

"Ona bağlanıyor ve geri vermek istemiyor. Yanında kalsın istiyor."

"Ne çabuk!"

"Çocuk çok tatlı da ondan. Ya da belki onunla bir bağlantısı var. Şimdilik bu önemli değil. Belki de baştan beri asıl maksadı onu kendine saklamaktı."

"Adam bundan hiç hoşlanmayacak."

"Hayır, tabii. O paraya ihtiyacı var ve bu onun planıydı. Çocuğu kaçırmak için onca zahmete girdi."

"Sonra?"

"Kavga ediyorlar tabii. Kadın çocuğu almaya çalışıyor. Adam onu tehdit ediyor. Başlıyorlar itişip kakışmaya." Alice'in yüzüne bir gülümseme yayıldı ve keyifle iç çekti. "Ve çocuk ölüyor!"

"Kavga sırasında mı?"

"Evet. Neden olmasın?"

"Ne bileyim? Biraz gaddarca geldi."

"Tamam. Uykusunda ölsün o hâlde. Nedeni önemli değil. Belki hastaydı ve uykuda nefesi tıkandı. Ya da... Belki ona ilaç verdiler. Kaçırılırken rahat dursun diye. Ama ilacın dozunu ayarlayamadılar. Sonuçta uyku ilaçları büyükler için. Belki çocukta ters bir tepki yaptı. Böylece fidye mektubunu hiçbir zaman yollayamadılar. İkisi de ne tek bir peni alabildi ne de çocuğu. Ah, Ben..." Uzanıp Ben'in elini tuttu. "Mükemmel oldu."

Alice, Güney Kensington metro istasyonunun yakınındaki ışıklardan geçerken, orta kaldırımda duran yeşil çiçek tezgâhını fark etti. Önündeki kovalarda gül demetleri vardı. İçlerinden biri

özellikle gözüne takıldı. Annesinin *Le Spectre de la Rose*'da bayıldığı kostümü andırıyordu. *Gülün ruhu*, diye söylendi Alice. Birden onu Deborah'ya almaya karar verdi. Ablası hiç şüphesiz oturma odasında, şömine rafında duran, düğün hediyesi, siyah, zarif saate bakarak onu bekliyordu. Bu sırada boş durmuyordu tabii. Deborah'nın hiç tarzı değildi bu. Vaktini akıllıca kullanarak ya birkaç mektup yazıyordu, ya da gümüş aile yadigarlarını parlatıyordu. Veyahut belirli bir yaşa gelmiş, hâli vakti yerinde hanımefendiler zamanlarını her nasıl geçiriyorsa onunla meşguldü.

Esmer, ufak tefek ve önlüklü bir adam tezgâhın arkasından çıkıp gülümseyerek Alice'in yanına geldi. "Kokuyorlar mı?" diye sordu Alice.

"Evet."

Alice eğilip gülleri kokladı. "Esans sıkmadınız, değil mi? Doğal?"

"Hem de gökten yağan yağmur kadar."

Alice bundan şüpheliydi doğrusu. Çiçeklere esans serpmelerine dayanamıyordu. Yine de gülleri aldı. Yüzleşme günü gelip çatmıştı ama tuhaf bir şekilde pervasızlığı tutmuştu işte. Çiçekçinin gülleri bir kâğıda sarıp bir sicimle bağlamasını bekledi. Sonra elindeki bukete bakarak Chelsea'ya yöneldi. Deborah bunlara bayılacaktı. Ablasının hediyesini onu yumuşatmak için verilen bir rüşvet olarak algılayabileceği düşüncesi kısa bir anlığına keyfini kaçırsa da, sonra buna aldırmadı.

İnsanın onu kendisi kadar iyi tanıyan birine korkunç bir sır vereceğini bilmesi tuhaf bir histi. Alice başka hiç kimseye tek kelime etmemişti. Theo'nun kaçırılmasından hemen sonra polise tüm bildiklerini anlatmasına ramak kalmıştı. Merdivenlerden usulca inip kütüphanenin kapısında duraksadığında, "Ben," diyordu içinden. "Theo'yu Ben Munro kaçırdı. Ona tüne-

li söyledim. Hepsi benim fikrimdi. Kötü bir niyetim yoktu. Bunu yapacağını bilemezdim." Ona yöneltilen şüpheci bakışları görür gibiydi. "O gece onu gördüm. Korunun kıyısındaydı. Kalabalıktan kaçıp yürüyüşe çıkmıştım. Karanlıktı ama havai fişekler patlıyordu. Onu tünelin kapısının orada gördüm. Oydu, biliyorum."

Alice bunları söylemek istemiş ama her seferinde vazgeçmişti. Gençti, korkuyordu ve güveni sarsılmıştı. Bir fidye mektubu geleceğini sanmıştı. Ailesi parayı ödeyecek ve Theo geri dönecekti. Ben aldığı parayla arkadaşlarına yardım edecek ve kimse Alice'in bu işe karıştığını bilmeyecekti.

Günler geçmişti. Alice'in bir gözü soruşturmada, diğeri postadaydı. Hizmetçilerden biri, polise bir şişe uyku hapının kaybolduğunu söylemişti. Ama Alice buna önem vermemişti. Üç gün sonra, Bay Llewellyn'in intihar haberi gelip de annesi üzüntüden aklını kaçırınca, Alice durumun sandığından daha ciddi olduğunu fark etmişti. Doktor Gibbons'ın annesini ona yazdığı uyku ilacıyla ilgili uyardığını duymuştu. "Verdiğim dozu aşarsan bir daha uyanamazsın," demişti doktor. Alice ister istemez Ben'le o öğleden sonraki konuşmalarını hatırlamıştı. Kaçırma sırasında bir sorun çıkmaması için içeriden birinin yardımı önemliydi. Hatta çocuk ilaçla uyutulabilirdi. Alice, Ben'le bunun doğurabileceği sonuçları bile tartışmıştı.

Ortada bir fidye mektubunun olmayışı tek bir anlama gelebilirdi. Alice bunu fark ettiğinde artık çok geçti. İtirafı polisi Theo'ya götürebilirdi ama şimdi bunun hiçbir anlamı kalmamıştı. Hem üç gün neden beklediğini de açıklamak kolay olmayacaktı. Alice'i yalnızca Theo'nun kaçırılmasından değil, ölümünden de sorumlu tutacaklardı. Onu asla affetmeyeceklerdi. Nasıl yapabilirlerdi ki bunu? Dolayısıyla Alice hiçbir şey söy-

lememişti. Bu sırrı tam yetmiş yıl boyunca saklamıştı. Bugüne dek.

Eğer birine söylemek zorundaysa, bunun Deborah olmasına seviniyordu. İki kardeş yakındı. Birlikte çok vakit geçirmelerini gerektirmeyecek türde gerçek bir yakınlıktı bu. İkisi aynı hamurdandı ve hâlâ hayattaydılar. Deborah, Alice'e onun doğduğu güne tanık olduğunu hatırlatmaktan hiç sıkılmazdı. "Hiç de düşündüğüm gibi değildin. Kırmızı, öfkeli ve çıplaktın! O kadar şaşırmıştım ki. Kıvranıp duruyordun. Suratını buruşturuyordun. Annem odada olduğumun farkında değildi. Yatağa yaklaşıp ellerimi uzattığımda ve *bebeğimi ver*, dediğimde nasıl şaşırdığını görecektin. Hamileliği boyunca bana bir kardeşim olacağını söylemişti. Artık ablaydım ve hayatım boyunca kardeşimi koruyup kollamalıydım. Galiba onu fazla ciddiye almıştım. Bana gülüp *o senin bebeğin değil ki*, dediğinde müthiş bir hayal kırıklığına uğradım."

İyi yürekli ve sorumluluk sahibi Deborah. Alice'in neler yaptığını öğrendiğinde kim bilir onun için neler düşünecekti? Alice haftanın çoğunu bunu tahmine çalışarak geçirmişti. Vicdan azabıyla uzlaşalı çok olmuştu. Bundan yana bir sıkıntısı yoktu. Ben'le kötü niyetle ya da kasten konuşmamıştı. Dolayısıyla bunu polise anlatmanın kimseye bir yararı dokunmazdı. Bu saatten sonra onu suçlamaları da imkânsızdı. Ne diyeceklerdi ki? "Neden cinayet romanları yazıyorsun?" diye mi soracaklardı? Hem Alice cezasını çekmişti zaten. Hâlâ da çekiyordu. Suçlular yargıdan kaçabilirdi ama adaletten asla.

Alice yıllarca kendini Eleanor'dan ayrı tutmak için uğraş verdikten sonra annesinin adalet anlayışının haklılığını keşfetmişti. İşte o zaman yazarlığı da sınıf atlamıştı. Altın Çağ'm birbirinin tıpatıp aynısı polisiye hikâyelerinden sıyrılıp hayatına Diggory

Brent'i sokmuştu. O şimdiye dek çalıştığı ukala hafiyelerden bambaşkaydı. Alice gazetecilere ve okuyuculara Diggory'yi rüyasında gördüğünü söylemişti, ki bu kısmen doğruyu. Onu savaşın son aylarında bir viski şişesinin dibinde bulmuştu. Clemmie'yi düşünüyordu. Kayıkhanenin penceresinden ne gördüğüyle ilgili hiçbir zaman yapamadıkları konuşmayı. Kendini nihayet Ben'e sunduğu öğleden sonra kardeşinin de orada olduğunu bilmek hâlâ içini sıkıyordu. Alice o gün elinde kitabının taslağıyla Ben'in kapısını usulca tıklattığında kendiyle gurur duyuyordu. Bir çocuğu öldürmeye cesaret edebilecek tek yazar Agatha Christie'ydi ve şimdi bunu o da yapmıştı işte. Ben'in yazdıklarını okuması ve zekâsına hayran olması için sabırsızlanıyordu. Tasarladıkları fikri hikâyeye pek güzel yedirdiğini düşünüyordu. Alice onlarca yıl sonra on altı yaşındaki sesini duyar gibi oldu. "Gizli bir tünel, Ben. Bize bir tünel, lazım."

"Nasıl yani? Bildiğimiz yer altı tünellerinden mi?"

"Ne diyeceğini biliyorum. Hiç gerçekçi değil diyeceksin. Ama hayır." Krema yalamış bir kedi gibi sırıtıp ona Loeanneth'teki gizli tüneli anlatmıştı. Girişi ikinci kattaki çocuk odasının yanındandı. Eski tip bir sürgüsü vardı. Geçidin sonunda sert taş duvara dayalı bir merdiven duruyordu. Orası koruya ve özgürlüğe açılıyordu. Ben işte o an Loeanneth'ten bir çocuğu nasıl kaçıracağını harfiyen öğrenmişti.

Alice, Chelsea'ya gelmişti. King's Road'daki butiklerden eli kolu poşetlerle dolu çıkanlar yanından akıp geçiyordu. Sokağın sonunda Deborah'nın evinin merdivenleri görünüyordu. Öndeki beyaz sütunda parlak siyah boyayla 56 yazıyordu. Alt basamağın iki yanındaki saksılardan kırmızı sardunyalar fışkırıyordu. Alice bütün cesaretini toplayıp oraya doğru yürüdü.

Meydanın ortasında müşterek kullanılan yemyeşil bir bahçe vardı. Siyah, demir kapısı yabancıların girmemesi için kilitliydi. Alice kalın bir sarmaşık sürgününün altında duraksadı. Burası daha sessizdi. Meydanın dört bir yanındaki yüksek Viktorya tipi binalar ana caddenin karmaşasını gizliyordu. Üst dallardaki kırlangıçların sesi şehrin gürültüsünü bastırarak insanın ruhunu dinlendiriyordu. Alice, ablasının oturma odasının penceresinde uzun boylu ve dimdik bir karaltı gördü. Alice Edevane sözlerini daima tutardı ama şimdi şuradan çekip gitmek için neler vermezdi! Birden bu ihtimalle heyecanlandı. Unuttuğunu söyleyemez miydi? Deborah aradığında gülüp geçer ve yaşlılıktan dem vurabilirdi. Alice düpedüz yaşlıydı nasıl olsa. İnsanların bu gerçeği yumuşatmak için kullandığı *olgun* ya da *görmüş geçirmiş* gibi sözleri sevmiyordu. Alice yaşlıydı ve yaşlıların bazı ayrıcalıkları vardı. Ama hayır. Yalnızca hayal kuruyordu. Bugün ablasıyla yüzleşecekti. Artık zamanı gelmişti.

Zile bastı. Kapı daha o an açılınca irkildi. Daha da tuhafı, Deborah'mn onu bizzat karşılamasıydı. Her zamanki gibi şıktı. İnce belini saran ipek bir elbise giymiş, gümüş rengi saçlarını zarif bir topuz yapmıştı.

İki kardeş başlarını hafifçe eğerek selamlaştı. Deborah tatlı bir gülümsemeyle kenara çekilip Alice'e yol verdi.

Ev yine ışıl ışıldı. Her yerde şık çiçek düzenlemeleri göze çarpıyordu. Alice birden hatırladı. Her üç günde bir Sloane Meydanı'ndaki şık çiçekçiden yeni buketler yollanıyordu. Elindeki güllere baktı. Aniden kıymetlerini yitirmişlerdi. Kendini koca bir aptal gibi hissederek yine de onları ablasına uzattı. "Al. Sana aldım."

"Ah, teşekkürler. Ne kadar güzeller."

"Büyütme canım. Bana annemi hatırlattılar hepsi o. Nijinski'nin..."

"Bakst kostümünü." Deborah gülümseyerek gülleri burnuna götürdü. Alice kendi de aynı hisler içinde olduğu için ablasının zaman kazanmaya çalıştığını düşündü. O da korkuyordu tabii. İyi kalpli Deborah bu sohbetten zerre kadar zevk almayacaktı.

Alice, ablasının peşinden oturma odasına girdi. Deborah'nın kâhya olarak işe aldığı ama daha ziyade özel asistanlığını yapan, Maria ortadaki büyük sehpaya servis takımlarını diziyordu. Boş tepsiyle doğrulup başka bir istekleri var mı diye sordu.

"Bir vazo getirir misin, lütfen, Maria? Baksana Alice'in güllerine. Nasıl güzeller!"

Maria başını salladı. "Renkleri enfes. Burada mı dursunlar?"

"Bence yatak odama daha çok yakışırlar."

Maria gül demetini Deborah'nın elinden alıp kapıya yöneldi. Alice bir an onun arkasından seslenmek istedi. Annesinin ve kardeşlerinin hatırını sormak. Sırf kadın odada biraz daha kalsın diye. Ama Maria ardında güneşte uçuşan tozlar bırakarak gitti.

İki kardeş göz göze geldi. Sonra tek kelime etmeden karşılıklı kanepelere oturdular. Alice aralarındaki masada duran kitabı fark etti. Sonlarına yakın bir yerde deri bir ayraç vardı. Kitabı hemen tanıdı ve birden duygusallaştı. Babası Keats'in şiirlerinden derlenen bu kitabı can çekişirken bile elinden bırakmamıştı. Alice'in yanakları kızardı. Sanki annesiyle babası da bu odada onlarlaydı ve itiraflarını duymaya hazırlanıyorlardı.

"Çay?"

"Lütfen."

Demlikten dökülen taze çayın şırıltısını dinlemek işkence gibiydi. Alice bütün duyularının keskinleştiğini hissediyordu. Tepsinin kenarına konan minicik meyve sineğinden, Maria'nın

üst katta dolanan ayak seslerine ve limonlu mobilya cilasının belli belirsiz kokusuna dek etrafta tüm olup bitenlerin farkındaydı. Oda sıcaktı. Alice parmaklarını yakasına sokup çekiştirdi. İtirafının gerginliğini dayanılmaz bir hâl almıştı.

"Deborah, ben..."

"Hayır."

"Efendim?"

"Lütfen." Deborah demliği bırakıp parmak uçlarını birbirine bastırdı. Sonra Alice'in ellerine sarılıp onları kucağına koydu. Rengi solmuş, yüz hatları ızdırapla gerilmişti. Alice birden bu buluşmanın amacını tamamen yanlış anladığını fark etti. Ben hakkında konuşmayacaklardı. Ablası hastaydı. Hatta belki de ölüyordu. Ama o kendi derdine düşmekten bunu fark etmemişti bile.

"Deborah?"

Deborah'nın ağzı incecik bir çizgi hâlini aldı. Sesi bir fısıltı gibiydi. "Ah, Alice. Nasıl ağır bir yük taşıdığımı bilemezsin."

"Neden bahsediyorsun?"

"Sana yıllar önce söylemeliydim. İstedim ama yapamadım. Sonra sen önceki gün müzede Loeanneth'teki bahçıvandan bahsedince o kadar şaşırdım ki, tutuldum kaldım."

Pekâlâ. Hasta filan değildi. Alice kendini koruma içgüdüsüyle yine olmadık hayaller kurmuştu. Bıçak kemiğe dayanmışken bile hâlâ bir çıkış yolu arıyordu. Sokaktan bir taksi geçti. Alice dantel perdelerin arasından arabanın karaltısını gördü. O taksiye binip nereye olsa giderdi. Yeter ki buradan, bu andan kurtulsun.

"Theo," dedi Deborah. Alice gözlerini kapayıp bekledi. "Ona ne olduğunu biliyorum."

Bunca ızdırap sona ermişti işte. Alice kendini kuş gibi hafif hissetti. Bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Deborah biliyordu zaten. "Deborah, ben..." diye başladı.

"Her şeyi biliyorum, Alice. Theo'ya ne olduğunu biliyorum ve bu beni deli ediyor. Hepsi benim hatamdı. Bütün bunlar benim yüzümden oldu."

19

Oxford, 2003

Rose Waters'ın Oxford'da yaşayan bir yeğeni olduğu ortaya çıkmıştı. Margot Sinclair pahalı bir özel okulun müdürüydü ve son derece meşgul biriydi. Neyse ki sekreteri salı günü, saat birde Sadie'ye yarım saatlik bir görüşme ayarlayabildi. Kadın Sadie'ye tam vaktinde gelmesini birkaç kez tembih etti.

Aslında Sadie bu görüşmeden pek umutlu değildi. Kim büyük teyzesiyle yakın bir ilişki kurardı ki? Ama Sadie meraklı bir av köpeği gibi elindeki birkaç ipucunu eşeleyip duruyordu işte. Margot Sinclair'e neler soracağını önceden tasarlamıştı tabii. Öyle bir kadına büyük teyzesinin bir çocuk kaçırılma olayına karıştığından şüphelendiğini söylemek kolay değildi. Üstüne üstlük bu çocuk kendi gayrimeşru oğlu olabilirdi.

Sadie teorisinden Bertie'ye söz ettiğinde, büyükbabası, "Bu aralar çok roman okuyor olmayasın?" demişti.

Sadie gözlerini devirmişti.

Kahvaltıdaydılar. Önceki gün birbirlerine girmelerine ramak kaldığı için, ikisi de her zamankinden daha kibar davranmaya çalışıyordu.

"Tamam, tamam," dedi Bertie. "Edevane'ler bir çalışanlarının gayrimeşru çocuğunu neden evlat edindi peki?"

"Üçüncü kızlarından sonra Eleanor Edevane başka çocuk doğuramıyordu ve bir erkek çocuk sahibi olmayı kafaya koymuşlardı. Clementine'den beri on yıl geçmişti. Eleanor, 1931'de yeniden hamile kaldı ama bebek ertesi yıl ölü doğdu. Constance insanlara bunu söylemeye çalışıyordu ama onu kimse dinlemedi. Edevane'ler bir erkek çocukları olmasını bu kadar isterken Rose Waters hamile kaldı ama kadın evli değildi ve bebeği kendi büyütemezdi. Sonrasında yaşananları tahmin etmek için dâhi olmak gerekmez. Bebeği kadından almak için kim bilir nasıl bir anlaşma yaptılar?"

Bertie kirli sakalını sıvazladı. Sonra başını salladı. "Çocuk özlemi güçlü bir duygu. Annem *beni biraz daha bekletseydin bir delilik edebilirdim*, diye dalga geçerdi. *Parktaki bebek arabalarına alıcı gözüyle bakmaya başlamıştım*, derdi."

"Ama Eleanor Edevane'in parktan bir bebek çalmasına gerek kalmadı. İyi bir yuvaya ihtiyacı olan küçük bir bebek kucağına düşüverdi. Eleanor, Rose'u kovana dek işler yolundaydı. Rose o zaman bebeğini geri almaya karar verdi."

"Çocuğun gerçek annesini kovmak riskli bir hareket."

"Belki de asıl Rose Waters'ın orada kalması riskliydi. Benim de öğrenmeye çalıştığım bu işte."

Bertie düşünceli bir tavırla iç çekti. "O kadar da çılgınca bir teori değilmiş."

"Sağ ol, büyükbaba."

"Şimdi Rose Waters'ın tanıyan birini bulmalısın."

Margot Sinclair'in izini bulan Alastair'di. Sadie daha teorisini geliştirdiği sabah soluğu kütüphanede almıştı. Alastair geldiğin-

de kaldırımda bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. "Kahve?" demişti köşedeki dükkândan aldığı kahveyi uzatarak. Alastair beyaz kaşlarını kaldırmış ama bir şey söylemeden onu içeri almıştı. Sadie aklından geçenleri bir solukta anlatıp bitirdiğinde kütüphaneci "Sana Rose'un Loeanneth'ten sonraki hayatını bilen biri lazım," demişti.

"Aynen öyle."

Alastair hemen işe koyulmuştu. Raflardan tozlu dosyalar çıkarıp bilgisayarında araştırma yapmış ve nihayet, "Buldum!" diye bağırmıştı. İş ve işçi bulma kurumunun eski kayıtlarında Rose Waters'ın ablası Edith'in Lake District'te yaşadığı bilgisi vardı. Ve Edith'in torunu hâlen Oxford'da ikamet ediyordu. Gerisini Sadie'nin Trafik'teki ahbabı halletmişti. Sadie, Londra'ya döndüğünde ona en kalitesinden bir şişe içki alacaktı. Margot'nun adresini Sadie'nin telefonuna mesajla yollamış ve "Umarım yanlış bir iş yapmıyorsundur, Sparrow," diye eklemişti.

"Hiç yapar mıyım, Dave, bebeğim?" diye mırıldandı Sadie notlarını toparlayıp çantasına tıkarken. Arabanın saati 12:50'yi gösteriyordu. Sadie mitolojik ejderha heykelleriyle süslü bir çift sütunun arasından geçip Buckingham Sarayı'nı aratmayacak kadar ihtişamlı okul binasına doğru yürüdü. Öğle teneffüsüydü. Kurdeleli şapkalı, blazer ceketli öğrenciler gruplar hâlinde bakımlı avlunun dört bir yanına dağılmıştı. Sadie kotu ve tişörtüyle bu kibar ortamda birden kendini bir sokak serserisi gibi hissetti. Çocuklar resmen ışıldıyordu. İpeksi atkuyrukları, korkusuz kahkahalar, diş tellerinin ardında parlayan bembeyaz dişler ve saygın gelecekler...

Sadie doğruca idari kısma gidip koyu kahverengi bir yazı masasında oturan ciddi suratlı genç kadına adını verdi. "Oturun,

lütfen," diye fısıldadı kadın kibarca. "Doktor Sinclair sizi birazdan kabul edecek."

Etraf sessizdi. Dolayısıyla genç kadının öfkeyle klavyesinin tuşlarını döven parmaklarının sesi, duvardaki saatin tik takları ve klimanın hafif uğultusu Sadie'nin kulaklarını tırmalıyordu. Tırnağını kemirdiğini fark edince elini ağzından çekti. *Sakin ol*, diye söylendi içinden.

Dışarıda, gerçek dünyada Sadie iyi bir eğitim almayışıyla övünürdü. "Sen ve ben, Sparrow," derdi Donald, "biz sokak üniversitesinden mezunuz. Dünyada bunun yerini tutabilecek bir diploma yok, ahbap." Sadie eğitimi zenginlikle, zenginliği züppelikle, züppeliği de ahlaki yozlaşmayla bir tutan bir dünya görüşüne sahipti. Müfettiş Parr-Wilson o billur gibi aksanıyla onlarla konuştuğunda Nancy Bailey gibiler ürkerdi. Dolayısıyla, Sadie ancak böyle yerlerde doğru düzgün okusaydı nasıl bir hayatı olacağını düşünürdü.

Yakasını çekiştirip saate baktı. Tam birde odanın kapısı açıldı. Krem rengi tayyörlü, koyu kumral, küt saçlı ve deniz mavisi gözlü bir kadın onu baştan aşağı süzdü. "Dedektif Sparrow? Ben, Margot Sinclair. Buyurun, odamda konuşalım."

Sadie kadının peşine takılırken adımlarını biraz daha zarif atmaya çabaladı. "Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Sinclair."

"Doktor Sinclair demenizi tercih ederim," dedi kadın masasına otururken. Sadie'ye de koltuğu işaret etti.

"Doktor Sinclair," diye düzeltti Sadie. İyi bir başlangıç yaptıkları söylenemezdi doğrusu. "Sekreteriniz size konunun ne kadarını aktardı bilmiyorum ama..."

Kadın elini kaldırarak onu susturdu. "Jenny anne tarafımdan büyük teyzem Rose Martin'le ilgili konuşmak istediğinizi söyle-

di. Ya da belki siz teyzemi kızlık soyadıyla, Rose Waters olarak biliyorsunuz." Gözlüğünün üzerinden ona dik dik baktı. "Polis onunla neden ilgileniyor? Bir dava üzerinde mi çalışıyorsunuz?"

"Evet," dedi Sadie ve ekledi, "Resmi olarak değil. Bu oldukça eski bir dava."

"Öyle mi?" Margot Sinclair arkasına yaslandı. "Ne kadar ilginç."

"Olay 1930'larda olmuş. Bir çocuk kaybolmuş ve hiç bulunamamış."

"Büyük teyzemden şüphelenmiyorsunuz herhâlde?" Margot bunu pek komik bulmuş gibiydi.

Sadie de gülümsedi. "Dediğim gibi, olay eski. Doğrusunu isterseniz, bütün ipuçlarını değerlendirmeye çalışıyorum. Teyzenizin evlenmeden önceki hayatı hakkında biraz bilgi edinmek istemiştim. Bilmiyorum haberiniz var mı ama kendisi gençken dadılık yapıyormuş."

"Elbette," dedi Margot Sinclair. "Rose'un meslek hayatı hakkında birçok şey biliyorum. Aslına bakarsanız, tarih boyunca kadınların eğitimi hakkındaki doktora tezimde verdiğim örneklerden biri de oydu. Rose mürebbiyeydi. Aristokrat ailelerin çocuklarını eğitiyordu."

"Mürebbiye mi? Dadı değil miydi yani?"

"Çok gençken dadılıkla başlamış ama sonra mürebbiye ve iyi bir öğretmen olmuş. Rose son derece zeki ve çalışkan bir kadındı. O devirde, onun başardıklarını yapmak kolay iş değil."

Ayvayı yedin kızım, Sadie, diye düşündü Sadie. Margot Sinclair belli ki büyük teyzesini bir rol model olarak bellemişti.

"Burada tezimin bir kopyası var." Margot kalkıp kütüphanesinden deri ciltli bir kitap aldı. Eliyle kapağındaki tozları süpürürken, "Son zamanlarda kendime pek vakit ayıramıyorum," dedi "ama eskiden bu konu fazlasıyla ilgimi çekerdi. Belki tu-

haf gelecek, fakat Rose benim ilham kaynağımdı. Hâlâ da öyle. Kariyerim boyunca yılmadan çalışmayı ve hep ileri bakmayı ondan öğrendim."

Margot yerine dönüp coşkuyla tezini anlatmaya koyuldu. Sadie'nin gözü duvardaki çerçeveli belgelere kaydı. Margot Oxford'da biyoloji doktorası yapmış ve daha bir sürü başarıya imza atmıştı. Sadie zekânın bu altın harflerle süslü, fildişi çerçeveli başarı belgeleriyle onaylanmasının insana neler hissettirdiğini merak etti.

On beş yaşındayken okul müdürünün baskısıyla yan mahalledeki özel kız okulunun burs sınavlarına girmişti. Sadie altıncı sınıfa kabul edildiğiyle ilgili mektubu hâlâ hatırlıyordu ama gerçekdışı bir rüyanın bir parçasıydı sanki. Ama formasını almaya gidişleri aklına kazınmıştı. Annesi özenle giyinmişti. Hırka ve bluzdan oluşan bir takım ve plili bir etek. Her zamanki gibi mükemmeli oynamaya çalışarak, kararlı adımlarla yürüyordu. Bahçede kaybolmalarına dek her şey iyi gitmişti. Sadece bir saatlik zamanları vardı ve taş kuledeki saatin yelkovanı acımasızca ilerliyordu. Annesi sözbirliği etmişlercesine *astım nöbeti* olarak adlandırdıkları şu panik atak krizlerinden birini geçirmişti. Sadie'nin annesi mükemmeliyetçi ve züppe bir kadındı. Ortamın ihtişamı ve kendini kanıtlama baskısına bir de geç kalma ihtimalleri eklenince iyice paniklemişti. Sadie onu bir banka oturtup bir hademeden formaların nerede satıldığını öğrenmişti. Sonunda yirmi dakika rötarlı olarak randevularına yetişebilmişlerdi. Bir kadın Sadie'nin belini ölçerken, bir yandan da tüvit palto ya da kadife bere gibi Sadie'nin giymeyi hayal dahi edemeyeceği şeylerden bahsediyordu.

Sonunda buna gerek kalmamıştı zaten. Sadie yazın yakışıklı bir oğlanla tanışmıştı. Bir arabası vardı ve pek havalıydı. Okul

açılacağı zaman Sadie hamileydi. Kaydını ertelemiş ve okula ertesi yıl başlamaya karar vermişti Ama o zamana kadar da bambaşka biri olup çıkmıştı.

Sadie yeni okuluna başlamak için kendini hazır hissetse bile, ailesi onu istemezdi ki. Eşe dosta Sadie'nin bir değiş tokuş programıyla Amerika'ya gittiğini ve liseyi orada bitireceğini söylemişlerdi. Bir yıl erken dönmesi tuhaf kaçabilirdi ve burs kalacak yer masrafını karşılamıyordu. Ruth'la Bertie ona bir yolunu bulacaklarını söylemişti ama Sadie onları ağır bir borcun altına sokmak istememişti. Dolayısıyla teşekkür edip buna gerek olmadığım söylemişti. Ruth'la Bertie bu kararını hiç onaylamamıştı çünkü Sadie için en iyisini istiyorlardı. Ama Sadie onlara başarılı olmak için özel bir okula ihtiyaç olmadığını söylemişti. Gece okulunu birincilikle bitirmiş ve polis teşkilatına katılmıştı. Bu Bertie'yle Ruth için büyük bir sürprizdi ama memnun olmuşlardı. Belki de, Sadie'nin kanunun doğru tarafını seçmesi içlerini rahatlatmıştı. Sadie bebekten sonra bir süre kendini toparlayamadığı için endişeliydiler doğrusu.

"Buyurun," dedi Margot Sinclair tezi masanın üzerinden Sadie'ye doğru iterek. "Bütün sorularınıza cevap vermez belki ama Rose'un nasıl biri olduğuyla ilgili bir fikir edinirsiniz. Şimdi kusura bakmazsanız, on beş dakikaya başka bir randevum var."

Margot ciddi ve disiplinli bir tipti ama kaba değildi. Sadie onu sevmişti. Yine de, Margot'nun Rose'un özel hayatıyla ilgili bir soruya nasıl bir cevap vereceğini kestiremiyordu ve belki de önce onu hazırlaması gerekirdi. Ama zamanı dardı. Doğrudan konuya girmeye karar verdi.

"Büyük teyzenizin gençken bir bebeği olduğunu düşünüyorum, Doktor Sinclair. Evlenmeden önce. Cornwall'da, Edevane'lerin yanında çalışırken."

Margot Sinclair bu haberi sindirmeye çalışırken bir an derin bir sessizlik oldu. Sadie onun itiraz etmesini bekledi. Ama Margot kıpırdamadan oturuyordu. Yalnızca dudağının kenarı hafifçe seğiriyordu o kadar. Sadie bunu pat diye söylediğine pişman olmak üzereydi. Tam ortamı yumuşatmaya hazırlanıyordu ki, Margot derin bir nefes alıp verdi. Yüzündeki ifadede Sadie'nin ilgisini çeken bir şey vardı. Şaşırmıştı, evet ama o kadar da değil. Sadie birden anladı. "Siz bebeği biliyordunuz," dedi hayretle.

Margot Sinclair hemen cevap vermedi. Masasından kalkıp kapı sıkıca kapalı mı diye kontrol etti. Sonra tekrar yerine döndü ve usulca, "Bu bir aile sırrı," dedi.

Sadie heyecanını belli etmemeye çabaladı. Demek haklıydı? "Rose'un tam olarak ne zaman hamile kaldığını biliyor musunuz?"

"1931'in sonunda." Margot parmaklarını kenetledi. "Bebek Haziran 1932'de doğdu."

Tıpkı Theo Edevane gibi. "Yine de bir ay sonra Loeanneth'teki işine devam etti, öyle mi?" diye sordu Sadie. Hafiften sesi titriyordu.

"Evet."

"Bebeği ne yaptı?" Gayet iyi bildiği cevabı bekledi.

Margot Sinclair gözlüğünü çıkarıp Sadie'ye baktı. "Dedektif Sparrow. O devirde değer yargılarının farklı olduğunu söylememe gerek yok herhâlde? Genç bir kadının evlilik dışı bir çocuk dünyaya getirmesi kabul edilebilecek bir şey değildi. Ayrıca Rose bebeğe bakabilecek durumda da değildi."

"Bebeği verdi mi?"

"Buna mecburdu."

Sadie heyecanını kontrol edemiyordu. Bunca yıl sonra Theo Edevane'i bulmanın eşiğindeydi.

"Onu kime verdiğini biliyor musunuz?"

"Elbette. Kuzeyde bir kardeşi vardı. Bebeği kendi çocuğu gibi büyütmek istiyordu. Sonra o küçük kız büyüdü ve benim annem oldu."

"Bir dakika... Kız mı dediniz? Anneniz mi?"

"Evet. Rose, Edevane'lerin yanından kovulduğuna onun için bu kadar üzüldü. Kızından vazgeçtiği için vicdan azabı çekiyordu. Bütün sevgisini baktığı küçük çocuğa vermişti."

"Ama..." Sadie düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Rose bebeğini kuzeye yolladıysa, Theo Edevane'in annesi kimdi?"

"Dedektif sizsiniz, Bayan Sparrow. Siz söyleyin. Ben çocuğun Bayan Edevane'in olduğunu sanıyordum."

Sadie kaşlarını çattı. Teorisinden nasıl da emindi. Eleanor'un ölü doğan bebeği ve bir erkek çocuk isterlerken yanlarında çalışan dadının gayrimeşru bir çocuk dünyaya getirmesi. Bütün taşlar yerine oturuyordu. Eleanor, Rose'u kovunca Rose oğlunu geri almak istemişti. Ama Rose'un çocuğu erkek değildi, kızdı. Rose Waters'ın ablası onu Lake District'te büyütmüştü ve yıllar sonra o bebek Margot Sinclair'in annesi olmuştu. Hem Eleanor'un çocuğunu ölü doğurduğuna dair bir kanıt yoktu ki. Bu yalnızca Constance deShiel'ın iddiasıydı. Sadie'nin teorisi iskambil kâğıtlarından bir kule gibi çöküvermişti işte.

"İyi misiniz, Dedektif Sparrow? Renginiz soldu." Margot masasındaki telefonun düğmesine bastı. "Jenny? Bize su getirir misin, lütfen?"

Jenny az sonra elinde bir tepsiyle içeri girdi. Getirdiği sürahiyle iki bardağı masaya koydu. Sadie suyunu içerken kendini toplamak için vakit kazandığına seviniyordu. Eski şevki yerine geldikçe aklında yeni soru işaretleri belirdi. Rose Theo'nun annesi değildi belki ama yine de beklenmedik bir şekilde işten atıl-

mıştı. Neden acaba? Eleanor Edevane ondan neden birdenbire vazgeçmişti? Mutlaka bir sebebi olmalıydı. İşlerini iyi yapan ve sevilen çalışanlar bir süre sonra aileden biri gibi olmaz mıydı? Bunu Margot'ya sordu.

"Rose buna hiçbir zaman anlam veremedi. Çok da kırıldı. Bana Loeanneth'te çalışmayı sevdiğini söylemişti. Çocukken bizi ziyarete gelip göl evini anlatırdı. Orayı görmüş kadar iyi biliyordum. Orada yaşayan kızları da biraz kıskanıyordum doğrusu. Bahçede perilerin uçuştuğunu hayal ediyordum. Rose yanında çalıştığı aileyi de seviyordu. Bilhassa Anthony Edevane'den övgüyle bahsediyordu."

"Öyle mi?" Bak bu ilginçti. Sadie, Clive'la konuştuklarını hatırladı. Constance deShiel'ı sorguya çektiklerinde üzeri kapalı olarak bir aşk kaçamağından söz etmişti. "Sizce onunla özel bir yakınlık kurmuş olabilir mi?" diye sordu.

"Bir aşk gibi mi?"

Margot'nun açıksözlülüğü Sadie'yi utandırdı. Biraz fazla mı ileri gidiyordu acaba? Yine de kafasını salladı.

"Rose mektuplarında ondan söz ederdi. Ona hayrandı ve tabii ki derin bir sempati duyuyordu. Anthony Edevane çok zeki bir adamdı, fakat aralarında böyle bir ilişki olduğunu sanmıyorum. Yalnızca Anthony Edevane'in Rose'a ileride iyi bir eğitim alması için cesaret verdiğini biliyorum."

"Ama birbirlerine âşık değillerdi?"

"Sanmam. Doğrusunu isterseniz, Rose hamileliğinden sonra erkeklere hep mesafeli davrandı. Evlendiğinde neredeyse kırkına gelmişti."

Sadie yine duvara toslamıştı. Sıkıntıyla iç çekti. "Aklınıza başka bir şey geliyor mu?" diye sordu ümitsizce. "Rose'un Edevane'lerden neden ayrıldığına dair bir sebep?"

"Aslında bir şey var. Ama konuyla alakalı mı bilmiyorum. Biraz da tuhaf bir mesele."

Sadie hevesle bekledi.

"Rose neden kovulduğunu asla anlamadı. Daha da tuhafı, Edevane'ler ona harika bir referans mektubu yazdı ve bir veda armağanı verdi."

"Nasıl bir armağan?"

"Para. Hayatı boyunca rahatça seyahat edip eğitim alabileceği kadar yüklü bir meblağ."

Sadie duraksadı. İşte çıkarılan biri neden ödüllendirilirdi? Aklına yalnızca rüşvet geliyordu ama görünüşe bakılırsa Rose'un hangi konuda çenesini kapalı tutması gerektiğine dair bir fikri bile yoktu.

Kapı çalındı ve sekreter Margot Sinclair'e beş dakikaya başlayacak yönetim kurulu toplantısını hatırlattı.

"Üzülerek size veda etmek zorundayım, Dedektif Sparrow," dedi Margot. "Umarım yardımım dokunmuştur."

Sadie bundan pek emin değildi doğrusu. Yine de Margot'nun elini sıkıp vakit ayırdığı için teşekkür etti. Kapıda aklına bir şey geldi. "Son bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Rose'un Anthony Edevane'e karşı derin bir sempati beslediğini söylediniz. Neden? Yani bununla neyi kastettiniz?"

"Babası da aynı dertten muzdaripti. Bay Edevane'in neler yaşadığını biliyordu demek istedim."

"Dert mi?"

"Büyük büyükbabam da savaşa gitmiş. Ypres'te gaz bombası yemiş. Sonra yine cepheye yollanmış. Büyükannem savaştan döndüğünde aynı insan olmadığını söylerdi. Geceleri kâbuslar görürmüş. O kadar çok sayıklarmış ki, uyuyamazlarmış. Şimdi

buna travma sonrası stres bozukluğu deniyor. Ama o zamanlar savaş bunalımı deyip geçiyorlarmış."

"Savaş bunalımı," diye tekrarladı Sadie. "Anthony Edevane de mi bu durumdaymış?"

"Evet. Rose günlüğünde adamcağızın sıkıntısından defalarca söz etmiş. Ona yardım etmeye çalışmış. Hatta ona göçmen çocuklara edebiyat dersi vermesi için ilham veren Anthony Edevane'miş. Özellikle de, Romantizm akımını onun sayesinde sevmiş."

Savaş bunalımı. Sadie bunu da ilk kez duyuyordu. Arabasına dönerken Margot'yla konuştuklarını düşündü. Aslında Anthony Edevane'in durumunda şaşılacak bir şey yoktu. Adam yıllarca Fransa'da savaşmıştı. İşin tuhafı, şu vakte kadar kimse Sadie'ye bundan bahsetmemişti. Belki sırdı. Ama öyleyse Rose nereden biliyordu? Margot'nun dediği gibi, genç dadı başkalarının gözünden kaçabilecek belirtileri fark edebiliyordu belki de. Sadie bunun önemli olup olmadığını düşündü. Ortada doğru düzgün bir ipucu olmadığı için her bulduğuna atlıyordu. Birini aramak istedi. Clive, Alastair ya da Bertie olabilirdi. Bu konuda akıl danışacağı herhangi biri. Ama şarjı bitmişti. Bertie'nin evinde telefon hiç çekmediği için onu şarj etme alışkanlığını kaybetmişti.

Zil çalmış, öğrenciler sınıflarına koşuyordu. Sadie arabasının camından onları izledi. Charlotte Sutherland de böyle bir okula gidiyordu. Mektubuna iliştirdiği fotoğrafta, üzerinde armalı bir ceket vardı. Daha soğuk aylarda formasını tüvit bir palto ve fiyakalı bir bereyle tamamlıyordu şüphesiz. Sadie suratını buruşturdu. Sonra aksi bir ihtiyar gibi davrandığı için kendine kızdı. Charlotte bunun gibi bir yerde okuyabildiği için sevinmeliydi aslında. Kızı ondan daha imkânlara sahip olmayacaksa tüm bunların ne anlamı vardı?

Birkaç denemeden sonra araba çalıştı. Sadie, "Charlotte'ı derhâl unutacaksın," dedi yüksek sesle. Mektup gönderene geri yollanmıştı. Adreste kimse bulunamamıştı. Dolayısıyla Sadie de o mektubu hiç almamış gibi hissetmeli ve davranmalıydı. Dikkatini Oxford'dan nasıl çıkacağına verdi. M40'ta doğuya, Londra'ya doğru ilerlerken yine Margot Sinclair'le konuştuklarını düşündü. Edindiği yeni bilgileri içinden çabucak saydı. Rose Waters saygın bir kadındı. Edevane'ler onu işten çıkarırken yüklü bir ödeme yapmıştı. Ve Anthony Edevane savaş bunalımındaydı. Sadie sonuncusunun olayla bir ilgisi var mıydı bilmiyordu ama er geç öğrenecekti.

20

Londra, 1931

Eleanor, Liberty'de çay keyfi yapıyordu. Randevusu umduğundan daha çabuk bitmişti. Paddington'dan kalkacak trene daha iki saat vardı. Harley Sokağı'yla Marylebone'un köşesinde durup binaların üzerinde toplanan gri bulutlara bakmıştı. Sonra da bir taksiye el sallamıştı ve buradaydı işte. Küçük, narin çay kaşığıyla daireler çizerek sütünü karıştırdı. Sonra kaşığı fincanın incecik porselenine hafifçe vurdu. Biraz ilerideki masada oturan şık giyimli adamla göz göze geldi ama onun kibar ve hevesli gülümsemesini karşılıksız bıraktı.

Bu kadar ümitlenmesi aptallıktı. Gerçeği öğrenmişti işte. Anthony haklıydı. Doktorun ona önerebileceği yeni bir yöntem yoktu. Yine aynı konuşmalar geçmişti aralarında. Eleanor bazen umut denen o korkunç alışkanlıktan kurtulmanın bir yolu var mı diye düşünürdü. Umudunu kırabilseydi her şey bir düğmeyi açıp kapamak kadar kolay olurdu zira. Ama umut insanı hayatın elinde oyuncak ediyordu.

Eleanor kaşığını indirdi. Şimdi düşünürken bile ne kadar yanıldığını görebiliyordu. Anthony çoktan umudunu yitirmişti.

Fransa'nın tarlalarında değil belki ama sonraki on yılda. En kötü yanı da buydu. Eleanor onun için çabalamaya devam etmeliydi. Bu onun gözetiminde olmuştu çünkü. Yeterince dikkatli değildi. Olsaydı mutlaka fark eder ve durdururdu. Zira ona ve kendine bir söz vermişti.

Yağmur başlamıştı. Londra kurşuni bir renk almıştı. Sokaklar siyah su birikintileriyle doluydu. İnsan kalabalığına şimdi bir de şemsiyelerin trafiği eklenmişti. İnsanlar yağmurda daha hızlı hareket ediyordu. Ciddi yüzler ve sabit bakışlarla hedeflerine doğru ilerliyorlardı. Onları telaşı Eleanor'u yormuştu. Orada, o sıcak çay salonunda, onu batırmaya ant içen azgın bir denizde ısrarla yüzen bir tahta parçasıydı sanki. Eleanor vakit öldürmek konusunda hiçbir zaman başarılı olmamıştı. Cornwall'dan bir kitap satın almalıydı. Ya da kocasını da yanında getirmeliydi.

Anthony'nin onunla gelmemek için ayak direyeceğini biliyordu. Ama bunu o kadar sert bir dille ve coşkuyla dile getirmesi Eleanor için sürpriz olmuştu. Konuyu açtığında Anthony, "Yeter artık," demişti. "Vazgeç, lütfen."

Ama Eleanor vazgeçmemişti. *Lancet*'teki haberi okuduğundan beri Doktor Heimer'a gitmeleri gerektiğini düşünüyordu. Belli ki, haber bir tek onu etkilememişti. Bir randevu koparması haftalar sürmüştü. Heyecanını ve umutlarını zor bastırıyordu. Yine de, kocasına söylemek için doğru zamanı beklemişti.

"Yeter artık." Anthony sesini yükseltmemişti. Hatta neredeyse fısıldamıştı.

"Ama neden? Ben bu sefer çok ümitliyim," diye bastırmıştı. "Bu adam, Doktor Heimer aynı dertten muzdarip birçok erkeğe umut olmuş. Mükemmel sonuçlar elde ettiğini söylüyorlar. Şeyi nasıl tedavi..."

"Lütfen." Anthony'nin sesi bir bıçak gibi lafını kesmişti. Ona bakmıyordu bile. Başını mikroskobunun üzerine eğmişti. Eleanor önce gözlerini yumduğunu fark edememişti. "Vazgeç, lütfen."

Eleanor kocasına yaklaşmıştı. Odanın laboratuvarlara özgü o tuhaf kokusunun içinde Anthony'nin belli belirsiz ter kokusunu ayırt edebiliyordu. Yumuşak ama kararlı bir sesle üstelemişti. "Ne yaparsan yap, senden vazgeçmeyeceğim, Anthony. Hele de şimdi. Bize yardım edebilecek birini bulmuşken."

Kocası ona anlam veremediği bir ifadeyle bakmıştı. Eleanor onu daha önce de üzgün görmüştü. Bazen o kâbuslar gündüzleri bile Anthony'nin yakasını bırakmıyordu. Geceleri terden sırılsıklam oluyor ve Eleanor ona sımsıkı sarıldığında dahi kontrolsüzce titriyordu. Ama bugün farklıydı. Anthony hiç kıpırdamadan duruyordu. Yüzündeki ifade Eleanor'u irkiltmişti. "Başka doktor yok," demişti Anthony tartışmaya mahal vermeyecek kadar kati bir sesle.

Eleanor onu çalışma odasında yalnız bırakıp aşağı inmişti. Yüzü yanıyordu. Aklı karmakarışıktı. Sonradan kocasının yüzündeki ifadeyi hatırladı ve o ifade gün boyunca onu bir hayalet gibi takip etti.

Gece, Anthony yanında kesik kesik soluyarak uyurken, Eleanor göldeki gece kuşlarının seslerini dinleyerek uzun yıllar önceki bir anıyı hatırladı. Ay ışığının beyaza boyadığı taşların üzerinde bisikletle gezmişlerdi. İşte o zaman aklına tek bir kelime geldi: tiksinti. Anthony'nin yüzünde gördüğü buydu. Deliler gibi sevdiği o yüzde insanın ancak en büyük düşmanlarına sakladığı türden bir nefret vardı. Eleanor, Anthony'nin ondan iğrenmesine bile katlanabilirdi belki ama bunu kendisi için hissettiğini bilmek onu mahvediyordu.

Sabah, Anthony yine sevimli biri olup çıkmıştı. Hatta dere kenarında piknik yapmalarım bile önermişti. Umut bu kadar da kolay tazelenen bir şeydi işte. Anthony onunla Londra'ya gelmeyi yine kabul etmemiş ama bu kez gülümseyerek yapacak işleri olduğunu söylemişti. Eleanor da umudunu yanına alıp yola çıkmıştı. Looe istasyonundan bindiği boş trende kocası yerine ona o eşlik etmişti.

Eleanor çay fincanını hafifçe eğerek dibindeki tortuya baktı. Kızlara Mayfair'deki bir terziye gideceğini söylemişti. Ona hemen inanmışlardı çünkü Eleanor'u öyle biri sanıyorlardı. Anthony savaştayken onunla Loeanneth'te yalnız kaldıklarında küçüktüler tabii. Hâlbuki o zaman Eleanor onlara türlü hikâyeler anlatıyor, koca evi güle oynaya birlikte süpürüyorlar ve gizli yerler keşfediyorlardı.

Eleanor'un kızlarının bilmediği birçok özelliği vardı. Eskiden bazen onları değerli incilermiş gibi uzun uzun incelerdi. Ellerine, kollarına ya da ayaklarına hayranlıkla bakardı. Ama kızlar bir daha annelerinin o tarafını hiç görmeyecekti çünkü o zaman, onlara neden değiştiğini açıklamak zorunda kalırdı.

Eleanor başkalarıyla Anthony'yi tartışmıyordu. Bunu yapmak yirmi yıl önce bir yaz günü Londra'da tanışıp çılgınca âşık olduğu o genç adama ve daha da korkuncu, bir gün bunların gelip geçeceğine dair inancına ihanet olurdu. Eleanor onu yeniden eski hâline döndürmenin bir yolunu bulduğunda ve Anthony iyileştiğinde ne kadar dibe battığını yalnızca karısının bilmesi en doğrusuydu. Anthony gururlu bir adamdı. Aksini kaldıramazdı.

Hele kızlar asla bilmemeliydi. Anthony onları çok seviyordu. Her şeye rağmen iyi bir babaydı. Kızlar ona tapıyordu. Onlar sıra dışı amaçları olan o coşkulu genç adamı hiç tanımamıştı.

Anthony onlar için yalnızca bir babaydı. Belki biraz tuhaftı ama bu hâllerini de çoktan benimsemişlerdi. Koruda çıktığı uzun yürüyüşlerden heybesinde yaprak örnekleri ya da bir kelebekle dönen, sevecen babalarıydı o. Kızlar Eleanor'un gördüklerini görmüyordu tabii. Anthony bazen kucağında eski tıp kitaplarından biriyle gözlerini kapayarak otururdu. Belki de bir insan elinin kemiklerini hatırlamaya çalışırdı. Ve bir zamanlar bir ameliyatta harikalar yaratan kendi elleri kitabın üzerinde titrerdi. O anda gözlerini açıp da Eleanor'u görürse buruk bir gülümseme yayılırdı yüzüne. "Gördün mü bak," derdi "ben de o adamlardan biri oldum işte. Bütün gün boş uğraşlarla kendimi oyalamaya çalışıyorum."

"Ne münasebet!" diye karşı çıkardı Eleanor. "Doğal tarih kitabın üzerinde çalışıyorsun ya? Tıptan uzak kaldığın için üzüldüğünü biliyorum ama zamanı gelince mesleğine döneceksin. Klinik eğitimini tamamlayıp eskisinden bile iyi bir doktor olacaksın."

"Bunun için geç kaldığımı göremiyor musun?" demişti Anthony bir gün. "Benim artık o adam olmadığımı ne zaman kabulleneceksin? O adam Fransa'da öldü. Yaşadıklarımı silemezsin, Eleanor. O kadar berbat seçimler yaptım, o kadar canavarca kararlar verdim ki..."

"Anlat bana. Neden paylaşmıyorsun? Belki seni daha iyi anlarım."

Ama Anthony ona asla anlatmadı. Başını iki yana sallayıp kitaplarına geri döndü.

Çay salonunun kapısındaki güzel kadın Eleanor'un dikkatini çekti. Üç yaşlarında bir oğlan çocuğunun elini tutmuştu. Oğlan beyaz denizci takımıyla belli ki özel bir durum için giyinmişti. Kocaman, mavi gözleri ve tombik yanaklarıyla olağanüstü tatlı

bir yüzü vardı. Dudaklarını hafifçe aralamış, şaşkın bakışlarla etrafı süzüyordu.

Eleanor yine o bildik özlemle sarsıldı. Bir bebeği daha olacağı umudundan hâlâ vazgeçmemişti. Bunu o kadar çok istiyordu ki. Yine bir bebeği kucağına almak, onu öpüp koklamak istiyordu. Bazen kendine Bay Llewellyn'in hikâyesindeki kraliçeyi hatırlatıyordu. Kraliçe bebeğini kaybetmişti ve başka bir bebek sahibi olabilmek için şeytanla iş birliği yapıyordu. Eleanor'unki bencilce bir arzu sayılmazdı aslında. İçinden bir ses kocasının küçük bir oğlan çocuğuyla üzerindeki ölü toprağını atacağını söylüyordu. Anthony kızlarını seviyordu elbette ama bütün erkekler bir oğul istemez miydi? Eleanor dalgın bir yüzle elini tahta gibi dümdüz karnına götürdü. Anthony'yle hâlâ yakınlaştıkları oluyordu. Belki yine hamile kalırdı. Ama Eleanor'un tüm arzusuna rağmen on yıldır böyle bir şey olmamıştı.

Eleanor özlemle iç çekerek kadınla çocuktan gözlerini ayırmaya çalıştı. Bir masaya oturmuşlardı. Ufaklık kendinden beklendiği gibi uslu davranmaya çalışıyordu ama yuvarlak gözleri muzipçe salonda gezinmeye devam ediyordu. Eleanor pencereye döndü. Koyu gri bulutlar Londra'nın üzerine çökmüş, şehir kasvetli bir çehreye bürünmüştü. Çay salonunun ışıkları açıktı. Eleanor karanlık cama vuran sıcak odayı ve ardındaki insan silüetlerini seyrederken birden kendi yansımasını gördü.

Ne zaman bir yerde yansımasını yakalasa irkiliyordu. Camdan ona bakan kadın bir saygınlık timsaliydi. Dimdik oturuyordu. Kılığı kıyafeti son modaya uygun ama ağırbaşlıydı. Saçlarını şapkasının altına toplamıştı. Yüzü hislerini ele vermeyen bir maskeydi âdeta. Başkalarının bakışlarının üzerinde şöyle bir dolanıp başka bir tarafa kayacağı bir yüzdü bu. Camdaki

kadın Eleanor'un olmamaya yeminler ettiği her şeydi. Maceracı Eleanor'un bir gün böyle birine dönüşeceğini kim tahmin ederdi? Eleanor bazen onu düşünüyordu. Çocukluğundaki o küçük vahşi kızı. Kimselerin ruhunu dizginleyemediği, dağınık saçlı Eleanor'u. Onun hâlâ bir yerlerde var olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Toplumun onu yutmadığını ve incisine geri dönüp bir yerlere yuvarlandığını hayal etmek huzur veriyordu. Korudaki perilerin onu bulup tekrar diriltmesini beklediğini düşlemek.

Bu düşünce onu üzmüştü. Ve Eleanor karanlık düşüncelerin onu dağıtmasını engellemek için hep aynısını yapardı. Hareket ederdi. Garsona işaret edip hesabı ödedi. Çantasını aldı. Neredeyse hiç bakmadan satın aldığı elbisenin eteklerini topladı. Şemsiyesini bir silkişte açtı ve yağmurlu sokağa çıktı.

İstasyondaki bilet gişesinin önünde uzun bir kuyruk vardı. Her yere ıslak kıyafetlerin kokusu sinmişti. Eleanor bezgin yolcuların arasına karışıp kuyruğa girdi. Sıra ona geldiğinde, "Edevane ismiyle yer ayırtmıştım," dedi.

Gişedeki adam önündeki listeye bakarak kendi kendine mırıldanırken, Eleanor arkasındaki kalabalığa göz attı. "Tren dolu galiba?" diye sordu.

Adam başını bile kaldırmadı. "Önceki tren arızalandı. Öğleden beri biletini değiştirmeye çalışanlarla uğraşıyorum. Edevane mi demiştiniz?"

"Evet."

"İşte burada." Adam camın altından iki bilet uzattı. "Üçüncü perondan bineceksiniz."

Eleanor gitmek için arkasını döndüğünde eldivenli elindeki iki bilete baktı. Tekrar gişeye döndü. "Kocam benimle değil."

dedi adama. "Son anda bir işi çıktı." Yine bahane üretiyordu. Son günlerde bunu hiç düşünmeden yapıyordu.

Gişedeki adam, "Para iadesi yapamam," deyip Eleanor'un arkasındaki adama döndü.

"Para istemiyorum. Sadece bileti iade edeceğim," dedi Eleanor ve bileti adama doğru itti. "Başka birinin işine yarasın."

Eleanor yerine oturup trenin kalkmasını beklemeye başladı. Peron telaşla yürüyen takım elbiseli adamlar, yığınlarca valizin altında kaybolan hamallar ve kucaklaşarak vedalaşan insanlarla doluydu. Eleanor onları izlerken hayatının en renkli sahnelerinden bazılarının böyle istasyonlarda yaşandığını fark etti. Anthony'yle tanıştıkları gün Baker Sokağı'ndaki metro istasyonunda limonata içmişlerdi. Sonra, 1914 yılındaki o uğursuz sabah, Eleanor onu savaşa yollamıştı. Anthony üniformasıyla pek bir afilliydi. Howard da onlarlaydı. Bakışlarıyla ışık saçan iki gencecik adamdılar.

Anthony ona askere yazılacağını söylediğinde Loeanneth'teki derenin kıyısında, bir battaniyenin üzerinde yan yana yatıyorlardı. Eleanor'un aklından onun askere yazılmaması için binlerce sebep geçmişti. "Ama burada çok mutluyuz," demişti.

"Eve döndüğümde yine öyle olacağız."

"Dönersen tabii."

Yersiz bir laftı. Bencilce, çocuksu ama bir o kadar doğru. Eleanor sonradan pişman olmuştu. Onu takip eden dört yıl ona dilini tutmayı ve ani hezeyanlarını kontrol etmeyi öğretecekti. Ama o gün korku, panik ve çaresizlikten ağzına geleni söylemişti. "Savaştan söz ediyoruz. Çocuk oyuncağı değil ki bu."

Anthony, Eleanor'un inatla yüzüne düşen buklesini arkaya itmek için elini uzatmıştı. Şakaklarına değen el Eleanor'u ürpertmişti.

"Tıp okudum, Eleanor. Orduya faydalı olabilirim. Orada savaşanların benim gibi adamlara ihtiyacı var."

"Benim de sana ihtiyacım var. Bırak askerlerle deneyimli doktorlar ilgilensin. Sen daha öğrenci sayılırsın."

Anthony'nin yüzünde sevecen bir gülümseme belirdi. "Biliyorsun, burada seninle olmaktan başka hiçbir dileğim yok. Ama orada insanlar ölüyor, Eleanor. Yardım edebilecekken kılımı bile kıpırdatmazsam kendime saygım kalır mı? Görevimi yapmazsam senin gözünde nasıl biri olurum? Bir erkek vatanına yararlı olmadıkça ölsün daha iyi."

Eleanor söyleyeceği hiçbir şeyin onun fikrini değiştirmeyeceğini biliyor ve bu bilgi yüreğini yakıyordu. Ağzında kül tadı vardı.

"Döneceğine söz ver," dedi ona sarılıp yüzünü göğsüne gömerek. Anthony azgın bir denizde tutunabileceği tek kaya parçasıydı sanki.

"Elbette döneceğim." Sesinde en ufak bir kuşku yoktu. "Beni hiçbir şey durduramaz."

Gideceği gün istasyona birlikte yürümüşlerdi. Eleanor diğer genç askerler yepyeni üniformalarıyla vagonu doldurana dek onunla oturmuştu. Anthony onu öptüğünde Eleanor bunu yapamayacağını düşünmüştü. Ondan ayrılamayacağını. Ama trenin düdüğü çalmış ve Eleanor kendini peronda bulmuştu. Ev sıcaktı. Kütüphanedeki şömine hâlâ usulca yanıyordu.

Ve Loeanneth hiç olmadığı kadar sessizdi.

Pencerenin altındaki sehpada ikisinin fotoğrafı duruyordu. Eleanor, Anthony'nin üst katta olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Ya da dışarıda, göl kıyısındaydı ve birazdan gelecekti. Ama bütün eşyalar onun yokluğunu haykırıyordu sanki. Eleanor işte asıl o zaman önlerindeki haftaların, ayla-

rın, hatta belki yılların ne kadar uzun ve dayanılmaz olacağını anlamıştı.

Neyse ki Deborah vardı. Bir bebeğin kocaman ve güven dolu gözleri onu izlerken o yakıcı korkuya kapılması güçtü. Bir bebek gülmek isterdi çünkü. Ve annesine baktığında onun da gülmesini isterdi. Eleanor ona masallar anlatıp ninniler söylerdi ama korkudan nefes bile almaya cesaret edemezdi. Ne zaman kapı çalınsa ensesinden sırtına doğru bir ürperti yayılırdı. Köyden her askerin ölümü bir yıkım ama ölen Anthony olmadığı için de gizli bir teselliydi. Siyah kenarlı bir telgraf değil de, Anthony'den bir mektup geldiğinde derin bir oh çekerdi. Ama bu rahatlama hiçbir zaman uzun ömürlü olmazdı. Mektubun tarihine bakar ve günler evvel postaya verildiğini görüp yine karalar bağlardı. Anthony savaştaydı. Bir saniyede bile her şey değişebilirdi.

Mektuplar önceleri pek aydınlatıcı değildi. Anthony bombalandıklarını yazıyordu tabii. Ya da bazen yakınlarda bir yere bir zeplinin düştüğünü haber veriyordu. Sanki her gün olan sıradan şeylermiş gibi bahsediyordu bunlardan. Anthony Alman gazıyla olabilecek en ideal şartlarda tanıştığını yazmıştı. Biri onlara alman tedbirlerin ne kadar etkili olduğunu anlatırken yemişlerdi gaz bombasını. Eleanor, Anthony'nin dalga geçtiğini anlamıştı tabii. Bu onu hem güldürmüş, hem de çileden çıkarmıştı.

Anthony bir hafta sonu Londra'ya izne geldiğinde Eleanor heyecandan deliye dönmüştü. Trende bütün yol boyunca kucağında açık kitabın tek bir satırını bile okumadan dışarı bakmıştı. Bu buluşma için özenle hazırlanmıştı ama onu gördüğünde çabasından utanmıştı. Bu onun sevdiği adamdı. Kocasıydı. Çocuğunun babasıydı. Eleanor'un hangi elbisesinin ona daha

çok yakıştığıyla ilgili kaygısı sonradan ona ikisine duyduğu inanca ihanet gibi gelmişti.

Daha buluştukları ilk anda lafı birbirlerinin ağzından alarak konuşmaya başlamışlardı. Sonra sahip oldukları her şeyin kül olduğundan korkarak geçirdikleri kısa bir duraksamadan sonra gülmeye başlamışlardı. Gittikleri çay salonunda hâlâ kıkırdıyorlardı. Yeniden Eleanor'la Anthony olmaları biraz vakit almıştı tabii. Eleanor ısrarla her şeyi anlatmasını istiyordu. Anthony'nin eve yolladığı yumuşak mektupların arkasındaki gerçekleri de öğrenmek istiyordu.

Eleanor o kadar diretti ki, Anthony ona anlattı. Çamuru anlattı. İçinden kemikler fırlayan ve insanları bütün olarak yutan cıvık toprağı. Somme'a kıyma makinesi diyordu. Savaş dayanılmayacak kadar korkunçtu. Adamlarını yarı yolda bırakmanın ızdırabı içine işlemişti. "Patır patır ölüyorlar," dedi.

Sonrasında gelen mektupların içeriği değişti ama Eleanor bundan memnun muydu karar veremiyordu doğrusu. Bir daha dilekleri konusunda daha dikkatli olacaktı. Ordudaki sansür elemanları Anthony'nin yazdıklarının en kötü kısımlarını çıkarıyordu tabii ama Eleanor yine de yaşanan dehşeti tahmin edebiliyordu. Savaş insana korkunç şeyler yapıyor ve yaptırıyordu.

Howard öldüğünde mektupların üslubu yine değişti. Anthony artık ne adamlarından söz ediyordu ne de bir arkadaşından. En acısı da, başlarda hep evi, onu, Deborah'yı ve aileye katılan yeni bebeği sorarken -*Keşke orada olsaydım. Sizden uzak kalmak canımı acıtıyor. Güçlü ol, aşkım. Bunlar da geçecek. Bana bebeğimizin bir tutam saçını yollar mısın?*- şimdi yalnızca cepheyi anlatıyordu. Herhangi birine yazılmış kadar resmiydiler. Dolayısıyla Eleanor, Howard'ın şok edici ölümüne mi yansın,

yoksa kocasını bir türlü aşamadığı bir nezaket duvarının ardında kaybedişine mi bilemiyordu.

Anthony 12 Aralık 1918'de savaştan temelli döndü. Eleanor iki kızını yanına alıp istasyona gitti. Bir orkestra Noel ilahileri çalıyordu. "Babamı nasıl tanıyacağız?" diye sordu Deborah. Annesinin baş ucunda stüdyoda çekilmiş bir fotoğrafı duran bu adamı çok merak ediyordu.

"Kalbimiz bize söyleyecek," dedi Eleanor.

Tren geldiğinde istasyon dumanla doldu. Eleanor kalabalığın arasında nihayet onu gördü ve göz göze geldikleri an kaygılar ateşin etrafına toplanan pervaneler misali zihnine üşüştü. Eskisi gibi olabilecekler miydi? Yine o içten kahkahalarını atabilecekler miydi? Yoksa çok mu geçti?

"Anne. Elimi acıtıyorsun," dedi Alice. Daha iki yaşında bile yoktu ama kendini ifade etme kabiliyeti fazlasıyla gelişmişti.

"Özür dilerim, birtanem."

Başını kaldırdığında Anthony'yi ona bakarken buldu ve bir an gözlerinde Howard'ı ve kaybettiği herkesi gördü. Sonra o an geçti ve Anthony gülümsedi. Nihayet kavuşmuşlardı işte. Anthony'si ona dönmüştü.

Dışarıdan bir düdük sesi geldi. Tren birazdan kalkacaktı. Eleanor camdan raylara baktı. Anthony'nin evde olması harikaydı. Kızlar onu paylaşamıyordu. Loeanneth'in her köşesi ışıldıyordu sanki. Biri bir fotoğraf makinesinin odağını değiştirmiş gibi, bütün görüntüler netleşmişti. Hayat Anthony'nin söz verdiği gibi devam edecekti. Sonunda kazandıkları savaş onlardan dört koca yıl çalmıştı. Şimdi bunu telafi etme zamanıydı. Anthony'nin biraz elleri titriyordu gerçi. Bazen cümlesinin ortasında ne diyeceğini unutmuş gibi duraksıyordu. Ara sıra kâbuslarla uyanıyor ve

Howard'dan asla konuşmuyordu. Ama bunlar anlaşılır şeylerdi. Anthony yakında düzelecekti.

En azından, Eleanor öyle sanıyordu.

İlkinde bahçedeydiler. Kızlar epeydir ördekleri kovalıyordu ve dadıları akşam yemeği için onları içeri götürmüştü. Harika bir akşamdı. Güneş bile bu güzellikten vazgeçmeyi reddedercesine bir türlü batmıyordu. Ufukta pembe, kızıl ve turuncu şeritler belirmişti. Hava şurup gibiydi. Evden beyaz hasır sandalyeleri getirmişlerdi. Anthony öğleden beri kızlarla oynuyordu. Nihayet gazetesini açmış ama okuyamadan uyuyakalmıştı.

Ailelerine yeni katılan ve Edwina adım taktıkları yavru köpek Eleanor'un ayaklarının dibinde kızların verdiği topla oynuyordu. Eleanor eğilip topu avluya doğru yuvarladı ve yavru köpek tüm sevimliliğiyle arkasından koştuğunda güldü. Edwina tekrar yanına geldiğinde sırf arka ayakları üzerine kalktığını görmek için topu erişemeyeceği kadar yukarıda tuttu. Köpek minik ön patilerini havada savurarak topu almaya çalıştı ve nihayet onu kaptı. Daha küçük olmasına rağmen dişleri iğne gibi sivriydi. Eleanor'un çoraplarını delik deşik etmişti. Haylaz şey bulduğu her şeyin üzerine atlıyordu ama ona öfkelenmek imkânsızdı. Başını yana eğip o kocaman, ela gözleriyle acıklı acıklı baktı mı, Eleanor yumuşayıveriyordu. Çocukken de bir köpek istemiş ama annesi, "Evime pis bir hayvan sokamam," diyerek bu hevese son noktayı koymuştu.

Eleanor topu çekiştirdi. Güreşmeye bayılan Edwina dişlerini lastiğe biraz daha geçirdi. Her şey mükemmeldi. Eleanor güldü. Edwina heyecanla hırladı. Güneş kızıl bir ateş topuna dönüşmüştü. Edwina topu bırakıp bir ördeğe doğru hamle yaptı. Anthony birden sıçrayarak uyandı ve böğürerek küçük köpeğin boğazına yapıştı. "Kes sesini," diye tısladı. "Sus!"

Edwina korkuyla inledi, ördek uçup gitti ve Eleanor dehşetle ayağa fırladı.

"Anthony, dur! Yapma!"

Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Korkudan titriyordu.

"Anthony, lütfen."

Anthony onu duymuyordu sanki. Eleanor'un farkında bile değildi. Ancak Eleanor yanına çöküp omuzlarına sarıldığında ona baktı. Omuzlarını silkerek Eleanor'un elinden kurtuldu. Eleanor bir an kocasının onu yumruklayacağından korktu. Anthony'nin gözleri dehşetle irileşmişti. Eleanor bu bakışlarda yine istasyona onu karşılamaya gittiğindeki karaltıları gördü.

"Anthony, bırak, lütfen," diye yalvardı.

Anthony nefes nefese kalmıştı. Göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. Birden bakışlarındaki öfkenin yerini şaşkınlık aldı. Aynı anda parmaklarını gevşetti ve serbest kalan Edwina ağlamayı andıran sesler çıkararak Eleanor'un sandalyesinin altına kaçtı.

Karı koca, ikisi de kıpırdamıyordu. Eleanor'a sonradan aynı hissiyatla susmuşlar gibi geldi. Hareket etmeyerek bir yumurtanın kabuğundaki çatlağın ilerleyişini durdurmaya çalışıyorlardı sanki. Ama sonra Anthony'nin titrediğini fark ederek ona sıkıca sarıldı. Anthony'nin elleri buz kesmişti. Eleanor, "Geçti, geçti," diye mırıldandığını işitti. Kızlardan biri düşüp dizini yaraladığında ya da kötü bir rüya gördüğünde de aynı böyle fısıldardı.

Sonra, ay ışığının aydınlattığı gecede uzun bir süre sessizce oturdular. Olanlar ikisini de şok etmişti. "Özür dilerim," dedi Anthony, "bir an şey gördüm sandım. Şey..."

Ama ne gördüğünü hiçbir zaman söylemedi. Eleanor o günden beri bir sürü rapor okumuş ve doktorlarla görüşmüş-

tü. Artık Anthony'nin bir savaş sonrası bunalımı geçirdiğini biliyordu. Edwina'ya saldırmasının sebebi gördüğü hayallerdi. Gölgelerde kıpırdanan şeyler. Ve şimdi o hayaletler geri dönmüştü. Eleanor, Anthony'yi bazen ileride bir noktaya korkuyla bakarken yakalıyordu. Sonra kocası rahatlıyor ve yüz hatları gevşiyordu. Eleanor zamanla bunun Howard'la ilgili olduğunu anlamıştı. Onun ölüm şekliyle. Anthony bu konuda asla konuşmadığı için Eleanor detaylardan emin olamıyordu.

Kendine bunun o kadar da önemli olmadığını ve bir süre sonra geçeceğini söyledi. Savaşta herkes sevdiklerini kaybetmişti. Zaman etkili bir ilaçtı. Anthony'nin ellerinin titremesi geçtiğinde mesleğine geri dönecekti. Hep planladığı gibi bir doktor, bir cerrah olacaktı.

Ne var ki, Anthony'nin ellerinin titremesi geçmedi. Zamanla düzelen bir şey de olmadı. Aksine daha da kötüleşti. Belki Anthony'yle Eleanor gerçekleri saklamakta biraz ustalaştı o kadar. Kâbuslar günden güne arttı. Anthony gecenin bir yarısı dehşetle yataktan fırlayıp "Çabuk gidelim buradan!" diye bağırıyordu. Ya da bazen ondan ürküp havlamaya başlayan Edwina'ya susmasını haykırıyordu. Şiddete nadiren başvuruyordu ve böyle anlarda Eleanor onu asla suçlamıyordu. Anthony'nin hayatta en büyük emeli insanlara yardım etmekti. Eleanor onun hiçbir canlıya bile isteye zarar vermeyeceğinden emindi. Korku Anthony'yi esir almıştı. "Ya kızların yanında olursa... Ya onlara..."

Eleanor, kocasının bundan konuşmasına asla izin vermiyordu. "Öyle bir şey olmayacak."

"Ama olabilir."

"Hayır. Ben izin vermem. Söz veriyorum."

"Böyle bir söz veremezsin."

"Ve-ri-rim."

Anthony onun ellerine sarıldı. "Bana söz ver. Eğer bir seçim yapman gerekirse kızları benden koruyacaksın, tamam mı? Beni kendimden kurtaracaksın. Eğer onlara zarar verirsem..."

Eleanor parmaklarını hemen kocasının dudaklarına bastırmıştı. Onu öpmüş ve titreyen gövdesine sarılmıştı. Anthony'nin ondan ne istediğini biliyordu ve sözünü tutmak için elinden ne geliyorsa yapmaya hazırdı.

21

Londra, 2003

Sadie'nin dairesi evden sık sık uzak kalan birine ait olduğunu haykırıyordu âdeta. "Evlerine bakarak insanlar hakkında epey fikir sahibi olabilirsin," demişti Donald bir keresinde. Her zamanki güçlü kuvvetli polis imajındansa evinin düzeninde karısına güvenen bir aile babası gibi konuşmuştu. Sadie paspasta biriken broşürlerle faturaları toplayıp kapıyı ayağıyla kapadı. Hava karanlıktı. Elektrik düğmesine bastığında, üç ampulden sadece biri yandı.

Yalnızca iki haftadır yoktu ama bütün yüzeylerin üzerini kalın bir toz tabakası kaplamıştı. Odada ihmalin ekşi kokusu vardı. Sadie'nin mobilyaları zaten hiç güzel değildi ama yokluğunda daha da çirkinleşmişlerdi sanki. Tüm bu bakımsızlık, sevgisizlik ve boş vermişliğe mutfak eviyesindeki boynu bükük saksı çiçeği tuz biber ekiyordu. Sadie çantasını yere bırakıp elindeki postaları kanepeye fırlattı ve zavallı çiçeğe doğru yürüdü. "Ah, ne oldu sana?" Onu birkaç ay önce domestik bir ruh hâliyle mahalledeki bir anaokulunun düzenlediği Paskalya kermesinden satın almıştı. Bir süre takıldığı adam Sadie'yi sonsuza dek

terk ederken merdivenlerde, "Yalnızlığa o kadar alışmışsın ki, bir çiçeğe bile bakamazsın!" diye haykırmıştı. Sadie çiçeği biraz da ona inadından almıştı hani. Zavallı kuru ve kıvrık yaprakları eviyeden topladı. Adam haklı çıkmıştı, iyi mi?

Dışarıda gelen trafik ve insan sesleri odanın sessizliğini daha da vurguluyordu. Sadie kumandayı bulup televizyonu açtı. Stephen Fry yine zekice espriler yapıyordu. Sadie sesi kısıp buzdolabına bakmaya gitti. Burası da ayrı bir faciaydı. Birkaç pörsük havuç ve bir kutu portakal suyu dışında dolap tamtakırdı. Portakal suyunun son tüketim tarihini altı gün geçmişti. Sadie buna aldırmadı. Yiyecek maddeleri konusunda fazla hassas davranıyorlardı. Kendine bir bardak portakal suyu koyup çalışma masasına gitti.

Bilgisayar açılırken, telefonunu şarja taktı ve çantasından Edevane dosyasını çıkardı. Mayhoş portakal suyundan bir yudum alıp internete bağlanmayı bekledi. Yol boyunca Margot Sinclair'le konuştuklarını düşünmüştü. Rose Waters'la Anthony Edevane'in bir aşk yaşadığına ve Theo'nun Rose'un oğlu olduğuna kendini o kadar inandırmıştı ki, edindiği yeni bilgilere alışmakta güçlük çekiyordu. Birinin bitirdiğin bir yapbozu dağıtıp yanlış yaptığını söylemesi gibi bir şeydi bu. Tek çaresi Anthony Edevane'le ilgili öğrendiklerini eşelemekti. Arama kutusuna *savaş bunalımı* yazdı.

Ekranda bir dizi site belirdi. Sadie bir süre seçeneklerini inceledikten sonra Birinci Dünya Savaşı'yla ilgili saygın görünüşlü bir site buldu. *Ruhsal bir bunalımı tanımlamak için kullanılan bir söz... Ağır silahların kullanımı ve savaş ortamı askerler üzerinde kalıcı ruhsal hasarlara sebep olabilir.* Üniformalı bir askerin siyah-beyaz bir fotoğrafı vardı. Buruk bir gülümsemeyle poz vermişti ve yüzünün yarısı gölgede kalıyordu. Makale şöyle devam

ediyordu: *Askerler bazı belirtilerden durumlarıyla ilgili bir kanıya varsa da, askeri otoritelerin bunu tanıması daha uzun bir zaman aldı... Panik ataklar, zihinsel ve fiziksel felçler, endişe verecek kadar şiddetli baş ağrıları, kâbuslar... Pek çok asker savaştan çok sonra bile bu etkileri hissetmeye devam etti. Tedavi yöntemleriyse büyük tartışmalara yol açtı...*

Sayfanın sonunda, Doktor W. H. R. Rivers'ın yorumlarına yer verilmişti. Rivers, 1915 ve 1917 yılları arasında, Craiglockhart Savaş Hastanesi'nde yaralı askerlere bakmıştı. Teorileri de oradaki gözlemlerinden doğmuştu. Makalenin büyük bir kısmında bunalım süreci anlatılıyordu. Doktor Rivers'a göre, savaştan dönen askerler gündüzleri korkularıyla acı hatıralarını unutmaya çalışıyor ama gecenin sessizliğinde ve uykuda otokontrol zayıfladığı için korkunç düşüncelerin esiri oluyorlardı.

Bu mantıklıydı. Sadie kendi deneyimlerinden de geceleri duyguların yoğunlaştığını biliyordu. Karanlık düşünceleri iplerini koparıp onu rüyalarında avlamaya geliyordu. Okumaya devam etti. Doktor Rivers'a bakılırsa, psikolojik baskı olumsuz düşüncelerin enerji toplamasına sebep oluyordu. Sonucunda da, zihin ürettiği dehşeti kâbuslar ve şiddetli gündüz düşleri şeklinde ortaya çıkarıyordu. Sadie bu cümleyi not edip *şiddetli* kelimesini daire içine aldı. Doktor bir askerin beynindeki düşünceler zincirini anlatıyordu ama Theo Edevane'in akıbeti bu kelimeye tüyler ürpertici bir ima yüklüyordu. Sadie'nin daima üçüncü bir seçeneği olmuştu. Olayı soruşturan polisler çocuğun kendiliğinden kaybolduğuna ya da kaçırıldığına inanmıştı ama Sadie, Theo'nun belki de o evden hiç çıkmadığını düşünüyordu. Bu korkunç bir ihtimaldi ama küçük Theo bir şiddet gösterisine kurban gitmiş olabilir miydi? Sadie, Clive'la konuşurken Clementine Edevane'den şüphelenmişti. Kız belki de kardeşi-

ni kazara ya da kasıtlı olarak öldürmüştü. Ama ya aradığı katil Anthony'yse? Ya Theo'nun kayboluşundan babası sorumluysa?

Sadie, Clive'la konuşurken aldığı notları karıştırdı. Eleanor'la Anthony birbirlerinin gece odadan çıkmadığını doğrulamıştı. Eleanor soruşturma sırasında üzüntüden perişandı ve bütün hafta yatıştırıcılarla zor ayakta durmuştu. Clive, Anthony'nin karısına kol kanat gerdiğini söylüyordu. *Birbirlerine pek düşkünlerdi. Anthony karısının üzerine titriyordu. Korumacı ve sevecendi. Onu sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Yoksa bıraksa kadın aramalara bile katılabilirdi. Ama kocası onu bir an olsun gözünün önünden ayırmıyordu.*

Sadie ayağa kalkıp gerindi. Bunları yazarken hayalinde birbirini seven ve destekleyen bir çift vardı. Ortada şüpheli bir durum olabileceğini düşünmemişti. Ama şimdi yeni yeni şekillendirdiği varsayım doğrultusunda içine bir kurt düşmüştü. Eleanor'un, kocasının ne yaptığını bilmesi ve onu koruması mümkün müydü? Bir anne ya da bir eş bunu yapar mıydı? Anthony bütün soruşturma boyunca onu gözünün önünden ayırmayarak susması için üzerinde baskı mı kuruyordu?

Sadie ekranın kenarındaki saate baktı. Oxford'dan dönerken bu gecenin Donald'la arasını düzeltmek için herhangi bir gece kadar uygun olduğuna karar vermişti. Onun için, internette hayalet avcılığı yerine onu ikna etmenin bir yolunu arasa daha iyiydi. Hemen şimdi bilgisayarını kapamalıydı. Web sitesi bir yere gidecek değildi ya? Defterini kaldırmalı ve duş almalıydı. İnsanın kişisel bakımını yapması kadar *profesyonel hayata dönmeye hazırım* mesajı veren bir hareket olamazdı. Ama sayfanın sonundaki nota gözü takıldı. Clive, Eleanor'un Loeanneth'i her yıl ziyaret ettiğini söylemişti. Sadie okumayı sürdürdü. Clive, Eleanor'un bunu oğlunun eve döneceği umuduyla yaptığını dü-

şünüyordu. Ama bu yalnızca bir varsayımdı. Belki de kadının Theo'yu beklediği filan yoktu. Belki de onun çoktan öldüğünü biliyordu. Göl Evi'ne her yıl gelmesinin sebebi oğlunun hatırasını yaşatmak olamaz mıydı? Ya da belki kendince bir mezarlık ziyareti yapıyordu.

Sadie kalemini defterine vurdu. Çok fazla varsayımda bulunuyordu. Soruşturmada bir kişi bile Anthony Edevane'in şiddet eğilimli biri olduğundan söz etmemişti. Doktor Rivers da akıl karışıklığı, depresyon, kişilik çözünmesi ve kişinin ışığının sönmesi gibi belirtilerden bahsediyordu. Şiddet eğilimine değinmiyordu. Sadie internette birkaç sayfaya daha göz attı. Savaş muhabiri Philip Gibbs'in savaştan dönen askerlerle ilgili yorumu dikkatini çekti:

"Bir terslik vardı. Yine sivil kıyafetlerini giymişlerdi ve anneleriyle karılarına hâlâ 1914 Ağustosundan önceki barış günlerinde işlerine giden genç adamlar gibi görünüyorlardı. Ama onlar savaştan aynı insanlar olarak dönmedi. İçlerinde bir şeyler değişti. Ruh hâlleri sık sık değişmeye ve anlık öfkelere kapılmaya başladılar. Kâh ağır bunalımlara sürükleniyorlar, kâh dünyevi zevklerde kendilerini kaybediyorlardı. Çoğu kontrollerini kolayca yitirebiliyordu. Konuşurken üslupları saldırgan, fikirleri vahşi ve ürkütücüydü."

Sadie dudaklarını emerek paragrafı yeniden okudu. Sık sık değişen ruh hâlleri, anlık öfkeler, saldırgan üsluplar... Bunlar insanı korkunç bir hataya götürebilirdi. Ruh sağlığı yerindeyken aklından geçirmeye bile korkacağı bir şeyi yapabilirdi.

Gibbs'in görüşlerini Batı Cephesi'ndeki yaşam şartlarıyla ilgili bir makale izliyordu. Pislik diz boyuydu. Her yerde sıçanlar cirit atıyordu. Askerlerin ayakları uzun süre pis ve nemli kalmaktan kangren oluyordu. Bit kol geziyor, çürüyen etleri kemi-

riyorlardı. Sadie okuduklarına o kadar dalmıştı ki, ev telefonu çaldığında yerinden sıçradı.

"Alo?" dedi.

Bertie'ydi. Okuduğu dehşetlerden sonra büyükbabasının tatlı sesi içini ferahlatmıştı.

"Sağ salim gittin mi diye merak ettim. Cebin kapalı. Varınca aramaya söz vermiştin."

"Ah, özür dilerim. Aptal kafam! Nasıl unuttum!"

Ben adinin tekiyim ve senin gibi bir büyükbabayı hak etmiyorum, diye söylendi içinden. "Şarjım bitti. Yolda birkaç kere durdum. Trafik berbattı. Daha yeni geldim." Bertie'yi Cornwall'daki evin mutfağında hayal etti. Köpekler masanın altında uyuyordu. İçi özlemle doldu. "Günün nasıl geçti? Benimkiler nasıl?"

"Seni özlüyorlar. Daha pabuçlarımı giyer giymez ayaklarıma dolanmaya başladılar."

"Bıraksan hemen Göl Evi'ne giderler. Yolu ezberlediler tabii."

"Eh. Benim gibi bir ayağı çukurda ihtiyarı ne yapsınlar? Seninle ne güzel serbestçe koşuyorlardı."

Sadie derin bir vicdan azabıyla sarsıldı. "Büyükbaba, ben... Geçen gece..."

"O konu çoktan kapandı."

"Lütfen. Bırak bitireyim. Densizlik ettiğimin farkındayım."

"Sadece Ruth'u özlüyorsun."

"Yok, yok. Bildiğin hödüklüğüm tuttu."

"Yapma, Sadie. Beni düşündüğün için öyle konuştun."

"Aslında, Louise'i sevdim. İyi birine benziyor."

"Sağ olsun, bana ahbaplık ediyor. İnsan yalnız kalınca en çok konuşacak birine ihtiyaç duyuyor. Asla Ruth'un yerini doldurmaya çalışmıyorum, Sadie. Sakın böyle düşünme. Şimdi anlat bakalım, Rose'un yeğeniyle görüşmen nasıldı?"

"Yine duvara tosladım."

"Bebek, dadının değil miymiş?"

"Görünüşe bakılırsa, hayır." Sadie ona Margot Sinclair'in anlattıklarını özetledi. Sözlerini Anthony Edevane'in savaş bunalımıyla noktaladı. "Olayla bir ilgisi var mı bilmiyorum ama savaştan sonra adamın hayatının altüst olduğunu tahmin edebiliyorum." Konuşurken pencereye yaklaştı. Sokağın sonunda bir anne çocuğunu bebek arabasına bindirmenin mücadelesini veriyordu. "Sizin aileden Birinci Dünya Savaşı'na giden oldu mu, büyükbaba?"

"Annemin kuzeni Somme'da savaşmış ama kuzeyde yaşadığı için onu hiç tanımadım. En sevdiğim dayım da İkinci Dünya Savaşı'na katıldı."

"Döndüğünde farklı mıydı?"

"Dönmedi ki. Fransa'da öldü. Korkunç bir kayıptı. Annem bunu hiçbir zaman atlatamadı. Ama yan komşumuz Bay Rogers Birinci Dünya Savaşı'ndan döndüğünde perişandı."

"Nasıl?"

"Bir patlamadan sonra on sekiz saat toprağın altında kalmış. On sekiz saat! Düşünebiliyor musun? Adam ıssız bir arazinin ortasındaymış. Arkadaşları ona ulaşamamış. Nihayet onu kurtardıklarında şoktaymış. Hemen eve yollanmış ve hastaneye dönüştürülen kır evlerinden birinde tedavi görmüş. Ama annemle babama bakılırsa hiçbir zaman tam anlamıyla iyileşemedi."

"Nasıldı, hatırlıyor musun?"

"Bir kere, yüzünde hep bir dehşet ifadesi vardı. Kâbuslar görüyordu. Nefes nefese uyandığında soluk alamadığını söylüyordu. Bazen de avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Sesi bizim eve kadar geliyordu. Zavallı adam. Mahallenin bütün çocukları on-

dan korkardı. Hatta bunu oyun etmişlerdi. Kim kapısını çalıp kaçmaya cesaret edecek diye bahse girerlerdi."

"Sen yapmaz mıydın?"

"Hayır. Annem çocukça zalimliklerime hayatta göz yummazdı. Herhâlde beni sıkı bir pataklardı. Ama tek neden bu değildi. Bay Rogers'la ahbaptık. Annem onu kanatları altına almıştı. Her akşam bizde ne pişiyorsa ona da bir tabak götürüyordu. Çamaşırlarını bizde yıkıyor, bazen de evini süpürüyordu. Annem böyle bir kadındı işte. Zor durumdakilere yardım etmekten büyük zevk alırdı."

"Keşke onu tanıyabilseydim."

"Bak, bunu ben de isterdim."

"Bana Ruth'u hatırlattı." Sadie gidecek hiçbir yeri yokken Ruth'un onu memnuniyetle evine kabul edişini düşündü.

"Ne kadar doğru bir tespit," dedi Bertie. "Annem ölüp de dükkânı devraldığımızda Bay Rogers'ın bakımını Ruth üstlendi. Onu ortada bırakamayacağımızı söyledi."

"Tam ona göre bir davranış."

Bertie güldü. Sonra iç çekti. Sadie onun telefonu kapar kapamaz Ruth'tan bir hatıra bulmak için tavan arasına koşacağını biliyordu. Ama Bertie ondan daha fazla bahsetmedi. Bunun yerine, daha dünyevi bir kaygısını dile getirdi.

"Yemeğin var mı? Aman aç kalma."

Sadie'nin kalbi özlemle burkuldu. İnsanın hayatında onun ne yiyeceğini düşünen biri olması ne güzeldi. Buzdolabını açıp yüzünü buruşturdu. "Daha alışveriş yapamadım. Dışarıda yiyeceğim."

Fox and Hounds'un salı gecelerine özel bir geleneği vardı. Tabii bunda yolun karşısındaki, genellikle seyahat eden öğrencilerin

tercih ettiği ucuz otelin de payı büyüktü. Barın sahibi bunu fırsata dönüştürmek için salı geceleri dört saat için içkilerde yüzde elliye kadar indirim yapıyordu. Met'e yakın başka barlar da vardı ve hepsi polis kaynıyordu ama Donald onları işte yeterince gördüğü için biraz yürümeyi göze alıyordu. İş muhabbetine katlanamadığını söylüyordu. Sadie uzun süre onun bu kararına saygı duymuştu. Ama sonra Donald'ın her seferinde onu peşine taktığına ve sürekli işten konuştuklarına dikkat etmişti. İşin doğrusu, Fox and Hounds, Thames'in bu kıyısındaki en ucuz bardı ve Donald da tam bir pintiydi. Belki sevimli bir pintiydi ama yine de bir pintiydi işte. Salı ayrıca dört kızının da akşam yemeğine eve geldiği gündü. Donald bir keresinde Sadie'ye kendini evdeki şamataya yeterince hazırlamazsa aklını kaçırabileceğini söylemişti.

"Kadın milleti işte! Bir kere ağız dalaşma başladılar mı bir daha onları susturabilene aşk olsun!"

Üstüne üstlük ortağı, alışkanlıklarına son derece sadık biriydi. Dolayısıyla Sadie karnı guruldayarak Fox and Hounds'a girdiğinde, Donald'ı takım elbiseli kurbağa karikatürünün tam altındaki kabinde bulacağını biliyordu. Oraya baktığında kabinden yükselen sigara dumanını gördü. Bardan iki bira kapıp o tarafa doğru seğirtti ve Donald'ın karşısına oturmaya hazırlandı. Ama ortağı yalnız değildi. Harry Sullivan onun söylediği bir şeye kahkaha atıyordu. Sadie biraları masaya koyup "Kusura bakma, Harry. Burada olduğunu bilmiyordum," dedi.

Bütün kurt polisler gibi Donald da meslekte uzun yıllar geçirdikten sonra şaşırma dürtüsünü kaybetmişti. Tek kaşını hafifçe kaldırmakla yetindi. "Sparrow," dedi Sadie, onun ısrarıyla son iki haftayı taşrada geçirmemiş gibi.

"Don."

"Seni izinde sanıyordum, Sparrow," dedi Harry neşeyle. "Hayrola? Plaj hayatından çabuk sıkılmışsın?"

"Öyle valla, Sully. Bana Londra havası lazım." Birasının sonunu kafaya dikip boş bardağı masanın ucuna iten Donald'a gülümsedi. Ortağı elinin tersiyle bıyığındaki köpükleri sildi.

"Cornwall'daydın, değil mi?" diye sordu Sully. "Truro'da oturan bir teyzem vardı. Her yaz, ben, ablam ve kardeşim..."

"Bize birer içki alsana, Sull," dedi Donald onun lafını yarıda keserek.

Genç dedektif tam Sadie'nin getirdiğini içkileri gösterecekti ki, sustu. Sully pek zeki biri sayılmazdı ama mesajı almıştı. Boş bardağını salladı. "Hemen geliyorum."

"Görüşürüz," dedi Donald sırıtarak.

Sadie, Harry'ye yol verip sonra onun yerine oturdu. Koltuğun suni derisinin sıcaklığı nedense onda yerini çoktan kaptırdığıyla ilgili sevimsiz bir his uyandırdı. "Yeni ortağın Sull mı?" diye sordu.

"Evet."

"Elinizde ilginç bir şeyler var mı?"

"Yok ya. Bir haneye tecavüz olayıyla ilgileniyorduk."

Sadie detayları bilmek için kıvransa da sormadı. Menüye baktı. "Açlıktan ölüyorum. Bir şeyler söylesem aldırmazsın değil mi?"

"Keyfine bak."

Kentteki mekânların yenilenme çabaları Fox and Hounds'u zerre kadar bağlamıyordu anlaşılan. 1964'ten beri menülerinde yalnızca dört tane seçenek vardı ve hepsi patates kızartmasıyla servis ediliyordu. Hatta değişime direnmeleriyle o kadar gurur duyuyorlardı ki, bunu menünün tepesine büyük harflerle yazmışlardı. Donald'ın barın bu politikasını canı gönülden onayladığını söylemeye gerek yoktu herhâlde. Bir soruşturma için

şehrin uzak mahallerinden birine gidip de öğle yemeğini orada yemek zorunda kaldıklarında Donald, "Hay tapasına," demişti. "Bizim canım yahninin suyu mu çıktı? Millet antin kuntin yemeklere ne meraklıymış kardeşim!"

Sadie garson kadına balık ve patates kızartması söyledi. "Siz?" diye sordu kadın Donald'a.

Donald üzüntüyle başını iki yana salladı. "Bizde aile yemeği var."

Garson gittiğinde Sadie birasından bir yudum aldı. "Sizinkiler nasıl?"

"İyi."

"Ya işler? Yoğun musun?"

"Hem de nasıl. Sparrow, bak..."

"Ben de yoğunum. Kapanmış bir dava üzerinde çalışıyorum." Daha bunu söylerken pişman oldu. Donald'a Edevane'lerden bahsetmek istemiyordu. Yetmiş yıl önce kaybolan bir çocuğun izini sürüp insanlarla konuşmak kafasını dinleyip toparlanması için izne yollanan bir polisin işi değildi. Ama Sully'yi kendi yerinde otururken görünce şalteri atmıştı.

Sözlerini geri alamayacağına göre konuyu geçiştirmeyi denedi. Ama geç kalmıştı. Donald tavşan kokusu alan bir tazı gibi dikildi. "Nasıl yani? Bunu senden kim istedi?"

"Aman yok canım. Önemli bir şey değil. Cornwall'da emekli bir polisle tanıştım da, o bir soruştursan diye rica etti." Birasını yudumlayarak yalanını nasıl devam ettireceğini tasarlamaya çalıştı. "Adam, büyükbabamın arkadaşı. Hayır diyemedim." Donald detay sormadan hemen Edevane davasını özetledi. Takıntılı birindense yaşlı bir adamın ricasını kıramamış gibi görünmek daha iyiydi. Donald onu dinlerken ara sıra masaya dökülen tütünleri topluyordu.

"İçimden bir ses şu savaş bunalımı olayının önemli olduğunu söylüyor," dedi Sadie. O sırada garson önüne tabağını koydu. Balık yağda biraz daha kalsa yanacaktı.

"Ah, yine şu meşhur sezgiler!"

Sadie, Donald'ın alayına aldırmamaya çalıştı. "Sen bu konuda bir şeyler biliyor musun?" diye sordu.

"Travma sonrası stres bozukluğu. Şimdiki adı bu."

Sadie, Donald'ın yeğeninin Körfez Savaşı'na katıldığını hatırladı. Ortağı asla geveze bir adam değildi ama birkaç kere üzeri kapalı bir şekilde Jeremy'nin zor günler geçirdiğinden söz etmişti.

"Boktan bir şeydir," dedi. "Tam atlattık derken yeniden hortlar. Bunalım işte." Bu kelime yeğeninin yaşadıkları yanında hafif kalırmış gibi başını salladı. "Ama bildiğin modern çağ depresyonlarından değil. İnsanın elini kolunu bağlıyor."

"Belirtileri ne? Huzursuzluk mu?"

"Çarpıntı, korku nöbetleri, sinir krizleri. Ne ararsan. Tabii bir de gerçekçi rüyalar."

"Ya şiddet eğilimi?"

"Olabilir. Yengem bir gün onu babasının av tüfeğiyle kardeşinin kapısına nişan alırken yakaladı. Düşman askerlerinin içeriden çıkmasını beklediğini sayıklıyormuş."

"Tanrım, Don. Özür dilerim."

Donald dudaklarını birbirine bastırdı. Çabucak başını salladı. "Berbat ha? Hâlbuki pırlanta gibi çocuktu. Bizim biraderin oğlu olduğu için demiyorum. Kızlarımı ona emanet ettim mi rahat uyurdum." Masadaki tütünleri öfkeyle süpürdü. "O çocuklardan istenenler normal değil. Gördüklerini nasıl unutacaklar ki? Ondan sonra hiçbir şey olmamış gibi nasıl devam edecekler? Birine bir insanı öldürme emri verip de normale dönmesini nasıl beklersin?"

Sadie başını iki yana salladı. "Doğru."

Donald bira bardağını kafaya dikti. İçkisi bittiğinde elinin tersiyle bıyıklarını sildi. Gözleri kan çanağı gibi olmuştu.

"Don..."

"Buraya neden geldin, Sparrow?"

"Seni aradım. Mesaj bıraktım. Almadın mı?"

"Şaka ettiğini sanıyordum. 13. Cuma şakası filan sandım."

"Hayır. Geri dönmeye hazırım. Bana güvenmeni..."

"Çok geç, Sparrow." Sesini alçaltmıştı. Öne eğilip omzunun üzerinden sarışın bir turistle muhabbete dalan Sully'ye baktı. "Ashford, Bailey davasındaki sızıntıyla ilgili soruşturma açtı. Ben de Parr-Wilson'dan duydum. Bilirsin, kulağı deliktir. Tepeden baskı varmış. Senin anlayacağın kendilerine bir günah keçisi arıyorlar. Bilmem anlatabildim mi?"

"Hassiktir."

"Aynen."

İkisi de durumun ciddiyetini düşünerek bir süre sessizce oturdu. Don bira bardağının tabanını masada ileri geri yuvarladı. "Bak, Sparrow. Bilirsin, seni hep kollarım. Ama sene sonunda emekli oluyorum. Burnumu boka sokarsam bir daha oradan çıkaramam."

Sadie başını salladı.

"Sen en iyisi Cornwall'a dön. Gerçek ortaya çıkarsa ki seni gammazlayan ben olmayacağım, en azından buhran geçirdiğini söylersin. Durumu fark edip izin alman gözlerini boyayabilir."

Sadie alnını ovuşturdu. Hayal kırıklığı ağzında acı bir tat bırakmıştı. Bardaki gürültü birden artmıştı sanki.

"Anladın mı, Sparrow?"

Sadie çaresizce başını salladı.

"Aferin sana. Bu gece buraya hiç gelmedin. Cornwall'da inzivaya çekildin, kapiş?"

"Sully ne olacak?"

"Sen onu bana bırak. Baksana kendine manita yapmış. Birkaç bira daha yuvarlarsa seni gördüğünü bile unutur."

"Sağ ol."

"Ne demek."

"O zaman?"

"Artık git derim."

Sadie çantasını aldı.

"Sparrow?"

Sadie ona döndü.

"Şu kapanan soruşturma... Gelişmeleri benimle de paylaş olur mu?"

22

Sadie mahalleye geri döndüğünde sağanak başlamıştı. Sicim gibi yağan yağmur sokak lambalarının ışığında gümüşi bir pırıltıya dönüşüyordu. Yol kenarlarında su birikintileri oluşmuştu. Gelip geçen arabalardan sıçrayan sular kaldırımları yıkıyordu. Sadie eve kadar kafasını toplayacağını sanmıştı ama Fox and Hounds'dan çıktığından beri değişen tek şey sırılsıklam olmasıydı. Kendini başına daha kötüsünün gelemeyeceğiyle avuttu. Bundan sonra yavaşça kendini Donald'ın söylediklerine alıştırabilirdi. Sıcak bir duşun hayalini kurarak sokağın köşesini döndüğünde apartmanın önünde bir gölgenin durduğunu gördü. İnsanlar genelde yağmurun altında eğlenmek için durmazdı ve Sadie daha ilk bakışta onun birini beklediğini anladı. Kamburunu çıkarıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sadie duraksayıp gözlerini apartmanın üst katlarında dolaştırdı. Kendisininki dışında bütün camlarda ışık vardı. Demek ki, o kişi her kimse onu bekliyordu. Sadie çantasını karıştırıp anahtarlığını buldu ve anahtarlardan en sivri uçlu olanını sıkıca kavradı. Daha önce de hazırlıksız yakalandığı olmuştu. Bir uyuştu-

rucu davasıydı. Adam aniden ona saldırmıştı ve Sadie bunun bir daha yaşanmayacağına dair kendine söz vermişti.

Telaşlanmamak için kendini telkin ederek yürüdü. Kalp atışları hızlanmıştı. Bir yandan da baktığı davaları aklından geçiriyordu. Bir polis olarak bir sürü insan tutuklamıştı tabii. Aralarında adi suçlular da vardı. Belki biri hapisten çıkıp... Gözlerini sokağa park edilen arabalarda dolaştırarak bir suç ortağı var mı diye anlamaya çalıştı. Birden cep telefonunun yanında olmadığını hatırladı. Onu evde, şarjda bırakmıştı.

Yaklaştıkça korkusunun yerini rahatsız edici bir his aldı. Sadie, Donald'la konuştuktan sonra hiç havasında değildi doğrusu. Dişlerini gıcırdatarak "Beni mi arıyorsun?" diye seslendi.

Karaltı başını ona doğru çevirdi. "Gittiğini sanıyordum."

Bir kadındı. O sırada sokak lambasının ışığı yüzüne vurdu ve Sadie, Donald kadar tecrübeli olmadığı için hayretle ağzını açtı. "Be-ben yoktum. Yeni geldim. Bugün."

Nancy Bailey hafifçe gülümsedi. "Zamanlamam iyi desene. İçeri gelebilir miyim?"

Sadie'nin canı fena sıkılmıştı doğrusu. Üstlerinin gözüne batmamaya çalışırken Maggie Bailey'nin annesini evinde ağırlaması büyük riskti.

"Arayı açmayalım demiştin," dedi Nancy. "Bir gelişme olursa haber verecektim."

Aptal. Sadie budalalığına diyecek söz bulamıyordu. Donald'la birlikte Nancy'ye son kez uğramışlardı. Ona soruşturmanın kapandığını ve kızının kayboluşunun artık polisin işi olmadığını haber vereceklerdi. "Bize anlayış göstereceğinizden eminiz, Bayan Bailey. Takdir edersiniz ki, yakınlarına haber vermeden küçük bir seyahate çıkmaya karar veren herkesi arayamayız." Bunu söyleyen Donald'dı. Sadie de yanında kafa sallıyordu.

Sokağa çıktıklarında defterini yukarıda bıraktığını söyleyerek Nancy'nin kapısını çalmıştı. *Aptal.* Sadie kendine kızıyordu ama başka ne yapabilirdi? Evin kapısını açtı ve Nancy'ye başıyla işaret etti. "Gel." Ashford'un casuslarının onları gözetlediğinden korkarcasına omzunun üzerinden sokağın iki yanına baktı. Sonra kapıyı kapadı.

Sadie'nin dairesinde televizyon hâlâ açıktı ve çiçek hâlâ ölüydü. Aydınlatma bakış açısına göre romantik ya da ürkütücü görünebilirdi. Sadie çabucak kanepedekileri topladı. Seyahat çantasını, mektupları ve reklam broşürlerini aldı. Hepsini sehpada üst üste yığdı. "Keyfine bak," dedi. "Kurulanayım, hemen geliyorum."

Sadie yatak odasında kendi kendine küfrederek ıslak bluzunu çıkardı. Çekmeceden temiz bir tişört aldı. *Lanet olsun. Nereden çıktı bu kadın? Kafama sıçayım.* Saçlarını bir havluyla iyice kuruladı, yüzünü gözünü sildi ve derin bir nefes aldı. Nancy'nin burada olması hiç uygun değildi ama işe iyi yanından bakarsa, belki de bu ilişkiyi sonsuza dek kesme fırsatı ayağına kadar gelmişti. Derin ve kararlı bir nefes daha alıp verdi ve salona geri döndü.

Nancy kanepeye oturmuş, parmaklarıyla soluk renkli kotunun sardığı bacağında sabırsızca tempo tutuyordu. Kırılganlığı Sadie'yi bir kez daha şok etti. Donald ona şakasına *ihtiyar* diyordu. Yoksa Nancy daha kırk beşindeydi. Küllü sarı saçları omuzlarına geliyordu. Gözlerine kadar inen uzun bir kâkülü vardı.

"Çay?" diye önerdi Sadie.

"Olur. Teşekkürler."

Sadie mutfak dolaplarına baktı ama evde hiç poşet çay kalmamıştı. "Viskiye ne dersin?"

"Bak o daha da iyi olur."

Sadie, Nancy'yi ne kadar sevdiğini hatırladı. Başka bir hayatta sıkı dost olabilirlerdi. Sorun da buydu ya zaten. İki bardak ve Johnnie Walker şişesiyle içeri döndü. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Maggie'nin ortadan kayboluşuna ciddi bir konudan ziyade rahat bir tavırla yaklaşacaktı. Sanki Nancy'nin kızı bir yolculuğa çıkmış ve iki haftaya gelecekmiş gibi. Hatta bir ara "Eee, Maggie aradı mı?" diye sorabilirdi. Ama ağzını açmasıyla kapaması bir oldu. Vaktiyle Maggie'nin başına bir iş geldiğine kendini o kadar inandırmıştı ki, şimdi aksi şekilde davranması yapmacık kaçacaktı. Dolayısıyla söze Nancy'nin başlamasını bekledi. Bardaklara viski koyup birini ona verdi.

"Maggie'nin dairesine gittim," dedi Nancy. "Meğer ev sahibi orayı sessiz sedasız satıvermiş. Yeni sahipleri taşınmış bile. Sanki Maggie diye biri hiç var olmamış gibi."

"Yeni ev sahiplerini görmeye mi gittin?"

"Başımıza gelenleri öğrenmelerini istedim. Hani ne olur ne olmaz diye."

Daha fazla bir açıklama yapmadı. Gerek de yoktu zaten. Sadie onun ne demek istediğini biliyordu. *Ne olur, ne olmaz.* Nancy hâlâ Maggie'nin geri dönebileceğine inanıyordu. Aralarında geçen konuşmayı tahmin edebiliyordu. Sadie'nin tecrübelerine göre çoğu insan bir polis soruşturmasına karışan bir evi satın almak ya da orada yaşamak istemezdi. Gerçi bir cinayettense bir çocuğun terk edilmesi daha kabul edilebilirdi. "Nasıl insanlar?" diye sordu.

"Tatlı. Yeni evli, genç bir çift. Daha kolileri açıyorlardı. O kadar iş arasında beni çaya davet ettiler."

"İçeri girdin mi?"

"Elbette."

Tabii ya. Nancy'nin Maggie'ye güveni tamdı. Onun, kızını terk edeceğine inanmaktansa aksini ispat etmek için her şeyi yapardı.

"Evi son bir kere daha görmek istedim," dedi. "Maggie'm artık orada yaşamıyordu tabii. Onun eşyaları gidince ev tamamen değişmiş." Nancy kızının eşyalarını Caitlyn için yeniden düzenlediği odanın bir köşesinde saklıyordu. Kadıncağızın gözleri dolmuştu. Sadie ne diyeceğini bilemedi. Aralarındaki sehpaya koyacak bir mendil kutusu bile yoktu ki. "Saçmaladığımı biliyorum. O kadar iyi insanlardı ki. Bana onunla ilgili sorular sordular. Ama yüzlerinden anladım. Bana acıdılar. Deli filan olduğumu sandılar herhâlde. Zavallı bir kaçık."

Evet, saçmalamıştı. Daha anlayışsız bir çift taciz, hatta haneye tecavüz şikâyetiyle polis çağırabilirdi. Ama bir yandan da Nancy'yi anlıyordu. Loeanneth, Theo'nun kayboluşundan yetmiş yıl sonra bile aynı şekilde döşeliydi. Clive, Eleanor Edevane'in yıllarca oğlunun son görüldüğü yere geldiğini söylemişti. Ama Nancy'nin kayıp kızının evini bir mabede dönüştürme lüksü yoktu. Elinden yalnızca onun eşyalarını saklamak geliyordu.

"Caitlyn nasıl?" diye sordu Sadie konuyu değiştirmek için.

Nancy ilk kez gülümsedi. "Canım benim. İyi. Annesini özlüyor tabii. Aslında onu istediğim kadar sık göremiyorum."

"Üzüldüm." Sadie, Nancy'yle ilk kez onun evinde konuştuğunda bütün salonun torununun fotoğraflarıyla dolu olmasına biraz şaşırmıştı. O kadar çoklardı ki. Televizyonun üzerinde, kütüphanede, duvarlarda ve sehpalarda. Caitlyn her yerden ona gülümsüyordu sanki. Belli ki, Maggie gitmeden önce birlikte çok vakit geçiriyorlardı. Maggie çalışıyordu ve Caitlyn'e Nancy bakıyordu.

"İkisini de kaybettim sanki." Nancy kanepedeki minderlerden birini kucağına aldı.

"Böyle düşünme. Caitlyn'in sana her zamankinden de çok ihtiyacı var."

"Bilmem ki. Caty'nin hayatı kökünden değişti. Steve'in evinde bir odası var artık. Ona yeni bir karyola almışlar. Kâşif Dora'lı bir nevresim takımı da almışlar. Biliyorsun, Dora'ya bayılıyor."

"Evet," dedi Sadie, küçük kızı pembe Dora geceliğiyle hayal ederek. Bu hatıra göğsüne bir sancı gibi saplandı. Kim bilir Nancy ne kadar acı çekiyordu? Kızının tamamen unutulmaya yüz tuttuğunu düşünüyordu belki de. "O daha çocuk. Çocuklar oyuncaklara ve çizgi film kahramanlarına bayılır ama aslında neyin önemli olduğunu bilirler."

Nancy iç çekip kâkülünü geriye attı. "Sen iyi birisin, Sadie. Buraya neden geldim bilmiyorum. Başını derde sokmaktan başka bir işe yaramayacak."

Sadie çoktan boğazına kadar battığını söylemedi. Bunun yerine içkilerini tazeledi.

"Sana yeni bir dava vermişlerdir herhâlde," dedi Nancy.

"Polisin işi biter mi?"

Sadie ona Edevane davasını özetlemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Asla bulunamayan bir kayıp vakasından söz etmesi doğru olmazdı. Hem Nancy'nin onu dinleyecek hâli de yoktu. Hâlâ kızını düşünüyordu. "Aklım almıyor," dedi. "Maggie Caitlyn'e sahip olmak için bu kadar mücadele etmişken onu neden terk etti?"

"Neden? Kolay hamile kalamadı mı?" Sadie biraz şaşırmıştı doğrusu. Nancy bundan ilk kez söz ediyordu.

"Ah, hayır, hayır. Onu kastetmedim. O iş çok kolay oldu. Ben boşanmalarından sonrasından bahsediyorum. Velayet da-

vasından. Maggie iyi bir anne olduğunu kanıtlamak için çok uğraştı. Sosyal hizmetler kapısından eksik olmuyordu. Görgü tanıklarının ifadeleri, çat kapı gelen görevliler ve onca zahmet. Bana, *anne, Caty benim kızım, ondan asla vazgeçmem*, diyordu." Nancy, Sadie'ye meydan okurcasına baktı. *Anlamıyor musun?* der gibiydi. "Madem gidecekti bütün bunları neden yaptı?"

Sadie ona mahkemedeki savaşın bir anlamı olmadığını söyleyemedi. Boşanmalar sırasında saç saça baş başa gelmeyen ebeveyn sayısı neredeyse parmakla gösterilecek kadar azdı. Ne yazık ki bu mücadeleler çocuğu yetiştirme arzusundan ziyade eski eşlerden intikam almak içindi. Sadie aile mahkemesi koridorlarında ne aklı başında görünen insanların nelere kalkıştığına tanık olmuştu. İnsanlar Hint domuzlarını, bıçak setleri ya da büyük büyük teyzeleri, Mildred'ın elinden çıkma bir süs köpeği portresini dahi paylaşamıyordu.

"Kolay da olmadı hani. Steve'in durumu Maggie'den daha iyiydi. Üstelik tekrar evlenmişti. Maggie mahkemenin Caitlyn'i babasına vereceğinden korkuyordu. Hani iki kişi ona daha kolay bakar diye. Neyse ki hâkim anlayışlı çıktı. Maggie iyi bir anneydi, Sadie. Steve'in size ne anlattığını biliyorum. Caitlyn'i anaokulundan almayı unutmuş da falan da filan. O sadece bir yanlış anlaşılmaydı. İşe yeni başlamıştı. Baktı çalışma saatleri uzayacak beni devreye soktu. Caty'yi deniz kıyısına götürmeyi çok istiyordu. İkinci yaş günü için böyle bir plan yaptık. Bunu haftalarca konuştuk ama yolculuktan bir gece önce Caty hastalandı. Ateşi çıktı. O zaman Maggie ne yaptı biliyor musun? Deniz kıyısını ona getirdi. Mesaiden sonra depoda bulduğu eski malzemelerle döndü eve. Selefon kâğıdından deniz, mukavvadan balıklar, martılar ve deniz kabukları kesti. Bunları Caty'nin toplayabilmesi için duvara astı."

Nancy'nin mavi gözleri bu güzel hatıralarla ışıldıyordu. Sadie hüzünle gülümsedi. Nancy'nin neden geldiğini anlamıştı. Soruşturmanın yeniden açılmayacağını biliyordu. Yalnızca Maggie hakkında konuşmak istiyordu ve bir arkadaş ya da akrabadansa Sadie'ye açılmayı yeğlemişti. Davalarda kurban yakınlarının soruşturmayı yürüten polislerden biriyle sıra dışı bir bağ kurması rastlanan bir durumdu. Sadie hayatları beklenmedik bir sarsıntıyla altüst olan insanların sorunlarının çözümü olarak gördükleri birine tutunmasını anlayabiliyordu.

Ama Sadie artık Maggie'yi bulmaktan sorumlu değildi. Ne yazık ki, hiçbir şey düzeltebilecek bir durumda da değildi. Değil Nancy Bailey'ye, kendine bile faydası yoktu ki. Fırının dijital saatine baktı. Birden üzerine müthiş bir yorgunluk çökmüştü. O kadar uzun ve yoğun bir gün geçirmişti ki, sabah Cornwall'da uyandığına inanamıyordu. Nancy'ye acısa da eski defterleri tekrar açmak istemiyordu. Boş bardaklarla şişeyi aldı. "Kusura bakma, Nancy. Kabalık etmek istemem ama gerçekten çok yorgunum," dedi.

Nancy hemen başını salladı. "Asıl ben özür dilerim. Buraya gelip aile anılarımızla başını şişirdim."

"Yok canım."

"Aslında..." Cebinden deri ciltli, küçük bir kitap çıkardı. "Sana bunu gösterecektim. Maggie'nin eşyalarını gözden geçiriyordum. Hani belki yeni bir ipucu filan bulurum diye. Günlüğünde MT diye bir adamla akşam yemeğine çıktığını okudum. Aslında önceden haberim vardı. Nasıl atladım bilmiyorum. Şimdi hatırlıyorum. İşten biriydi. Yeni başlamıştı." Tırnağı yenmiş parmağıyla baş harfleri işaret etti.

"Adamın Maggie'nin kayboluşuyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nancy ona bilyelerini kaybeden bir çocuk gibi baktı. "Hayır, aptal! Ben onun Maggie'nin isteyerek bir yere gitmeyeceğinin bir kanıtı olduğunu düşünüyorum. Maggie, Steve'le ayrıldığından beri kimseyle görüşmemişti. Önemsiz ilişkilerle Caty'nin aklını karıştırmak istemediğini söylüyordu. Ama bu MT denen adam farklıydı. Bana ondan birkaç kere söz etti. *O kadar yakışıklı ki, anne*, diyordu. Onu iyi niyetli ve komik buluyordu. Hatta onunla özel bir şeyler yaşayabileceklerini bile düşünüyordu."

"Nancy..."

"Anlamıyor musun? Tam hayatı yoluna girmeye başlamışken neden çekip gitsin?"

Sadie'nin aklına birkaç sebep geliyordu ama bunların bir önemi yoktu. Donald'ın her zaman söylediği gibi, nedenler insanı yanıltırdı. Bazen burunlarının ucundakini bile göremezlerdi. Maggie gitmişti, işte o kadar. Buna dair kesin bir kanıt vardı. "Notu unuttun galiba?" dedi.

"Ah, o not." Nancy öfkeyle elini salladı. "Onun hakkında ne düşündüğümü gayet iyi biliyorsun."

Nancy notun sahte olduğuna körü körüne inanıyordu. Hâlbuki el yazısı uzmanları yazının çok yüksek bir ihtimalle Maggie'ye ait olduğunu doğrulamıştı.

"Aklım almıyor," dedi Nancy yine. "Onu tanısaydın bana hak verirdin."

Sadie, Maggie'yi tanımıyordu ama birkaç bildiği vardı. Birincisi nottu. İkincisi, Caitlyn'i bulduklarında aç ve korku içindeydi ama şimdi mutlu ve güvendeydi.

Sadie, Nancy'ye baktı. Kızının başına gelebileceklerle ilgili ihtimaller üretmekten hiçbir zaman vazgeçmeyecekti. İnsan bir şeyi çok istedi mi, aklının yaratıcılığını sonsuz zorlayabiliyordu.

Eleanor Edevane'in de çocuğu kaybolmuştu. Hâlbuki Clive'ın notlarında onun oğlunun nerede olabileceğiyle ilgili ihtimaller ürettiğine değinilmiyordu. Aksine, zarafetinden ödün vermeden, polisin işini yapmasını beklemişti. Kocası bıraksa arama çalışmalarına katılabilirdi ama onu da yapamamıştı. Çocuğun başına ödül konmasına karşı çıkmış ama teşkilata çabalarından ötürü bağış yapmıştı.

Kadının bu davranışı birden Sadie'ye hiç doğal gelmedi. Nancy Bailey'nin polisin ne düşündüğüne aldırmadan soruşturmaya ışık tutacak ipuçları arama çabasıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Öyle ki, Eleanor Edevane'in çabasızlığı, oğlunun yerini bildiğine dair şüphe bile uyandıracak kadar belirgindi. Clive hiç böyle düşünmemişti belli ki. Kadının kendini tuttuğuna ve arkadaşı, Llewellyn'in intiharıyla dağıldığına kanaat getirmişti.

Ne var ki, tıpkı kurbanın bir yakını gibi, bir polis de bir aile üyesiyle kurduğu ilişkinin ötesini göremeyebilirdi. Özellikle de göreve yeni başlayan genç bir polis. Sadie kıpırdamadan oturuyordu. İçinden bütün ihtimalleri gözden geçirdi. Teşkilata yapılan bağış boşa harcadıkları vaktin telafisi olabilir miydi? Çocuk çoktan ölüp Loeanneth'in arazisine gömülmüştü belki de. Yahut korunun uzak bir ucuna.

"Özür dilerim," dedi Nancy. "Yorgunsun. Ben gideyim."

Sadie gözlerini kırpıştırdı. Misafirini unutmuştu.

Nancy çantasını omzuna astı. "Beni kabul ettiğim için teşekkür ederim," dedi doğrulurken.

"Nancy..." Sadie sustu. Ne söylemek istediğinden emin değildi. *Keşke her şey başka türlü olsaydı. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim.* Sadie dokunmayı seven bir tip değildi ama o anda Nancy'ye sarılmak için müthiş bir istek duydu. Ve içinden ne geliyorsa onu yaptı.

Nancy gittikten sonra, Sadie uzun bir süre kanepede oturdu. Hâlâ yorgundu ama zihni uyuyamayacak kadar meşguldü. Cornwall'dan ayrılmadan önce *Kurgusal Maceralar*'ı geri verdiğine pişman olmuştu. Bak, şimdi bir antidepresan iyi giderdi doğrusu. Nancy'nin hüznü, yalnızlığı ve belki de kızını yüzüstü bıraktığı için içten içe onu suçlayışı eve bir kasvet havası çöktürmüştü. Nancy'nin Caitlyn'den uzaklaştığını hissetmesi çok üzücüydü. Ama Sadie, küçük kızın babasıyla ve sevgi dolu üvey annesiyle olmasına seviniyordu. Dünyada Bertie ve Ruth gibi iyi insanlar da vardı.

Sadie o yaz hamile kaldığını öğrendiğinde ailesiyle birbirlerine girmişlerdi. Annesiyle babası, çevrelerinin bunu öğrenmesini kesinlikle istemiyordu. Sadie'den bebeği sessiz sedasız aldırmasını istemişlerdi. Sadie şaşırıp korkmuş ama bunu reddetmişti. İşte o zaman babası deliye dönmüştü. Kavgaları alevlenmiş ve bir noktada içlerinden biri resti çekmişti. Sadie bunu kendisinin mi, yoksa babasının mı yaptığını hatırlamıyordu. Sonunda, Sadie evden ayrılmak zorunda kalmıştı. İşe sosyal hizmetler karışmış, ailesiyle arasını düzeltene kadar kalacağı bir yer olup olmadığını sormuşlardı. Sadie onlara böyle bir yerin olmadığını söylemişti. Ancak sosyal hizmetler görevlisinin baskısıyla küçükken ziyaret ettiği bir büyükbabası ve büyükannesi olduğunu hatırlamıştı. O gün Londra sokaklarında dolanırken küçük bir avluda yedikleri pazar yemekleri hayal meyal gözünde canlanmıştı. Sadie'nin annesiyle babası hayata at gözlükleriyle bakan insanlardı. Başkalarının fikirlerine asla değer vermezlerdi. Sadie'nin annesi sırf inadından öz annesi ve babasıyla bütün bağlarını koparmıştı. Sadie o sırada dört yaşındaydı.

Sadie yıllar sonra, Bertie ve Ruth'la karşılaştığında müthiş gergindi. Bu buluşmanın sebebi onu utandırıyordu. Komşuları Bay ve

Bayan Gardiner, büyükbabası ve büyükannesiyle hoşbeş ederken, Sadie sırtını duvara yaslayıp yabani bakışlarını etrafta dolaştırmıştı. Bertie daha sessiz ve kaşları çatıktı. Ruth heyecanla konuşuyordu. Sadie'nin gözü onun ayakkabılarına takılmıştı. Tırnaklarına, kasanın üzerindeki çerçeveli kartpostala ve küçük dünyasında birdenbire önem kazanan bu iyi insanlardan başka her şeye.

Sadie o sepya fotoğrafa bakarken bebeği ilk tekmesini atmıştı. *O küçük, esrarengiz insanla dünyanın en olağanüstü sırrını paylaşıyorduk sanki,* yazmıştı Eleanor sarmaşık kenarlı mektup kâğıdına. Sadie de aynen böyle hissetmişti. Dünyaya karşı yalnızca ikisi vardı. Bebeğinin onunla kalabileceğini de yine o an düşünmüştü. Birlikte oldukları sürece bütün zorluklara göğüs gerebilirlerdi. Ama mantıksız bir fikirdi tabii. Sadie on altı yaşındaydı, parası ve işi yoktu ve çocuk bakımı konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Sonuçta kendi de çocuk sayılırdı. Yine de bebeğini kendine saklama fikri gözünü kör etmişti. Hemşireler bunu hormonlara bağlamıştı.

Derin bir iç çekerek postadan gelenleri karıştırdı. Ya faturaydılar ya da reklam. Ama işini bitirmek üzereyken eline geçen zarf ikisi de değildi. Sadie adresteki el yazısını hemen tanıdı. Bir an için bunu geçen hafta geri yolladığı mektup sandı. Ama hayır. Charlotte Sutherland ona yine yazmıştı.

Sadie kendine viski koydu.

Bir yanı zarfı açmak istemiyordu. Ama bir yandan da içindekini görmek için kıvranıyordu.

Hemen her zamanki gibi meraklı yanı ağır bastı.

Mektubun ilk kısmı önceki gibi resmi ve kibardı. Kendini anlatıyordu. Başarılarını ve hobilerini, hoşlandıklarını ve hoşlanmadıklarını. Sadie son paragrafa geldiğinde el yazısının karakteri değişti. Bu kısım daha kontrolsüz ve bozuktu. Özellikle

birkaç satır öne çıkıyordu: *Lütfen cevap yaz. Senden hiçbir beklentim yok. Yalnızca kim olduğumu bilmek istiyorum. Aynaya baktığımda kendimi tanıyamıyorum. Artık kim olduğumu bilmiyorum. Lütfen.*

Sadie elini yakmış gibi mektubu yere fırlattı. Charlotte'ın sözleri samimiyetle titreşiyordu. On beş yıl önceki Sadie de böyle bir mektup yazabilirdi. Artık kendini tanıyamamanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. İnsana ne kadar büyük bir acı verdiğini. Ruth'la Bertie'nin evinde aynada kendine ve karnındaki küçük şişkinliğe bakardı. Orada başka bir hayatın yeşerişini duyumsardı. Ama sonraları daha da kötüydü. Yaşadığı tecrübenin izlerini taşıyan vücuduna bakmak. Eski hâline dönmeyi beklerken artık bunun için çok geç olduğunu fark etmek.

Hastanede bebeğe bir isim koymamaları tavsiye edilmişti. Böylesi daha kolaydı. Görünüşe bakılırsa, herkes bu işi kolaylaştırmanın derdine düşmüştü. Kimse bir dram izlemek istemiyordu. Hemşire ne kadar dikkat ederlerse etsinler, bu tip olayların sık sık yaşandığını ağzından kaçırmıştı. Tecrübelerinin bilgeliğiyle devam etmişti. Aslında sorunsuz işleyen bir sistemleri vardı ama arada bazı tatsızlıklar oluyordu tabii. Bir kız vardı. Siyah saçlıydı ve galiba İtalyan asıllıydı. Feryatları Sadie'nin hâlâ hatırındaydı. "Bebeğimi verin, bana bebeğimi verin!" Beyaz koridorlarda düşe kalka koşuyordu.

Sadie bağırmamıştı. Hatta hiç konuşmamıştı. Bertie'yle Ruth onu almaya geldiğinde eski kıyafetleriyle gözlerini kapıya dikerek yürümüştü. Her şeyi duvarları açık yeşile boyalı ve bir yerinde Nil Nehri'ne benzeyen bir çatlağın olduğu o odada bırakmış gibi.

Sadie meslek hayatı boyunca genç annelerle birçok kez karşılaşmıştı. Bebeklerini evlatlık vermek için anlaştıkları ajansları

biliyordu. Doğumdan sonra onları görmelerine ve onlara isim koymalarına izin veriliyordu. Bazıları çocuklarının gelişimi hakkında bilgi sahibi olabiliyor, hatta onları ziyaret edebiliyordu.

Ne var ki, eskiden bu işler başka türlü yürüyordu. Farklı kurallar vardı. Sadie yatakta yatarken ve kolu hâlâ yan masadaki monitöre bağlıyken kucağına tuhaf ve ılık bir bohça vermişlerdi. Kolları bacakları incecikti. Yuvarlak bir karnı vardı ve yanakları kadife gibiydi.

Doksan dakika.

Sadie, bebeğini doksan dakika tutabilmişti kucağında. Sonra onu götürmüşlerdi. Sarıldığı sarı-beyaz çizgili battaniyeden minicik, titrek bir el görünmüştü. Sadie son bir buçuk saati o mucizevi eli tutarak geçirmişti. O el onda bir hak iddia edercesine parmağına sıkıca yapışmıştı. Sadie, bebeğine hayatı anlatmak istemişti. Sevgiyi, aşkı, geçmişi ve geleceği. Ama hemşireler kuralları iyi biliyordu. Sadie bırakın konuşmayı, daha düşünmeye bile fırsat bulamadan küçük bohça gitmişti. Çığlığı hâlâ kulaklarındaydı. O minik, taze el onu soğuk terler döktüğü kâbuslarından uyandırırdı. Şimdi bile bütün vücudu buz kesmişti. Hastane kurallarını yalnızca bir defa çiğnemişti. Kızına bir isim vermişti.

Donald'la devirdiği biralar, Nancy'yle içtiği viski ve kederli hatıralar Sadie'nin bütün enerjisini tüketmişti. Dokuz buçukta sızdı ve cep telefonunun sesine uyandı. Evinin loş ışığında gözlerini kırpıştırarak lanet şeyi nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı.

Tamam. Şarjdaydı. Sadie kalkıp telefona koşarken bir yandan da aklını toplamaya çalıştı. Zihni bebeklerle doluydu. Kaybolan, evlatlık verilen ve terk edilen bebeklerle. Hatta belki bir tane de öldürülen vardı.

Telefonunun ekranına baktı. Tanımadığı bir numara birkaç kere aramıştı. "Alo?" dedi.

"Dedektif Sadie Sparrow'la mı görüşüyorum?"

"Evet."

"Ben, Peter Obel. Yazar A.C. Edevane'in yardımcısıyım."

Alice. Sadie birden cin kesildi. "Sizin dinliyorum."

"Bu kadar geç rahatsız etmek istemezdim. Ama mesele hassas olduğu için not bırakamazdım."

Şimdi anlaşıldı, diye düşündü Sadie. Patronunu rahat bırakmazsa onu hukuki yollara başvurmakla tehdit edecekti.

"Bayan Edevane, kardeşi Theo'nun kayboluşuyla ilgili mektuplarınızı aldı ve benden sizi aramamı istedi."

"Evet?"

"Sizinle yüz yüze görüşmek istiyor. Cuma günü öğlen on ikide müsait misiniz?"

23

Alice'in, babasıyla ilgili ilk hatırası sirkte geçirdikleri bir gündü. Dört yaşına basalı birkaç hafta olmuştu. Köyün hemen dışındaki boş arazide pıtrak gibi sarı-kırmızı çadırlar bitivermişti. "Benim doğum günümü nereden biliyorlar?" diye sormuştu Alice annesine. Sonraki birkaç gün heyecan doruğa ulaşmıştı. Her yere posterler asmışlardı. Duvarlara ve vitrinlere. Palyaçolar vardı. Aslanlar. Ama Alice'in favorisi yerden metrelerce yüksek, pırıltılı bir salıncakta türlü numaralar yapan akrobat kızdı. Kostümünün her tarafına kırmızı kurdeleler takmıştı.

Küçük Clementine hastaydı. Onun için, büyük gün gelip çattığında anneleri onunla evde kaldı. Alice'le Deborah, babalarının elini tutup yola çıktılar. Alice yeni elbisesiyle babasının yanında yürürken ona söyleyecek bir şeyler düşünüyordu. İşin tuhafı, Alice o gün Deborah'nın da orada olduğunu hafızasından silmişti. Ona dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Sirk alanına geldiklerinde burunlarına talaş ve gübre kokusu dolmuştu. Çocuklar bağırıp çağırıyor, atlar kişniyordu. Arka planda lunapark müziği çalıyordu. Gösteri çadırların en büyüğündeydi. Girişi kocaman,

karanlık bir ağız gibi onları yutmaya hazır bekliyordu. Alice huşuyla çadırın tepesindeki sarı flamaya bakmıştı. Tam o sırada üzerinden bir sığırcık sürüsünün geçtiğini hatırlıyordu. "Bak nasıl dalgalanıyor," demişti babasına. Bu kelimeyi mutfakta Bayan Stevenson'dan işitmişti. O zamandan beridir kullanmaya can atıyordu.

Girişte yetişkinlerden ve çocuklardan oluşan uzun bir kuyruk vardı. Sonra çadırın içindeki tahta sıralara kurulmuşlardı. Havayı elektrikli bir heyecan sarmıştı. Güneş iyi ısıtıyordu. Sıcak branda bezinin kokusu içerideki diğer kokulara karışmıştı. Nihayet bir trompet sesi duyuldu. Sirk müdürü süslü kılığı ve abartılı tavırlarıyla ilk gösteriyi anons etti. Önce fillerin üzerinde atlayıp zıplayan akrobatlar çıktı sahneye. Sonra terbiyecileriyle birlikte heybetli aslanlar. Alice gözlerini pisten ayıramıyordu. Ama bir ara babasına baktı. Gözlerini elmacık kemiğinin hemen altındaki çukurda ve sinekkaydı tıraşlı çenesinde dolaştırdı. Anthony, Alice için hâlâ esrarını koruyordu. Savaş yıllarında uzaktaydı. Alice onun evde olmasına, tıraş sabununun kokusuna, koridoru döven ayak seslerine ve gülüşüne daha yeni alışıyordu.

Gösteriden sonra, Anthony ona bir torba yerfıstığı almış ve birlikte kafeslerin arasında dolaşmışlardı. Alice demir çubukların arasından elini uzattığını ve atların avucunu yaladığını hatırlıyordu. Bir şekerci karavanı vardı. Yalvar yakar babasını oraya sürüklemişti. Elinde bir elma şekeriyle hoplaya zıplaya çıkışa doğru yürürken tahta bacaklı bir adama rastlamışlardı. Suratının yarısında metal bir maske vardı. Alice onu da sirkte çalışanlardan biri sanmıştı. Tıpkı sakallı kadın ya da cüce palyaço gibi. Ama babası adamın yanma çömelip onunla usulca konuşmaya başlamıştı. Zaman geçiyordu. Alice'in canı sıkılmış-

tı. Pabuçlarını yere sürterek şekerin altından çıkan mayhoş elmayı kemiriyordu.

Sirkten sonra, kayalıklardan eve yürümüşlerdi. Altlarında deniz kıyıdaki taşlara vuruyordu. Tarlalar papatyalarla kaplıydı. Babası, metal maskeli adamın da tıpkı onun gibi bir asker olduğunu anlatmıştı. Herkes onun gibi evlerine, karılarına ve çocuklarına sapasağlam dönememişti. Bazıları Fransa'nın çamurlarında bir parçalarını bırakmıştı. "Sen iyisin ama," demişti Alice cesurca. Babasının eve yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmeden dönmesi onu gururlandırmıştı. Anthony ona ne demişti bilmiyordu çünkü tam o sırada kayıp düşmüş ve bir kayanın sivri ucu dizine batmıştı. Alice'in canı o kadar yanmıştı ki, eve dönene kadar ağlamıştı. Babası önce mendiliyle dizini sarmış, sonra da onu kucağına almıştı.

"Baban yaraları iyileştirmeyi iyi bilir," demişti annesi sonradan. Güneşten yanan yüzleriyle heyecanla eve gelmişlerdi. Banyo yapmışlar ve saçları güzelce taranmıştı. Şimdi de odalarında haşlanmış yumurta yiyorlardı. "Siz doğmadan önce, babanız büyük bir üniversiteye gidiyordu. Bir doktorluk okuluna. Oraya yalnızca İngiltere'nin en akıllı insanları kabul edilir. Babanız orada hastaları iyi etmeyi öğreniyordu."

Alice kaşlarını çatarak bu yeni bilgiyi sindirmeye çalıştı. Sonra başını iki salladı. "Ama babam doktor değil ki. Doktor Gibbsons'a hiç benzemiyor." (Doktor Gibbons'ın soğuk parmakları ve kokulu bir nefesi vardı.) "Benim babam bir sihirbaz."

Eleanor gülümsedi. Sonra Alice'i kucağına alıp fısıldadı. "Sana babanın benim hayatımı kurtardığını anlatmış mıydım?" Alice dinlemek için onun kucağına iyice yerleşti. Sonradan bu hikâye en sevdiklerinden biri olacaktı. Annesinin anlatımı o kadar canlıydı ki, gübre ve egzoz dumanlarının kokusunu duyabi-

liyor, Marylebone'da akan trafiği gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Kafasını kaldırdığında üzerine doğru gelen LIPTON reklamını görür gibi oluyordu. Sanki oradaki Eleanor değil de Alice'ti.

"Alice?"

Gözlerini kırpıştırdı. Peter seslenmişti. Tepesinde dikiliyordu. "Birazdan gelir," dedi.

Alice saatine baktı. "Belki. Bugünlerde dakikliğe önem veren kalmadı. Sen ve ben birer istisnayız." Gerginliğini belli etmemeye çalışıyordu ama Peter'ın anlayışlı gülümsemesine bakılırsa duygularını gizlemede pek de başarılı değildi.

"Benden bir isteğin var mı?" diye sordu. "Not tutmamı ya da çay yapmamı ister misin?"

Alice, *yanımda ol, yeter*, demek istedi. *İkiye karşı bir olalım. Belki o zaman kendimi bu kadar güçsüz hissetmem.* "Gerek yok," dedi rahat bir tavırla. "Dedektif on beş dakika sonra hâlâ buradaysa belki çay teklif edersin. Nasıl biri olduğunu anlamam o kadardan uzun sürmez. O arada da kendi işlerini halledersin."

Peter ondan izin isteyip sabahtan beri şu lanet web sitesi üzerinde çalıştığı mutfağa gitti. İnatçı hatıralar hemen ondan boşalan yeri doldurdu. Alice derin bir iç çekti. Bütün ailelerin kendilerine has hikâyeleri vardı ama onunkiler defalarca anlatılmanın sonucu birkaç kabuk bağlamıştı sanki. Hem sayıca da çoktular çünkü hepsi konuşmayı, yazmayı ve hayal kurmayı seven insanlardı. Loeanneth gibi zengin bir tarihe sahip bir evde yaşarken kendi hikâyelerini üretmeleri kaçınılmazdı. Ama hayatlarının hiç mi hiç anlatılmayan çok önemli bir kısmı daha vardı. Bu o kadar mühim bir gerçekti ki, annesiyle babası onu canla başla bir sır olarak saklamayı vazife edinmişti. Alice o gün sirkte rastladıkları tahta bacaklı, metal yüzlü adama acıyıp babasının

yakışıklılığıyla övünürken yanılmıştı. Zira babası da önemli bir parçasını Fransa'da bırakmıştı.

"Annem bana Zafer Günü'nden hemen sonra söyledi," demişti Deborah. Salı günü onun oturma odasında çaylarını yudumluyorlardı. İkisi de vicdan azabı çekiyordu belli ki. Aralarında tuhaf bir gerginlik vardı. "Kutlama için hazırlanıyorduk. Babam yukarıda dinleniyordu. Son günleriydi. Annem dalgındı. Nihayet savaşın bittiğiyle ilgili banal bir şeyler söyledim. Gençler sonunda evlerine ve hayatlarına dönebilecek filan dedim. Annem cevap vermedi. Merdivene çıkmış, pencereye bayrak asıyordu. Bana arkası dönüktü. Duymadığını sandım. Tam söylediklerimi tekrarlıyordum ki, omuzlarının titrediğini gördüm. Ağlıyordu. Bana o zaman söyledi işte. Babamın neler çektiğini anlattı. Diğer savaşta yaşadıklarını."

Alice elinde porselen fincanıyla hayretler içinde onu dinlemişti. Babasının büyük bir savaş bunalımı geçirmesinden çok Deborah'mn onu bugün, Theo hakkında konuşmak için buluştuklarında söylemesi şaşırtmıştı onu. "Nasıl olur?" demişti. "Babamın durumuna dair hiçbir belirti yoktu ki. Bombardıman sırasında Londra'daydılar. Gürültüden etkilendiğine bir kez bile tanık olmadım."

"Annem öyle bir şey olmadığını söyledi. Hafızası eskisi kadar iyi değilmiş. Gazdan elleri titriyormuş. Eğitimini tamamlayıp cerrah olamamak onu yıkmış. Ama asıl sorun başkaymış. Daha bariz bir şeymiş ve babam kendini hiçbir zaman affedememiş."

"Neden bahsediyorsun?"

"Annem söylemedi ki. Aslında onun bile bildiğinden emin değilim. Babam doktorlarla konuşmayı kesinlikle reddetmiş. Ama her ne yaptıysa ya da gördüyse hayatı boyunca kâbuslar-

dan kurtulamamış. Paniklediği anlarda kendinden geçiyormuş. Ne yaptığını bilmiyormuş."

"İnanmam. İnsan onca yıl kendini nasıl saklar?"

"Bir şekilde üstesinden gelmişler işte. Annem herkesten saklamaya çok dikkat ettiklerini söyledi. Babam bizim bilmemizi kesinlikle istememiş. Babalık görevlerinden asla vazgeçemeyeceğini söylemiş. Annem için o kadar üzüldüm ki. Ne kadar yalnız olduğunu hissettim. Biliyor musun, ben herkesten uzak durmalarını kendi seçimleri sanıyordum. Birbirlerine yettiklerini ve başkalarına ihtiyaçları olmadığını düşünüyordum. Meğer babamın bunalımını gizlemeye çalışıyorlarmış. Hasta bakmak başlı başına zor bir iş. Ama bu durumu saklamak bütün ailen ve arkadaşlarınla bağını koparman demek. Düşünsene, annemin konuşacak hiç kimsesi yokmuş. 1919'dan beri ilk kez bana anlattı. Yirmi beş koca yıl! Zavallı kadın."

Alice'in gözleri şöminenin rafına kaymıştı. Orada anneleriyle babalarının bir düğün resmi vardı. Gerçek olamayacak kadar genç ve mutlulardı. Eleanor'la Anthony'nin aşkı dillere destandı. Edevane'lerin aile geçmişinin en önemli ve değişmez parçalarından biriydi. İkisinin bunca yıldır bir sırrı yaşadığını öğrenmek dünyanın en bilinen mücevherlerinden birinin sahte çıkması gibiydi. Alice mutsuz ve kızgındı. Deborah'nın neredeyse altmış yıldır bunu ondan sakladığına inanamıyordu. O ailenin dedektifiydi. Bilmesi gerekmeyenleri bile bileni. "Neden?" diye sormuştu çenesini havaya dikerek. "Babam bir savaş kahramanıydı. Durumunu anlayabilirdik. Bunca ketumluğa ne gerek vardı? Ona yardım edebilirdik."

"Katılıyorum. Ama annem ona söz vermiş. Sözüne ne kadar sadık olduğunu bilirsin. Bir olay olmuş ve annem bundan kimseye bahsetmemeye yemin etmiş. Babamın bizi korkutmasına

asla izin vermeyeceğini söylemiş. Bir buhran anında babamın durumunu hemen fark edip bizi oradan kaçırıyormuş."

"İyi de nasıl anlamadık, nasıl?"

"Önce ben de şaşırdım ama sonra ufak tefek şeyler hatırlamaya başladım. Yüzlerce küçük korku ve endişe bir araya geldi. Derken birden fark ettim ki aslında ben her şeyi biliyorum."

"Ama ben hiçbir şey anlamadım. Hem de bu kadar dikkatli olduğum hâlde."

"Bilmez miyim? Sen tazı gibisindir. Ama o zamanlar küçüktün, Alice. Belki de ondan fark edemedin."

"Sen çok mu büyüktün? Sadece birkaç yaş."

"O yaşlar kritiktir, Alice. Sen çoğunlukla kendi dünyanda yaşıyordun. Ama ben büyüklerin yanından ayrılmıyordum. Sürekli gözlem yapıyordum." Buruk bir yüzle gülümsedi. "Bazı şeyleri görüyordum."

"Ne gibi şeyler?"

"Suratıma kapanan kapılar, ben bir odaya girdiğimde bıçak gibi kesilen konuşmalar ya da bazen annemin tek bir bakışı. Babamın korudan dönüşünü özlem ve endişeyle bekleyişi. Babamın saatlerce çalışma odasına kapanması. Annemin onu rahatsız etmememiz için bu kadar ısrar edişi. Durup dururken bizi köye götürmek için tutturması. Bir keresinde bir bahane bulup gizlice babamın odasına çıkmıştım. Kapısı kilitliydi."

Alice *boş versene* dercesine elini salladı. "Belki yalnız kalmak istiyordu olamaz mı? Benim de çocuklarım olsaydı ben de kapımı kilitlerdim."

"Dışarıdan kilitliydi, Alice. Yıllar sonra bundan anneme bahsettiğimde bana babamın bunalımlarını anlattı zaten. Bunu onun ısrarıyla yapıyormuş. Babam kriz anında bize zarar vermekten korkuyormuş."

"Zarar mı?" diye bağırdı Alice. "Babam bizim kılımıza dokunmazdı." Bu Alice'e o kadar tuhaf gelmişti ki, güldü. Sözüm ona Theo'dan konuşacaklardı. Babasının savaş bunalımının Benjamin Munro ve ona verdiği çocuk kaçırma fikriyle ne ilgisi vardı? "Babam bize asla zarar vermezdi," dedi ısrarla.

"Bile isteye tabii ki hayır," dedi Deborah. "Anneme bakılırsa öfkesini hep kendine yöneltiyordu zaten. Ama her zaman kendini kontrol edemiyormuş."

İşte o zaman, Alice'in sırtına buzdan bir ürperti yayılmıştı. Asıl konu Theo'ydu zaten. "Babamın Theo'ya zarar verdiğini mi düşünüyorsun?"

"Daha fazlası."

Alice'in ağzı beş karış açık kaldı. Şimdi anlıyordu. Deborah, babalarının Theo'yu öldürdüğüne inanıyordu. Öz babalarının. Anthony savaş bunalımındaydı ve şiddete eğilimli biri olup çıkmıştı. Ve bir gün istemeden kardeşlerini öldürmüştü, öyle mi?

Ama hayır. Alice gerçeği biliyordu. Theo'yu Ben kaçırmıştı. Alice'in planını uygulamıştı. Amacı onlardan fidye alıp arkadaşı, Flo'ya yardım etmekti. Bu yalnızca bir varsayım olsaydı zamanla Alice bile şüpheye düşebilirdi. Ama Ben'i o gece görmüştü. Korudaydı.

Deborah'nınki kadar budalaca bir fikri ilk kez duyuyordu. Babası hayatında tanıdığı en iyi huylu adamdı. Korkunç bir buhranın pençesindeyken bile bebek yaştaki oğlunu öldüremezdi. "Hayatta inanmam," dedi. "Hem diyelim bunu babam yaptı, Theo'ya ne oldu? Yani cesedine?"

"Bence onu Loeanneth'e gömdü. Ya da belki polis gidene kadar bir yere saklayıp sonra gömdü." Deborah anlattığı bu korkunç senaryoya rağmen Alice'in öfkesinden güç alırcasına sakindi.

"Hayır," dedi Alice. "Söylediğin şeye bir an inansam, babam bir buhran anında böyle korkunç bir şey yaptı desem bile polisi asla aldatmazdı. Kendi oğlunu öldürdüğünü hile hurdayla gizleyeceğine ölsem ihtimal vermem. Onlar annemle birbirlerine âşıktı. Gerçekten yakınlardı. Babam nasıl olur da Theo'yu öldürdüğünü annemden saklar? Annem yana yıkıla oğlunu ararken babam Theo'yu gömdü öyle mi? Haydi oradan."

"Ben olay tam olarak böyle oldu demiyorum."

"Ya ne?"

"Alice, bak. Çok düşündüm, tamam mı? Hatta bir ara düşünmekten aklımı kaçıracağımı sandım. Olaydan sonra nasıl davrandıklarını hatırlasana. Önce aşırı yakınlardı. Birbirlerinden bir an bile ayrılmıyorlardı. Ama Loeanneth'ten Londra'ya taşındığımızda aralarına bir soğukluk girdi. Başkaları fark etmeyebilirdi. Ama ben anladım. Rol yapıyorlardı. Dışarıdan bakıldığında hâlâ birbirlerini seven bir çifttiler. Birbirlerine değer veriyorlardı. Ama tavırları zorakiydi. Annemi bazen babama tuhaf tuhaf bakarken yakalardım. Sevgi ve endişesinin ardında başka bir şey vardı. Daha karanlık bir his. Bence babamın ne yaptığını biliyordu ve onun suçunu örtbas etmesine göz yumdu."

"İyi de böyle bir şeyi neden yapsın?"

"Çünkü onu seviyordu. Çünkü bunu ona borçluydu."

Alice yine aradaki bağlantıyı çözmek için kafa yordu. Tuhaf bir tecrübeydi ve bundan hiç hoşlanmamıştı doğrusu. Yıllar sonra kendini yeniden küçük kardeş gibi hissediyordu. "Tanışma şekilleri yüzünden mi? Kaplanlara giderken babam hayatını kurtardığı için mi? Ve daha sonra Loeanneth'i?"

"Evet ama bir şey daha var. Sana söylemeye çalıştığım buydu, Alice. Clemmie'nin kayıkhanenin penceresinden gördüğü bir şey."

Birden sıcak basmıştı. Alice ayağa fırlayıp elini bir yelpaze gibi sallamaya başladı.

"Alice?"

Ne de olsa Benjamin Munro'dan bahsedeceklerdi. O öğleden sonrayı dün gibi hatırlıyordu. Kayıkhanede kendini Benjamin Munro'ya sunmuştu. Ve Benjamin onu o kadar kibarca ve şefkatle reddetmişti ki, Alice karanlık bir deliğe girip ızdırabı geçene dek orada beklemek istemişti. Ne aptaldı.

Sen harika bir kızsın, Alice, demişti. *Hayatımda senin kadar akıllı birini tanımadım. Bir gün büyüyeceksin ve öyle yerlere geleceksin ki, beni hatırlamayacaksın bile.*

"Alice, iyi misin?" diye sordu Deborah endişeyle.

"Evet. Pardon. Birden şey oldum..." *Başka biri var öyle değil mi,* demişti Alice, geri çevrilen bütün roman kahramanları gibi. Söylediğine bir an bile inanmamıştı ama sonra Benjamin Munro cevap vermemişti. Yüzünde öyle bir ifade belirmişti ki, Alice birden haklı olduğunu anlamıştı. "Şey..."

"Doğru. Bütün bunları hazmetmek kolay değil."

"Evet." Alice tekrar kanepeye oturduğunda metroda bir kadının bir diğerine söylerken duyduğu bir sözü hatırlamıştı. Alice bunu bir yerlerde kullanmak için not etmişti: *Kendime, büyü kızım, dedim. Büyü ve yapman gerekeni yap.* Alice gerçeği gizlemekten sıkılmıştı. Büyüme ve geçmişiyle yüzleşme zamanıydı. "Clemmie'den bahsediyordun," dedi. "Sana kayıkhanenin camından ne gördüğünü söyledi demek?"

"Evet. İşte bundan dolayı kendimi affedemiyorum ya? Babama söyledim, Alice. O gün onu delirten bendim."

Alice kaşlarını çattı. "İkisinin arasında nasıl bir bağlantı var anlamadım."

"Clemmie'nin ne gördüğünü biliyor musun?"

"Elbette."

"Öyleyse kafasının ne kadar karıştığını da tahmin edersin. Doğruca bana geldi. Ben de ona bu meseleyi çözeceğime söz verdim. Babama anlatmak aklımdan bile geçmiyordu. Ama sonra ona acıdım. Hem *ona* da o kadar kızgındım ki, gidip babama hepsini anlattım. Ne budalaymışım. Çenemi tutamadım."

Alice'in aklı karışmıştı. Deborah kime kızmıştı? Clemmie'nin gördüğü neydi? Alice'le Ben arasında geçenler babasını neden bu kadar delirtecekti? Alice derin bir iç çekerek ellerini kaldırdı. "Deborah, ne olur sus biraz. Çok uzun bir gündü. Başım dönüyor."

"Ah, tabii, hayatım. Bir çay daha ister misin?"

"Hayır. Hikâyeyi başa sar ve bana bir tek şunu söyle. Clemmie ne görmüş?"

Deborah ona söylediğinde Alice hemen yalnız kalabileceği bir yere ışınlanmak istedi. Aklını toplamak için buna ihtiyacı vardı. Ben'le buluşmalarını yeniden gözden geçirmeliydi. Bütün konuşmalarını ve paylaştıkları her bir kahkahayı. Nasıl bu kadar kör olabildiğini anlaması lazımdı. Baştan beri hep yanılmıştı. Hem de bugüne dek. Clemmie onları görmemişti. Deborah, Alice'in Ben Munro'ya sırılsıklam âşık olduğundan habersizdi. Ben'in Theo'yu kaçırmasında Alice'in parmağı olduğundan şüphelenmiyordu. Hatta Theo'nun ortadan kaybolmasıyla Ben'in bir ilişkisi olabileceğini bile düşünmemişti. Bunca yıldır bahçıvanın ismini bambaşka bir sebepten ötürü hatırlıyordu.

Alice sonrasında ablasının evinde fazla kalmamıştı. Bir bahane uydurup kalkmış ve Deborah'yla en kısa zamanda yeniden görüşmeye söz vererek evden çıkmıştı. Metroda hiç kıpırdama-

dan oturmuştu. Yeni öğrendiği bilgi bütün duygularını altüst etmiş, âdeta aklını felce uğratmıştı.

Ne bencil, ne aptal bir yaratıktı. Dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanmıştı. Hayaller aleminde yaşayan ve gerçekleri görmekten aciz bir biçareydi. Ama Clemmie biliyordu. Bombardıman sırasında Alice'e söylemeye çalışmıştı. O zaman, Theo'nun kayboluşunun üzerinden on koca yıl geçmişti. İki kardeş de artık yetişkin kadınlardı. Ama Alice yine de onu dinlememişti işte. Clemmie'nin onu Ben'le gördüğünü ve bunu kaçırılma olayına bağladığını sanmıştı. Oysa Clemmie'nin Ben'le gördüğü kişi Alice değildi. Alice bunda yanılmıştı. Belki Theo konusunda da yanılıyordu. Olamaz mıydı?

Alice bütün öğleden sonrayı metroda geçirmişti. Diğer yolcuların farkında bile değildi. Yıllardır kendi varsayımına o kadar kapılmıştı ki. Ama şimdi, Deborah'nın itirafıyla ufak tefek şüpheler gün yüzüne çıkmıştı. Alice, kardeşinin kaçırılmasından sonra bir fidye mektubu gelmemesini hep tuhaf bulmuştu. Bunu da kaçırılma sırasında bir terslik olmasına bağlamıştı. Ama şimdi vicdan azabıyla ne kadar saçmaladığını görebiliyordu. Bu kadar ciddi bir iddiayı destekleyecek kanıtlar lazımdı. Uydurma bir hikâyeyle inanılacak şey değildi bu.

Alice'in tek kanıtı, o gece Ben'i koruda gördüğünü sanmasıydı. Ama şimdi âşık ve heyecanlı bir kızın, sevdiği adamı yeniden görme arzusunun onu türlü hayallere sürükleyebileceğini biliyordu. Gece karanlıktı. Alice uzaktaydı ve Loeanneth'teki partide üç yüz tane yabancı vardı. Gördüğü herhangi biri olabilirdi. Ya da hiç kimse. Korunun gölge oyunlarıyla insanı nasıl kandırdığını biliyordu. Oraya hiç gitmemeliydi. Söz verdiği gibi, Bay Llewellyn'i bekleseydi, her şey bambaşka olabilirdi. En azından, eski dostu ölmeyebilirdi. (Alice'in aklına bilerek

uzak durmaya çalıştığı bir fikir gelmişti. Zavallı adamla buluşmak için sözleşmişti. Bay Llewellyn ona önemli bir şey söyleyecekti. Sonra derenin kıyısında ölüsü bulunmuştu. Alice koru yerine onunla buluşma yerine gitseydi onun hayatını kurtarabilir miydi?)

Alice sanki bir kibrit çakmış ve zihni şüphelerle dolmuştu. Yıllardır inandığı şeyler şimdi son derece aptalca geliyordu. Bir bahçıvan dara düşen bir dostu için büyük bir davet sırasında işverenlerinin çocuğunu kaçırıyor. Bunu yaparken evdeki gizli bir tüneli ve bir kutu uyku hapını kullanıyor. Üstüne üstlük bu planı evin on altı yaşındaki kızının fikirleriyle oluşturuyor... Gülünçtü. Sadece gülünç. Ben, Theo'yu kaçırmamıştı. Alice vicdan azabının onu kör etmesine izin ermişti. Ergenlik hayalleriyle kumdan bir kale inşa etmişti ve işin tuhafı, bir yetişkin olduktan sonra da onlara inanmayı sürdürmüştü. Hatta olayın tam olarak böyle gerçekleştiğine ikna olup bunun üzerine kafa bile yormamıştı.

Öte yandan, Deborah'nın tahmini, bütün nahoşluğuna rağmen ve Alice'inkinin aksine daha sağlam bir temele dayanıyordu. Israrla altını çizdiği olaylar dizisi gerçekti ve garip bir şekilde kaçınılmaz bir sona doğru ilerliyorlardı. Theo, Loeanneth'ten hiç ayrılmamıştı. Polisin ona dair hiçbir iz bulamaması bu yüzdendi. Ölümü evinde ve sevip güvendiği birinin elinden olmuştu. Bu da savaşın, ardında sürüklediği dehşetlerden biriydi işte.

Alice tazelenen acısıyla güneş gözlüğünün ardında gözyaşlarını tutamadı. Hem masum kardeşine ağlıyordu, hem de melek gibi babasının böyle korkunç bir suçu işleme ihtimaline. Birden hayat gerçek olamayacak kadar zalim ve soğuk geldi. Alice kendini çok ama çok yorgun hissetti. Tanrı'ya inanmazdı ama

Clemmie bunları duymadan öldüğü için şükrediyordu. Çocuğu olmayan genç çift masalına ve Theo'nun bir yerlerde mutlu bir hayat sürdüğüne inanarak öldüğü için.

Alice o gün nihayet evine döndüğünde pişmanlığı, utancı, dehşeti ve acısı aklında ve kalbinde iç içe geçmişti. Ama başka bir his daha vardı. Daha belirsiz bir his. Yine de ona tutunmak için çabalıyordu. Alice, Hampstead İstasyonu'ndan çıkana dek bunun ne olduğunu anlamamıştı. Sonra birden fark etmişti. Derin bir rahatlamaydı. Yıllardır Ben'e tünelden bahsettiği için kendini suçluyordu. Ama olaydan tam yetmiş yıl sonra, ablasının itirafıyla önünde yeni bir kapı açılmıştı. Belki de onun Theo'nun kaybolmasında hiçbir günahı yoktu.

Gerçi Alice'in Peter'a Sadie Sparrow'u aratmasının sebebi bu rahatlama değildi. Sadece meraktı. Eskiden biri Alice'e ailesiyle ilgili sırları bir yabancıya açacağım söylese ona gülüp geçerdi. Gururu ve ketumluğu ona mani olurdu. Ama Alice yaşlıydı. Fazla vakti kalmamıştı. Deborah'nın hikâyesini dinlediğinden beri hiç durmadan teoriler üretiyordu. Bütün gece tavanı izlemişti. Her an yeni bir gerçeğin farkına varıyor ve bu da onu yeni bir gizeme sürüklüyordu. Hayatına bir kaleydoskoptan bakıyordu sanki. Doğru bildikleri sürekli değişerek yeni dizinler oluşturuyordu. Bu işin aslını öğrenmeliydi.

Alice yıllardır roman yazıyordu. Zihni yeni bilgiler arasında dolaşmaya ve bunları akılcı bir şablonda birleştirmeye talimliydi. Ama bu olayda bazı boşluklar vardı. Alice onları doldurmak istiyordu. Aslında kendi de soruşturabilirdi ama zamanı yoktu. Eh, seksen altı yaşın getirdiği bazı kısıtlamalar da vardı. Hem annesi gibi düşünmek istemese de, kardeşinin kaybolmasıyla profesyonel bir dedektifin zaten ilgilenmesi güzel bir tesadüftü. Alice salı gününden beri teşkilattaki ahbaplarından onu araştırı-

yordu. Hakkında o kadar çok bilgi edinmişti ki, Sadie Sparrow artık bir yabancı gibi gelmiyordu.

Alice dosyasını açıp notlarını karıştırdı. Dedektif Sparrow her bakımdan mükemmel bir dedektifti. Tutkulu, hırslı ve iyi anlamda, keçi gibi inatçıydı. Alice kayıtlarda onunla ilgili hiçbir olumsuzluğa rastlamamıştı. Derek Maitland bile Sadie Sparrow'un dürüstlüğüne diyecek laf bulamamıştı. Ama Alice istediğinde gayet ikna edici olabilirdi. Bailey davasını basından takip etmişti. Kayıp vakaları daima ilgisini çekerdi. Soruşturmanın kapanışına tanık olmuştu. Polis, kadının küçük kızını terk ettiğinden emindi. Sonra o haberi görmüştü. Teşkilatta bir gammazcı vardı ve Alice artık onun kim olduğunu biliyordu. İnsanın elinde bir kozu olması onu güçlü kılardı. Şantaj (bunun başka bir adı yoktu) fikri Alice'i utandırsa da, Derek Maitland'in anlattıkları onun için bir güvenceydi. Onlar sayesinde, Dedektif Sparrow'un Edevane adına leke sürmemesini garantileyecekti.

Alice dosyayı kapayıp saatine baktı. On ikiyi vurmak üzereydi. Birkaç saniye sonra Sadie Sparrow geç kalmış olacak ve Alice oyuna bir sıfır üstün başlayacaktı. Birden nefesini tuttuğunu fark edip başını iki yana salladı. Ne şapşaldı. En büyük aile sırrını ortaya çıkarmasında güvendiği dedektifin dakikliğiyle ilgili kehanetlerde bulunup kendini eğlendiriyordu. Kahvaltıdan beri bitirmeye çalıştığı bulmacayı eline aldı. Bir yandan da gözünü saatten ayıramıyordu. Akreple yelkovan on ikinin üzerinde buluştu ve tam o sırada kapı çalınca Alice yerinden sıçradı.

24

Sadie evin ön basamaklarında durup nefesinin düzene girmesini bekledi. Otobüs durağından beri koşuyordu ki son anda giysi dolabının arkasında bulduğu topuklu pabuçlarla bu hiç kolay olmamıştı. İşin kötüsü ne kadar tozlu olduklarını evden çıktıktan sonra fark etmişti. Üstelik birinin topuğu uhuyla yapıştırılmıştı ve şimdi yeniden kopmak üzereydi. Eğilip ayaklarına yapışan çerçöpü topladı. Ayakları başka birine aitti sanki ama A.C. Edevane'in şık bir kadın olduğunu biliyordu ve her zamanki derbederliğiyle ona saygısızlık etmek istememişti. Ayrıca geç kalmak gibi bir niyeti de yoktu. Topuklarına rağmen koşmasının sebebi buydu. A.C. Edevane dakikliğe müthiş önem veren biriydi. Bir keresinde, geç kalan bir gazeteciyle röportajını iptal etmiş ve BBC'deki şovunda onu bekleten ünlü televizyoncuyu canlı yayında azarlamıştı. Sadie bunları A.C. Edevane'le ilgili araştırmalarından biliyordu. Son iki buçuk gündür kendini romancı hakkında bilgi toplamaya adamıştı. (İşin tuhafı, hiç beklemediği kadar eğlenmişti çünkü Alice Edevane fazlasıyla renkli biriydi. Onun sayesinde, Charlotte Sutherland'in ikinci

mektubunun şokunu da biraz olsun atlatmıştı.) Yazarın ayrıca çiçeklerdense çalıları daha çok sevdiğini biliyordu. Penceresinin önündeki saksılar da çiçek açmayan bitkilerle doluydu zaten. Şimdilik iyi gidiyordu. Sadie'nin birden güveni yerine geldi. Yakasını çekiştirdi. Tüm merak ettiklerini öğrenmeden buradan ayrılmamaya kararlıydı.

Kapıyı çalmak için tekrar elini kaldırdı ama buna fırsat kalmadan kapı açıldı. Onu karşılayan Alice Edevane değildi. Uzun bacaklı, kıtık sakallı, otuzlu yaşlarda bir adamdı. Bir Rolling Stones filminden fırlamış gibiydi. Sadie ondan hoşlandığını fark edince şaşırdı. "Peter?" diye tahminde bulundu.

"Dedektif Sparrow?" Gülümsedi. "Buyurun. Alice sizi bekliyor."

Parkeleri gıcırdatarak yürüdüler. Bir yerlerden bir saatin tik takları geliyordu. Peter onu koridorun sonundaki oturma odasına aldı. Odada tam bir mobilya kalabalığı vardı. Biraz maskülen ama zariftiler.

Sadie'nin fotoğraflarından hemen tanıdığı Alice Edevane boş şöminenin yanındaki koltukta oturuyordu. Meşhur birini karşısında gören herkes gibi, Sadie de onu yıllardır tanıyormuş hissine kapıldı. Hissettiği öyle belli belirsiz bir *dejavu* değil, yalın ve içten bir duyguydu. Alice'in pantolonuyla bacak bacak üstüne atışı, gazeteyi tutuşu ve hatta başını eğişi bile bildikti. Aslında Sadie onu tanımıyordu tabii. Yalnızca okuduklarını ve izlediklerini biliyordu. Aklına okuduğu bir cümle geldi. *Tanışıklığı ahbaplıkla karıştıran bir insan kadar yorucu bir şey olamaz.* Geçen hafta okuduğu Diggory Brent'ten bir satırdı. Sadie kıpkırmızı kesildi.

"Alice," dedi Peter. "Dedektif Sparrow seninle görüşmeye geldi." Sadie'ye dönüp kibarca düğmeli, yeşil, deri koltuğu

gösterdi. "Sizi baş başa bırakayım. Bir isteğiniz olursa mutfaktayım."

Peter gider gitmez şöminenin rafındaki saatin gürültüsü arttı. Sadie söze başlamak için yanıp tutuşuyordu. Ama Alice'in bir röportajında ettiği bir lafı hatırlayarak dilini tuttu. Günümüzde insanların sessizliğe katlanamamasını eleştiriyordu. Sadie bu kadına en ufak bir açık vermemeye kararlıydı çünkü içinden bir ses bunun kötü sonuçları olacağını söylüyordu.

Alice onu izliyordu. Küçük, boncuk gibi gözleri solgun yüzüne olağanüstü bir canlılık katıyordu. Sadie bu gözlerden pek az şey kaçtığını düşündü. Alice Edevane insanların ruhlarını görebilen bir tipti. Sadie'ye saatler gibi gelen birkaç dakika sonra, yaşlı kadın nihayet konuştu. Sesi bir tiyatro oyuncusununki gibi gür ve etkileyiciydi. Üslubu ise bambaşka bir zamana aitti.

"Sonunda tanışabildik, Dedektif Sparrow," dedi.

"Bana Sadie deyin, lütfen. Şu anda resmi bir soruşturma yürütmüyorum."

"Orası malum."

Sadie duraksadı. Onu şaşırtan Alice'in sözleri değildi. Bunları söyleyiş tarzıydı. Sadie bir kez daha haklı olduğunu düşündü. Alice Edevane insanları iyi tanıyan, kurnaz bir kadındı.

"Sizi soruşturdum, Dedektif Sparrow," dedi. "İhtiyatlı davrandığım için beni anlayacağınızdan eminim. Benden ailemin evine girmek, arşivleri karıştırmak ve kardeşimin kayboluşuyla ilgili bilgi edinmek için izin istemişsiniz. Mesleğime rağmen son derece kapalı yaşayan biri olduğumu duymuşsunuzdur. Takdir edersiniz ki, ailemi herhangi biriyle tartışamazdım. Size yüzde yüz güvenebileceğimden emin olmalıydım. Dolayısıyla kendimce bir araştırma yaptım."

Sadie sakince gülümsemesine rağmen içinde fırtınalar kopuyordu. Bu kadın onun hakkında neyi ne kadar biliyordu?

"Bailey davasında çalıştığınızı öğrendim," dedi Alice. "Sizinle açık konuşacağım. Gazeteci Derek Maitland'e bilgi sızdıranın siz olduğunu biliyorum."

Sadie kanının parmak uçlarına doğru aktığını hissetti. Nabzı vücudundan fışkırıp bütün odaya yayılmak istiyordu sanki. Alice onun bir gammazcı olduğunu biliyordu. Sadie bir an o kadar panikledi ki, bir akıl tutulması yaşadı. Sonra yavaşça mantığı geri döndü. Alice onun bir gammazcı olduğunu bilmesine rağmen onu evine davet etmişti.

"Doğrusu merak ettim, Dedektif Sparrow. Elinizde somut bir kanıt olmadan Maggie Bailey'nin bir cinayete kurban gittiğine nasıl ikna oldunuz?"

Sadie, Alice Edevane'le Bailey davasını konuşmayı beklemiyordu doğrusu. Ama yaşlı kadının bu konuyu açmasının bir sebebi vardı. Alice, Sadie'yi üstlerine rapor edip onunla bütün ilişkisini kesebilirdi. Ama bunun yerine onu görmek istemişti. Alice bu tip oyunları iyi biliyordu anlaşılan. Kanına girmeye çalışıyordu. Sadie de sorguda bu tür numaralara başvururdu. Alice Edevane'e karşı derin bir saygı duydu. "Açıklaması güç," dedi.

Alice'in yanakları hayal kırıklığıyla sarktı. Sadie sığ bir cevap verdiğinin farkındaydı. Daha iyisini yapabilirdi. Çabucak devam etti. "Öncelikle evdeki bazı detaylar dikkatimi çekti. Parayla bir ilgileri yoktu. Daha çok sevgiyle yapılmış şeylerdi. Piyano civciv sarısına boyanmıştı mesela. Duvarlar küçük kızın yaptığı resimlerle doluydu. Kenarlarında adı yazıyordu. Böylesi sevgi gösterilerinde bulunan bir kadının çocuğunu terk ettiğine inanmak zordu. Sonra onu tanıyanlarla konuştukça ilk hislerimde yanılmadığımı fark ettim."

"Kimlerle konuştunuz?"

"Öncelikle Maggie Bailey'nin annesiyle."

Alice kaşlarını kaldırdı. "İyi ama bir annenin böyle bir durumda çocuğunu koruması doğal değil mi? Başka kimler vardı? Kadının eski kocası mesela. O da sizde aynı izlenimi bıraktı mı?"

"Onun ifadesini güvenilir bulduğumu söyleyemeyeceğim."

"Neden?"

"Eski kocalar ayrıldıkları eşlerinden nadiren övgüyle bahseder de ondan."

Alice'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme uçuştu. Arkasına yaslanıp kenetlediği parmaklarının üzerinden Sadie'ye baktı. "İnsanlara güvenemiyorsunuz, değil mi? En hevesli görgü tanıkları bile sizi memnun edeyim derken ipin ucunu kaçırabiliyor. Sonunda ifadeleri gerçekleri yansıtmaktan çok onların varsayımlarını ve yanlış anlamalarını destekler bir hâl alıyor."

Sadie, Clive'ın sözlerini hatırladı. 1933'teki soruşturmada Alice Edevane'in ne kadar gönülsüz bir görgü tanığı olduğunu söylemişti. Bir gün genç Alice'i kütüphanenin kapısında görmesi de onunla ilgili şüphelerini iyice ayaklandırmıştı. Clive, Alice'in ya bir şey sakladığını ya da kapıyı dinlediğini düşünüyordu.

"Hepimiz kendi tecrübelerimizin kurbanlarıyız," dedi Alice. "Bugünü geçmişimizin penceresinden görmeye meyilliyiz."

Nedense Sadie'nin içinden bir ses artık genel konuşmadıklarını söylüyordu. Alice yine gözlerini ona dikmişti. Meraklı bir kuşu andırıyordu. "Doğru," dedi Sadie.

"Cüretimi bağışlayın, Dedektif Sparrow ama bir anlığına görgü tanıklarının ifadelerini bir kenara bırakırsak genç annenin başına kötü bir olay geldiğiyle ilgili iddianızı destekleyecek bir kanıt var mıydı?"

"Hayır," dedi Sadie. "Hatta Maggie imzalı bir mektup ortaya çıktı. Kızını terk ettiğini yazıyordu."

"Gazetede okumuştum. Mektup çocuktan bir hafta sonra bulundu galiba."

"Evet. O zamana dek bayağı bir yol katetmiştik. Diğer seçenekleri araştırıyorduk. Damdan düşmüş gibi olduk tabii."

"Ama mektup ortaya çıktıktan sonra bile Maggie Bailey'nin kendi arzusuyla gittiğine inanmadınız."

"Teorimden vazgeçmekte zorlandım diyelim."

"Ve gidip bir gazeteciyle konuştunuz."

İki kadın göz göze geldi. Sadie bunu inkâr edecek değildi. Alice zeki biriydi. İnkâr etmek de istemiyordu zaten. Bu yaşlı kadının kariyerini mahvedebilecek bir sırrı bilmesi tuhaf bir şekilde özgürleştiriciydi. Sadie izne ayrıldığından beri Bailey davasını pek az insanla dürüstçe konuşabiliyordu. Donald desen tek kelime duymak istemiyordu. Clive'la profesyonel mesafesini korumak zorundaydı ve Bertie'yi üzmek istemiyordu. Ama şimdi serbestçe konuşabilirdi. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Alice en kötüsünü biliyordu zaten. "Maggie'nin hakkını korumak için başka bir yol düşünemedim. Teşkilat soruşturmayı kapatmıştı. Somut kanıtları olmayan bir dava polisin vaktinin boşa harcanması olarak görülür. Ama ben Maggie'nin başına bir felaket geldiğinden emindim ve onu gündemden düşürmek istemedim."

"Sizin yaptığınızı anlarlarsa işinizden olursunuz."

"Biliyorum."

"Mesleğinizi seviyor musunuz?"

"Bütün kalbimle."

"Yine de bunu yaptınız."

"Mecburdum."

"Yoksa siz pervasız biri misiniz, Dedektif Sparrow?"

Sadie bir an düşündü.

"Umarım değilimdir. Derek Maitland'le konuşmam anlık bir karar değildi. Ve doğrusunu isterseniz, mesleğime karşı sorumsuzluk ettiğimdense Maggie Bailey'ye karşı sorumluluklarımı yerine getirdiğimin düşünülmesini yeğlerim." Kararlılıkla iç çekti. "Hayır, Bayan Edevane. Ben pervasız değilim. İşime çok bağlıyım ve insafliyım. Belki birazcık da inatçıyım."

Sadie kendini anlatırken Peter odaya girdi. Sadie ona hayretle baktı. Bir yerlerde gizli bir düğme vardı da Alice ona mı basmıştı acaba? Peter onu kibarca kovacak mıydı? Ama Peter soru sorarcasına Alice'e baktı. Alice başını salladı. "Evet, Peter. Çay alacağız. Teşekkürler."

Peter nedense pek memnun olmuştu. "Ah, harika. Çok sevindim," dedi. Sadie'ye içinden, ***bunu hak edecek ne yaptım***, dedirten bir gülümsemeyle bakıp odadan çıktı. Sadie kesinlikle ondan hoşlanmıştı. Aslında çok tuhaftı çünkü Peter kesinlikle onun tipi değildi. Ama dağınık saçları ve eski moda tavırlarıyla Sadie'nin ilgisini çekmişti. Ondan fazla büyük olamazdı ve entelektüel bir çekiciliği vardı. Bu işi nereden bulmuştu acaba? Lurch'ün çağdaş bir türevi olmak hoşuna gidiyor muydu?

"O bir doktor," dedi Alice Edevane aklından geçenleri okumuşçasına. "Ama tıp değil, edebiyat doktoru. Ve hayatımda bulup bulabileceğim en mükemmel yardımcı."

Sadie hâlâ Peter'ın çıktığı kapıya baktığını fark ederek başını eğdi ve dizindeki hayali tozları süpürdü.

"Kitaplarımı okudunuz mu, Dedektif Sparrow?"

Sadie pantolonunu son kez silkeledi. "Yalnızca birini."

"Diggory Brent'le tanıştınız o hâlde?"

"Evet."

"Sizinkine benzer bir davranış yüzünden teşkilattan atıldığını biliyorsunuzdur."

"Hayır. Bundan haberim yoktu."

"Ah. Eskiden yayıncım her kitabın başına bir özet eklememi istiyordu. Ama zamanla kitaplar artınca buna gerek kalmadı. Ben de memnun oldum açıkçası. Aynı hikâyeyi her seferinde başka kelimelerle anlatmaya çalışmak kolay olmuyordu."

"Tahmin edebiliyorum."

"Diggory hiçbir zaman teşkilatın arzuladığı türde bir polis olamadı. Dürtüleriyle hareket ediyordu ve özel hayatında büyük sıkıntılar yaşamış biriydi. Karısını ve çocuğunu kaybetmişti. Bu kayıplar işine dört elle sarılmasına sebep oldu. Ama bu, üstlerinin hoşuna gidecek türden bir azim değildi. İnsanın evladını kaybetmesi zamanla onun içini kemiren bir boşluğa dönüşür. Bunu biliyorum çünkü yakından gözleme fırsatı buldum."

Sadie yine tuhaf bir huzursuzluğa kapıldı. Bu kadın onun geçmişinin ne kadarını biliyordu? Yine de tarafsızca gülümsedi.

"Diggory kanunlarla boğulmaktansa emniyetin dışında bir hafiyelik hayatına daha müsaitti," dedi Alice. "Onun kanun tanımaz biri olduğunu sanmayın sakın. Aksine. Diggory şerefli ve işine son derece bağlı biridir. Ha, bir de tıpkı sizin gibi, biraz inatçıdır."

Peter odaya döndüğünde çay tepsisini Sadie'nin arkasındaki sehpaya koydu. Şeker ve süt tercihini sordu ve Sadie'nin sütlü ve tek şekerli çayını kibarca servis etti.

"Teşekkürler, Peter," dedi Alice şekersiz ve sütsüz çayını alırken. Sonra çayını usulca yudumladı ve fincanı tabağına bıraktı. "Şimdi," dedi yeni bir enerjiyle, "gelelim sadede. Mektubunuzda bir teoriniz olduğunu yazmıştınız. Bunun için Göl Evi'ne gir-

mek istiyordunuz. Anladığım kadarıyla Loeanneth'teki ikinci tüneli keşfetmişsiniz."

Bununla birlikte, Maggie Bailey'yle Diggory Brent'i geride bıraktılar. Sadie asıl konularına döndüklerine memnundu. "Evet," dedi sırtını dikleştirerek. "Ama size yazdıktan sonra düşüncelerim değişti. Daha çok babanızla ilgili bir konuyu merak ediyorum."

Alice sırada neyin olduğunu biliyormuşçasına gözünü bile kırpmadı. "Ne istiyorsanız sorun, Dedektif Sparrow. Ben yaşlıyım ve zamanım değerli. Dolayısıyla sizden rica ediyorum, lafı uzatmadan benimle teorinizi paylaşın. Theo'nun başına ne geldiğini düşünüyorsunuz?"

Alice, Met'teki on yılı boyunca Alice Edevane gibi birini sorguya çekmediğinden emindi. Şaşaladığını belli etmemeye çalıştı. "Kardeşinizin o gece Loeanneth'te öldüğünü düşünüyorum."

"Ben de," dedi Alice ve Sadie ona verdiği testi geçmiş gibi gülümsedi. "Yıllarca kaçırıldığına inandım ama kısa bir süre önce yanıldığımı anladım."

Sadie bütün cesaretini topladı. "Babanız savaştan sonra bir bunalım geçirmiş."

Alice yine istifini bozmadı. "Evet. Bunu da yeni öğrendim. Annemle babam, babamın durumunu bizden gizlemiş. Bana ablam Deborah söyledi. O da 1945'te öğrenmiş." Alice'in uzun parmakları, koltuğunun kahverengi kordonunu okşadı. "Pekâlâ, Dedektif Sparrow," dedi. "Babamın savaş bunalımından muzdarip olduğunu biliyoruz. Kardeşimin de Loeanneth'te öldüğü konusunda hemfikiriz. Sizce bu ikisinin ne gibi bir bağlantısı var?"

Sadie, Alice'in gözlerinin içine baktı. "Ben kardeşinizin kazara öldürüldüğünü düşünüyorum, Bayan Edevane. Babanız tarafından."

"Evet," dedi Alice. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Bence Theo, Loeanneth'e gömüldü."

"Mantıklı."

Sadie rahat bir nefes aldı. İnsanlar en yakın akrabalarından birinin korkunç bir suç işleyebileceğine inanmak istemezdi. Alice'i ikna etmek zorunda kalacağını sanmıştı. Ama Alice'in dürüstçe ona katılması daha iyi olmuştu tabii. "Tek sorun," dedi "bunu nasıl kanıtlayacağımı bilmemem."

"Ben o konuda size yardımcı olabilirim."

Sadie temkinli bir heyecana kapıldı. "Nasıl?"

"Aradan geçen bunca zamanda fiziksel kanıtların birçoğu kaybolmuştur. Hatta hepsi. Ama başvurabileceğimiz başka kaynaklar var. Ben yazı yazmayı seven bir aileden geliyorum. Herkes günlük tutardı. Hiç olmadı hangi tarihte ne olduğunu not alırlardı. Sizin yazı yazmakla aranız nasıl?"

Sadie başını iki yana salladı.

"Demek pek hoşlanmıyorsunuz? Olsun. Keşfetmeye çalıştıklarımız sizin sırlarınız değil neyse ki. Babamın özenle tuttuğu bir günlüğü vardı. Annem günlük tutmazdı ama mektup yazmaya bayılırdı. Çocukken korudaki perilere notlar bırakırmış. Babam savaşa gittikten sonra da mektup yazma alışkanlığı pekişmiş."

Sadie kayıkhanede bulduğu sarmaşık desenli aşk mektubunu hatırladı. Eleanor onu Alice'e hamileyken yazmıştı. Bir ara bundan bahsetmeyi düşündü ama sonra merakının Alice tarafından yanlış anlaşılabileceğinden endişelenerek vazgeçti. Bir röntgenci gibi görünmek istemiyordu. Hem Alice konuşmaya devam ediyordu.

"Loeanneth'in tavan arasındaki çalışma odasında ailenin tuttuğu bütün kayıtlar mevcut. Ayrıca annemin odasında çekmeceli bir yazı masası var. İşe onlardan başlayacağız. Dediğim

gibi, annem mektup yazmayı severdi. Bütün mektuplarının üçer kopyası vardır. Bunları yazı masasının çekmecelerinde saklardı. Çekmeceler kilitli ve anahtarları yazı masasının iskemlesinin altındaki küçük çengelde asılı. Çocukken bu tip bilgileri öğrenmeyi vazife edinmiştim. Ama o zamanlar annemin mektuplarında bilmeme değer bir şeyler olduğunu hiç düşünmezdim. Babamın çalışma odasına gizlice girmeye de hayatta cesaret edemezdim. Belki de bu ikisinden birini yapsaydım bizi bazı felaketlerden koruyabilirdim. Ama artık bunun bir önemi yok. Ne demişler? Geç olsun güç olmasın. Aradıklarınızı orada bulacağınızı garanti edemem. Yine de olumlu düşünmeyi tercih ediyorum. Hafiyelik yetenekleriniz göklere çıkarılıyor. Bakalım bu meselede de onları konuşturabilecek misiniz?"

Sadie kendinden emin bir tavırla gülümseye çalıştı.

"Araştırmanızı yaparken ailemizle ilgili pek çok bilgi edineceksiniz. Bu konuda ketum davranacağınızdan eminim. Sonuçta hiçbirimiz sırlarımızın ortaya dökülmesini istemeyiz, öyle değil mi?"

Sadie, Alice Edevane'in üstü kapalı tehdidini fark etmişti. Yazar kibarca ona şantaj yapıyordu. "Bana güvenebilirsiniz," dedi.

"Ben insan sarrafıyım, Dedektif Sparrow ve size inanıyorum. Doğru bildiğiniz yolda yürüme cesaretine sahipsiniz. Bu benim daima hayranlık duyduğum bir özellik oldu. O gece neler yaşandığını öğrenmek istiyorum. Ortaya çıkacak gerçeği bir son olarak görmüyorum tabii. Ben öyle defterleri kapamak gibi kavramlara inanmam. Romanların dünyasında okurlar mutlaka bir SON istiyor ama gerçek dünyada bu tip şeyler biraz çocuksu kaçıyor. Yine de, bazı cevapları almanın benim için önemini tekrar vurgulamama gerek yok sanırım." Uzanıp yanındaki sehpadan bir anahtarlık aldı. Onu birkaç saniye daha elinde tuttuktan

sonra Sadie'ye uzattı. "Loeanneth'in anahtarları. Benden size sonsuz izin. İstediğiniz yere bakabilirsiniz."

Sadie eski anahtarları ciddiyetle aldı. "Eğer orada bulunacak bir şey varsa..."

"Mutlaka bulacaksınız. Teşekkürler. Şimdi, eğer başka bir isteğiniz yoksa izninizi rica edeceğim."

Sadie kibarca kovulduğunu fark etti. Tam kalkacaktı ki, duraksadı. Aslında bu konu Alice babasının bir günlük tuttuğundan ve annesinin mektup yazmayı sevdiğinden bahsederken aklına takılmıştı. Alice, babasının Theo'yu öldürdüğüne dair kanıtın evde bulunabileceğinden emindi. Ama eğer Sadie bile bu bağlantıyı kurabilmişse, kocasının durumundan baştan beri haberdar olan Eleanor Edevane nasıl şüphelenmemişti? "Sizce anneniz biliyor muydu?" diye sordu.

Alice gözünü bile kırpmadı. "Bence, evet."

"Ama..." Sadie bu ihtimalin etkisiyle bir an duraksadı. "Neden polise söylemedi? Onunla nasıl evli kaldı?"

"Babam hastaydı. Aksi takdirde, böyle bir şeyi asla yapmazdı."

"Ama Theo, annenizin evladıydı. Yani..."

"Annemin ahlak ve adalet anlayışı farklıydı, Dedektif Sparrow. Bir söz verildi mi mutlaka tutulmalıydı. Bunu hak ettiğini düşünmüş olmalı. Hatta belki de bu felaketin tek sorumlusunu kendisi olarak gördü."

Sadie'nin kaçırdığı bir nokta vardı. "Neden?" diye sordu.

Alice bir heykel gibi kıpırdamadan dimdik oturuyordu. "Munro diye bir adam vardı. Bir süre Loeanneth'te çalıştı."

"Benjamin Munro. Evet, biliyorum. Ona âşıktınız."

Yaşlı kadının duruşu belli belirsiz değişti. "Bakın hele. Dersinize iyi çalışmışsınız."

Sadie, Alice Edevane'in ona bir çocuk gibi davranması karşısında suratını buruşturdu. "Yalnızca işimi yapıyordum."

Alice bir omzunu kaldırdığında fildişi rengi ipek bluzunun altından sivri bir kemik fırladı. "Bu meselede hedefi tutturamamışsınız ne yazık ki. Evet, Ben'e tutulmuştum. Ama önemli bir şey değildi. Genç kızların her önlerine çıkana nasıl kolayca kapıldığını bilirsiniz."

Alice Edevane'in sesinde yine tuhaf bir tını belirmişti. Sadie huzursuzca kıpırdandı. Gençlik aşklarını bilmez miydi? Ne yakışıklı bir çocuktu. Bebek yüzlü. Son model bir arabası vardı. Gülümsediğinde Sadie'nin dizleri titrerdi. "Benjamin Munro, Theo'nun kaybolmasından hemen önce Loeanneth'ten ayrılmış," dedi.

"Evet. Sözleşmesi bitmişti."

"Theo'nun başına gelenlerle bir ilgisi olamaz."

"Haklısınız. Doğrudan olamaz."

Sadie laf oyunlarından sıkılmaya başlamıştı. "Öyleyse ondan neden bahsettiğimizi anlayamadım."

Alice çenesini kaldırdı. "Annemin Theo konusunda kendini neden sorumlu hissettiğini sordunuz. Yaz Dönümü Partisi'nden bir hafta önce ablam Deborah, babama bir şey söylemiş. Dünyayı başına yıkacak bir şey. Ben de yeni öğrendim. Annem o sıralar Benjamin Munro'yla yasak aşk yaşıyormuş."

25

Cornwall, 1931

ELEANOR OTUZ ALTI YAŞINDA İKİNCİ KEZ ÂŞIK OLDU. Anthony'yle olduğu gibi ilk bakışta bir aşk değildi. Eleanor yirmi yıl önceki genç kız değildi ne de olsa. Ama aşkın birçok rengi vardır ve olay aynen şöyle gelişti. Gri ve yağmurlu bir Londra günü, Harley Sokağı'ndaki doktorla görüşme, bir siyah şemsiyeler denizi, kalabalık tren istasyonu ve bir trenin açık sarı koltuğu.

Dışarıdan bir düdük sesi geldi. Tren tam vaktinde perondan ayrılmaya hazırlandı. Eleanor camdan bakıyordu. Gözleri siyah raylarda gezinirken son anda trene bir adam bindi ve karşısındaki koltuğa oturdu. Eleanor camda onun yansımasını gördü. Gençti. Ondan en az on yaş küçüktü. Hayal meyal sesini duydu. Yanındaki yolcuya bir bilet bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlatıyordu. Sesi hoştu ama o kadar. Eleanor bir daha ona dikkat etmedi.

Tren istasyondan ayrıldı. Sağanak başlamıştı. Şimdi camdan yalnızca su damlacıkları görünüyordu. Londra'nın keşmekeşi yerini İngiliz kırlarına bıraktığında, Eleanor, Doktor Heimer'la görüşmesini düşündü. Çok mu konuşmuştu? Bir köşede onun

anlattıklarını kâğıda geçiren küçük, daktilocu kıza o sırada pek aldırmamıştı. Ama şimdi onu düşündükçe midesi bulanıyordu. Eleanor doktorlara karşı dürüst olmak gerektiğini biliyordu. Hastayla ilgili bütün ayrıntıları bilmeliydiler ki, ona göre bir teşhis koyup tedaviye geçebilsinler. Ama Eleanor, kocasını korumaya yemin etmişti ve şimdi kendini ona ihanet etmiş gibi hissediyordu.

Anthony pençesine düştüğü dertten çok daha fazlasıydı. Eleanor doktora onun kızlarıyla nasıl bir ilişki kurduğunu anlatmak istemişti. Onunla tanıştığında ne kadar yakışıklı ve iyi huylu biri olduğunu anlamasını istemişti. Savaşın onun kadar renkli bir adamı içi boş bir kabuğa dönüştürmesi korkunçtu. Anthony'nin hayalleri vardı. Bir amaç için yaşıyordu. Ama Eleanor ne kadar anlatırsa anlatsın o doktor kocasını ne kadar çok sevdiğini anlamayacaktı. Tıpkı Anthony'nin bir zamanlar yaptığı gibi, Eleanor'un da onun hayatını kurtarmak için çırpındığını. Doktorun onu temize çıkarmasını istemişti. Bir suçu olmadığına inandırmasını istemişti. Ama Heimer denen adam gri takım elbisesi ve tel çerçeveli gözlüğüyle karşısında oturup kalemini dudaklarına bastırmakla ve arada iç çekip kafa sallamakla yetinmişti. Eleanor kelimelerinin ona ulaştığında birer su damlasına dönüştüğünü ve adamın yağlı saçlarından kayıp gittiğini hayal etmişti. Bütün bu süre zarfında köşeden daktilonun sinir bozucu tıkırtıları geliyordu.

Karşısındaki adam eğilip ona bir mendil uzatana dek Eleanor ağladığını fark etmedi. Şaşkınlıkla kafasını kaldırdığında vagonda üç kişi kaldıklarını gördü. Onlardan başka bir de koltuğun en ucunda, kapıya yakın oturan yaşlı kadın vardı. Eleanor düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, trenin istasyonlarda durduğunu fark etmemişti bile.

Mendili alıp gözlerinin altını kuruladı. Utanmış ve dahası sinirlenmişti. Bir yabancıdan ilgi bekleyen zayıf bir kadın gibi görünmek istemezdi. Üstüne üstlük bu yakınlık, onun genç bir adamın mendilini kabul etmesi köşedeki yaşlı kadının da merakını cezbetmişti. Şimdi örgüsünün üzerinden kaçamak bakışlarla onları izliyordu. Eleanor genç adama mendilini geri vermeye çalıştığında, "Sizde kalsın," dedi. Ona neden ağladığını sormadı. Eleanor da bir açıklama yapmadı. İkisi de yine kendi düşüncelerine daldı.

Eleanor az sonra başını kaldırdığında gözleri adamın ellerine takıldı. Küçük bir kâğıt parçasını bir öne bir arkaya katlıyordu. Eleanor birden fark edileceğinden korkarak tekrar cama döndü ama dayanamayıp bu sefer de adamın yansımasını izlemeye koyuldu. Genç adam sonunda işini bitirip kâğıdı avucuna koydu. Eleanor birden heyecanlandı. Adam kâğıttan bir kuş yapmıştı. Bir kuğu.

Tren sarsılarak ilerlemeye devam etti. Hava kararmıştı. Camdan dışarıyı göremeyen Eleanor derin bir uykuya dalmış olacaktı ki, gözlerini açtığında son durağa gelmişlerdi. Kondüktörün düdüğünü duydu.

Eleanor hemen doğrulup üstteki raftan eşyalarını almak için uzandı. Ama çantasını nedense bir türlü indiremedi. O zaman, genç adam ona yardım etti. Çantanın sapı bir yere takılmıştı. Eleanor da o gün erken kalktığı için derin bir uykuya dalmıştı. Hâlâ sersem gibiydi. Eli ayağı tutmuyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Mendilinizi kirlettiğim için de özür dilerim."

"Lütfen," dedi genç adam ve gülümsediğinde yanağında hafif bir gamze belirdi. "Sözünü bile etmeyin."

Eleanor çantasını alırken elleri birbirine değdi. Kısa bir an için göz göze geldiler. Adam da hissetmişti. Sırtını dikleştirip

gözlerini hayretle açışından belliydi. Aralarında tuhaf bir elektriklenme olmuştu. Bir tanışıklık hissi. Sanki o an zamanda bir pencere açılmış ve ikisi de yalnızca bir trendeki iki yabancı olmadıkları bir anı görmüştü.

Eleanor kendini topladı. Şoförü Martin biraz ileride bekliyordu. Onu görebilmek için trenden inen yolculara dikkatle bakıyordu.

Yeni bir hizmetçiyle konuşur gibi otoriter bir sesle, "Yardımız için tekrar teşekkürler," dedi. Başını eğerek genç adama selam verdi ve onu vagonda bırakıp trenden indi.

Eğer onu bir daha görmeseydi, bu görüşme unutulup gidecekti. Eleanor için güzel bir anı olarak kalacaktı. Trende yakışıklı bir yabancıyla küçük bir flört yaşamıştı o kadar.

Ama şu kaderin cilvesine bakın ki, Eleanor onu yeniden gördü. Birkaç ay sonra kavurucu bir ağustos gününde. Hava yoğun ve bunaltıcıydı. Anthony kötü kalkmıştı. Eleanor şafak sökerken onun kendini yatakta oradan oraya atmasına uyanmıştı. Yine o korkunç hayallerin kıskacındaydı. Eleanor artık bu konuda tecrübeliydi. En iyi savunma saldırıydı. Kocasını kahvaltıdan hemen sonra yukarı yollamış ve ona Doktor Gibbons'ın haplarından iki tane almasını tembihlemişti. Sonra da çalışanlara Bay Edevane'in önemli bir proje üzerinde çalıştığını söyleyip kesinlikle rahatsız edilmemesi talimatını vermişti. Rose dadının izin günüydü. Eleanor, kızlara günü köyde geçireceklerini söyledi.

"Yaaa. Yine mi?" Bu Alice'ti. Hep en çok o şikâyet ederdi. Eleanor bütün haftayı bir madende kapalı geçireceklerini söylemiş gibi abartılı bir tepki verirdi.

"Postaneden bize gelen paketleri alacağım. Hepsini tek başıma nasıl taşıyacağım söyler misiniz, küçük hanım?"

"Of, anne. Bütün Londra'yı satın aldın. Hâlâ paket diyorsun!"

"Yeter, Alice! Bir gün kendi yuvanı kurduğunda, neyi ne kadar alacağına sen karar verirsin. Ama bu evi ben yönetiyorum ve ben ne dersem onu yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Alice daha on dört yaşındaydı ama yüzünde öylesine inatçı bir kararlılık vardı ki, Eleanor elinde olmadan sırtını dikleştirdi. Sesi planladığından daha sert çıktı. "Bir daha tekrarlamayacağım, Alice. Köye gidiyoruz. Martin arabayı getirmeye gitti bile. Derhâl ayakkabılarını giy."

Alice kibirli bir ifadeyle ona küçümsercesine baktı. "Peki, anne," dedi. Bu unvanı tiksintiyle söylemişti.

Anne. Kimse onu sevmiyordu. Hatta bazen Eleanor bile nefret ediyordu kendisinden. Sürekli bilgiçlik taslıyordu. Zerre kadar eğlenceli değildi. Durmadan sorumluluklar üzerine vaazlar veriyordu. Yine de gerekliydi işte. Anthony'nin içler acısı hâli Eleanor'u yıkabilirdi ama anne hep görevinin başındaydı. Kızların babalarına rahat vermesi için elinden geleni yapıyordu. Temkinliydi. Anthony'nin krizlerini daha o bile fark etmeden hissedebiliyordu. Anne kızlarının onu bir cadaloz olarak görmesine aldırmıyordu. Önemli olan onların iyiliği ve güvenliğiydi.

Öte yandan Eleanor, kızlarıyla savaş yıllarında kurduğu yakın ilişkiyi çok özlüyordu. Kucağına oturup masallarını dinlemelerini. Onlarla etrafı keşfe çıkmalarını. Kızlarına kendi çocukluğunun gizli sığınaklarını göstermeyi. Ama kendine acımaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. Başka ailelerin hayatlarını evdeki hastanın üzerine kurarak dağılışına şahit olmuştu. Anthony'nin hayal kırıklıklarıyla ızdıraplarının daha yaşamlarının baharındaki kızlarını etkilemesini istemiyordu. Kocasının dertlerini o tamamen üstlenebilirse kızlar kendi hayatlarına bakabilirdi. Bir

gün Anthony'yi iyileştirecek doktoru bulduğunda da her şey kendiliğinden düzelecekti zaten.

Eleanor yeniden normal bir aile olana dek kendini kocasının sırrını saklamaya adamıştı. Tıpkı ona söz verdiği gibi. Londra'daki mağazalardan sürekli bir şeyler sipariş etmesinin sebebi de buydu. Aldıklarının yarısına bile ihtiyacı yoktu ama kızları evden çıkarmanın en basit yolu onları köye götürmekti. Kumsala ya da tarlalara yeterince gidiyorlardı zaten. Eleanor'un bir de şu postaneden paket alma bahanesini üretmesi bu yüzdendi. Kızları bir alışveriş delisi olduğuna inandırmıştı. Ona sinir olmalarına aldırmadan piyasaya yeni çıkan ne kadar cicili bicili öteberi varsa hepsini topluyordu.

"Deborah, Clementine, Alice! Çabuk olun. Martin bekliyor."

Kızlar nedense hiçbir seferinde pabuçlarını hemen bulamazdı. Evde hep bir gürültü patırtı olurdu. Sonrasında onları bir vaaz daha beklerdi. Genç kızlar bu tip sorumluluklarını iyi bilmeliydi. Anne öğüt vermekte ustaydı. Eh, önünde Constance gibi bir örnek vardı ne de olsa. Eleanor sesinin bu kadar soğuk ve itici çıkabilmesine hayret ederdi. Kızları onu bıkkın yüzlerle dinlerdi. Bazen onun iyi zamanlarını en çok hatırlayan Deborah'nın gözlerinde tuhaf bir pırıltı görürdü o kadar. Diğerleri annelerinin tavrına çoktan alışmıştı. Eleanor için en ızdıraplısı buydu. Kızları, annelerinin, onların özgürlüklerine ve neşelerine gıptayla baktığını bilmezdi. Eleanor'un da bir zamanlar onlar gibi olduğunu ve eğer değişmeseydi ne kadar yakın olacaklarını bilmezlerdi.

Sonunda kızlar merdivenlerden indi. Eleanor'un beklediğinden daha hırpani görünüyorlardı ama en azından ayaklarında pabuçları vardı. Eleanor onları arabaya götürdü. Hepsi arkaya doluştu. Kızlar önce cam kenarına oturmak için kavgaya tu-

tuştu. Sonra başladılar sen benim eteğime oturdun, sen benim ayağıma bastın diye didişmeye. Eleanor camdan tavan arasının penceresine baktı. Anthony uyuyor olmalıydı. Sabahı bu şekilde atlatabilirse, öğleden sonrayı kurtarabilirlerdi. Bazen ailecek en güzel zamanlarını böyle sabahlardan sonra geçiriyorlardı. Tuhaf bir düzenleri vardı. Anthony en dibe batıyor ve tazelenmiş olarak su yüzüne çıkıyordu. Böyle anlar nadir ve bir o kadar da değerliydi çünkü Eleanor'a kocasının eskiden nasıl biri olduğunu hatırlatıyorlardı. Birden pişmanlığa kapıldı. *Hâlâ öyle*, diye söylendi içinden. *Yalnızca hasta. Yakında iyileşecek.*

Köye indiklerinde hava açmıştı. Balıkçı tekneleri limana dönmüştü. Martılar gri-mavi denizin üzerinde turluyordu. Martin High Sokak'ta yavaşladı. "Sizi nerede bırakayım, hanımefendi?" diye sordu.

"Burası iyi. Teşekkürler, Martin."

Martin arabayı durdurup kapılarını açmaya koştu.

"Beklememi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler." Tuzlu okyanus rüzgârı ensesini okşarken Eleanor eteğini düzeltti. "Bizim işimiz birkaç saat sürer. Sen Bayan Stevenson'ın siparişlerini hallet."

Şoförün onları yarımda alması kararlaştırıldı. Kızlar yine homurdanmaya başladı tabii. "Anne, ya. Altı üstü postadan birkaç paket alacağız. İki saat çok değil mi? Sıkıntıdan patlayacağız."

Eleanor, "Can sıkıntısı akılsızlara özgü bir histir," dediğini duydu. "Acınası bir durumdur." Sonra kızlarının itirazlarına aldırış etmeden, "Hazır gelmişken birlikte sabah çayı içeriz diye düşündüm," dedi. "Bana derslerde öğrendiklerinizi anlatırsınız." Aslında bundan hiç ümitli değildi. Evde elden ele dolaşan gazetelere bakılırsa kızlar derslerinden ziyade eski matbaa makinesiyle meşguldü. Eleanor da onların yaşındayken ona bayı-

lırdı ama kızların bunu bilmesine lüzum yoktu tabii. Deborah, Alice ve Clemmie çayın yanında yiyecekleri pastaların hatırına Eleanor'un peşine takıldı. Gezi yolu üzerindeki bir kafeye oturdular. Fena da vakit geçirmediler hani. Tek terslik, Clementine'in süt sürahisini devirmesiydi.

Çaylarını bitirdiklerinde Eleanor babasının kol saatine göz attı. Hâlâ bir saatleri vardı. Hesabı ödeyip B planını yürürlüğe soktu. Türlü bahaneler uydurarak kızları tuhafiyeye, şapkacıya ve kuyumcuya soktu. Ne var ki, altın bilekliğinin kopan kopçasının ne zaman tamir olacağını sorarken kızların dayanma sınırlarının sonuna geldiğini fark etti.

"Anne," dedi Alice. "İşin bittiğinde deniz kenarına gitsek olur mu?"

"Evet, lütfen," diye yakardı Clementine. Birkaç dakika içinde üç tane kol saatini kırmasına ramak kalmıştı.

"İstersen onları ben götüreyim, anne," dedi Deborah. On altına yaşına gelmişti ve büyük abla olmanın sorumluluklarını yeni yeni üstlenmeye başlamıştı. "Merak etme, onlara göz kulak olurum. Martin gelmeden döner, paketleri taşımana yardım ederiz."

Eleanor çocuklarının arkasından bakarken derin bir iç çekti. Aslında gitmelerine memnun olmuştu. Zorla vakit geçirmeye çalışmaktan yorulmuştu. Kuyumcuya teşekkür edip dükkândan çıktı.

Meydandaki tahta bankı boş bulunca sevindi. Oturup yarım saat etrafa bakındı. Eleanor çocukken büyüklerin sadece oturmaktan neden zevk aldığım bir türlü anlayamazdı. Hâlbuki günlük koşuşturmaya ara verip talepler ve beklentiler olmadan sessizliğin tadını çıkarmak gibisi yoktu. Saatine baktı. Martin'in gelmesine on beş dakika kalmıştı. Postaneye uğraması gerekti.

Eleanor'u yeni bir sınav bekliyordu çünkü postane müdürü Marjorie Kempling müthiş dedikoducu bir kadındı. Lafı hiç bitmezdi. İşin kötüsü, Eleanor'un sık sık postaneye gelmesini onunla bir yakınlık kurma çabası olarak algılamıştı. Eleanor kadını cesaretlendirecek tek kelime etmemişti oysa. Komşularının hayatları onu zerrece alakadar etmiyordu. Gelin görün ki, diğer kadının susacağı yoktu. Aksine, Eleanor sessiz kaldıkça o daha çok konuşuyordu.

Eleanor taş binanın en üst basamağında bir an duraksadı. Kapının diğer tarafındaki minik çanın çıngırtısını duymaya hazır olduğundan emin değildi. Bu ses Bayan Kempling için bir savaş borusu gibiydi. Anında hücuma başlıyordu. Eleanor sırtını dikleştirip suratına soğuk bir ifade oturttu. Kapı kolunu sıkıca kavrayıp açmaya hazırlandı. Tam o sırada, kol elinden kaydı ve Eleanor postaneden çıkan adama doğru savruldu.

"Ah, özür dilerim," dedi geri çekildiğinde.

"Asıl siz kusura bakmayın. Aceleden sizi görmedim. Acilen sessizliğe ve temiz havaya ihtiyacım vardı da."

Eleanor dayanamayıp güldü. Sonra adamın gözlerine baktı ve ona neden tanıdık geldiğini anladı. Değişmişti. Saçları daha uzundu. Siyaha çalan koyu kahverengi bukleleri iyice belirginleşmiş, teni daha bir esmerleşmişti. Trende karşılaştığı tertipli genç adama hiç benzemiyordu.

O da gülümsedi. "Affedersiniz ama daha önce karşılaşmış mıydık? Sizi gözüm bir yerlerden ısırıyor."

"Hayır," dedi Eleanor çabucak. Trende karşılıklı oturuşlarını ve ona mendilini verişini hatırladı. Parmakları birbirine değdiğinde tuhaf bir heyecana kapılmıştı. "Sanmıyorum."

"Belki Londra'da tanıştık?"

"Sanmam."

Adam belli belirsiz kaşlarını çattı ama sonra pervasızca gülümsedi. "Demek ben yanıldım. Affedersiniz. Size iyi günler diliyorum."

"İyi günler."

Eleanor nefesini bıraktı. Bu ufacık hadise onu tuhaf bir şekilde sarsmıştı. İçeri girmeden önce birkaç saniye bekledi. Küçük çan neşeyle çıngırdadı. Eleanor uzanıp onu durdurmak istedi ama kendini tuttu.

Bayan Kempling gelenin Eleanor olduğunu görünce arsızca sırıttı. "Bayan Edevane! Sizi görmek ne güzel! Size bir sürü paket geldi. Ah, iyi misiniz? Yüzünüz bembeyaz."

"İyi günler, Bayan Kempling. Kapıda genç bir beyle çarpıştım. Benim dikkatsizliğim. Bir an düşeceğim sanıp korktum da ondan böyleyim."

"Ah! Bay Munro'yu diyorsunuz. Gelin, oturun şöyle. Size bir bardak su getireyim."

Bay Munro. Marjorie Kempling tabii ki onun kim olduğunu biliyordu. Eleanor, genç adamı merak ettiği için kendinden nefret etti. Ve Bayan Kempling'in onun adını böyle teklifsizce telaffuz edişini kıskandığı için de kendinden bir kere daha nefret etti.

"Ne hoş bir genç değil mi?" Bayan Kempling elinde bir bardak suyla arka odadan çıktı. "Film artistlerine benziyor. Bizim buralarda onun gibisine az rastlanır. Anladığım kadarıyla elinden her iş geliyor. Gezmeyi de pek seviyor. Hiçbir yerde uzun kalmadığını söyledi. Bütün yaz Bay Nicolson'ın elma bahçesinde çalıştı." Ona doğru eğildiğinde Eleanor kadının tenindeki yağlı kremin kokusunu aldı. "Nehrin orada eski bir karavanı var. Tıpkı çingeneler gibi işte. Zaten görünüşü de onlara benziyor. Belki kanında çingenelik vardır. Ay o ne güzel bir cilt! Hele gözleri yok mu?"

Eleanor hafifçe gülümsedi. Kadının ucuzluğundan ve dedikoduculuğundan tiksinse de daha fazlasını öğrenmek istiyordu. *İkiyüzlülüğün dik âlâsı*, diye düşündü.

"Bir beyefendi değil tabii," diyordu Bayan Kempling, "ama kibar ve sevimli. Onu özleyeceğim doğrusu."

Özlemek? Eleanor gayriihtiyari inledi.

"Ondan uğramış. Bay Nicolson'la sözleşmesi haftaya bitiyormuş. Sizin anlayacağınız buradan gidiyor. Yeni bir adres de bırakmadı. Ne esrarengiz bir adam, değil mi? *Ya size bir mektup gelirse*, diye sordum. Ne cevap verse beğenirsiniz?"

"Ne?"

"Değer verdiği herkesin onu nerede bulacaklarını bildiğini söyledi. Gerisi de umurunda değilmiş."

Eleanor sonrasında onu bir daha unutmadı. Bayan Kempling ona merakını kabartacak kadar bilgi vermişti ve birkaç hafta boyunca sık sık onu düşündü. Bay Munro. Bu isim, hafızasına kazınmıştı bir kere. En olmadık zamanlarda aklına geliyordu. Anthony'nin çalışma odasında, bahçede kızları izlerken, yatağına uzandığında ya da gölden gece kuşlarının çığlıkları gelmeye başladığında. Bay Munro, Eleanor'un diline dolanan bir şarkıydı âdeta. Kadın ondan bir türlü kurtulamıyordu. Sesinin sıcaklığını hatırlıyordu. Koca dünyada yalnızca ikisi varmış gibi ona bakışını. Trende elleri birbirine değdiğinde içine doğan hissi. Tanışmak onların alın yazısıydı sanki. Yolları bir yerde kesişmek zorundaydı.

Eleanor bu tarz düşüncelerin tehlikeli olduğunun farkındaydı. Hele onlara eşlik eden ürperti hiç hoşuna gitmiyordu. Aslına bakılırsa, kendiyle ilgili hayal kırıklığına uğratmıştı. Anthony dışında birine çekim duyabileceği aklının ucundan geçmezdi.

Kendini bu durumda bulmak itibarına sürülen bir lekeydi. Eleanor bir boşluğa düştüğünü farz ederek avundu. Üzüntüden aklını takacak bir şeyler arıyordu herhâlde. Hem adam haftalar önce gitmiş ve bir adres bırakmamıştı. Tatlı bir hatırayı düşünüp oyalanmanın kime ne zararı vardı? Eleanor zamanla onu düşünmekle yetinmeyip hayaller de kurmaya başladı. O gün Bay Munro gözlerinin içine bakarken, "Evet, trende karşılaştık," deseydi ne olurdu acaba? Bu sorunun cevabını bilmeyi çok isterdi doğrusu.

Eleanor'un yanıldığı bir nokta vardı. Gönül birine kaydı mı, bu, insana ne kadar küçük ya da zararsız görünürse görünsün, daima bir risk vardır.

Bir gün, Eleanor'un, kızları yine Loeanneth'ten uzaklaştırması gerekti. Harika bir sabahtı. Haftalarca yağmur yağdıktan sonra nihayet güneş açmıştı. Eleanor derli toplu bir elbise giyip köye inmeyi hiç istemiyordu doğrusu. Dolayısıyla bir piknik düzenledi.

Bayan Stevenson onlara öğle yemeği hazırladı ve defne çalılıklarının arasından geçerek bahçenin kıyısındaki derenin kenarına indiler. Her zamanki gibi Edwina da yanlarındaydı. Golden Retriever cinsi Edwina sevimli bir köpekti. Hepsine sadık ve bağlıydı ama Eleanor'u ayrı seviyordu. Anthony'nin Edwina'ya saldırmasından sonra Eleanor'la köpek arasında özel bir yakınlık kurulmuştu. O zamanlar Edwina daha ufacıktı. Şimdiyse romatizmalı yaşlı bir kız olup çıkmıştı. Eklemlerindeki ağrılara rağmen sevgili sahibesini hiç yalnız bırakmıyordu.

Hava gerçekten olağanüstüydü ve belki de günlerdir evde hapis kaldıkları için her zamankinden daha uzağa gittiler. Eleanor daha sonraları içinden o gün kızlarını Bay Nicolson'ın elma bah-

çesinin yakınına kasten götürmediğine yeminler edecekti. Hatta yolu kollarını iki yana açarak önlerinden yürüyen Clemmie göstermişti. Deborah sonunda suyun kıyısında, bir söğüt ağacının altındaki çimliği işaret etti. "Şurası ne güzel. Haydi, oturalım." Eleanor nerede olduklarının tabii ki farkındaydı ve son bir aydır kurduğu hayalleri utançla hatırladı. Ama biraz daha yürümelerini önermeye fırsat kalmadan piknik örtüsü serilmişti bile. Alice oturmuş, çatık kaşlarla defterine bakıyordu. Eleanor derin bir iç çekti. Artık kızları bir yere kıpırdatamazdı. Hem o adam, Bay Munro haftalar önce gitmişti. Eleanor sırf vicdan azabından burada piknik yapma fikrine karşıydı.

Sepeti açıp Bayan Stevenson'ın hazırladıklarını örtüye yaydı. Güneş yükselirken dördü jambonlu sandviçleriyle elmalarını ve koca bir keki mideye indirdi. Yanında da taze zencefilli gazozlarını içtiler. Edwina yemek boyunca onları merakla izleyerek birkaç lokma kapmaya çalıştı.

Ekim ayma göre şaşılacak bir sıcak vardı. Eleanor küçük, inci düğmelerini açıp bluzunun kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Yemekten sonra tatlı bir uyku bastırmıştı. Uzanıp gözlerini kapadı. Bir süre kızların önemsiz bir mesele için didişmelerini dinledi. Sonra dikkati suya atlayan bir kurbağanın çıkardığı sese, koruda gizlenen ağustos böceklerinin şamatasına ve yakınlardaki meyve bahçesinden gelen yaprak hışırtılarına kaydı. Her bir ses bir peri büyüsüydü âdeta. Ona Bay Llewellyn'in çocukluğunda anlattığı masalları hatırlatıyorlardı. Derin bir iç çekti. Yaşlı adam gideli bir ayı geçiyordu. Her yaz sonunda bacaklarındaki ve ruhundaki ağrıları dindirmek için İtalya'nın ılık iklimine kaçardı. Eleanor onu çok özlerdi. Onun yokluğunda, kış ayları Loeanneth'te daha uzun ve daha soğuk geçerdi. Eleanor da onsuz daha katı ve gergindi. Zira Bay Llewellyn

dışında Eleanor'un eskiden olduğu o ele avuca sığmaz kızı hatırlayabilen yoktu.

Eleanor az sonra uykunun kollarına yuvarlandı ve rüyasında çocukluğuna döndü. Beyaz yelkenlisindeydi. Babasıyla Bay Llewellyn kıyıdan ona el sallıyordu. Eleanor mutluydu. Hiçbir tereddüdü ya da korkusu yoktu. Suya ışık vuruyordu. Kıyıdaki yapraklar güneşin pırıltılarıyla titreşiyordu. Ama kıyıdakilere el sallamak için arkasını döndüğünde fazla açıldığını fark etti. Göl de eskisi değildi. Giderek genişliyordu. Akıntı kuvvetlenmişti. Eleanor düşmemek için kayığın kenarına tutunup dalgalı suya baktı...

Birden uyandı. Biri onu sarsıyordu. "Anne! Anne, kalk!"

"Ne oldu?" diye sordu uyku sersemi etrafına bakınarak. Güneş kaybolmuştu. Batıda bulutlar toplanıyordu. Serin de bir rüzgâr çıkmıştı. Eleanor'un gözleri çocuklarını aradı. "Clementine?"

"Burada. Ama Edwina kayıp. Yarım saat kadar önce bir tavşanın peşine takılıp gitti. Hâlâ ortada yok. Hem birazdan yağmur bastıracak."

"Yarım saat mi? Ben o kadar çok mu uyudum?" Eleanor saatine baktı. Üçe geliyordu. "Ne tarafa gitti?"

Deborah ilerideki ağaçları işaret etti. Eleanor gözlerini kısıp baktı.

Gökyüzü mosmor olmuştu. Hava hâlâ sıcak ve nemliydi. Eleanor fırtınanın kokusunu alabiliyordu. Yakında yağmur indirecekti. Evden bu kadar uzaktayken Edwina'yı bırakıp gidemezlerdi. Köpek yaşlı ve yarı kördü. Romatizmalı bacaklarıyla eve dönemezdi.

"Ben gidip bakayım," dedi kararlılıkla. Örtüdekileri sepete doldurmaya başladı. "Fazla uzağa gidemez."

"Biz ne yapalım? Bekleyelim mi?"

Eleanor bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hepimizin ıslanmasına gerek yok. Deborah, sen kardeşlerini eve götür. Clemmie sakın yağmurda kalmasın."

Eleanor kızları sert talimatlarla eve gönderdikten sonra ağaçlara doğru yürüdü. Bir yandan da Edwina'ya sesleniyordu. Ama rüzgâr kuvvetliydi. Sesi uğultulara karışıyordu. Eleanor hızlı yürüyordu. Ara sıra durup ufka bakıyor ve bir havlama sesi duymayınca yoluna devam ediyordu.

Hava çabucak kararmıştı. Geçen her dakika Eleanor'un endişesi artıyordu. Edwina'nın ne kadar korktuğunu tahmin edebiliyordu. Evde ne zaman yağmur yağsa kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kütüphanede, perdenin arkasındaki yatağına gider ve patisiyle yüzünü kapardı.

Yağmur bulutları vadinin tam ortasına kadar sürüklenmişti. Gün gece gibi karanlıktı. Eleanor hiç düşünmeden tarlaların arasındaki küçük kapıya tırmandı ve yürümeye devam etti. İlk şişman yağmur damlaları düşmeye başladığında ellerini ağzının iki kenarına koyup var gücüyle bağırdı: "EDWINA!"

Sağanak giderek kuvvetini artırıyordu. Eleanor dakikalar içinde sırılsıklam olmuştu. Elbisesi bacaklarına yapışıyordu. Perde gibi inen yağmurda burnunun ucunu bile zor görüyordu. Yakınlarda bir yere şimşek düşünce Eleanor, Edwina için hissettiği endişeye rağmen, tuhaf bir heyecana kapıldı. Fırtınanın göbeğinde anne kimliği kaybolmuştu. Yeniden özgür ve maceracı Eleanor olmuştu.

Bir tepeye tırmandı ve derenin kıyısında küçük bir çingene karavanı olduğunu gördü. Gövdesi bordo, tekerlekleri açık sarıydı. Eleanor bunun kimin olduğunu hemen anlayıp o tarafa yöneldi. Karavan boştu. Güneşten solan perdeleri sıkıca kapalıydı. İyice bir elden geçirilmeye ihtiyacı vardı. Eleanor soyulan

boyanın altındaki çiçek desenlerini gördü. Bay Munro neredeydi acaba? İnsanın hayatını bu şekilde sürdürmesi nasıl bir şeydi? İstediği yere gidebilmesi ve tamamen özgür olması? Eleanor birden onu kıskandı ve yakıcı bir öfkeye kapıldı. Saçmalıktı tabii. Bay Munro'nun ona karşı hiçbir sorumluluğu yoktu. Ama Eleanor hayalleri yüzünden kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu.

Neredeyse derenin kıyısına varmıştı. Loeanneth'e mi dönsün, yoksa derenin diğer tarafına mı geçsin diye karar vermeye çalışırken karavana doğru baktı ve birden durdu. Karavanın önündeki eski tahta basamaklarda tanıdık birini görmüştü. Eleanor gülmeye başladı. "Edwina! Aferin benim akıllı kızıma. Anneyi sırılsıklam ettin, sen orada kupkuru otur bakalım."

Eleanor müthiş rahatlamıştı. Basamaklara koşup yaşlı köpeğin tatlı suratını avuçları arasına aldı. "Ödümü patlattın! Bir çukura filan düştüğünü sandım. Bir yerin acımıyor değil mi?" Çabucak köpeğin bacaklarını kontrol etti. "Sen merdiven çıkamazsın ki. Oraya nasıl çıktın?"

Karavanın kapısının açıldığını fark etmedi. Önce sesini duydu. "Ben yardım ettim," dedi. "Fırtına çıktığında karavanın altına saklandığını gördüm. Burada daha rahat edeceğini düşündüm." Siyah saçları ıslaktı ve üzerinde yalnızca bir atletle pantolon vardı. "Onu içeri sokmaya çalıştım ama gelmedi. Sizi bekledi."

Eleanor söyleyecek kelime bulamıyordu. Onu karşısında görmek gerçekten büyük bir şok olmuştu. Çoktan gittiğini sanıyordu. Postaneye öyle söylemişti. Ama buradaydı işte. Eleanor yine bir *dejavu* hissiyle sarsıldı. Ama bu seferki daha güçlüydü. Belki şu vahşi hava yüzündendi. Ya da böyle bir günde karşılaşmalarının tuhaflığından. Ama Eleanor'a birden onu kendisi çağırmış

gibi geldi. Bu an kaçınılmazdı sanki. Diğer bütün karşılaşmaları onları buna sürüklemişti. Eleanor omzunun üzerinden baktı. Gökyüzü çıldırmış gibiydi. Birden kendini bir boşlukta hissetti. İki dünyanın arasındaki incecik bir köprüde dengede durmaya çalışıyordu. Munro tekrar konuştuğunda köprü yıkıldı.

"Ben de tam ateş yakacaktım," dedi. "İçeri gelip fırtınanın dinmesini beklemek ister misiniz?"

26

Londra, 2003

Sadie Sparrow çantasında Loeanneth'in anahtarlarıyla çekip gittikten bir süre sonra, Alice arka bahçeye çıktı. Güneş batmak üzereydi. Gölgeler kaybolunca dünyaya tuhaf bir hüzün çökmüştü. Alice yabani otların bürüdüğü kaldırım taşlı patikada yürüyerek etrafta yapılması gerekenleri aklına not etti. O kadar çoklardı ki. Alice karakterli bahçeleri severdi ama karakterli olmakla dağınık ve bakımsız görünmek arasında fark vardı. Açıkçası artık bahçeye o kadar sık çıkmıyordu. Oysa bir zamanlar açık havada dolaşmaya bayılırdı.

Yolu arsızca saran sarmaşık sürgünlerinin üzerine eğildi. Beyaz çiçeklerinden birini koparıp güneşin kokusunu içine çekti. Ani bir dürtüyle ayakkabılarının bağcıklarını açtı. Kamelyanın yanındaki ferforje banka oturdu. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Ayak parmaklarını öne arkaya hareket ettirdi. Güllerin üzerinde dolanan kelebeği görünce tabii ki babasını hatırladı. Alice onu bir doğa âşığı sanıyordu. Hayatını amatörce bilimsel çalışmalarına adamıştı. Gönlünde başka bir aslan yatabileceği aklının ucundan geçmezdi. Yıllar önce tıp eği-

timi aldığını biliyordu ama hepsi o kadardı işte. Anne babaların hayalleri ve arzuları bugünün parlak anlarından çok uzakta, soluk renkli geçmişte kalmaya mahkûmdu ne de olsa. Eleanor savaşın babasından neler çaldığını şimdi anlıyordu. Bölük pörçük konuşmalar hatırlıyordu. Babasının titreyen ellerine usulca küfredişini, dalgınlığını ve gayretle oynadığı hafıza oyunlarını. Düşüncelerini ancak onlar sayesinde toplayabiliyordu çünkü.

Alice topuklarını ılık kaldırım taşlarına bastırdı. Altlarındaki sert yüzeyi ve bitkileri hissetti. Yaşlandıkça cildi hassaslaşmıştı. Çocukken yalın ayak gezmekten tabanları nasır bağlamıştı. Loeanneth'in uzun yazlarında pabuçlarını yalnızca köye inerken giyerlerdi. Onları bulmak her seferinde olay olurdu. Evde çılgınca bir koşuşturma başlardı. Yatakların altına, kapıların arkasına ve merdiven altına bakarlardı. Onları bulduklarında zaferle havaya kaldırırlardı. Alice kendini bu hatıraya o kadar kaptırmıştı ki, az kalsın elini havaya kaldıracaktı.

Sonra derin bir iç çekti. Sadie Sparrow'a Loeanneth'in anahtarlarını vermek uzun zamandır bastırdığı hüznü yeniden uyandırmıştı. Annesi ölüp de ev ona miras kaldığında Alice bir daha oraya adım atmamaya yemin etmişti. Ama bir yanı eninde sonunda oraya geri döneceğini biliyordu. Loeanneth onun yuvasıydı.

Ne var ki, aradan yıllar geçmiş ve Alice gerçekten de oraya hiç gitmemişti. Şimdi de anahtarlarını ve ailesinin sırlarını açığa çıkarma görevini bir yabancıya, genç bir dedektife vermişti. Kendini bir sayfayı kapatmış gibi hissediyordu. Göl Evi'ne bir daha hiçbir zaman uğramayacağından emindi.

"Cin tonik?"

Peter'ın elinde kristal bir sürahiyle iki bardak vardı. İçlerindeki buzlar sallandıkça birbirlerine vurarak melodik bir ses çıkarıyordu.

Alice, Peter'ı şaşırtacak kadar içten güldü. "Daha iyi bir fikir düşünemiyorum."

Ferforje masaya karşılıklı oturdular. Peter onlara cin koydu. Sert, ekşi ve buz gibiydi. Bir süre neşeyle bahçeden konuştular. Peter, Alice'in çıplak ayaklarını görüp de paniğe kapılmışsa bile bunu dile getirmeyecek kadar kibardı. İçkisini bitirdiğinde ayağa kalkıp sandalyesini masanın altına itti.

"Benden bir isteğin yoksa iznini rica ediyorum," dedi.

"Hayır, yok. Teşekkürler, Peter."

Peter kafasını salladı ama gitmedi. Alice ona minnetini belirtmek istedi. "Bugün için teşekkür ederim. Dedektif Sparrow'la görüşmemi sağladığın için."

"Rica ederim." Bir sarmaşık yaprağı kopardı ve onunla oynamaya başladı. "Görüşmeniz verimli geçmiştir umarım?"

"Bence öyleydi."

"Ah, sevindim." Hâlâ ayakta dikiliyordu.

"Peter?"

"Alice."

"Hâlâ buradasın."

Peter kararlılıkla iç çekti. "Lafı dolandırmayacağım."

"Evet?"

"Web sitesi bittiğine göre senden kısa bir izin rica edecektim."

Alice şaşırmıştı. Peter ilk kez böyle bir istekte bulunuyordu. Alice önce hemen hayır demek istedi. Onsuz işleri idare edemezdi. Dahası ona fazlasıyla alışmıştı. "Hımmm," dedi.

"Önemli bir işim var."

Alice onun yüzüne baktı ve birden sarsıldı. Zavallı çocuk şimdiye kadar ilk kez kendisi için bir şey istiyordu. Hiç şikâyet etmeden Alice'in bütün arzularını yerine getiriyor, yumurtalarını tam sevdiği gibi pişiriyor ve her konuda hayatını kolaylaş-

tırıyordu. *Ne huysuz bir ihtiyar oldum,* diye düşündü. Oysa bir zamanlar hayatın ona sunacağı güzellikleri tatmaya can atardı. Acaba giderek Eleanor'a mı benziyordu? Alice yutkundu. "Kaç gün istiyorsun?" diye sordu.

Peter gülümsedi. "Hafta sonu dâhil üç ya da dört gün yeter."

Alice az kalsın, "Yok ya?" diyecekti ki kendini tuttu. Elinden geldiğince sevimli gülümsedi. "Tamam. Öyle olsun bakalım. Çarşamba görüşürüz."

"Aslında..."

"Evet?"

"Sen de benimle gelirsin diye düşünmüştüm."

Alice hayretle gözlerini açtı. "Tatile mi?"

Peter güldü.

"Pek sayılmaz. Cornwall'a gideceğiz. Loeanneth'e. Dedektif Sparrow'un ayağına dolanmak için değil tabii. Ama soruşturmayı takip etmek hoşuna gider diye düşündüm. Ben de mektuplar ve günlükler konusunda yardımcı olabilirim. Satır aralarını okuyup metin analizi yaparım. Bilirsin, bu tip işlere yatkınım."

Alice'e dikkatle bakıyor ve tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Alice bir saat önce bu teklifi kesinlikle reddederdi. Ama şimdi hayır demek içinden gelmiyordu. Cinlerini içip sohbet ederken, akşamüzeri esintisi bahçenin ve mantarların kokusunu Alice'in burnuna kadar sürüklemişti. Bu koku içini özlemle doldurmuştu. Loeanneth'te ihtiyacı olan bir şey vardı. Genç kızlığı. Yıllarca çektiği vicdan azabından sonra birden Göl Evi'ni yeniden görmek için müthiş bir arzu duymuştu. İçinden bir ses eğer her şeyi ardında bırakacaksa, orasıyla da barışması gerektiğini söylüyordu.

Ama... Kendine bir söz vermişti. Loeanneth'e bir daha dönmeyecekti.

Kararsızlık içini kemiriyordu ve sırf bu his bile yeterince sinir bozucuydu. Alice Edevane kararsızlıktan nefret ederdi. Uzun zamandır ellerini kapağına var gücüyle bastırdığı bir kutusu vardı sanki. Şimdi o kutunun içindeki gerçekler dışarı çıkmak için kapağı her zamankinden de fazla zorluyordu. Belki de ellerini biraz gevşetmek ona da iyi gelecekti.

Peter hâlâ bekliyordu.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "İnan, hiç bilmiyorum."

Peter gittikten sonra, Alice bahçede bir saat daha kaldı. Bir cin daha içti ve sonra bir tane daha. Komşuları akşam yemeği telaşındaydı. Trafik ağır aksak ilerliyordu. Günün şamatacı kuşları geceleyecekleri dallara tünediğinde etrafa bir sessizlik çöktü. Yazdan kalma o kusursuz akşamlardan biriydi. Doğa âdeta gösteriş yapıyordu. Hava çiçek kokularıyla ağırlaşmıştı. Gökyüzü pembeden mora ve laciverde çalıyordu. Alice son günlerde öğrendiklerine rağmen uzun zamandır olmadığı kadar huzurluydu.

Sonunda içeri girdiğinde Peter'ın ocağa yemek bıraktığını gördü. Masa en sevdiği takımlarla kurulmuştu ve ocağın yanındaki bulaşıklığa, çorbanın kaç dakika ısıtılacağına dair bir not iliştirilmişti. Peter belli ki onu tam bir beceriksiz olarak görüyordu. Alice daha acıkmamıştı. Yarım saat kitap okumaya karar verdi ama oturma odasına girdiğinde doğruca çerçeveli bir aile fotoğrafının yanına gitti. Edevane'ler uzun yıllar önce Loeanneth'te piknikteydi. Resim o felaketten hemen önce çekilmişti. Dengeler çoktan bozulmaya başlamışken.

Alice, annesinin yüzünü inceledi. Eleanor 1933'te otuz sekiz yaşındaydı. On altı yaşındaki bir kıza göre çok yaşlıydı ama Alice'in şimdiki yaşına göre daha çocuk sayılırdı. Etkileyici yüz

hatlarıyla güzel bir kadındı. Ama Alice şimdi bu yüzde derin bir keder görüyordu. Artık Eleanor'un Anthony'nin sırlarını saklamaya çalışırken neler çektiğini biliyordu. İşin tuhafı, hüznü, annesini daha da çekici kılıyordu. Duruşu mesafeli, bakışları sarsıcıydı. O sonsuz sabrı hatlarına sinmişti. Yine de hayata meydan okuyan bir tavrı vardı. Kırılgan ve bir o kadar da güçlüydü. Büyüleyici. Ben'in ona âşık olmasına şaşmamak gerekti.

Alice fotoğrafı yerine koydu. Deborah, Clemmie'nin gördüklerini ona anlatırken çılgın gibi olduğunu söylemişti. "O sırada on iki buçuk yaşındaydı," demişti ablası, "ama yaşının gerisindeydi. Çocukluğunu geride bırakmayı reddediyordu. Tabii bir de gördüğünün annem olması..." Alice, kardeşini kayıkhanenin ahşap verandasında hayal edebiliyordu. Avucunu cama bastırıp alnını eline dayayışını ve içeri bakışını. Anneleriyle Ben'i öyle görmek kim bilir aklını nasıl karıştırmıştı. Hele babası. Deborah ona söylediğinde ne hissetmişti acaba? Deborah da sarsılmıştı tabii. "Clemmie söylediğinde annemden sonsuza dek nefret edeceğimi düşündüm," demişti.

"Ama etmedin."

"Theo'nun başına gelenlerden sonra ne yapabilirdim? Theo'nun kayboluşu annemin sadakatsizliğini önemsizleştirdi. Galiba cezasını yeterince çektiğini düşündüm. Ona sevgim öfkemin önüne geçti. Hem annem olanlardan sonra kendini babama adadı. Babam bile onu affedebilmişse bana laf düşmezdi."

"Ya Clemmie?"

Deborah başını iki yana salladı. "Clemmie'nin ne düşündüğünü anlamak kolay değil. Bunu bir daha hiç konuşmadık. Bir iki kere konuyu açmayı denedim ama bana anlamadığı bir dile konuşuyormuşum gibi baktı. Biliyorsun onun bütün ha-

yatı uçmaktı. O sayede bizim dert ettiklerimizin çoğunu unutabiliyordu."

Clemmie gerçekten unutmuş muydu? Alice, Clemmie'yle annelerinin arasına birdenbire giriveren soğukluğa yeni bir açıdan baktı. Alice bunu hep Clemmie'nin asi ve münzevi tabiatına bağlamıştı. Aralarındaki mesafenin altında travmatik bir olay yatabileceği aklının ucundan geçmemişti.

Ya ben? Benim hislerim ne olacak, diye sormamak için zor tutmuştu kendini. "Bana neden daha önce söylemedin?" demişti sadece. "Hadi annemle Ben'in ilişkisini bir kenara bırakalım, babamın durumunu neden sakladın? Bir bunalım geçirdiğini? Onun Theo'yu öldürdüğünden şüphelendiğini nasıl gizleyebildin benden?"

Deborah dudakları titreyerek "Babamı hepimiz seviyorduk, Alice," demişti. "Ama senin ona düşkünlüğün daha bir başkaydı. Onu idolleştirmiştin. Rol modelini elinden almak istemedim." Gülmeye çalıştığında inlemeyi andıran bir ses çıkardı. "Of, ben neler diyorum böyle? O kadar asil bir nedenim yoktu tamam mı? Sana söylemedim çünkü babamın öfkesini tetiklediğim için bana kızmandan korktum. Beni suçlamana dayanamazdım."

Sonra Deborah ağlamaya başlamıştı. Bazen bir çocuğu olmamasını, Tanrı'nın onu yaptıklarından ötürü cezalandırmasına bağladığını itiraf etmişti. O zaman, Alice onu evrenin kanunlarının böyle işlemediğine ikna etmişti. Hem tepkisi de gayet anlaşılırdı. Annesine çok kızgındı ve kendini babasına karşı sorumlu hissetmişti. Babasıyla konuşmasının nasıl bir faciaya sebep olacağını tahmin edemezdi ki.

Yapbozun bir sürü parçası vardı ve herkesin hatırladıkları ya da önem verdikleri birbirinden farklıydı. Tüm gerçekleri yalnızca Eleanor biliyordu ve o da kimseye anlatmamıştı. Sadie Sparrow

Eleanor'un, kocasını nasıl affedebildiğini bir türlü anlamamıştı. Tepkisinin ardında soramadığı bir sorunun yankısı gizliydi: *Bebeğini hiç mi sevmiyordu?* Oysa Eleanor, Theo'ya tapıyordu. Onu tanıyan hiç kimse aksini düşünmezdi. Hayatı boyunca Theo'nun yasını tutmuştu. Her yıl Loeanneth'e gitmişti. Ama babalarını bir kez olsun suçlamamıştı. "Sevgi yanlışların hesabını tutmaz," demişti Deborah'ya düğününden bir gece önce. Ama Eleanor'un, kocasının arkasında durmasının bir nedeni daha vardı. Dedektif Sparrow bunu anlamazdı belki ama Alice annesini tanıyordu. Eleanor kendini suçlamıştı. Anthony'ye verdiği sözü tutamadığı için olmuştu her şey.

Alice yine fotoğrafa baktı. Annesinin Ben'le ilişkisi ne kadar sürmüştü acaba? Basit bir tutku muydu, yoksa birbirlerini sevmişler miydi? Deborah ona ilk söylediğinde Alice utanmıştı. Hemen kayıkhaneye gittiği gün gelmişti aklına. Ben'in onu reddedişi. Ona başka biri mi var diye sorduğunda Ben bütün açıksözlülüğüyle evet demişti. Ama kim olduğunu söylememişti.

O ikisinin arkasından güldüğünü hayal edip kendini koca bir aptal gibi hissetmişti. Ama Alice artık kendini bir aptal gibi hissetmiyordu. O günlere ait duyguların gölgeleri bile solmuştu. Ben'le tanıştığında on beş yaşındaydı. Bilmiş bir kızdı ama naifti. Ona ilgi gösteren ilk erkeğe kapılmıştı. Onun iyi niyetini aşkla karıştırmıştı. Bu o kadar sıradan bir öyküydü ki, Alice kendini affetmişti. Hem annesi bilseydi, ona asla gülmezdi. Aksine. Eleanor'un onu Ben konusunda neden ısrarla uyardığını şimdi anlıyordu.

Ben'in onun yerine annesini seçmesini de kıskanmıyordu. Bunca acı çeken Eleanor'a nasıl özenebilirdi ki? Annesi o zamanlar Alice'in çocuğu yaşındaydı. Hatta belki daha bile genç. Ve artık öleli neredeyse altmış yıl olacaktı. Bu, insanın kendi

çocuğunu kıskanması gibi olurdu. Ya da uzun zaman önce okunan bir kitaptaki bir karakteri kıskanması gibi. Hayır, Alice onu kıskanmıyordu. Yalnızca üzülüyordu. Onunki geçmişe duyulan özlemle ilgili bir his değildi. Aslında açıklaması da güçtü. Ama Alice annesinin bütün bunları tek başına yüklenmek zorunda kalmasına üzülüyordu. Ben'e belki de bu sebepten vurulmuştu. Ben Munro iyi yürekli ve kibar bir adamdı. Şefkatliydi. Ama en önemlisi hayatta belki de hiçbir sorumluluğu yoktu. Özgürce yaşıyor ve bir tek kendine hesap veriyordu. Hâlbuki Eleanor gencecik bir yaşta ağır bir yükü sırtlanmıştı.

Alice'in gözleri babasına kaydı. Grubun arkasında, piknik örtüsünün kenarında oturuyordu. Arkasında taş bir duvar vardı. Babası ona daima Loeanneth'in taş duvarları kadar sağlam gelmişti. Deborah onun, babalarını idolleştirdiğini söylemişti. Alice, Anthony'yi çok seviyordu. Bu doğruydu. Babasının da onu çok sevmesini istiyordu. Ama çocukken hepsi onun gözüne girmek için birbirleriyle yarışmıyor muydu?

Alice, babasının sevgili yüzüne bakarak adamın onlardan neler gizlediğini anlamaya çalıştı. Savaş bunalımı hakkında herkes kadar bilgisi vardı. Savaştan dönen askerlerden bazıları hayatları boyunca yüksek seslerden korkuyor, kâbuslar görüyor ve sinir krizleri geçiriyordu. Ama babasının durumu farklıydı. Anthony dikkatini toplamakta güçlük çekiyor ve cerrahlık eğitimine devam edemediği için üzülüyordu. Ama babasının asıl derdi başkaydı. Onun korkusu tek bir olayın etrafında toplanıyordu. Cephede bir şey olmuştu ve o her neyse, ailelerini korkunç bir felakete sürüklemişti.

Alice'in bakışları ister istemez Theo'ya kaydı. Annesinin kucağında oturuyordu. Clemmie'ye elini uzatırken gülüyordu. Parmaklarının arasından sallanan oyuncak köpeği ablasına ver-

meye çalışırmış gibi bir görüntü çıkmıştı ortaya. Ama Theo köpeğini kimselere vermezdi. Ona ne olmuştu acaba? Düşünecek bunca şey varken bir oyuncağa ne olduğunu merak etmek ne tuhaftı. Yine de Alice'in cinayet romanları yazarı kimliği her detaya takılmasına sebep oluyordu. Daha önemli sorular da vardı tabii. Olay nasıl olmuştu? Babaları ne yaptığını ne zaman fark etmişti? Anneleri nasıl öğrenmişti? En acısı da babaları nasıl bir cinnet anında bunu yapabilmişti? Şimdi annesiyle babasını karşısına alıp onlarla açıkça konuşabilmek için neler vermezdi. Ama bunu yapamadığına göre gerçeği Loeanneth'teki kâğıtlarda arayacaktı.

Sadie Sparrow'a güvenmişti ama Alice şimdi bir köşede oturup bekleyemeyeceğini hissediyordu. Loeanneth'e bir daha gitmeyeceğine dair kendine söz vermişti ama birden bunu dünyadaki her şeyden daha çok istedi. Ani bir dürtüyle kütüphaneye doğru yürürken eliyle yüzünü yelpazeledi. Peter tek bir sözünün yeteceğini söylemişti. Bu işi birlikte yapabilirlerdi. Göl Evi'ne geri dönmek... Alice gençlik ateşi, korku ve kararsızlıkla verdiği bir sözü çiğneyebilecek miydi?

Telefona bakarken elleri titriyordu.

27

Cornwall, 1932

Harika bir hayatı vardı. En kötüsü de buydu zaten. Sevdiği bir eşe, iyilikleri ve masumiyetleriyle hayatına ışık saçan üç kız evlada sahipti. Şimdi de yeni bir bebeği olacaktı. Güzeller güzeli bir evde yaşıyordu. Bahçeler içinde. Biraz ileride muhteşem bir koruluk vardı. Kuşlar ağaçlarda şarkı söylüyor, sincaplar daldan dala sıçrıyor ve deredeki kurbağalar neşeyle vıraklıyordu. Bu kadarını hak etmiyordu. Milyonlarca asker normal bir hayat sürme şanslarını kaybetmiş, onca çamurun ve deliliğin içinde yitip gitmişlerdi. O adamlar Anthony'nin yerinde olmak için her şeylerini verirdi. Ama onlar ölüp unutulurken Anthony'nin sevinçleri katlanarak artıyordu.

Gölün etrafından döndü ve kayıkhane göründüğünde durdu. Orası özel bir yerdi. Savaştan önce evde tadilat sürerken, Eleanor'la bir süre kayıkhanede yaşamışlardı. Dere kenarında kamp yaptıkları geceleri hatırladı. Belki de bir daha hiçbir zaman kadar mutlu olmamıştı. Hayattan ne kadar da emindi. Yetenekliydi ve bir emeli vardı. Genç ve sağlıklıydı. Yaşam henüz onu sınamamıştı. O zamanlar gönül rahatlığıyla iyi bir

adam olduğunu söyleyebilirdi. Hayat, Anthony'nin yürümesi gereken düz bir yoldu.

Savaştan sonra eve döndüğünde, vaktinin çoğunu kayıkhanede geçiriyordu. Bazen sadece dereye bakıyor, bazen eski mektupları okuyor, bazen de uyuyordu. O kadar yorgundu ki. Hiç uyanmayacağını sandığı günler oluyordu. Uyanmasa da olurdu zaten. Bir süre sonra Eleanor'un teşvikiyle çalışma odasını tavan arasına taşımıştı. Kayıkhane de kızların egemenliğine geçmişti. Çocuklar macerayı severdi. Kayıkhane bunun için biçilmiş kaftandı. Ama şimdi onlar büyüdüğü için orada çalışanlar kalıyordu. Anthony mekânların zaman içinde farklı amaçlara hizmet etmesi fikrini seviyordu. Dünün hayaletlerinin, yerlerini yeni oyunculara bırakmasını. Binalar insan hayatından daha kalıcıydı. Koruyu ve Loeanneth'in etrafındaki kırları da bundan ötürü seviyordu. Nesiller bu topraklarda dolaşmış, onları işlemiş ve altlarına gömülmüştü. Doğanın kalıcılığı insana huzur veriyordu. Menin'deki korular bile eski hâllerine dönmüştü. Hayal etmesi bile güçtü ama gerçek buydu. Howard'ın mezarının üzerinde çiçekler bitmiş miydi acaba?

Anthony bazen Fransa'da tanıştığı insanları düşünüyordu. Aslında bunu yapmamaya çalışıyordu ama evleri savaşın tam ortasında kalan köylüler ve çiftçiler birdenbire gözlerinin önüne geliveriyordu. Mösyö Durand, Madam Fournier ve onları isteyerek ya da istemeyerek evlerinde ağırlayan daha onlarca insana ne olmuştu acaba? Ateşkes anlaşması imzalandığında ve silahlar indirildiğinde hayatları, evleri ve çiftlikleri mahvolan tüm o insanlar uzun ve sancılı bir tamir sürecine mi girmişti? Herhâlde öyleydi. Başka nereye gideceklerdi ki?

Anthony çalılıkların oradan dönüp koruya yöneldi. Bugün Alice de onunla gelmek istemişti. Ama Eleanor buna karşı çıkıp

kızına oyalanabileceği bir görev vermişti. Karısı yıllar içinde onun ruh hâllerini anlamada uzman olmuştu. Hatta bazen onu kendisinden bile iyi tanıyordu. Ama son zamanlarda, Anthony onun, elinden kayıp gittiğini hissediyordu. Eleanor ona yeni bebeği söylediğinden beri iyi değillerdi. Anthony endişeliydi. Eleanor bebek müjdesinin onu sevindireceğini sanmıştı. Anthony bazı bakımlardan seviniyordu, evet ama düşünceleri sık sık Madam Fournier'nin çiftliğindeki ahıra kayıyordu. Geceleri ağlamalar duyuyordu. Bir çocuğun çığlıklarını. Ve Edwina ne zaman havlasa kendini kıpırdamadan durmaya zorluyordu. *Geçecek*, diyordu içinden. *Bu da o hayallerden biri. Gerçek değil.*

Gökyüzünden bir kuş sürüsü geçtiğinde Anthony titredi. Bir an için yine Fransa'daki o ahırın arkasında, yerdeydi. Omzunda Howard'ın yumrukladığı yer acıyordu. Gözlerini sıkıca yumdu ve beşe kadar saydı. Sonra gözlerini usulca aralayıp ışığın görüş alanını doldurmasını bekledi. Loeanneth'in kırlarına, Alice'in salıncağına ve kırlardan koruya açılan demir parmaklıklı kapıya odaklandı. Yavaş ama kararlı adımlarla o kapıya doğru yürüdü.

Bugün yalnız kalması iyi olmuştu. Eleanor haklıydı. Sağı solu belli olmuyordu. Farkında bile olmadan yapabileceklerinden korkuyordu. Kızların görüp işitebileceklerinden. Onun ne yaptığını asla öğrenmemeliydiler. Nasıl biri olduğunu. Hayır. Buna dayanamazdı. Hele az kalsın yapacağı şeyi hiç bilmemeliydiler. Canavarlık sınırına ne kadar yaklaştığını.

Anthony önceki gece karanlık yatak odalarındaki bir sese uyanmıştı. Yatakta doğrulduğunda, perdelerin yanındaki kuytu köşede bir kıpırtı görmüştü. Orada biri vardı. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. "Kimsin?" diye tıslamıştı. "Ne istiyorsun?"

Adam yavaşça ona doğru yürümüştü. Sırtına ay ışığı vuruyordu. Anthony nihayet yüzünü görebilmişti. Howard'dı.

"Ben de baba olacağım," diyordu. "Aynı senin gibi."

Anthony gözlerini kapayıp yumruklarıyla kulaklarını kapamıştı. Birkaç dakika sonra Eleanor ona sıkıca sarılıyordu. Baş ucu lambası açıktı ve Howard gitmişti.

Ama geri dönecekti. Hep dönüyordu. Hele şimdi yeni bir bebek yoldayken Anthony ondan hiç kurtulamayacaktı.

İki buçuk yıldır savaştaydılar. Cephede de savaşmışlardı ama uzun bir süredir bir kasabada konaklıyorlardı. Warloy-Baillon halkını iyi tanıyorlardı artık. Sıcak bir savaşta ne kadar olunabilirse o kadar rahattılar. Ama büyük bir saldırı hazırlığında oldukları konuşuluyordu. Anthony buna seviniyordu. Şu lanet savaşı bir an evvel kazanıp eve dönmeyi istiyordu.

Hendeklere dönmesinden bir gün önceydi. Zoraki ev sahipleri Mösyö Durand'ın mutfağındaki meşe masada teneke maşrapadansa porselen bir fincandan içtiği son çayın keyfini çıkarıyordu. Önünde Eleanor'un mektubu vardı. Deborah'yla yeni doğan Alice'in bir fotoğrafını yollamıştı. Alice bütün bebekler gibi tombul ve sevimliydi. Pek de cingöz bir şeydi. Büyünce yaman bir kız olacaktı belli ki. Anthony son bir kez baktığı resmi özenle ceketinin cebine koydu.

Mektup Eleanor'a hediye ettiği sarmaşıklı kâğıtlardan birine yazılmıştı. Eleanor tıpkı Anthony'nin ondan istediği gibi günlük yaşantılarını en ince ayrıntısına kadar aktarıyordu. Ama o hayata dair hikâyeler Anthony'ye giderek bir hayal ürünü gibi gelmeye başlamıştı. Loeanneth adında bir ev var mıydı sahiden? Bahçesindeki gölde ördekler yüzüyor muydu? O gölün ortasında bir adacık var mıydı? Ya bahçenin eteğinden geçen dere? O da gerçek miydi? Deborah ve Alice adındaki iki küçük İngiliz kızı sabahlarını anneleriyle babalarının ektiği

bahçede mi geçiriyordu? Çok fazla çilek yedikleri için hastalanıyorlar mıydı?

Sonradan içleri dışlarına çıktı, yazmıştı Eleanor.

Ama ne yapabilirim? Göz açıp kapayıncaya kadar bahçeyi talan ediveriyorlar. Deborah çilekleri ceplerine doldurup ben başımı çevirir çevirmez Alice'in ağzına tıkıyor. Kızsam mı gülsem mi bilemiyorum. Hem onlara engel olmak da gelmiyor içimden. Bahçeden taze çilek toplamak kadar güzel bir şey var mıdır? İnsan o mis kokuya nasıl dayanır? Ama biliyor musun? Yapışkan ellerini odanın her yerine sürmüşler. O bayıldığım koku günlerce evden çıkmayınca bir ağır geldi ki sorma gitsin!

Anthony başını kaldırdığında mutfak kapısında Howard'ı gördü. En özel ve zayıf anlarından birinde yakalanmanın utancıyla mektubu çabucak katlayıp resmin yanına koydu. "Hazırsan çıkalım," dedi şapkasını alarak.

Howard masanın diğer tarafındaki tahta iskemleye oturdu.

"Hayrola?" dedi Anthony.

"Ben gelmiyorum."

"Anlamadım?"

"Cepheye dönmeyeceğim."

Anthony şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Dalga mı geçiyorsun? Neyin var? Hasta mısın?"

"Hayır. Buralardan gidiyorum. Askerden kaçıyorum. Nasıl dersen de. Sophie'yle gidiyorum."

Anthony her konuda fikrini rahatça söyleyebilen bir adamdı. İlk kez dili tutulmuştu. Howard'ın Mösyö Durand'ın hizmetçisine ilgi duyduğunu biliyordu. Zavallı kız savaşın daha ilk haf-

talarında kocasını kaybetmişti. Daha on sekizindeydi. Oğlu bebekti, Louis. Köyde ne bir ahbabı ne de akrabası kalmıştı. Ama Anthony işlerin bu kadar ilerlediğini fark etmemişti doğrusu.

"Birbirimize âşık olduk," dedi Howard. "Böyle bir zamanda saçma geldiğini biliyorum ama hayat işte."

Silah sesleri hiç kesilmiyordu. Artık alışmışlardı. Yer sarsıldığında ya da masadaki tabaklar takırdadığında kılları dahi kıpırdamıyordu. Şimdi de onlarca insanın ölümü anlamına gelen gürültü umurlarında bile değildi.

Anthony sallanan fincanını durdurup dibinde çırpınan çaya baktı. "Demek âşık oldunuz?" dedi. Bu kelime o kadar tuhaf gelmişti ki. Genelde farelerden, çamurdan ve kanlı uzuvlardan bahsediyorlardı çünkü.

"Ben asker değilim, Anthony."

"Hiçbirimiz değildik ama olduk."

"Ben olmadım," diye diretti Howard. "Şimdiye kadar şansım yaver gitti ama çekirge kaç kere zıplar bilirsin."

"Başladığımız işi bitirmek zorundayız. Bir erkek, ülkesine faydalı olamıyorsa ölsün daha iyi."

"Zırvalık. Ben hiçbir zaman inanmadım buna. İngiltere'nin bana neden ihtiyacı olsun ki? Ama Sophie'yle Louis'in var."

Pencereyi işaret etti. Anthony o tarafa baktığında kızın, kucağında bebeğiyle bahçedeki bankta oturduğunu gördü. Louis pek tatlıydı. Kocaman, ela gözleri ve yanaklarında gamzeleri vardı. Tombul eliyle annesinin yüzüne uzanırken gülüyordu.

Anthony sesini alçalttı.

"Dinle. İstersen sana bir izin ayarlayayım ha? Birkaç haftalığına İngiltere'ye dön. Kendini topla."

Howard başını iki yana salladı. "Hayır."

"Başka seçeneğin yok."

"Her zaman başka bir seçenek vardır. Bu gece gidiyorum. Birlikte gidiyoruz."

"Hayır. Hemen şimdi benimle geliyorsun. Bu bir emirdir."

"Neden anlamıyorsun? Onunla birlikte olmak istiyorum. Normal bir hayatım olsun istiyorum. Koca olmak, baba olmak istiyorum."

"Tabii olacaksın ama böyle değil. Şimdi çekip gidemezsin."

"Bak. Aslında sana hiç söylemeyebilirdim. Ama benim için bir arkadaştan ötesin, Anthony. Sen benim kardeşimsin."

"Bunu yapmana izin veremem."

"Mecbursun."

"Asker kaçaklarına ne yaptıklarını biliyorsun."

"Önce beni yakalamaları gerek."

"Eninde sonunda yakalanırsın."

Howard kederle gülümsedi. "Anthony. Eski dostum. Cepheye dönersem öleceğim zaten. Ruhum çoktan öldü. Varsın vücudum da ona eşlik etsin."

Ayağa kalkıp iskemleyi usulca itti. Sonra Anthony'nin uzun yıllardır duymadığı, üniversite yıllarından bir şarkıyı ıslıkla çalarak mutfaktan çıktı.

O ıslık, o melodi, en yakın dostunun umarsızca kendi ölüm fermanını imzalaması, birlikte gördükleri ve yaptıkları tüm o korkunç şeyler, katlanmaya çalıştıkları tüm bu acımasızlık, Eleanor'a ve çocuklarına duyduğu özlem (daha bebeğini bile görememişti)... Anthony birden çileden çıktı. Başı dönmeye başlamıştı. Mutfaktan fırlayıp çimenliği geçti. Çiftlik binalarının arasına daldı. Howard'a yan komşunun ahırının arkasında yetişti. "Dur!" diye seslendi.

Howard durmadı. Bunun yerine omzunun üzerinden "Artık benim komutanım değilsin!" diye bağırdı.

Anthony bir an kendini o kadar çaresiz hissetti ki gözü kardardı. Buna izin veremezdi. Howard'ı bir şekilde durdurmalıydı.

Koşmaya başladı. Anthony hiçbir zaman şiddet yanlısı bir adam olmamıştı. O doktor olacaktı. Bir şifacı. Ama şimdi kalbi deli gibi atıyor, yıllardır hissettikleri şakaklarında zonkluyordu. Howard'a yaklaştığında üzerine atladı. Birlikte yere yuvarlandılar.

İki arkadaş şimdi yerde yuvarlanıyor ve debeleniyordu. İkisi de birbirlerine yumruk atmamak için direniyor gibiydi. Sonunda Howard ilk hamleyi yaptı. Anthony'yi itip bir sol kroşe savurdu. Anthony göğsü ve omzuna giren ani sancıyla şaşaladı.

Howard haklıydı. O bir asker değildi. Daha önce kimseyle dövüşmemişti. Anthony de öyle. Birden kavgadan vazgeçtiler. Sırt üstü yere serildiler ve birer körük gibi inip kalkan göğüsleriyle bu çılgınlık anının geçmesini beklediler.

"Aman Tanrım," dedi Howard. "Özür dilerim. Acıdı mı?"

Anthony başını iki yana salladı. Gökyüzüne bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Lanet olsun, Howard."

"Özür diledim ya?"

"Ne yiyip ne içeceksiniz? Nasıl yaşayacaksınız?"

"Sophie'yi seviyorum. Biz birbirimize yeteriz."

Anthony gözlerini kapayıp elini göğsüne koydu. Güneş yanaklarını ısıtıyordu. Gözleri kapalı olmasına rağmen yüzüne vuran turuncu ışığı hissediyordu. "Biliyorsun. Sana engel olmak zorundayım."

"Öyleyse beni vurman gerek."

Anthony gözlerini açtı. Bir kuş sürüsü yan yatmış bir V şeklinde üzerlerinden geçti. Anthony onlara bakarken kararlılığını yitirmeye başladı. Bu güzel gün, güneş ve kuşlar... Onlar savaş-

tan çok uzaktı. Bir yerlerde bambaşka bir gerçeklik yaşanıyordu. Belki kuşlar gibi uçsalar savaş denilen o camdan küreyi kırıp özgürlüğe kanat çırpabilirlerdi.

Howard doğrulup sırtını tuğla duvara dayamış, moraran elini inceliyordu. Anthony emekleyerek onun yanına gitti. Kaburgaları sancıyordu.

"Demek bu kadar kararlısın?"

"Öyleyiz."

"Beni ikna et o hâlde. Nasıl bir plan yaptığını anlat. Yanında bir kadın ve bir bebekle nereye kaçacağını söyle."

Howard anlattı, Anthony dinledi. Ordu kurallarını ve asker kaçaklarının başına neler geldiğini düşünmemeye çalıştı. Sadece dinledi, başını salladı ve kendini bu planın işe yarayacağına inandırmaya çalıştı.

"Sophie'nin güneyde bir teyzesi var, öyle mi?"

"İspanya sınırına yakın oturuyor."

"Sizi kabul edeceğinden emin misiniz?"

"Sophie onu annesinden ayırmıyor. Aksini düşünemem bile."

"Ya yolculuk? Erzak?"

"Birkaç şey saklamıştım. Eleanor'un yolladığı paket de duruyor. Sophie biraz ekmek ve su ayarlayacak."

"Mösyö Durand'ın mutfağından mı?"

Howard başını salladı. "Bütün paramı bırakacağım tabii. Ben hırsız değilim."

"Bu dediklerini nereye sakladın?"

"Madam Fournier'nin çiftliğindeki ahıra. Orayı kullanmıyorlar artık. Çatısı topçu mermilerinden delik deşik olmuş."

"Birkaç ekmekle idare edemezsiniz. Yol tehlikeli. Belki de günlerce saklanmanız gerekecek."

"Merak etme. Başaracağız."

Anthony orduya ait erzakı düşündü. Konserve etler, süt tozları, peynir, jambon, un ve daha bir sürü yiyecek vardı. "Daha fazlası gerekecek," dedi. "Karanlık basana kadar bekle. Herkes yarınki saldırıya hazırlanıyor. Kimseye görünmeyiz. Benimle ahırda buluş."

"Olmaz. Seni bu işe bulaştıramam."

"Çok geç. Hem biz kardeş değil miyiz?"

Anthony o gece bir sırt çantasını ağzına kadar doldurdu. İzlenmediğinden emin olmak için çok dikkatli davranıyordu. Bir subay olarak çoğu askerden daha ayrıcalıklı bir konuma sahipti ama çalıntı erzakla dolu bir çantayla yakalanması onun için bile hiç hoş olmazdı.

Ahıra yaklaştığında kapı hafifçe sarsıldı. Anthony sözleştikleri gibi kapıyı bir kere çaldı. Howard hemen açtı. Diğer tarafta onu bekliyordu herhâlde. Çabucak kucaklaştılar. Anthony iki yakın dost olarak daha önce birbirlerine sarıldıklarını bile hatırlamıyordu. Sonradan, acaba olacaklar içlerine mi doğdu diye düşünmeden edemeyecekti. Çantayı arkadaşının eline tutuşturdu.

Çatıdaki delikten içeri ay ışığı sızıyordu. Sophie bir köşedeki saman balyalarının üzerine oturmuştu. Bebeği branda bezinden bir askıyla göğsüne bağlıydı. Bebek bir gül goncasını andıran dudaklarını büzmüş, uyuyordu. Anthony onun huzuruna özendi. Daha o zaman bile bir daha asla böyle huzurlu uyuyamayacağını biliyordu. Başıyla selam verdiğinde Sophie mahcupça gülümsedi. O artık Bay Durand'ın hizmetçisi değil, en yakın arkadaşının sevdiği kadındı.

Howard, Sophie'nin yanına gitti ve sessizce konuşmaya başladılar. Sophie, Howard'ı dikkatle dinliyordu. Birkaç kez

başını salladı. Bir ara küçük, narin elini Howard'ın göğsüne koydu ve Howard bu eli tuttu. Anthony kendini bu sahnede bir fazlalık gibi hissetse de, kafasını çeviremedi. Arkadaşının yüzündeki ifadeye takılıp kalmıştı. Howard daha yaşlı görünüyordu. Yorgunluktan değil. Anthony onu tanıdığından beri Howard dünyaya hep alaycı bir gülümsemeyle bakardı. Bu bir nevi kalkanıydı onun. Dünya onunla alay etmeden önce Howard onunla dalgasını geçmek isterdi sanki. Ama şimdi gülmüyordu.

Âşıklar konuşmalarını bitirdiğinde Howard tekrar Anthony'nin yanına geldi. Anthony veda zamanının geldiğini anladı. Gün boyunca Howard'a ne söyleyeceğini düşünmüştü. Ona iyi dileklerini mi sunmalıydı, yoksa pişmanlığından mı söz etmeliydi bilmiyordu. Ya da belki işi şakaya vurup havadan sudan konuşmalıydı. Ama şimdi aklına tek bir kelime bile gelmiyordu. Bütün sözleri buhar olup uçmuştu.

"Kendine iyi bak," dedi.

"Sen de."

"Bu iş bittiğinde..."

"Evet."

Dışarıdan gelen bir sesle donup kaldılar.

Uzakta bir köpek havlıyordu.

"Howard," diye fısıldadı Sophie korkuyla. *"Dépeche-toi! Allons-y."*

Howard gözlerini Anthony'den ayırmadan kafasını salladı. "Tamam, gidiyoruz."

Sırt çantasını omzuna atıp Sophie'nin yanına koşturdu. Onun ayaklarının dibindeki çantayı aldı.

Köpek hâlâ havlıyordu.

"Kapa çeneni," diye söylendi Anthony. "Sus! Ne olur, sus!"

Ama köpek susmadı. İşin kötüsü ahıra yaklaşıyordu. Bebeği uyandıracaktı. Dahası dışarıdan başka sesler de gelmeye başlamıştı.

Anthony etrafına bakındı. Yüksek bir pencere vardı ama bebeği oradan geçiremezlerdi. En uzak duvardaki kapı küçük bir odaya açılıyordu.

Hep birlikte oraya doluştular. Odaya ay ışığı girmediği için içerisi zifiri karanlıktı. Nefeslerini tutarak beklediler. Gözleri usulca karanlığa alıştı. Anthony, Sophie'nin gözlerinin korkuyla irileştiğini gördü. Kolunu onun omzuna atan Howard'ın ifadesini okumak daha güçtü.

Ahırın kapısının sarsıntısını duydular. Sonra birden kapı açıldı.

Bebek uyanmıştı. Kendi lisanında tuhaf sesler çıkarıyordu. Durum ciddiydi ama bebek bunu bilmiyordu tabii. Sırf hayatta olmak bile gülmesine yetiyordu.

Anthony parmağını dudaklarına götürerek onu susturmalarını işaret etti.

Sophie, bebeğinin kulağına bir şeyler fısıldadı ama bu ufaklığın daha da yüksek bir sesle gülmesine sebep oldu. Belki de annesinin onunla oyun oynadığını sanmıştı.

Anthony'nin tüyleri diken diken oldu. Ayak sesleri şimdi çok yakındı. Demin mırıltı gibi gelen sesler açıkça duyuluyordu. Parmağını dudaklarına bastırdı. Sophie telaşla bebeğini sallamaya başladı.

Ne var ki, küçük Louis oyundan sıkılmış ve belki de acıkmıştı. Annesinin kollarında debelenmeye başladı. Çıkardığı sesler bir ağlamaya dönüşmek üzereydi. Anthony göz açıp kapayıncaya kadar Sophie'nin yanında bitti. Göğsüne takılı küçük bohçayı çekiştirdi. Elini çocuğun ağzına kapayıp onu susturacaktı. O zaman hepsi güvende olacaklardı.

Ama köpek kapıyı tırmalamaya başlamıştı. Howard, Anthony'yi omuzlarından tutmuş, çekiyordu. Onu Sophie'den uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bu arada köpek hâlâ havlıyordu, bebek ağlıyordu ve Howard'ın sıkıca sarıldığı Sophie de korkuyla inlemeye başlamıştı.

Anthony silahını çekip nefesini tuttu.

Birden kapı açıldı ve yüzlerine tutulan el fenerlerinin ışığında gözlerini kırpıştırdılar. Anthony gayriihtiyari elini kaldırdı. Aklını bir sis bulutu sarmıştı sanki. Kapıda iki adam dikiliyordu. Biri akıcı bir Fransızcayla konuşuyordu. Mösyö Durand. Diğerinin üzerinde İngiliz ordusu üniforması vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu subay.

Anthony adamın kafasının içinde dönen tilkilerin sesini duyuyordu âdeta. "Çantayı yere bırak," dedi subay.

Howard denileni yaptı.

Louis susmuş ve elini Sophie'nin soluk yanaklarına uzatmıştı. Anthony hayretle çocuğu izlemeyi sürdürdü. İçinde bulundukları felaketin farkında bile olmaması nedense ona inanılmaz geliyordu. Şimdi kimse konuşmuyordu ve Anthony sessizlikte az önce aklından geçen canavarca düşüncenin farkına vardı.

Ondan kurtulmak istercesine başını salladı. Anthony daima soğukkanlılığına güvenen bir adam olmuştu. Her zaman kontrollü ve iyi niyetliydi.

Kafası karışmıştı. Bu düşünceyi zorla aklından çıkararak bütün dikkatini bebek Louis'e vermeye çalıştı. Neler oluyordu? Dünyanın çivisi mi çıkmıştı? Şunun kadar masum bir yaratığı seyredeceklerine neyin derdindeydiler? *Susun*, demek istedi. *Bakın ne tatlı bir bebek!*

Aklını mı kaçırıyordu? Ama ölümden dakikalar önce bu normaldi tabii. Hepsi ölecekti. Askerden kaçmakla bir asker

kaçağına yardım etmek eşit ölçüde büyük suçlardı. Tuhaf ama Anthony birden rahatladı. Yakında her şey bitecekti.

Anthony çok yorgundu. Eve sağ salim döneceğim diye çabalamaktan bıkmıştı. Eleanor onun yasını tutacaktı elbette ama sonra Howard'a yeni bir hayat sunmaya çalışırken can verdiğini öğrenip onunla gurur duyacaktı. Anthony az kalsın bir kahkaha patlatacaktı. Yeni bir hayatmış! Dünya rayından çıkmışken ne hayatından bahsediyordu yahu?

Bir gürültüyle gözlerini kırpıştırdı. Hâlâ ahırda olduğunu fark edince şaşırdı. Subay çantayı açıp çalıntı malzemeleri yere dökmüştü. Konserve et ve yahnilerle süt tozları küçük odanın dört bir köşesine saçılmıştı. Anthony, Howard'la Sophie'ye haftalarca yetecek kadar yiyecek çalmayı başarmıştı. Tabii bunun bir önemi yoktu artık.

Subay usulca ıslık çaldı. "Vay canına. Birileri tatile mi çıkacak?"

"Evet," dedi Howard dürüstçe. "Edevane yoluma taş koymasaydı çoktan tüymüştüm."

Anthony şaşkınlıkla arkadaşına baktı. Howard ısrarla onunla göz göze gelmiyordu. "Pislik herif peşime takılmış. Beni vazgeçirmeye çalışıyordu."

Sus, diye düşündü Anthony. *Konuşma. Artık çok geç.*

Subay, Anthony'nin elindeki silaha baktı. "Doğru mu bu? Onu geri döndürmeye mi çalışıyordun?"

Anthony iki kelimeyi bir araya getirip cevap veremedi. Sözcükleri rüzgârlı bir günde uçuşan konfetiler gibi etrafa dağıldı.

Howard'ın sesini duydu: "Gelmeyeceğimi söyledim. İstersen vur, dedim."

"Edevane?"

Anthony, subayın ona seslendiğini hayal meyal duydu. Artık Fransa'da Tanrı'nın bile unuttuğu o ahırda değildi. Loeanneth'e dönmüştü. Mutfak bahçesinde oyun oynayan çocuklarını izliyordu. Eleanor'la bir ömür önce ektikleri bahçeyle ilgileniyordu. Güneşten ısınan çileklerin kokusu burnuna doluyordu. Çocukları şarkı söylüyordu. Yüzünde güneşi hissediyordu. O gün derenin kıyısında Eleanor, "Bana dön," demişti. Anthony ona söz vermişti. Ama daha da önemlisi, o da evine dönmek istiyordu.

Kendi sesini duydu. "Onu engellemeye çalıştım," diyordu. "Kaçma dedim ama dinlemedi."

İki subay Howard'ı ve hiç durmadan ağlayan Sophie'yi aralarına katıp kampa dönerken, Anthony, arkadaşına zaman kazandırdığını düşünerek kendini avuttu. Umudun hâlâ var olduğu bir dünyada bu iş böyle bitmeyecekti. Howard'ı kurtarmanın bir yolunu bulacaktı. Cepheden uzaktılar. Yolda elbette aklına dâhiyane bir fikir gelirdi.

Ama kampa beş yüz metre kala, Anthony'nin aklına hâlâ bir fikir gelmemişti. Artık çileklerin kokusunu alamadığını fark etti. Havada yalnızca çamur ve çürümüşlüğün kokusu vardı. Dudaklarını yaladığında ağzının içini keskin bir barut tadı doldurdu. Bir yerlerde bir köpek havlıyordu. Uzaktan bir bebek ağlaması geliyordu. Ve Anthony işte o zaman, aklına bir yılan gibi çöreklenen buzdan bir düşünceye hâkim olamadı. Demin o bebeği susturabilseydi, hayata daha yeni başlayan o ufacık, masum yaratığın işini çabucak ve acısızca bitirebilseydi, Howard kurtulurdu. Kardeşini kurtarmak için tek bir şansı vardı ve Anthony bunu değerlendirememişti.

28

Cornwall, 2003

Sadie, Alice Edevane'le görüştükten sonra Londra'da daha fazla oyalanması için bir sebep göremiyordu. Loeanneth'in anahtarları cebini yakıyordu âdeta. Dairesine döner dönmez hemen Cornwall'a gitmeye karar verdi. Solan çiçeğine bir bardak su döküp notlarını toparladı. Hiç açmadığı çantasını sırtına attı. Kapıyı kilitledi ve arkasına bile bakmadan merdivenleri ikişer ikişer indi.

Beş saatlik araba yolculuğu şaşılacak kadar kısa geldi. Yeşil kırlardan geçerken Alice'in bahsettiği kanıtları bulup bulamayacağını düşünüyordu. A38'den çıkıp kıyı yoluna girdiğinde saat neredeyse dokuz buçuk olmuştu. Koruluğa giren yolun başında yavaşladı.

Loeanneth'e girmek için sabırsızlanıyordu. Hem şu anda Bertie'nin meraklı sorularını da çekemeyeceğini hissediyordu. Büyükbabasının, "Yine mi tatil?" dediğini duyar gibiydi. Ama Göl Evi'nde elektrik yoktu. Arabada bir el feneri de yoktu. Derin bir iç çekerek gazladı. Engizisyon mahkemesiyle ne kadar çabuk yüzleşirse o kadar iyiydi.

Sadie kıyı yolundan köye girdi. Gündönümü Festivali'nin hazırlıkları tam gaz devam ediyordu. Sokaklara rengârenk ışıklar asılmıştı. Köy meydanına brandalar ve keresteler yığmışlardı. Hafta sonu bunlardan küçük tezgâhlar yapacaklardı. Sadie dar sokaklarda ilerledi. Son köşeyi de döndüğünde Bertie'nin sevimli kulübesi göründü. Mutfağın ışıkları yanıyordu. Gökyüzünde parlayan yıldızlarla bir Noel filminden fırlamış gibiydi. Bir karlar eksikti. Sadie birden kendini o filmlerdeki sevimsiz akrabalardan biri gibi hissetti. Aniden ortaya çıkıp bütün düzeni bozuveren şu davetsiz misafirlerden biri gibi. Dar sokağa park edip bagajdan çantasını aldı.

Sadie daha kapıyı çalmadan köpekler havlamaya başladı. Bertie elinde bir kepçe ve mutfak önlüğüyle onu karşıladı. "Sadie!" dedi gülümseyerek. "Festival için mi geldin? Ne güzel sürpriz!"

Tabii ya. Bu süper bir bahaneydi.

Ramsay'le Ash onu koklamak için birbirleriyle yarışıyordu. Sadie çömelip ikisine birden sarıldı.

"Aç mısın?" diye sordu Bertie köpekleri içeri sokarken. "Ben de tam yemeğe oturacaktım. Gel, yahni pişene kadar biraz peynir ekmek ye."

Mutfakta ne kadar yüzey varsa, hepsi reçel kavanozları ve soğumaya bırakılan kek ve kurabiyelerle doluydu. Mecburen bahçedeki uzun tahta masada yediler. Bertie cam fenerlerin mumlarını yaktı. Onlar usulca erirken, Sadie, büyükbabasından son havadisleri aldı. Festivale saatler kala komitedeki entrikalar artmıştı. "Aman şu işten alnımızın akıyla çıkalım da," dedi Bertie tabağındaki ekşi mayalı ekmek kırıntılarını toplarken. "Yarın bu saatlerde her şey bitmiş olacak."

"Gelecek seneye kadar," dedi Sadie.

Bertie gözlerini devirdi.

"Beni kandıramazsın. Sen bu işi seviyorsun. Mutfak ağzına kadar dolmuş, taşmış. Gören de doğal afet filan beklendiğini sanır."

"Aman tahtaya vur. Yarın yağmur yağarsa bittiğimizin resmidir."

Sadie güldü. "Bakıyorum, batıl inançlarımızdan hiçbir şey kaybetmemişiz." Ay ışığının yıkadığı denize ve bulutsuz gökyüzüne baktı. "Bence havayı dert etmene gerek yok."

"Bugün erken yatalım. Yarın bizi yorucu bir gün bekliyor. İyi ki, geldin, kızım. Hızır gibi yetiştin."

"Şey, aslında..." diye mırıldandı Sadie. "Ben buraya festival için gelmedim."

Bertie tek kaşını kaldırdı.

"Edevane davasında büyük bir ilerleme kaydettim."

"Bak sen." Bertie tabağını itti. "Anlat bakalım. Neler oluyor?"

Sadie ona Alice Edevane'le görüşmesini ve Anthony Edevane'le ilgili teorilerini anlattı. "Senin anlayacağın, adamın savaş bunalımı bu olayla bağlantılı çıktı."

"Tanrım," dedi Bertie başını iki yana sallayarak. "Ne korkunç. Zavallı insanlar."

"Theo'nun ölümü sonun başlangıcı olmuş. Aile bir daha Loeanneth'e gelmemiş. Sonra savaş başlamış ve bittiğinde ne Anthony hayattaymış ne de Eleanor. Bu arada ailenin küçük kızı Clemmie de ölmüş."

Tepelerinden bir baykuş geçti. Bertie derin bir iç çekti. "Bu dünyadan çoktan göçüp giden insanların sırlarını ortaya çıkarmak ne tuhaf değil mi? Senin her zamanki davalarına hiç benzemiyor. Onlarda suçluyu bir an evvel yakalayıp adalete

teslim etmek istersin. Ama bunda, ortada bir suçlu bile kalmamış."

"Olsun. Yine de gerçeği bulmak önemli. Geride kalanları düşünsene. Ne acılar çekmişler. Neler olduğunu bilmek hakları. Alice'i tanısaydın anlardın. Bence bütün hayatını o gece olanların gölgesinde geçirmiş. Bana güvendi. Evin anahtarlarını ve istediğim yeri arama izni verdi. Anthony'nin Theo'nun ölümündeki rolünü ortaya çıkarmadan pes etmeyeceğim."

"Ona yardım etmen harika. Hem yirmi yıl önceki bir esrarı çözmek müthiş bir tatmin olmalı."

Sadie gülümsedi. Evet. Müthiş bir tatmindi gerçekten.

"Ne şanslısın ki, teşkilat da sana istediğin kadar izin veriyor."

Sadie'nin yanakları kızardı. Bertie yüzünde kusursuz bir masumiyet ifadesiyle eğilip Ramsay'in başını okşadı. Bu tavrında samimi miydi, yoksa bir türlü soramadığı bir soruyu maskelemek için mi böyle davranıyordu, Sadie emin değildi doğrusu. Her iki durumda da yalan söyleyebilirdi ama o an bunu yapacak gücü bulamadı kendinde. Hem Bertie onun hayattaki tek ailesiydi. Yanında kendi gibi davranabildiği tek insan.

"Büyükbaba, ben işte bir sorun yaşadım," dedi.

"Sahi mi? Konuşmak ister misin?"

Sadie ona Bailey davasını anlattı. Maggie'nin bir cinayete kurban gittiğiyle ilgili önsezilerini ama üstlerini buna bir türlü inandıramaymca, gazeteci Derek Maitland'le konuştuğunu söyledi. "Hâlbuki bizim meslekte en bilinen kurallardan biridir. Asla basınla konuşmayacaksın."

"Ama sen iyi bir dedektifsin. Demek kendinden o kadar emindin ki, kuralları çiğnedin."

Bertie'nin onun kararlarına inancı Sadie'nin içine dokunmuştu. "Aynen. Sezgilerimde yanılmadığımdan o kadar emin-

dim ki, dosyanın kapanmasına izin veremezdim. İnsanların ilgisini kaybetmemek için tek çarem buydu."

"Sonuçta bunu iyi niyetle yapmışsın. Birlikte çalıştığın insanların sana anlayışlı davranması gerekmez mi?"

"Maalesef. Teşkilatta işler böyle yürümüyor. Haklı olsaydım bile başım derde girerdi. Ama yanılmışım. Davaya tamamen hissi yaklaştım. Üstüne üstlük bir soruşturma açıldı. Herkes gammazcıyı arıyor."

"Hay aksi," dedi Bertie. "Bir teselli olur mu bilmem ama ben senin sezgilerine hâlâ güveniyorum."

"Sağ ol, büyükbaba."

"Ya Donald? O biliyor mu?"

"İzin almamı öneren oydu. Bunu tamamen tedbir amaçlı yaptık. Hani gazeteciyle konuşanın ben olduğum ortaya çıkarsa, yaptığımın yanlış olduğunu anladım ve kendimi toplamak için izin aldım diyebilmek için."

"İşe yarar mı dersin?"

"Ashford asla hoşgörülü bir adam olmadı. Açığa alınırsam yine iyi. Daha kötüsünü düşünmek bile istemiyorum."

Bertie başını iki yana salladı. "Deme yahu. Yapabileceğin hiç mi bir şey yok?"

"Şimdilik ortalıkta görünmeyip Nancy Bailey'den uzak duruyorum. Gerisi şansa kalmış."

Bertie elini kaldırıp şans işareti yaptı.

"Umarım bu belayı atlatırsın. Tabii bu arada Göl Evi'nin gizemini de çözersin."

"Aynen." Sadie ertesi günü düşününce heyecanlandı. Bertie'ye gerçeği söylediği için rahatlamıştı. Tam derin bir oh çekecekti ki, Bertie kafasını kaşıdı. "Şu Bailey davası... seni neden bu kadar etkiledi dersin?"

Sadie omzunu silkti. "Bilmem. Anneler ve çocuklarla ilgili olduğu için galiba."

"Ama eskiden de benzer davalarla ilgilendin. Bunun özelliği neydi?"

Sadie tam bilmediğini söyleyecekti ki, aklına Charlotte Sutherland'in ilk mektubu geldi. Birden on beş yıldır sakladığı duyguların gün yüzüne çıkmasından korkarak telaşla açıkladı: "Mektup yüzünden oldu. Bebek... on beş yaşına gelmiş. Birkaç ay önce bana yazdı."

Bertie'nin gözleri irileşti. "Esther mı?"

Bu ismin yüksek sesle söylenmesi Sadie'nin kalbine saplanan bir oktu sanki. Sadie tek bir kuralı çiğnemişti. Sarı, beyaz battaniyeden çıkan minik, yıldız eli gördüğünde bebeğine bir ad vermişti.

"Esther sana mektup mu yazdı?"

Hem de iki kere, diye düşündü ama yüksek sesle söylemedi. "Bailey davasında çalışmaya başlayalı birkaç hafta olmuştu. Adresimi nereden buldu bilmiyorum. Galiba kayıt tutuyorlar ve isteyenlere veriyorlar. Hem nereye bakacağını bilirsen bir adresi bulmak o kadar da zor değil."

"Ne yazmış?"

"Kendini anlatmış. Ailesinden bahsetmiş. Okulundan, hobilerinden. Benimle tanışmak istiyor."

"Esther seninle tanışmak mı istiyor?"

"Adı Esther değil. Charlotte. Charlotte Sutherland."

Bertie gülümseyerek arkasına yaslandı. "Charlotte ha? Nihayet onunla tanışacaksın."

"Hayır," dedi Sadie.

"Ama hayatım."

"Büyükbaba, hayır. Ben kararımı verdim."

"İyi de..."

"Lütfen. Onu başka bir aileye verdim. Benim hakkımda ne düşüneceğini sanıyorsun?"

"Başka şansın yoktu ki kızım. Daha kendin çocuktun."

Sadie hâlâ başını iki yana sallıyordu. Ilık geceye rağmen ürperdi. "Onu tek ettiğimi sanacak."

"Yalnızca onun için iyi olanı yapmaya çalışıyordun."

"Bunu böyle mi göreceğini sanıyorsun? Benden nefret edecek."

"Ya yanılıyorsan?"

"Ah! Şu hâlime baksana, büyükbaba." Ne bir kocası vardı ne bir sevgilisi. Doğru düzgün arkadaşı bile yoktu. Hatta bir çiçeğe dahi bakamıyordu. Hayatını işime adamış, yıllarca gece gündüz demeden çalışmıştı. Sonra ne olmuştu? Onu da eline yüzüne bulaştırmıştı. "Bende anne olacak tip var mı?"

"Yapma, Sadie. Sen kızının, pabuçlarını bağlayacak birini mi aradığım sanıyorsun? Belli ki, kendi kendine yetebilen bir çocuk. Yalnızca biyolojik annesini tanımak istiyor, hepsi o."

"İkimiz de bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyoruz. Bazen bir insanın başına gelebilecek en iyi şey yeni bir anne ve baba edinmesi oluyor. Sen ve Ruth hayatıma girmeseydiniz, ne yapardım ben?"

Bertie sıkıntıyla başını iki yana salladı. Sadie onun kızdığını anlamıştı ama elinden bir şey gelmezdi. O kararını çoktan vermişti.

Böylesi daha iyiydi. "Ruth hep ne derdi? *Eğer doğru bir adım attığına inanıyorsan arkana bile bakmadan yoluna devam et.*"

Bertie'nin gözleri doldu. "Ne akıllı kadındı."

"Hep de haklıydı. Benim yaptığım da bu, büyükbaba. On beş yıldır yoluma devam ediyorum. Başıma bunca çorabı da o

mektup ördü zaten. Geçmişi hayatıma soktuğum an dengem bozuldu."

"Ruth'un kastettiği bu değildi, hayatım. O, geçmişini tamamen inkâr et demedi ki. Kararlarından pişmanlık duymak sana bir şey kazandırmaz demek istedi."

"Benimki inkâr değil. Sadece düşündüm. Ben geçmişte bir karar verdim. Şimdi bunu kurcalamanın ne alemi var?"

"Edevane'ler için öyle düşünmüyorsun ama."

"O başka."

"Emin misin?"

"Evet." Öyleydi de. Sadie nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama Edevane'leri kendisiyle kıyaslayamazdı bile. Hem Bertie'nin ısrarla üzerine gelmesi onu çileden çıkarmıştı. Büyükbabasıyla tartışmak istemiyordu. Sesini yumuşattı. "Geç olmadan birkaç kişiyi aramam gerek. Ocağa su koyayım da, sonra birer fincan çay içeriz, ne dersin?"

Dalgaların ninni gibi sesine rağmen Sadie o gece uyuyamadı. Charlotte Sutherland'i nihayet aklından çıkarmayı başarmıştı. Ama bu sefer de Edevane'leri düşünmeye başlamıştı. Yatağında bir o tarafa bir bu tarafa dönerken 1933'teki Yaz Dönümü Partisi'ni hayalinde canlandırmaya çalışıyordu. Eleanor misafirlerin yanma dönmeden önce Theo'ya bakmıştı. Kayıkhanenin önündeki iskeleden gondollar kalkıyordu. Gölün ortasındaki adacıkta kocaman bir şenlik ateşi yanıyordu.

Sadie uyumaktan umudunu kesip eşofmanını giyerken hava hâlâ aydınlanmamıştı. Mutfaktan geçerken köpekler uyanıp heyecanla peşine takıldı. Dışarısı karanlıktı. Korudan geçemezdi. Sadie kıyı yoluna yöneldi. Denizin üzerine çıkıntı yapan kayalıklarda koşarken Loeanneth'e gittiğinde ihtiyaç duyabile-

ceklerini aklına not etti. Döndüğünde bahçedeki bankın köşesine güneş vurmuştu. Sadie kendine üç dilim ekmek kızarttı. Kahvaltısını edip su ısıtıcının altına büyükbabası için bir not bıraktı. Sonra dosyaların, el fenerini ve çay termosunu arabaya koydu. Köpeklerden bu sefer onları yanına alamayacağı için özür diledi ve çıktı.

Doğuya doğru ilerlerken ufuk altın rengine boyandı. Deniz, biri üzerine sim serpmiş gibi parlıyordu. Sadie taze sabah esintisini yüzünde hissetmek için camı indirdi. Güneşli ve ılık bir gün olacaktı. Bertie için seviniyordu doğrusu. O uyanmadan evvel evden çıkabildiğine memnundu. Yine aynı konunun açılmasını istemiyordu. Ona mektuptan bahsettiğine pişman değildi. Ama bu muhabbetin sakız gibi uzaması kimseye fayda getirmezdi. Bertie'nin hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Ruth'un, öğüdünü kasten saptırdığını düşünüyordu. Sadie aslında ona duygularını anlatabilirdi. İnsanın çocuğunu, kendi kanından canından birini bir başkasına vermesinin yeterince zor olduğunu ve bunu atlatmak için çok uğraştığını söyleyebilirdi. Ama hayatı bunca karışıkken kendini Bertie'ye tam ifade edemeyeceğinden endişeleniyordu.

Sadie beyaz boyası yılların rüzgârlarıyla aşman tabelaya ulaştığında sola döndü. Karanın içlerine doğru ilerleyen yol dardı. Soluk renkli asfaltı yabani otlar bürümüştü. Ormana girdiğinde yol daha da daraldı ve bir yılan gibi kıvrılmaya başladı. Güneş ışığı henüz ağaçların tepesine ulaşmadığı için, Sadie farları yaktı. Yavaş gidiyordu. Sonunda Loeanneth'in arazisine yaklaştı. Alice Edevane demir bahçe kapısının hemen fark edilmediğini söylemişti. Yolun tersinde kalıyordu ve dökme demirden süslemelerini daha Alice'in çocukluğunda bile yabani sarmaşıklar bürümüştü.

Sadie az kalsın kapıyı geçiyordu. Son anda farların ışığında parmaklıklardan birinin tepesindeki topuzu gördü. Hemen manevra yapıp arabayı yolun kenarına çekti. Elinde Alice'in verdiği anahtarlıkla arabadan indi. Anahtarlardan birinin üzerinde *Bahçe Kapısı* yazıyordu. Sadie anahtarı demir kapının kilidine yaklaştırırken parmakları titriyordu. Kilit uzun yıllardır kullanılmadığı için paslanmıştı. Sadie birkaç denemeden sonra nihayet kapıyı açabildi. Ağır kanatları gayretle iterek arabanın geçebileceği kadar araladı. Normalde çok güçlü biri sayılmazdı ama böyle zamanlarda dayanıklılığı onu bile şaşırtırdı.

Loeanneth'e bu taraftan ilk kez geliyordu. Sık ormandan çıkıp da kendi vadisinde ve karaağaçların çevrelediği iç bahçelerinde dünyanın geri kalanından gizlenen evi görünce bir kez daha hayrete kapıldı. Taş köprüden geçip arabayı aralarından öbekler hâlinde otların fışkırdığı çakıl taşlı yolda devasa bir ağacın altına park etti. Eski bahçe kapısını iterken güneş hâlâ yükselmemişti.

"Erkencisin," diye seslendi büyük bir saksının kenarında oturan yaşlı adama.

Clive ona el salladı. "Yetmiş yıldır bunu bekliyorum. Bir dakika daha duramazdım."

Sadie önceki gece onu arayıp Alice'le görüşmesini anlatmıştı. Clive, Theo Edevane'in babası tarafından öldürüldüğüyle ilgili teorilerini şaşkınlıkla karşılamıştı. Sadie sözünü bitirdiğinde, "Çocuğun kaçırıldığından emindim," demişti. "Hatta bunca zaman onu bulabileceğime dair ümidimi yitirmedim." Sesi titriyordu. Bu davanın onu ne kadar etkilediği belliydi. Sadie de bilirdi bu hissi. "Ama işimiz bitmedi," demişti. "O gece neler olduğunu öğrenmek zorundayız. Bunu o çocuğa borçluyuz." Clive'a Alice'in ona evin anahtarlarını verdiğini müjdelemişti.

"Demin onu aradım. Senin bu davayla ne kadar ilgilendiğini anlattım. Evi birlikte arayabileceğimizi söyledi."

Birlikte verandada durdular ve Sadie evin kapısını açmaya çalıştı. Bir an kilidin sıkıştığından ve anahtarın dönmeyeceğinden korktu. Ama sonra anahtar döndü ve Clive'la Sadie saniyeler sonra Göl Evi'nin holünde dikiliyordu.

İçerisi küf kokuyordu ve Sadie'nin beklediğinden daha serindi. Sokak kapısı hâlâ ardına kadar açıktı. Sadie omzunun üzerinden baktığında sabaha yeni uyanan dünya ona eskisinden de parlak geldi. Otların bürüdüğü patikanın ötesindeki gölü görebiliyordu. Suyun yüzeyi sabah güneşinin ilk ışıklarıyla yıkanıyordu.

"Zaman durmuş gibi," dedi Clive usulca. "Ev hiç değişmemiş." Başını uzatıp etrafa bakındı. "Örümcekler hariç tabii. Onlar yeni." Sadie'ye baktı. "Evet? Nereden başlıyoruz?"

Emekli polisin sesinde hürmet vardı. Gerçekten de Loeanneth insanda tuhaf bir saygı uyandırıyordu. "Alice önce Anthony'nin çalışma odasına ve Eleanor'un yazı masasına bakmamızı önerdi," dedi Sadie.

"Tam olarak ne arıyoruz?"

"Anthony'nin durumunu detaylıca kanıtlayan bir mektup ya da onun gibi bir şey. Özellikle 1933 yılına ait bir günlük yazısı, hatta belki imzalı bir itirafname."

Clive gülümsedi. "Ayrılırsak daha hızlı çalışırız," dedi Sadie. "Sen çalışma odasına bak, ben yazı masasına. Birkaç saate buluşup elimizdekileri karşılaştırırız."

Yan yana merdivenleri çıkarken, Sadie, Clive'ın birden sessizleştiğini fark etti. İlk katın sahanlığında durduklarında yaşlı adam derin bir iç çekti. Yıllar sonra bu eve girmek onun için sarsıcı olmuştu şüphesiz. Clive tam yetmiş yıldır Edevane davasını

çözmeyi hayal ediyordu. Sadie merak ediyordu doğrusu. Acaba önceki akşam, onun telefonundan sonra Clive soruşturmayı yeniden göz geçirip onlarla aynı fikre varmış mıydı?

"Tabii düşündüm," dedi Sadie bunu sorduğunda. "Sen aradığında yatmak üzereydim. Sonrasında uyumak ne mümkün? Sorguda Anthony'nin, karısının üzerine ne kadar düştüğünü hatırladım. O sırada onu korumaya çalıştığını düşünmüştüm. Oğlunun kaybolması korkunç bir felaketti tabii. Adamın karısının bir bunalıma sürüklenmesinden korktuğunu sandım. Ama şimdi düşünüyordum da o kadar yakın olmaları hiç normal değildi. Adam sanki kadının onu ele vermesinden endişeliydi."

Sadie tam fikir yürütecekti ki, kotunun cebindeki telefonu çaldı. Clive üst katı işaret etti. Anthony'nin çalışma odasına gidecekti. Sadie başını sallayıp telefonunu çıkardı. Ekrandaki numarayı tanıyınca birden içi sıkıldı. Nancy Bailey arıyordu. Sadie kendini ayrılık konuşmalarında uzman sayardı. Son görüşmelerinde Nancy'ye yeterince açık davrandığını düşünüyordu. Belli ki bu iş daha uzayacaktı. Ama şimdi onunla uğraşacak vakti yoktu. Hâlâ çalan telefonu arka cebine koydu.

Eleanor'un yatak odası koridorun ilerisinde, yalnızca iki kapı uzaktaydı. Ama Sadie kıpırdamadı. Gözü yer yer çürüyen soluk kırmızı yolluğa takılmıştı. Halı merdivenlerden üst kata doğru devam ediyordu. Önce yapması gereken bir şey vardı. Bir üst kata çıkıp koridor boyunca yürüdü. Yukarı çıktıkça evin havası ısınıp ağırlaştı. Duvarlarda deShiel ailesinden insanların portreleri asılıydı. Sadie başını uzattığı her aralık kapının ardında birbirine benzeyen odalarla karşılaştı. Sehpalar, ayaklı lambalar, yatakların baş ucunda kitaplar ve tuvalet masalarında fırça setleri. Nedense yürürken gürültü yapmamaya özen gösteriyordu.

Ama Sadie'nin aykırı yanı yine kendini gösterdi ve sırf bu ürkütücü sessizliği bozmak için öksürdü.

Koridorun sonundaki çocuk odasının kapısı kapalıydı. Sadie onun önünde durdu. Son iki haftadır hemen her gece bunu hayal etmişti ve şimdi Theo Edevane'in odasının önünde dikiliyordu işte. Batıl inançları yoktu. Ritüellere de pek takılmazdı. Ama Theo Edevane'i gazetelerdeki fotoğrafından biliyordu. Sırf o koca gözlü, tombul yanaklı, masum bebeğin anısına bu odada daha saygılı olacaktı.

Kapıyı usulca açıp içeri girdi. Oda dayalı döşeliydi ve bir zamanların beyaz perdeleri şimdi grileşse ve güvelere yem olsa da, güneş içeriyi neşeyle dolduruyordu. Oda Sadie'nin hayal ettiğinden daha küçüktü. Ortadaki dökme demirden bebek karyolası Theo Edevane'in 1933 yılında ne kadar ufak ve korunmasız olduğunun sarsıcı bir kanıtıydı. Karyola yuvarlak yün bir halının üzerinde duruyordu ve pencerenin yanında basma kumaşla kaplı bir koltuk vardı. Sadie bunun eskiden neşeli bir sarı olduğunu tahmin edebiliyordu ama yıllar içinde soluk ve kişiliksiz bir beje dönüşmüştü. Eh, üzerinde yılların tozu vardı tabii. İşin içine yaz güneşi ve böcekler de girince rengi kaybolmuştu. Eski tahta oyuncakların durduğu raf, pencerenin altındaki sallanan at ve bir köşedeki eski moda bebek küveti. Sadie bunların hepsini gazetedeki fotoğraflardan hatırlıyordu. Burası kendi çocukluğundan kalma bir odaydı sanki. Ya da belki küçükken rüyasında gördüğü.

Karyolaya yaklaştı. Yatağın üzerine el örgüsü bir örtü serilmişti. Üzerindeki tozlarla pek bir hüzünlü duruyordu. Sadie elini demir parmaklıklara koyduğunda hafifçe gıcırdadılar. Dört pirinç topuzdan biri dengesizce sallandı. Theo Edevane parti gecesi bu karyolaya yatırılmıştı. Bruen dadı karşı duvarın di-

bindeki tek kişilik yatakta uyuyordu. Çatının eğiminden ötürü yatağın üzerindeki tavan daha alçaktı. Ve hemen yanındaki pencereden bahçe ve göl görünüyordu. 1933 yazındaki o gece o bahçede yüzlerce insan vardı.

Sadie soruşturmadaki tek görgü tanığının, ince bir kadın silüeti gördüğünü iddia ettiği bu pencereden baktı. Tanık, konuklardan biriydi ve o sırada gece yarısı dolayları olduğunu söylemişti. Ama yanılıyor da olabilirdi tabii. Belki de bu tamamen bir hayal ürünüydü çünkü Clive kadının ertesi sabah bile hâlâ ayılamadığını söylemişti. Ya da belki pencereleri karıştırıyordu. Eleanor Edevane de ince yapılı bir kadındı. Görgü tanığı zaman konusunda yanılmış da olabilirdi. Eleanor on bir civarı oğluna bakmaya çıkmıştı. Merdivenlerde durup bir hizmetçiye talimat vermişti. Daha sonra ve gece yarısından önce Eleanor'u kayıkhanenin önündeki gondolların başında görenler vardı.

Sadie tepedeki beyaz saate baktı. Akreple yelkovanı üç çeyreği gösteriyordu. Duvara aralıklı olarak beş tane Winnie the Pooh çıkarması yapıştırılmıştı. Ah, bu duvarların dili olsaydı da konuşsaydılar. Sadie dönüp kapıya bakarak o gece yaşananları tahmine çalıştı. Gece yarısından sonra bir ara Anthony Edevane koridordan geçip bu odaya girmiş ve tıpkı Sadie gibi çocuk karyolasının başında dikilmişti. *Ya sonra,* diye düşündü Sadie. Oğlunu odadan çıkarmış mıydı, yoksa o korkunç olay burada mı gerçekleşmişti? Theo uyanık mıydı? Babasını görünce sevinmiş miydi ya da başına neler geleceğini sezerek ağlamaya mı başlamıştı? Sonrasında neler olmuştu? Eleanor, kocasının ne yaptığını öğrendiğinde nasıl bir tepki vermişti?

Karyolanın altındaki bir pırıltı Sadie'nin gözüne çarptı. Halının, güneşin değdiği bir köşesinde minik, parlak bir cisim vardı. Sadie bunu almak için eğildi. Yuvarlak bir düğmeydi.

Gümüş rengiydi ve üzerinde tombul bir Eros kabartması vardı. Sadie bunu elinde evirip çevirirken ayağındaki bir hareketle yerinden sıçradı. Sonra bunun cebinde titreşen telefonu olduğunu fark etti. Nancy Bailey'nin numarasını tanıyınca yine sinirlendi. Kaşlarını çatarak aramayı reddetti ve titreşimi kapadı. Sonra telefonla düğmeyi cebine attı. Etrafına bakındı ama odanın büyüsü bozulmuştu. Artık Anthony'yi usulca karyolaya doğru yürürken hayal edemiyordu. Ya da dışarıdaki partinin sesini duyamıyordu. Burası yalnızca terk edilmiş bir odaydı ve Sadie kayıp düğmeler ve maraz hayallerle vakit harcıyordu.

Eleanor Edevane'in yatak odası loştu. Bayat bir kokusu ve kasvetli bir havası vardı. Dört pencerenin de kalın, kadife perdeleri sıkıca kapalıydı. Sadie'nin ilk işi onları açmak oldu. Kumaşlardan kalkan ağır toz bulutu onu dakikalarca öksürttü. Yukarı doğru açılan pencereler sıkışmıştı. Sadie nihayet bunları açtı ve hayranlıkla göle baktı. Güneş parlıyordu. Ördekler sabah telaşındaydı. Uzakta ördeklerin şamatasının yoğunlaştığı yere doğru baktığında saçak damlı yuvalarını gördü.

Serin, temiz hava içeri dolarken Sadie yeni bir şevkle yazı masasına bakındı. Tepesi bombeli masa tıpkı Alice'in dediği gibi karşı duvarın dibindeydi. Sadie'yi bu yola Eleanor çıkarmıştı. Sadie ilk onunla bir bağ kurmuştu. Sarmaşık kenarlı kâğıda içini döken o kadınla. Ve şimdi onun hatırına bebeğine ne olduğunu öğrenecekti. Alice'in talimatlarını hatırlamaya çalışarak yazı masasının önündeki iskemlenin altını yokladı. Döşemelik kumaş lime lime olmuştu. Parmaklarını iskemlenin ahşap kenarı boyunca yürüttü. Nihayet sağ arka bacağın minderle buluştuğu köşede eline bir kancadan sarkan minik anahtarlar geldi. Bingo!

Yazı masasının kilidini açıp bombeli kapağı arkaya ittiğinde, deri ciltli bir not defteriyle bir kalemlik ortaya çıktı. Arkadaki raflarda bir dizi defter duruyordu. Sadie rastgele birinin içine baktı. Alice, Eleanor'un yazışmaların ikişer kopyasını sakladığını söylemişti. Bunlar onlardı işte. Sadie gözlerini hevesle defterlerde dolaştırdı. Kronolojik bir sırada olduklarına dair bir işaret yoktu ama yazı masasının ne kadar düzenli olduğuna bakılırsa defterlerin gelişigüzel dizilmesi pek olası değildi. Aile Loeanneth'ten 1933 yılının sonunda ayrılmıştı. Bu durumda son defterde muhtemelen o sene Yaz Dönümü Partisi'ne kadarki olaylara değiniliyordu.

Sadie haklıydı. Gerçekten de, son defterin ilk sayfasına Ocak 1933 diye tarih atılmıştı. Doktor Steinbach diye birine güzel bir el yazısıyla yazılmış bir mektuptu. Sadie yere oturup sırtını karyolaya dayadı ve okumaya başladı.

Bu Eleanor'un farklı doktorlara yazdığı mektupların ilkiydi. Hepsinde Anthony'nin durumunu özetleyip kibarca yardım istiyordu. Asil bir üslubu vardı ama çaresizliğini gizlemekle pek başarılı olamamıştı. Eleanor kocasından hayranlık ve takdirle söz ediyordu. Ülkesi için savaşmaya giderken ne kadar başarılı bir genç olduğunu anlatıyordu. Eski hâline dönmesi ve yarım kalan eğitimini tamamlaması için bir an evvel iyileşmesi şarttı. Sadie duygusallaşmıştı ama şimdi savaşın korkunçluğu üzerine düşünecek vakti yoktu. Buraya bir amaç uğruna gelmişlerdi. Dolayısıyla Anthony'nin şiddet eğilimine dair bir kanıt bulmalıydı.

Eleanor'un Londra'daki doktorlara gönderdiği mektuplar nispeten mesafeliydi ama Daffyd Llewellyn'e yazdıkları (bunlardan bir sürü vardı) daha içten ve samimiydi. Hepsinde Anthony'nin fiziksel durumundan söz ediyordu. Sadie, Llewellyn'in yazarlık

için mesleğinden vazgeçmeden evvel bir doktor olduğunu yeni hatırlıyordu. Eleanor yabancılara açılmakta zorlanıyordu belli ki. Kocasının özel hayatını dillendirirken kaygılıydı. Öte yandan, Bay Llewellyn'le farklı bir tonda konuşuyordu:

Bazen korkuyorum. Bu illetten hiçbir zaman kurtulamayacakmış gibi geliyor. Bütün emeklerim boşa gidecek diye uykularım kaçıyor. Onu iyileştirmek için her şeyden vazgeçebilirdim ama o iyi olmak istemedikten sonra ben ne yapabilirim ki?

Sadie'ye doğru iz üzerinde olduğunu düşündüren bazı satırlar da vardı:

Geçen gece yine aynısı oldu. Bir baykuşun ötüşüne uyandı ve bağırmaya başladı. Yine bir köpek ve bir bebekle ilgili bir şeyler söyledi. "Gitmemiz gerek," deyip duruyordu. Ona sıkıca sarılmasam odadan dışarı fırlayacaktı. Hatta belki de evden çıkacaktı bilmiyorum. Zavallı aşkım. Yaprak gibi titriyordu. Benim farkımda bile değildi. Sabah yine pişman oldu. Bazen ona yalan söylemek zorunda kalıyorum. Çürüklerimi sorduğunda sağa sola vurduğumu söylüyorum. Bu konudaki düşüncelerini biliyorum. Aslında ben de senin gibi düşünüyorum. Şefkatli ama dürüst davranmalıyım. Ama gerçeği öğrenmek onu yıkar. Bilirsin, karıncayı bile incitemez. Onu utanç içinde görünce yüreğim sancıyor... Sakın kaygılanma. Bu kadar dertleneceğini bilsem sana hiç söylemezdim. Korkma, ben iyiyim. Gerçekten! Vücuttaki yaralar çabuk kapanıyor ama ruhun yaraları daha derin oluyor. Yine de... Ben Anthony'ye bir söz verdim ve insan mutlaka sözlerini tutmalı. Bana bunu sen öğrettin...

Sadie okudukça Bay Llewellyn'in Eleanor'un yasak aşkından haberdar olduğunu anladı.

Ona öyle bir imalı 'dostum' diyorsun ki... Ah, ah! Tabii acı çekiyorum. Tabii vicdanım sızlıyor. Annemle farklı olduğumuzu söylüyorsun ama bütün iyi niyetine rağmen sen de bazı bakımlardan benzeştiğimizi biliyorsun. Kendimi haklı çıkarmaya çalışmayacağım. Ama neler hissettiğimi anlatırsam belki anlarsın beni. Onu seviyorum. Anthony kadar değil elbette. Bu bambaşka bir şey. Ama insan kalbi iki kişi için atabiliyormuş meğer.

Son mektupta, "Haklısın, Anthony asla öğrenmemeli," demişti. "Bu onu mahveder."

Eleanor'un eski dostuna yazdığı son mektubun tarihi Nisan 1933'tü. Sadie, Daffyd Llewellyn'in yaz aylarını Loeanneth'te geçirdiğini hatırlayınca bunun sebebi belli oldu. Son satırı tekrar okudu. *Haklısın, Anthony asla öğrenmemeli. Bu onu mahveder.*

Eleanor'un sözleri bir kanıt sayılmazdı ama enteresandı. Anlaşılan o ki, Bay Llewellyn, Anthony'nin bu ilişkiyi öğrenmesinden endişeleniyordu. Anthony'nin tepkisinden korkuyordu belki de. Sadie, adamın intiharında bu kaygıların ne kadar etkisi olduğunu merak ediyordu doğrusu. Sadie bir uzman değildi ama Bay Llewellyn'in zamanlaması manidardı.

Birden aklına bir fikir geldi. Alice, annesinin mektupları yazı masasının iki yanındaki çekmecelerde sakladığını söylemişti. Şansı varsa, Daffyd Llewellyn'inkileri de bulurdu. İşte o zaman, adamın tam olarak neden korktuğunu anlardı. Sadie çekmeceleri açtı. İkisinde de renkli kurdelelerle bağlı yüzlerce zarf vardı. Hepsi Bayan A. Edevane adınaydı. Bazıları daktiloyla ya-

zılmıştı, diğerleri el yazısıyla. Sadie bunları karıştırarak Daffyd Llewellyn'in mektuplarını aradı.

Diğerlerinden farklı bir deste eline geçtiğinde hâlâ bir ilerleme kaydedememişti. Destenin üzerindeki zarf boştu. Üzerinde ne bir adres vardı ne de pul. Sadie şaşırarak diğerlerine baktı. Bir iki tanesi postadan gelmişti ama diğerleri en üstteki gibiydi. Sadie'nin kafasına sonradan dank etti. Kırmızı bir kurdeleyle bağlanmaları ve üzerlerine sinen belli belirsiz bir pudra kokusu. Bunlar aşk mektuplarıydı.

Sadie'nin aradıkları bunlar değildi ama meraklanmıştı bir kere. Hem Eleanor, Anthony'nin durumunu âşığıyla da paylaşmış olabilirdi. Kırmızı kurdeleyi çekip çıkardı ve mektupları yere yaydı. Tam sıralarını bozduğu için kendine küfrediyordu ki, gözüne bir şey çarptı. Bu desteye ait olmayan bir şey.

Sadie kâğıdı şıp diye tanımıştı. Kenarlarını koyu yeşil sarmaşıklar süslüyordu. Bu Sadie'nin kayıkhanede bulduğu mektubun ilk yarısıydı. Kalem, kâğıt ve el yazısı tıpatıp aynıydı. Eleanor'un savaştaki kocasına yazdığı mektup. Sadie heyecanla kâğıdı düzeltti. Sonradan, daha mektubu okumaya başlamadan önce içine tuhaf bir his dolduğunu düşünecekti. Yapbozun kayıp bir parçası daha ortaya çıkmıştı sanki. Haklıydı da. Zira mektubu okurken hiç ummadığı bir ipucu kucağına düşüverdi.

"Sadie?"

Hayretle kafasını kaldırdı. Clive kapıda duruyordu. Elinde deri ciltli bir defter vardı. Heyecanlı görünüyordu.

"Ah, işte buradasın!" dedi.

"Evet," diye mırıldandı Sadie. Aklı hâlâ yeni keşfindeydi.

"Buldum galiba," dedi Clive ve yaşlı bacaklarının elverdiği kadar hızlıca Sadie'nin yanına gelip yatağın kenarına oturdu. "Anthony'nin 1933'te tuttuğu günlük. Alice haklıymış.

Gerçekten de her yıl bir defter doldurmuş. Genelde tabiat gözlemlerini yazmış ve hafıza egzersizleri yapmış. O tip alıştırmaları mesleğin ilk günlerinden bilirim. Ben de olay mahallerinin her bir detayını hatırlamak için bu tip şeyler yapardım. Ama hayatına dair yazılar da var. Howard diye birine mektup yazar gibi yazmış. Birinci Dünya Savaşı'nda ölen yakın bir dostu galiba. 1933 Haziran'ında Anthony karanlık bir döneme girmiş. Arkadaşına son bir yılda bir şeyler değiştiğinden söz etmiş. Oğlunun doğumu da bunları düzeltmeye yetmemiş. Hatta birkaç kere çocuğun ağlamasının aklına o olayı getirdiğini söylemiş. Savaştaki bir olayı. Yaz Dönümü Partisi'nden önce, kızı Deborah'nın onu görmeye geldiğini yazmış. Onun söylediği bir şeyin bütün dengeleri altüst ettiğine değinmiş. Kusursuz hayatının tam da hissettiği gibi bir yanılsamadan ibaret olduğunu öğrenmiş."

"Karısının gizli ilişkisinden söz ediyor," dedi Sadie, Daffyd Llewellyn'in endişelerini düşünerek.

"Öyle olmalı."

Anthony bu ilişkiyi partiden hemen önce öğrenmişti. Karısının bir başkasıyla birlikte olması onu derinden sarsmıştı şüphesiz. Daffyd Llewellyn'in endişesi de bu yüzdendi. Ama Sadie biraz önce okuduklarının ışığında Anthony'nin, karısıyla ilgili başka neyi öğrendiğini merak ediyordu.

"Senden ne haber?" dedi Clive başıyla yerdeki mektupları işaret ederek. "İşe yarayacak bir şeyler bulabildin mi?"

"Galiba."

"Anlatacak mısın? Yoksa lafı ağzından cımbızla mı almam gerekecek?"

Sadie ona kayıkhanede bulduğu yarım mektuptan söz etti. Eleanor bunu Alice'e hamileyken savaştaki kocasına yazmıştı. Onsuz ne yapacağını soruyordu.

"Eee?" dedi Clive.

"Mektubun ilk yarısını buldum. Eleanor'un diğer mektuplarının arasındaydı."

"Bu mu?" Clive, Sadie'nin elindeki kâğıdı işaret etti. "Bakabilir miyim?"

Sadie mektubu Clive'a verdi. Yaşlı adam, Eleanor'un yazdıklarını okuyunca kaşlarını kaldırdı. "Vay canına."

"Öyle."

"Ne tutkulu bir aşk."

"Evet."

"Ama bu mektup Anthony'ye yazılmamış ki. *Ben, aşkım*, diye başlıyor.

"Evet," dedi Sadie. "Tarihi de Mayıs 1932. Yani bahsettiği bebek Alice değil. Theo."

"Ama..."

"Aynen. Theo Edevane, Anthony'nin oğlu değildi. O çocuk Ben'dendi."

29

Cornwall, 1932

Eleanor, Ben'den hamile kalmayı planlamıyordu. Ama bundan bir an bile pişman olmadı. İçinde yeni bir yaşamın yeşerdiğini hemen anladı. Clementine'den beri on yıl geçmesine rağmen Eleanor bu duyguyu hiç unutmamıştı. O küçük insana büyük bir aşkla bağlandı. Anthony bazen ona mikroskopla bir şeyler gösterirdi. Eleanor hücreleri biliyordu. Yaşamın yapı taşlarıydılar. Onun bebeğine karşı hissettiği sevgi de hücreler kadar vazgeçilmezdi işte. Onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Eleanor'un sevgisi o kadar yoğun ve şahsiydi ki, bebeğin bir babası olduğunu bile unutuyordu. Özellikle de o hâlâ içinde güvenle büyürken Eleanor'a bebeğini sadece kendi iradesiyle yapmış gibi geliyordu. Bebek (erkek olduğundan emindi) Eleanor'un sırrı oldu ve sır saklamakta kimse onun eline su dökemezdi. Ne de olsa yılların tecrübesi vardı. Anthony'nin sırlarını saklıyordu ve Ben'le tanıştığından beri de kendininkileri.

Ben. Başlarda kendine onun yalnızca bir bağımlılık olduğunu söylüyordu. Eleanor küçükken babası ona taa Çin'den getirilen özel bir uçurtma hediye etmiş ve nasıl uçurulacağını öğret-

mişti. Eleanor ona tutkuyla bağlanmıştı. Rengârenk kuyruğuna bakmaya, gergin iplerinin avuçlarında titreşmesine ve bir köşesindeki esrarengiz yazıya dair hayaller kurmaya doyamıyordu.

Babasıyla Loeanneth'in kırlarında dolaşıp uçurtmayı uçuracak en ideal yeri ararlardı. En iyi rüzgârı peşinde koşarlardı. Eleanor uçurtmasını takıntı hâline getirmişti. Defterine onun havada kaç dakika kaldığıyla ilgili notlar alıyor, bir sürü şema çiziyor ve tasarımına birkaç ekleme yapmak için kafa patlatıyordu. Gecenin bir yarısı kalktığında kendini ellerinde hayali bir uçurtma tutarken yakalıyordu.

Bruen dadı bu işten hiç hoşlanmamıştı tabii. "Aklın fikrin onda," deyip uçurtmayı bir yere saklamıştı. "Bağımlılıklar şeytanın ta kendisidir. Kapıyı suratlarına kapamazsan seni sinsice ele geçirirler."

Eleanor'un Ben'e karşı hissettiği de bağımlılıktı. Çılgıncasına tutkundu ona. Ama Eleanor artık bir yetişkin olduğuna göre kendi kararlarını verebilirdi. Bruen dadı, Ben'i alıp saklayamayacağına göre Eleanor kendi bildiği yolda yürümekte özgürdü.

"Ben de tam ateş yakacaktım," demişti Eleanor'un karavana gittiği gün. "İçeri gelip fırtınanın dinmesini beklemek ister misiniz?"

Sağanak hâlâ dinmemişti. Eleanor, Edwina'yı bulmanın telaşıyla ne kadar ıslandığını fark etmemişti. Ama şimdi iliklerine kadar donuyordu. Munro'nun arkasından görünen küçük, sıcak odaya özlemle baktı. Onun arkasındaysa sel götürüyordu. Edwina ayaklarının dibinde titremeye başlamıştı bile. Eleanor'un fazla seçeneği yoktu. Genç adama teşekkür edip içeri girdi.

Bay Munro kapıyı arkasından kapadığında yağmurun sesi birden kesildi. Eleanor'a bir havlu verdi ve karavanın ortasın-

daki dökme demirden, küçük ocağı yakmak için eğildi. Eleanor saçlarını kurularken etrafına bakınma fırsatı buldu.

Karavan şık değildi ama konforlu bir tarzda döşenmişti. Birkaç basit eşyayla bir ev havasına bürünmüştü. Eleanor camın kenarındaki kâğıttan hayvanları görünce genç adamın trende yaptığı kuğuyu hatırladı.

"Ayakta kalmayın," dedi Munro ve ocağı gösterdi. "Son günlerde biraz huysuz ama beni hiç yarı yolda bırakmadı."

Eleanor usulca bir şeyler mırıldandı. Yatağı fark etmişti. Karavanın öbür ucunda bir perdenin arkasındaydı. Gözlerini kaçırıp havluyu hasır bir iskemlenin üzerine serdi ve oturdu. Yağmur eskisi kadar şiddetli değildi. Karavanın camlarına usulca vururken tatlı bir tıpırtı çıkarıyordu. Eleanor bu sesi severdi. Yağmur yağarken sıcak bir yerde kuru ve güvende olmak müthiş bir keyifti.

Ocakta alevler oynaşmaya başladığında Bay Munro ayağa kalktı. Yanmış kibriti ateşe atıp mazgalı kapadı. "Sizi hatırladım," dedi. "Birkaç ay önce Londra Cornwall treninde benim vagonumdaydınız."

"Siz benimkinde olmayasınız?" dedi Eleanor hafifçe gülümseyerek.

Genç adam gülümsediğinde Eleanor'un vücuduna tehlikeli bir ürperti yayıldı. "Doğru. İstasyon ana baba günüydü. Bilet bulabildiğime şükretmiştim." Eline bulaşan isi pantolonuna sildi. "O gün postaneden karşılaştık ya? Siz içeri girer kim olduğunuzu hatırladım. Geri dönecektim ama rahatsız ederim diye çekindim."

Demek geri dönecekti? Eleanor şaşkınlığını gizlemek için hemen etrafına bakındı. "Burada mı yaşıyorsunuz?"

"Şimdilik, evet. Karavan işverenimin."

"Artık Bay Nicolson için çalışmadığınızı sanıyordum." Eleanor bunu der demez kendine küfretti. Onu soruşturduğunu anlayacaktı. Ama Munro bir tepki vermeyince çabucak konuyu değiştirdi. "Su ve elektriksiz nasıl idare ediyorsunuz?"

"İkisine de ihtiyacım yok ki."

"Yemeğinizi nerede pişiriyorsunuz?"

Munro ateşi gösterdi.

"Banyo?"

Genç adam bu sefer de başıyla dereyi işaret etti.

Eleanor kaşlarını kaldırdı.

Munro başladı gülmeye. "Bu yaşam tarzı bana huzur veriyor."

"Huzur mu?"

"Hani insan bazen her şeyi bırakıp kaçmak ister ya? Sizin de böyle hissettiğiniz zamanlar olmuştur mutlaka."

Eleanor anne kimliğinin ağır sorumluluklarını düşündü. Kendi annesi karşı öfkesini ve her hareketinin gözlenmesinin nasıl bir duygu olduğunu hatırladı. İçinde bulunduğu hayata hayali iplerle bağlıydı sanki. Yine de yıllardır kusursuzlaştırdığı soğukkanlılığıyla "Hayır," dedi. "Böyle bir düşüncem olmadı hiç."

Munro omzunu silkti. "Eh. Herkes aynı değil tabii. Bir fincan çay ister misiniz?"

Eleanor onun gösterdiği küçük, saplı tencereye baktı. "Olur." Hava soğuktu ve pabuçları hâlâ ıslaktı. "Nasıl olsa yağmurun dinmesini bekleyeceğim."

Munro'nun çayı tencerede yapmasını yadırgayan Eleanor bunu sorduğunda genç adam güldü. "Ne fark eder? Bu da işimi görüyor."

"Yine de bir çaydanlık alsanız daha kolay olmaz mı? Yoksa çaydanlık kullanmayı sevmiyor musunuz?"

"Yok, ondan değil. Bir çaydanlığım yok hepsi o."

"Ya evinizde?"

"Evim burası. En azından şimdilik."

"Buradan gittiğinizde ne olacak?"

"Başka bir yerde yaşamaya başlayacağım ve yeni evim orası olacak. Ben hiçbir yerde uzun kalamam."

"Enteresan. Ben bir evim olmamasına dayanamazdım herhâlde."

"Benim evim insanlar. Sevdiklerim."

Eleanor kederle gülümsedi. Uzun yıllar önce o da buna benzer bir laf etmişti.

"Siz başka türlü mü düşünüyorsunuz?"

"İnsanlar değişir," dedi Eleanor. Sesinin sert çıkmasına mani olamamıştı. "Ama evler başka. O dört duvar arasında yaşananlar hep baki kalır. Anılarına güvenebilirsin. Onlar seni hiç terk etmez. Evler gerçektir ve..."

"Dürüst? Aradığınız kelime bu muydu?" Eleanor'a dumanları tüten bir fincan uzatıp yanındaki iskemleye oturdu.

"Evet. Aynen. Dürüst, iyi ve gerçek." Birden utanarak gülümsedi. Saçmalamıştı. Kim bir eve bu kadar anlam yüklerdi ki? Ama Bay Munro da güldü. Belki Eleanor'a hak vermiyordu ama onu anlamıştı.

Eleanor yeni biriyle tanışmayalı çok olmuştu. Yanında rahatlayıp onu dinleyebileceği ve kendi fikirlerini söyleyebileceği biriyle. Savunma kalkanını indirip Munro'ya hayatı hakkında sorular sormaya başladı. Uzak Doğu'da büyümüştü. Babası arkeolog, annesi uslanmaz bir seyyahtı. Oğullarını küçüklüğünden itibaren hayatı kendi kurallarına göre yaşaması için cesaretlendirmişlerdi. Toplum baskısına aldırmamayı onlardan öğrenmişti. Eleanor da bir zamanlar böyle biriydi.

Zaman tuhaf bir dinginlikle akıp geçti. Bay Munro'nun karavanı dünyadan tamamen kopuktu sanki. Gerçeklik denen doku erimiş ve yalnızca ikisi kalmıştı. Eleanor yıllar içinde saatin kaç olduğunu tahmin etme alışkanlığı kazanmıştı. En fazla beş dakika yanılırdı. Ama Munro'nun yanında zaman kavramını tamamen kaybetmişti. Gözü pervazda duran küçük saate takılınca şaşırdı. Kızlardan ayrılalı iki saat olmuştu.

"Artık gideyim," dedi boş fincanı Ben'e uzatıp doğrularak. Nasıl bu denli vurdumduymaz davranabilmişti? Kızlar, Anthony ve annesi ne düşünecekti kim bilir?

Munro da kalktı ama ikisi de kıpırdamadı. Aralarında tuhaf bir elektriklenme vardı. Eleanor aynısını trende de hissetmişti. Birden çılgınca bir arzuya kapıldı. Burada kalmak istedi. Bu karavanda. Sonsuza dek. Ona veda edebilirdi ama bunun yerine "Mendilin bende," dedi. Saatler geçtikçe sizli bizli konuşmaktan vazgeçmişlerdi.

"Trende verdiğim mi?" Munro güldü. "O artık senin."

"Olmaz. Yani... Evet, bende kaldı ama onu sana geri verme şansım yoktu ama şimdi..."

"Evet?"

"Şimdi buradasın işte."

"Öyle."

Eleanor'un omurgasından aşağı doğru bir ürperti yayıldı. Munro ona elini bile sürmemişti ama Eleanor bunu yapmasını istiyordu. Ona dokunmasını. Kendini bir uçurumun kıyısında hissetti ve o an düşmek istedi. Sonradan çoktan düştüğünü fark edecekti.

"Sende bir hâller var," dedi annesi o akşamüzeri. "Islanmak iyi geldi herhâlde?"

O gece Eleanor yatakta Anthony'nin yanma uzandığında, ona sarılmak için bir hamle yaptı. Anthony, Eleanor'un elini usulca okşayıp arkasını döndü. Eleanor karanlıkta uzun bir süre kıpırdamadan yattı. Tavandaki sıva çatlaklarına bakarak kocasının düzenli nefes alıp verişlerini dinledi. Ne zamandan beri bu kadar yalnız olduğunu düşündü. Sonra trende tanıştığı genç adamı hayal ederken ilk adını hâlâ bilmediğini fark etti. Yine de onu güldürmüştü işte. Eleanor'u düşündürmüş ve yumuşatmıştı. Ve o genç adam yalnızca birkaç kilometre ötesindeydi.

Başlarda bu yalnızca yıllar sonra ilk kez yaşadığını hissetmekle ilgili bir histi. Eleanor yavaşça bir taşa dönüştüğünün farkında bile değildi. Son on yıldır değiştiğini biliyordu. Hatta Anthony savaştan döndüğünden beri. Ama kocasıyla ilgilenmenin, onu korumanın ve kızlara evde olup bitenleri hissettirmemenin ondan neler alıp götürdüğünü kestirememişti. Şimdi Ben vardı. Özgür ruhlu, esprili ve pervasızdı. Bu yasak ilişki Eleanor için bir sığınaktı. Bencilce ama fazlasıyla ihtiyaç duyduğu bir zevk. Kendini Ben'in yalnızca bir bağımlılık olduğuna inandırmak kolaydı. Geçici bir gönül macerasıydı. Er geç bitecekti.

Ne var ki aşkla bağımlılığın belirtileri neredeyse aynıydı. Takıntılı düşünceler, uykusuzluk, birinin adını temiz bir sayfaya yazmanın biricik hazzı ve o adı orada görmenin verdiği gerçeklik hissi. Dolayısıyla Eleanor duygularını önceleri yanlış değerlendirdi. Sonra da kabullenemedi çünkü aynı anda iki kişiyi sevmenin imkânsız olduğuna inanıyordu. Ama sonra bir gün kendini eski bir bale melodisini mırıldanırken yakaladı. Tıpkı Anthony'yle ilk günlerindeki gibi, dünya birdenbire ışıltılı bir yere dönüşmüştü.

Ben'e âşıktı.

Bu sözleri içinden tekrarladığında hayretle nefesini tuttu. Aşkın ne kadar basit ve neşeli olabileceğini unutmuştu. Anthony'ye aşkı seneler içinde derinleşip değişmişti. Hayat önlerine çıkardığı engellerle onları bambaşka bir tür sevgiye yöneltmişti. Eleanor için aşk birini hayatının merkezine koymak ve onun için yaşamak hâline gelmişti. Anthony bir gemiydi sanki ve Eleanor da onun dümeninde azgın dalgalarla boğuşuyordu. Ama Ben'le aşk sakin sularda kayarcasına ilerleyen bir kayıkta olmaktı.

Eleanor hamile kalır kalmaz bebeğin kimden olduğunu anladı. Yine de emin olmak için haftaları saydı. Bebek, Anthony'den olsaydı her şey daha kolay olurdu tabii.

Eleanor, Ben'e yalan söylemeyi hiç düşünmedi. Yine de ona haberi vermek için bekledi. İnsan beyni karmaşık problemleri kolayca öteleme yeteneğine sahipti. Eleanor da bütün dikkatini mutluluğuna verdi. Bir bebeği olacaktı. Bu bebek, Anthony'yi mutlu edecekti. Eleanor kendini bu fikre o kadar kaptırdı ki, aksini sorgulamak aklından bile geçmedi.

Eleanor yasak aşkından hamile kalmıştı ama bunu zerre kadar dert etmiyordu. Hatta karnı sertleşmeye ve içinde ufak tefek kıpırtılar hissetmeye başladığında bile sırrını kendine sakladı. Ama bebek dört aylık olup da müjdeyi Anthony'yle kızlara verdiğinde Ben'le de konuşmasının vakti gelmişti. Yakında karnı çıkacaktı zaten.

Eleanor haberi Ben'e nasıl vereceğini düşünürken birden bu fikrin onu ürküttüğünü fark etti. Ben'in işleri zorlaştıracağından korktuğundan değildi. Karavandaki o ilk günden beri onun birdenbire ortadan kaybolmasını bekliyordu. Bir gün Ben'i bulamayacağından endişeliydi hep. Her buluşmalarına gi-

derken nefesini tutuyordu. Onun yanında asla aşk kelimesini kullanmıyordu. Ben'i kaybetme fikri korkunç bir ızdırap verse de, Eleanor onun bir maceraperest olduğunu biliyordu. Ona kapılmasının en büyük sebebi de özgür ruhu değil miydi zaten? Ben'in gelip geçiciliği Eleanor'un omuzlarında taşıdığı yükün panzehiriydi. Bir gün gidecek ve her şey bitecekti. Ne bir bağ, ne bir pişmanlık. Geride hiçbiri kalmayacaktı.

Ama Eleanor yalnızca kendini kandırıyordu. Rahatlığı sahteydi. İşte bu yüzden korkuyordu. Bebek haberi bohem aşkını kaçıracaktı şüphesiz. Hayatta bir çaydanlık bile edinmeyi yük sayan bir adam çocuğu olması fikrine nasıl sıcak bakardı? İşin kötüsü Eleanor fena alışmıştı ona. Rahatlığına, neşesine ve sevimliliğine. Ben'in gitmesi en doğrusuydu tabii ama onu kaybetmek istemiyordu.

Eleanor safça düşüncelere kapıldığı için kendine kızıyordu şimdi. Bebekten sonra hiçbir şey aynı olmayacaktı. O Anthony'yle evliydi. Anthony onun kocasıydı. Sevdiği ve hep seveceği erkekti. Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Ben'e baba olacağını söyleyecek ve onun eşyalarını toplayışını izleyecekti.

Eleanor içgüdüleri hesaba katmamıştı.

"Bir bebek," dedi Ben haberi aldığında. "Benim bir bebeğim olacak."

Gözlerinde bambaşka bir pırıltı vardı. Huşuyla bakıyordu ona. Theo daha doğmadan Ben ona âşık olmuştu bile.

Hayatı boyunca bütün bağlılıklardan ve sorumluluklardan kaçan adam, "Şimdi biz küçük bir insan yaptık, öyle mi?" diyordu. "Böyle olacağımı hiç tahmin etmezdim. O bebekle aramda bir bağ var. Seninle de öyle. Sen de hissediyor musun?"

Eleanor ne diyebilirdi ki? Tabii ki hissediyordu. Bebek sayesinde Ben'le kurdukları bağ, Anthony ve Loeanneth'teki ailesiyle

aralarında yükselen bir duvardı sanki. Ben'in sonraki aylardaki olumlu tavrı ve neşesi Eleanor'a da bulaşmıştı. Bu bebeği istediği o kadar belliydi ki, Eleanor onun hevesine kayıtsız kalamıyordu.

Ben bütün taşların yerine oturacağından emindi. "Aksine hiç şahit olmadım," diyordu. "Hayatım boyunca olayları akışına bıraktım." Eleanor da buna inanmaya başlamıştı. Hayatları neden değişecekti ki? Şimdiye kadar bu ilişkiyi nasıl yürütmüşseler bebekten sonra da öyle devam edeceklerdi.

Gelgelelim, Ben'in farklı fikirleri vardı. Yazın, doğuma az bir süre kala Ben, Eleanor'a artık karavanda yaşamayacağını söyledi. Eleanor önce onun Cornwall'dan gideceğini sandı ve bu fikir yüreğini yaktı. Ama Ben elini uzatıp Eleanor'un yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Size daha yakın olmalıyım. Yerel gazetedeki bir iş ilanına başvurdum. Bay Harris haftaya başlayabileceğimi söyledi. Bir kayıkhane varmış. Bahçıvanlar orada kalıyormuş."

Eleanor'un endişesi yüzüne yansımış olmalıydı ki, "Merak etme," dedi Ben. "Hiçbir şey daha zor olmayacak." Ellerini Eleanor'un yuvarlak karnına koydu. "Size yakın olmak zorundaydım. İkinize de. Sen ve bebek. Siz benim evimsiniz."

Ben 1932 yazının son günlerinde Loeanneth'te çalışmaya başladı. Bir öğleden sonra, birdenbire çıkageldi ve gazetedeki ilana başvuran sıradan bir işçi gibi davrandı. O zamana dek, Eleanor bile bu işi yürütebileceklerine inandırmıştı kendini. Ben'in bebeğinin büyüyüşünü izleyebileceği güvenli bir işi vardı artık. Eleanor da her istediğinde onu görebilecekti. Ve sevgili Anthony'si hiçbir şey bilmek zorunda kalmayacaktı.

Eleanor bir aptallar cennetinde yaşıyordu tabii. Aşk ve bebeğinin heyecanı gözlerini gerçeklere kör etmişti. Ama cennette

sorunların baş göstermesi uzun sürmedi. Ben'in fiziki yakınlığı yasak ilişkilerini gerçeğe dönüştürdü. Eskiden Ben, Eleanor için bambaşka bir dünyada yaşarken burada aile hayatına dâhil olmuştu. Eleanor çok geçmeden ve elbette bekleneceği üzere, vicdan azabı çekmeye başladı.

Anthony'ye ihanet etmesi zalimlikti. Eleanor şimdi bunu açıkça görebiliyordu. Ben'e kapılırken aklı neredeydi? Delirmiş miydi? Anthony onun tek aşkıydı. Sakındığıydı. Gözlerinin önünde hep o ilk günkü hâliyle canlanan sevgilisiydi. Düğünlerinde ona tatlı tatlı gülümseyip elini sevgiyle sıkandı. Anthony'yi savaşa uğurlayışı gözlerinin önünden gitmiyordu. Ülkesine faydalı olmak için nasıl da hevesleniyordu. Eleanor bunları düşündükçe bir deliğe saklanıp orada ölmek istiyordu.

Bahçeden uzak durmaya başladı. Aklınca kendini cezalandırıyordu çünkü bahçe Loeanneth'te en çok sevdiği yerdi. Huzur bulduğu tek yer. Ama bahçeye çıkmamasının başka bir nedeni daha vardı. Korku. Ben'le karşılaştığında kendini ele verecek bir hata yapmaktan çekiniyordu. Bu riski alamazdı. Pencereden Ben'i görürse hemen arkasını dönüyordu. Geceleri endişeden uyuyamıyordu. Ben, bebeğini uzaktan görmekle yetinmezse diye korkuyordu.

Ne var ki Eleanor kendine ne kadar yüklenirse yüklensin bu ilişkiden tam anlamıyla pişman olamıyordu. Aksi takdirde Theo asla dünyaya gelmeyecekti çünkü. Eleanor, oğlunu hamileliğinden beri bir başka seviyordu. Hele yüzünü gördükten sonra ona büyük bir aşkla bağlanmıştı. Onu kızlarından ayırmıyordu tabii. Ama Eleanor artık farklı bir kadındı. Daha yaşlı ve hüzünlüydü. Bir bebeğin neşesine daha muhtaçtı. Theo'yu bencilce seviyor ve bu duygu onu özgürleştiriyordu. En güzeli de, ikisi yalnızken anne gidiyor ve yerine yine o tasasız Eleanor geliyordu.

Eleanor onlarca senaryo üretmişti ama Theo'nun Anthony'nin durumunu kötüleştireceği aklının ucundan geçmemişti. Yıllardır bir çocuğun, özellikle de bir erkek çocuğunun kocasına ilaç gibi geleceğini sanıyordu. Ama yanılmıştı işte. Sorunlar hemen başladı. Theo daha birkaç haftalıkken.

Anthony oğlana bayılıyordu. Onu şefkatle kucağında sallıyor ve küçük, kusursuz yüzünü hayran hayran izliyordu. Ama bakışlarında çoğunlukla melankoli vardı. Başkaları acı çekerken mutlu olmayı hazmedemiyordu. Daha da beteri, bazen bebek ağladığında yüzüne boş bir ifade çöküyordu. Bakışları donuklaşıyor, aklı bambaşka bir yere sürükleniyordu.

Böyle günlerin gecelerinde kâbuslar görüyordu. Korkuyla titriyor, "Susturun şu çocuğu!" diye bağırıyordu. Eleanor, kocasının koridorun sonundaki bebek odasına gitmemesi için gayretle çabalarken bir yandan da usulca ağlıyordu.

Sonra, Clemmie'nin doğum gününde ona bir uçak aldılar. Fikir Anthony'den çıkmıştı ve Clemmie'ye verilecek daha güzel bir hediye düşünülemezdi. Ama Eleanor'un bahçeden uzak durmasına imkân kalmamıştı. Öğle yemeklerini yemişlerdi ve Clemmie paketi açar açmaz dışarı koşmuştu. Eleanor pastayı dışarıda kesmekten bir zarar gelmeyeceğine ikna oldu ve hizmetçiye çay servisini bahçeye yapmasını söyledi.

Hava güzeldi. Soğuğa aldırmayanların yüzmeye bile cesaret edebileceği güneşli sonbahar günlerinden biriydi. Günün kutlama havası herkese bulaşmıştı. Kızlar uçağın peşinden koşturup duruyordu. Ama Eleanor gergindi. Ben'in gölün orada çalıştığını görmüştü. Theo'nun sepetini fark edip bir bahaneyle yanlarına gelmesinden korkuyordu.

Ben'in bunu asla yapmayacağını biliyordu hâlbuki. Ona söz vermişti. Ama endişe insana olmadık şeyler düşündürebi-

liyordu. Eleanor'un tek istediği bir an önce pastalarını yiyip eve girmekti. Oysa Clementine'in başka planları vardı. Bütün aile Eleanor'a karşı birleşmişti sanki. Kimse çay istemiyordu. Doğum günü pastası bile güme gitmişti. Bir an önce yalnız kalmak isteyen Eleanor'un payına da yine despot ve sıkıcı anne rolü düşmüştü.

Clemmie garip bir çocuktu. Vahşi tabiatını doyurmak için en kötü anları seçerdi. Şimdi de bahçedeki kocaman çınara tırmanacağı tutmuştu. Eleanor'un yüreği ağzındaydı. Yok, bu kadarını kaldıramayacaktı. Ağacın altına koşup en küçük kızının çıplak ayaklarla dalda dala atlayışını izledi. Düşerse onu yakalamak için hazır bekliyordu. Eleanor, Clemmie'ye o kadar dalmıştı ki, asıl olayı kaçırdı. İlk Rose dadı fark edip Eleanor'un eline yapıştı. "Çabuk," diye fısıldadı. "Bebek."

Eleanor omzunun üzerinden bakıp da Anthony'nin Theo'nun sepetine doğru yürüdüğünü görünce dünya başına yıkıldı. Theo ağlıyordu ve Anthony'nin donuk bakışlarına ve kararlı adımlarına bakılırsa, adam kendinde değildi.

Rose dadı o tarafa doğru koşmaya başlamıştı bile. Anthony'nin durumunu bilen birkaç kişiden biriydi. Eleanor bir şey dememişti. Kadın kendisi anlamıştı. Bir gece Eleanor'a babasının da aynı dertten muzdarip olduğunu anlatıp elinden gelen her türlü yardımı yapmaya söz vermişti.

"Daffyd," dedi Eleanor. "Kızları kayıkla gezdir."

Bay Llewellyn, Eleanor'un sesindeki paniğin anlamını biliyordu. Hemen en tatlı masalcı büyükbaba sesini takınıp Deborah'yla Clemmie'yi yanına çağırdı.

Eleanor şimdi koşuyordu. Az kalsın kardeşlerinin yanına giden Alice'le çarpışacaktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve tek düşünebildiği kocasına zamanında yetişmekti. Anthony'nin

gözlerine bir kez bakması yetti. Orada değildi. Yine karanlıkta debeleniyordu. "Bebek," diyordu çılgınca. "Susturun şunu!"

Eleanor, kocasına sıkıca sarılıp onu eve doğru çekiştirdi. Bir yandan da kulağına, "Her şey düzelecek. Korkma," diye fısıldıyordu. Bir ara dönüp baktığında Rose dadının, Theo'nun sepetine doğru eğildiğini gördü. İki kadın göz göze geldi ve Eleanor, Theo'nun güvende olduğunu anladı.

O gece, Anthony hapların etkisiyle ağır bir uykuya daldığında, Eleanor usulca yatak odasından çıktı ve yalın ayak koridorda yürüdü. Sessizce merdivenlerden indi. Büyükbaba Horace'ın halısına takılmamak için adımlarını dikkatle atıyordu.

Bahçenin kaldırım taşları hâlâ günün sıcaklığını taşıyordu. Eleanor ayak tabanlarındaki hissin keyfini çıkardı. Küçük bir kızken hep çıplak ayak gezdiği için topukları nasır tutardı ama şimdi bir bebeğinki gibi pembeydiler.

Gölün kıyısında durdu ve herkesten sakladığı sigaralarından birini yaktı. Dumanı içine çekti.

Bahçeyi özlemişti. Çocukluğunda en sıkı dostuydu bu bahçe.

Gölün yüzeyi karanlıktı. Küçük gece kuşları siyah gecede kanat çırpıyordu. Küçük bir hayvan, belki bir tilkiydi, Eleanor'u görünce çalılıkların arasından ok gibi fırlayıp gözden kayboldu.

Eleanor sigarasını bitirip suya doğru yürüdü. Düğmelerini açtı ve geceliğini başından geçirerek çıkardı. Külotu dışında çırılçıplak kalmıştı.

Soğuk bir gece değildi ama su yüzmek için fazlasıyla serindi. Ama Eleanor'un içi yanıyordu. Yeniden doğmaya ihtiyacı vardı. Bir kez daha özgür hissetmek istiyordu. Kendini kaybetmek, hayatındaki herkesi ve her şeyi unutmak istiyordu. "Hani insan bazen her şeyi bırakıp kaçmak ister ya? Sizin de böyle hissettiği-

niz zamanlar olmuştur mutlaka," demişti Ben. Evet, Eleanor'un da böyle anları vardı tabii. Ama hiçbir zaman bu geceki kadar yoğun bir kaçma arzusuna kapılmamıştı.

Dereye daldı. Sazlar ayaklarına dolanıyordu. Su bile ağırlaşmış gibiydi. Ama Eleanor kendini başıboş sürüklenen bir dal parçası gibi hayal etti. Hiçbir endişesi ve sorumluluğu olmadığını düşledi.

Yeniden ay ışığının yıkadığı yüzeye çıktı. Sırtüstü yatarak gece seslerini dinledi. Yakınlardaki bir ahırda bir at kişnedi. Korudan avcı kuşların şamatası geliyordu. Ve bir de derenin şıkırtısı vardı tabii.

Birden artık yalnız olmadığını fark etti. Ben oradaydı. Kıyıya yüzdü, sudan çıktı ve devrik bir kütükte oturan Ben'in yanına çöktü. Ben paltosunu çıkarıp ona sardı. Sonra neyi olduğunu bile sormadan ona sıkıca sarıldı. Saçlarını okşadı ve ona üzülmemesini, her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Eleanor onu susturmaya çalışmadı. Ben'i özlemişti. Onun kollarında olmanın verdiği güvenle boğazına bir yumru oturdu.

Ama Eleanor gerçeği biliyordu. Tıpkı *Eleanor'un Sihirli Kapısı*'ndaki kraliçe gibi, bir çocuk sahibi olmayı o kadar çok istiyordu ki, bunun için şeytanla anlaşma yapmıştı. Bir kapıyı açmış, içeri girmiş ve sevgiyi yasak bir yerde aramıştı. Şimdi de hatasının sonuçlarına katlanmak zorundaydı. Dünyanın kendine has bir düzeni vardı. İlahi adalet her zaman yerini bulurdu. İnsan davranışlarının bedelini ödemeliydi ve şimdi o kapıyı kapatmak için çok geçti.

30

Cornwall, 2003

"Tüh ya." Clive hayretle Sadie'ye bakıyordu. Gözlüğünün arkasındaki mavi gözleri az önceki keşiflerinin şaşkınlığıyla irileşmişti.

"Daha önce nasıl düşünemedim?" dedi Sadie.

"Bence kendimize fazla yüklenmeyelim. Ben 1933'te buradaydım ve bütün aileyle tanıştım. Bir tanesi bile buna dair bir imada bulunmadı."

"Sence Anthony biliyor muydu?"

Clive usulca ıslık çalarak bu ihtimali gözden geçirdi. "O zaman işler değişir tabii. Daha da karanlıklaşır."

Sadie ona hak verdiğini belli etmek için başını salladı. "Günlüklerde bununla ilgili bir şey var mı? Anthony, Deborah'nın kütüphaneye geldiğini anlatırken Theo'yla ilgili bir şey demiş mi?"

"Hayır. Ya da belki bir ima vardır da ben anlamadım."

"Ya 1933'teki sorguda? Anthony'nin Theo'nun biyolojik babası olmadığına dair hiçbir ipucu olmadığını biliyorum. Ama ne bileyim? Belki küçük bir detay o sırada gözünden kaçmıştır."

Clive birkaç saniye düşündü. Sonra temkinli bir sesle, "Bir şey vardı," dedi. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Hatta belki lafını bile etmeye değmez. Ama ilk sorguları yaparken başmüfettiş, Edevane'lere basına konuşmalarını önerdi. Halkın sempatisini kazandıkları takdirde herkes kayıp çocuğu aramaya heveslenecekti. O gün boğucu bir hava vardı. Hepimiz alt kattaki kütüphanedeydik. Bir gazeteci, bir fotoğrafçı, biz ve Edevane'ler. Anthony'yle karısı kanepede yan yana oturuyordu. Bu arada dışarıda arama çalışmaları devam ediyordu." Başını iki yana salladı. "Korkunçtu. Eleanor röportajın sonlarına doğru bir ara az kalsın yere yığılacaktı. Kocası röportajı yarıda kesti. Ama o sırada söylediği bir şey aklıma takıldı. *Biraz insaflı olun*, dedi. *Karım şokta. Oğlu kayıp.* Dikkatini çekerim. *Oğlumuz* değil."

"Lafın gelişi de demiş olabilir."

Clive giderek heyecanlanıyordu. "Sanmam. Hatta düşündükçe daha çok aklıma yatıyor."

Sadie'nin muhalefet edeceği tutmuştu. Clive, Anthony'nin Theo'nun babası olmadığını bildiğine her geçen dakika daha çok ikna olurken Sadie de bunun aksini ispatlamak için uğraştı. Aslında inadının belirli bir sebebi yoktu. Buna inanmak istemiyordu hepsi o. Bu ana dek, o ve Alice, Anthony'nin Theo'yu bir buhran anında öldürdüğü teorisini kanıtlamaya çalışıyordu. Ama Theo'nun Edevane'lerin uzun yıllardır beklediği erkek evlat olmaması ve Anthony'nin bunu bilmesi bambaşka ve tüyler ürpertici bir seçeneği akla getiriyordu.

Donald burada olsaydı, Sadie'yi yine hissi davranmakla suçlardı. Dolayısıyla Clive, Anthony'yle ilgili ufak tefek gözlemlerini sayıp dökerken Sadie kendini bu yeni ihtimale açık tuttu. Şahsi hislerinin kararlarını gölgelemesine izin vermeyecekti. Bunu Alice'e borçluydu. Ama Clive çirkin bir tablo çiziyordu.

Anthony korkunç emeline ulaşmak için ideal bir gece seçmişti aslında. Karısının partide konuklarını ağırlamak için canla başla uğraşacağını biliyordu. Evde çalışanlar da sağa sola koşturmaktan burunlarının ucunu bile göremeyecekti. Rose dadı zaten işten çıkarılmıştı. Hilda Bruen yaşlıydı. Partinin gürültüsünde uyuyabilmek için bir bardak viskiye ihtiyaç duyacağı kolayca tahmin edilebilirdi. Bütün şartlar uygundu. Ya Eleanor? Bu varsayımda onun rolünü kestirmek güçtü doğrusu.

"Hâlâ bildiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Sadie.

"Bence, evet. Oğlunu bulana bir ödül vadedilmesini bundan ötürü istemedi. Theo'nun asla bulunmayacağını biliyordu."

"İyi ama cinayeti neden örtbas etti? Neden hiçbir şey söylemedi? Üstelik Anthony Edevane'le evli kalmaya devam etti!"

"Aile ilişkilerine akıl sır ermez. Belki Anthony onu tehdit etti. Ya da Benjamin'i. Unutma ki, Munro birdenbire sırra kadem bastı. Eleanor bütün bu olanlarda kendini suçladı bence. Sadakatsizliğinin doğurduğu korkunç sonuçları örtbas etmeye çalışması bu yüzdendi."

Sadie, Alice'le konuştuklarını hatırladı. Yazar, annesinin kendine has bir ahlak anlayışı olduğundan söz etmişti. Eleanor verilen sözlerin mutlaka tutulması gerektiğine inanan, güçlü ve farklı bir kadındı. Evlilik yeminini bozduğu için kendini suçlaması akla yatkın bir ihtimaldi. Ama bir anne kendini ne kadar suçlarsa suçlasın oğlunun öldürülmesi karşısında sessiz kalır mıydı? Hayır. Asla. Anthony'nin bir öfke nöbeti sırasında, kendinde değilken bunu yapması haydi bir derece affedilirdi ama karısının başka birinden olma çocuğunu kasten öldürmesi akla hayale sığmayacak kadar büyük bir canilikti. Sadie zihnini her türlü olasılığa açık tutmaya çalışsa da, böyle barbarca bir cinayeti aklındaki Anthony Edevane portresiyle mümkünü yok bağdaştıramazdı.

"Evet, ne düşünüyorsun?" diye sordu Clive heyecanla.

Sadie'nin ona hak vermesini beklediği belliydi ama hevesi kursağında kalacaktı. Kaçırdıkları bir nokta vardı. Clive'ın teorisi ana hatlarıyla mantıklıydı ama yapbozun bir parçası hâlâ eksikti. "Gel, birer fincan çay içelim. Bütün bunları sindirmek için biraz zaman gerek."

Clive hayal kırıklığına uğramıştı. Çaresiz başını salladı. Odaya güneş ışığı doluyordu. Sadie yerdeki mektupları toplarken Clive pencerenin yanına gitti. "Yok artık!" diye mırıldandı. "Bu düşündüğüm kişi mi?"

Sadie merakla yaşlı polisin yanına koştu. Bahçeye ve ilerideki göle doğru baktı. Patikada iki kişi vardı. Sadie, bebek Theo'yu orada emeklerken görse bu kadar şaşırmazdı. "Alice," dedi. "Yanındaki de, asistanı Peter."

"Alice Edevane," diye yineledi Clive hayretle. "Desene nihayet evine döndü."

"Fikrimi değiştirdim." Sadie'yle Clive, yeni gelenleri karşılamak için hole koştuğunda Alice'in tek açıklaması bu oldu. Patronuna eve kadar eşlik eden Peter, Alice'in *malzemeler* diye bahsettiği şeyleri alması için tekrar arabaya yollandı. Alice holdeki tozlu karoların üzerinde dikilip etrafına baktı. Sabah yürüyüşünden eve dönüp de hizmetçilerinin hizmetinden memnun kalmayan asil bir hanım edasındaydı.

"Buraya sıkı bir temizlik lazım," dedi enerjik bir sesle. "Kütüphaneye geçelim mi?"

"Tabii." Sadie, Clive'a imalı bir bakış fırlatıp omzunu silkti. Alice hole açılan kapılardan birini itip içeri girdi. Burası Sadie'nin Loeanneth'e ilk gelişinde camından baktığı odaydı. Polisin 1933'te, soruşturmayı yürüttüğü ve Eleanor'la Anthony'nin

Theo'nun resmi olarak kayıp ilan edilmesinden bir gün sonra bir gazeteciyle görüştüğü oda.

Şimdi Clive kanepenin bir ucunda, Sadie diğerinde oturuyordu. Her yer toz içindeydi ama temizlikle vakit harcayamayacaklarına göre buna katlanmaktan başka çareleri yoktu. Alice belli ki buraya araştırmanın gidişatını görmeye gelmişti ve biraz pisliğin onu durdurmasına izin vermeyecekti.

Sadie, Alice'in bir koltuğa oturup onları soru yağmuruna tutmasını bekledi. Ama yaşlı kadın odada gezinmeyi sürdürdü. Kapının önünden şömineye doğru yürüdü. Sonra da pencerenin altındaki yazı masasına. Her yerde birkaç saniye durup sonra yoluna devam ediyordu. Yüzü ifadesizdi. Ama Sadie bir dedektifin eğitimli gözleriyle bunun yalnızca bir rol olduğunu biliyordu. Alice hislerini saklamaya çalışsa da, son derece huzursuzdu. Eh, bu da doğaldı tabii. İnsanın çocukluğunu geçirdiği evi tam yetmiş yıl sonra hiç değişmemiş bulması tuhaf bir deneyim olsa gerekti. Hele de Edevane'lerin buradan taşınmasına sebep olan o felaket düşünüldüğünde. Alice yazı masasının yanında durup bir çocuğun yüzünün betimlendiği resmi eline aldı.

"O mu?" diye sordu Sadie. Loeanneth'i keşfettiği gün camdan bakarken resmin olağanüstü güzelliği karşısında nasıl etkilendiğini hatırlıyordu. "Theo?"

Alice başını kaldırmayınca Sadie bir an sorusunu duymadığını sandı. Tam tekrar soracaktı ki Alice cevap verdi. "Bir aile dostumuz çizmişti. Bay Daffyd Llewellyn. Bunu Theo'nun öldüğü gün yaptı." Çenesini sıkarak pencereden baktı. Sarmaşıklar manzaranın neredeyse tamamını kaplıyordu ama Alice bunun farkında değil gibiydi. "Derenin kıyısından gelirken yanında görmüştüm. Yazları bizimle kalırdı. Yukarıdaki Mulberry Odası'nda. Sabahları erkenden şövalesini omzuna atıp defterini

koltuğunun altına sıkıştırır ve derenin oraya inerdi. Bu resme kadar Theo'yu çizdiğini görmemiştim hiç."

"Enteresan bir tesadüf," dedi Sadie. "Kardeşinizi ilk kez resmetmiş ve Theo o gün kaybolmuş."

Alice hızla başını kaldırdı. "Tesadüf olduğu doğru ama enteresan değil. Bay Llewellyn'in Theo'nun başına gelenlerle hiçbir ilgisi yoktu. Hem iyi ki yapmış bu resmi. Anneme teselli oldu."

"Daffyd Llewellyn, Theo'dan hemen sonra ölmüştü değil mi?" Sadie, Clive'la ilk konuştuğunda bu iki olayın zamanlamasını manidar bulmuştu.

"Polis, Theo'yu ararken ölüsünü buldu," dedi Alice ve Clive onu onaylarcasına başını salladı. "Korkunç bir..."

"Tesadüf mü?" dedi Sadie.

"Olaylar zinciri," dedi Alice imalı bir bakışla. Yeniden resme baktığında ifadesi yumuşadı. "Ne büyük bir trajedi. İnsan merak ediyor..." Ama neyi merak ettiğini söylemedi. "Bay Llewellyn'i hepimiz severdik. Ama annemle aralarından su sızmazdı. Bay Llewellyn'in sevdiği nadir yetişkinlerden biriydi annem. Theo'nun kayboluşundan sonra bir de onun intihar etmesi annem için büyük bir şoktu. Tam da Bay Llewellyn'in dostluğuna ihtiyaç duyduğu bir dönemde onu kaybetti. Annem onu babası gibi görürdü."

"Bay Llewellyn'e sırlarını açar mıydı?"

"Herhâlde. Annemin fazla arkadaşı yoktu. Kimseyle o kadar yakın değildi."

"Ya annesiyle?"

Alice başını kaldırdı. Gözlerinde muzip bir pırıltı belirmişti. "Constance'la mı?"

"Sizinle oturmuyor muydu?"

"Mecburen."

"Anneniz onunla özel hayatını konuşur muydu?"

"Asla. Annemle anneannem hiç anlaşamazdı. Aralarında nasıl bir husumet vardı bilmiyorum ama eski bir şeydi. Theo'nun ölümünden sonra, Loeanneth'ten taşındığımızda bağları tamamen koptu. Anneannem bizimle Londra'ya gelmedi. Sağlığı iyi değildi. Yaz Dönümü Partisi'nden önce de bunama belirtileri gösteriyordu. Sonra durumu aniden kötüleşti. Brighton'da bir yaşlılar yurduna yerleştirildi ve son günlerini orada geçirdi. Annemin ona sevgisini gösterdiğine yalnızca bir kere tanık oldum. O da bu konuda. Anneannem için en iyi bakımevini bulmaya çalıştı. Rahatı için elinden geleni yaptı. Görüyorsunuz ya, Dedektif Sparrow? Aile ilişkileri bazen çok karmaşık olabiliyor."

Bu daha ne ki, diye düşündü Sadie ve Clive'la göz göze geldiler.

Bakışmaları Alice'in dikkatli gözlerinden kaçmamıştı. "Ne oldu? Bir şey mi buldunuz?" diye sordu.

Eleanor'un Ben'e yazdığı mektup Sadie'nin arka cebindeydi. Bunu Alice'e uzattı. Alice yazılanları okurken tek kaşını kaldırdı. "Ne var bunda?" dedi. "Annemle Benjamin Munro'nun aşk yaşadığını biliyorduk zaten."

Sadie kayıkhanede bulduğu diğer sayfadan söz etti. "Önce mektubu savaş sırasında babanıza yazdığını sandım. Hamileliğinden söz ediyordu. Onu ne kadar özlediğini ve bebeği onsuz büyütmenin zor olacağını söylüyordu. Sonra üst katta mektubun diğer yarısını bulunca aslında Ben'e yazdığını anladım." Kısaca duraksadı. "Theo'dan bahsediyordu."

Alice ilk kez bir duygu belirtisi gösterdi. Usulca koltuğa çöktü ve birkaç dakika konuşmadı. "Theo'nun Ben'in oğlu olduğunu düşünüyorsunuz," dedi neden sonra.

"Evet." Sadie'nin yanıtı kısa ve sertti ama başka ne diyebilirdi ki?

Alice'in rengi solmuştu. Gözlerini uzaktaki bir noktaya dikmiş, içinden bir hesap yapar gibi dudaklarını kıpırdatıyordu. Londra'dayken en sert rüzgârların bile yıkamayacağı bir kadın gibi görünüyordu. Ama Sadie ilk kez onun kırılganlığına tanık oluyordu. Alice zayıf biri gibi davrandığından değildi. O efsanevi imajından sıyrılmıştı sadece. Herkes gibi acı çekebilen bir insandı artık. "Anladım," dedi sonunda. "Olabilir tabii."

Clive hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Bu birçok şeyi değiştirir," dedi.

Alice ona dik dik baktı. "Kardeşimin kaderini değiştirmedi ama."

"Öyle. Ama benim kastettiğim..."

"Ne demek istediğinizi anladım," dedi Alice. "Ama hayır. Babamın Theo'ya bilerek zarar verdiğine asla inanmam."

Clive bunu ilk dile getirdiğinde Sadie de aynısını hissetmişti. Ama şimdi, Alice'in tavrını gördükten sonra acaba o da sırf bu fikri içine sindiremediği için mi böyle davranıyor diye düşünmeden edemedi.

Dışarıdan ayak sesleri geldi ve kapıda esrarengiz görevinden dönen Peter belirdi. "Alice?" dedi hemen. "İyi misin?" Endişeyle Sadie'ye baktı. "Bir sorun mu var?"

"Merak etme, iyiyim," dedi Alice.

Peter koşar adım yanına geldi. Ona bir bardak su, öğle yemeği ve açık havaya çıkmayı önerdi. Alice hepsini geçiştirdi. "Peter, lütfen. İyiyim dedim ya! Buraya gelince bir tuhaf oldum, hepsi o." Resmi asistanına verdi. "Bak. Theo buydu. Kardeşim."

"Ne güzel bir resim. Yoksa sen mi..."

"Yok canım." Alice neredeyse gülecekti. "Bir aile dostumuz çizdi. Daffyd Llewellyn."

"Şu yazar," dedi Peter. "Tabii ya."

Yazarın adının geçmesiyle Sadie bir kez daha adamın intiharının zamanlamasını düşündü. Birden aklına bir fikir geldi. Daffyd Llewellyn, Theo'ya zarar vermemiş olabilirdi ama belki Anthony'yi engelleyebilecekken bunu başaramamıştı. "Babanızla Daffyd Llwellyn'in arası nasıldı?" diye sordu.

"Gayet iyi," dedi Alice. "Babam onu aileden biri gibi görüyordu. Ama bunun ötesinde ikisi de tıp okumuştu. Babam ona büyük saygı duyardı."

İki adamın ortak noktaları bununla sınırlı değildi. İkisi de tıp eğitimlerini yarıda bırakmıştı. Daffyd Llewellyn de tıpkı Anthony gibi geçirdiği bir bunalım sonucu doktorluktan vazgeçmişti. "Bay Llewellyn'in neden bunalıma girdiğini biliyor musunuz?"

"Hayır. Bunu ona hiç sormadım. Sonra da hep pişman oldum. Yaz Dönümü'nden evvel tuhaf davranmaya başlamıştı. Ama benim aklım beş karış havadaydı. Ona bir kez bile derdin nedir diye sormadım."

"Bunu başka kim bilebilir?"

"Annem. Ama o da bir şey demedi. Bir de anneannem tabii. Bay Llewellyn'i gençliğinden beri tanıyordu ne de olsa. Ama birbirlerinden hiç hoşlanmazlardı. Constance'ın zayıflığa tahammülü yoktu. Bay Llewellyn'in ölümünden sonra layık görüldüğü ödül hepimizi sevindirirken onu sinir etti. Her neyse. Ben Bay Llewellyn'i çok severdim. Keşke ödülünü yaşarken alabilseydi."

"Bay Llewellyn sizin akıl hocanızmış," dedi Peter usulca. "Tıpkı benim Bayan Talbot'ım gibi."

Alice gözyaşlarını engellemek istercesine başını salladı. "Doğru. Ama sonra onu gözümde çok fazla büyüttüğümü düşünmeye başladım. Ne ahmaklık. Gerçi gençler yaşlılara pek tahammül edemez."

Peter gülümsedi ama nedense gözlerine hüzün çökmüştü.

Alice'in aklına bir şey gelmiş olmalıydı ki, derin bir iç çekti. "Bu kadar pişmanlık yeter," dedi yeni bir enerjiyle. "İnsan vicdan azaplarını ancak onları silmek için yad etmeli. Dediklerimi getirdin mi, Peter?"

Peter başını salladı. "Kapıda bıraktım."

"Harika. Sence şeyi de bulabilecek misin?"

"Geyik boynuzlu parkeyi mi? Hemen bakıyorum."

"Bravo."

Sadie bu konuşmalara aldırmayıp Eleanor'un mektubunu eline aldı. Alice annesinin yazdığı satırları okurken ne hissetmişti acaba? Sadie insanın duygularını bir kâğıda aktarıp bir başkasına vermesinin ne kadar cesurca olduğunu düşündü.

Charlotte Sutherland gözlerinin önünde canlandı. Mektupları Sadie'yi ne kadar panikletse de, kızın cesareti gözünden kaçmamıştı. Bir insanın hislerini samimiyetle bir başkasına ifade etmesi müthiş bir özgüven gerektirirdi. Üstelik Charlotte ikinci mektubuyla bir kez daha reddedilmeyi göze almıştı. Sadie birinci mektubu geri yollamanın telaşına düştüğü sırada bunu düşünme fırsatı bulamamıştı ama şimdi merak ediyordu. Charlotte gerçekten cesur muydu, yoksa aptal mı? "Benim anlamadığım," diye mırıldandı, "insan böyle bir mektubu neden saklar? O anın heyecanıyla yazmak başka bir şey ama onu hayatının sonuna kadar saklamak..." Başını salladı. "Ne kadar samimi ve yerilmeye açık bir davranış."

Alice gülümsedi. Kendini toplamış ve yine güçlü yazar kimliğine bürünmüştü. "Siz mektup yazan biri olmadığınız için böyle söylüyorsunuz, Dedektif Sparrow. Aksi takdirde, bir yazarın eserini asla yok edemeyeceğini bilirdiniz. İçeriğinin başını derde sokacağından korksa bile yapamaz bunu."

Sadie düşüncelere dalmıştı ki, dışarıdan biri seslendi. "Merhaba! Kimse yok mu?"

Bertie'nin sesiydi. "Büyükbaba?" dedi Sadie şaşkınlıkla. "Bir dakika. Hemen geliyorum."

Bertie kapıda dikiliyordu. Elindeki sepette kocaman bir termos ve fırından yeni çıkan ekmekler vardı. "Seni aradım ama açmadın."

"Hadi ya? Sessizdeydi."

Bertie anlayışla başını salladı. "Dikkatini dağıtmak istemedin tabii."

"Evet." Sadie telefonu çıkardı. Altı cevapsız arama vardı. İkisi Bertie'den, dördü Nancy'dendi.

"Hayrola? Suratın düştü?" diye sordu Bertie.

"Yok. Önemli değil." Sadie çabucak gülümsedi ama endişelenmişti doğrusu. Nancy Bailey kızının kayboluşunu konusunda takıntılı olabilirdi, fakat henüz telefon sapıklığı yapacak kadar aklını kaçırmamıştı. "Gelsene," dedi. "Seni herkesle tanıştırayım."

"Herkes?"

Sadie, Alice'le Peter'ın beklenmedik gelişinden söz etti. Kalabalık olduklarına seviniyordu doğrusu. Aksi hâlde, Bertie'nin öğle yemeğinde Charlotte Sutherland konusunu açacağından çekiniyordu. Ya da daha beteri, Bailey davasından konuşmaya çalışabilirdi.

"Oh. Neyse ki bol bol yemeğimiz var," dedi Bertie.

Kütüphaneye girdiklerinde, Alice ayaktaydı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sıkıntıyla saatine bakıyordu. Clive onları görünce derin bir oh çekti.

"Sizi büyükbabam Bertie'yle tanıştırayım," dedi Sadie. "Bize yemek getirmiş."

"Ne kadar kibarsınız," dedi Alice ve gelip Bertie'nin elini sıktı. "Ben, Alice Edevane." Bir anda bütün gerginliği kaybolmuştu. Evinde konuklarını ağırlayan bir hanımefendi olup çıkmıştı. Çabasızca otoriter görünmek eskiden varlıklı ailelerin çocuklarına öğrettikleri davranış biçimlerinden biriydi belli ki. "Menüde ne var?"

"Çorba yaptım," dedi Bertie. "Yanına da yumurta haşladım."

"En sevdiğim." Alice ona tatlı tatlı gülümsedi. "Nereden bildiniz?"

"Ağzmm tadını bilen herkes katı yumurtayı sever," dedi Bertie.

Alice takdirle başını salladı.

"Büyükbabam bütün hafta festival için kek, kurabiye pişirdi," diye atıldı Sadie. "Hastaneye bağış toplamak için satılacaklar."

Alice yine başını sallıyordu ki, Peter geri döndü. Elinde küçük, siyah bir kese vardı.

"Ben hazırım," dedi ve birden Bertie'yi fark etti. "Ah, merhaba."

Yine bir tanıştırma faslı oldu. Sonra Alice'le Peter kendi aralarında kısaca tartıştı. Hemen işe mi koyulacaklardı, yoksa önce bir şeyler atıştırsalar daha mı iyi olurdu? Sonunda Bertie'nin çorbasını soğutmalarının yazık olacağına karar verdiler.

"Şahane," dedi Bertie. "Bize yemek için en uygun yeri siz gösterin. Evin ne durumda olduğunu bilmediğim için yanımda bir piknik örtüsü getirdim."

"İyi etmişsiniz," dedi Alice. "Bu bahçe ne piknikler gördü. Yıllardır bakımsız kaldı tabii ama dere kıyısında birkaç güzel nokta var. Dilerseniz oraya yürüyebiliriz."

Alice, Peter ve Bertie'yi yanına katıp onlara bahçedeki ulu çınarı ve ilerideki kayıkhaneyi anlatarak odadan çıktı.

"Kardeşlerimle vaktimizin çoğunu orada geçirirdik," diyordu. Taş patikanın ilerisinde sesleri giderek uzaklaştı. Sadie, yazarın en son, "Evde bir tünel var," dediğini duydu. "Kayıkhanenin birkaç metre ilerisinden koruya açılıyor. Çocukken orası saklambaç oynamak için en sevdiğimiz yerlerden biriydi."

Sabah beklenmedik bir gidişatta ilerliyordu. Sadie, Clive'a dönüp şaşkınlıkla omuz silkti. "Mecbur, öğle arası vereceğiz."

"Öyle görünüyor. Seninle yürüyeyim ama fazla kalamayacağım. Bizimkilerle antika fuarına gideceğiz." Bu plandan hiç de hoşlanmışa benzemiyordu. Sadie anlayışla başını salladı. Diğerlerinin onları beklediği yere doğru yürüdüler. Gölün etrafından dolaşırken Sadie otoparktan uzaklaştıklarını fark etti. Dahası, sabah Clive'ın arabasını da görmemişti. Bahçe kapısı da kilitliydi zaten. "Clive, sen bugün buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Kayıktan bozma ufak bir teknem var. Onunla. Normalde köyde bir arkadaşımın iskelesine bağlı. Buraya gelmenin en kolay yolu budur. Arabadan daha kısa sürüyor."

"Keyifli olmalı. Kırlar pek güzel."

Clive gülümsedi. "Bazen bütün gün dolaşırsın ve tek bir kişiye bile rastlamazsın."

Sadie'nin telefonu göl kıyısının sessizliğini bozdu. Sadie ekrana bakınca suratını buruşturdu.

"Kötü haber mi?"

"Nancy Bailey. Hani sana bahsettiğim dava."

"Küçük kızın anneannesi. Hatırladım. Ne istiyor ki?"

"Bilmem. Sabahtan beri arıyor."

"Bugün cumartesi. Önemli bir mesele olmalı."

"Belki. Resmen inat etti."

"Onu geri aramayacak mısın?"

"Yapamam. Soruşturma açıldı. Tepedekiler onunla hâlâ görüştüğümü öğrenirse parçaları kolayca birleştirirler. Hem baksana, işimiz var."

Clive kafasını salladı ama Sadie'nin kayıtsızlığını doğru bulmadığı her hâlinden belliydi.

"Sence aramalı mıyım onu?" diye sordu.

"Bunu söylemek bana düşmez. Ama bazen bir dava senin kanına girer ve bunun tek sebebi aslında ilgine muhtaç olmasıdır. Beni örnek al. Bak yetmiş yıl sonra hâlâ buradayım."

Telefon tekrar çaldı. Ekranda Nancy Bailey'nin numarası göründü. Sadie, Clive'a baktı ve yaşlı polisin cesaret verici gülümsemesiyle telefonu açtı.

31

Sadie sonradan diğerlerini dere kıyısında buldu. Piknik örtüsünü bir söğüt ağacının altındaki uzun çimenlere sermişlerdi. Clive'ın küçük teknesi *Jenny,* kayıkhanenin iskelesine bağlıydı. Peter'la Clive samimi bir sohbete dalmıştı. Alice her nereden bulmuşlarsa eski bir iskemlede oturuyordu. Yazar, Bertie'nin söylediği bir şeye güldü. Sadie örtünün bir köşesine çöktü ve eline tutuşturulan çorba fincanına dalgın gözlerle baktı. Aklı son birkaç haftadır rafa kaldırmak için kendini zorladığı bütün kanıtları oradan indirmekle meşguldü. Her soruşturmanın bir dönüm noktası olurdu. Bazen tek bir ipucu o ana kadarki bütün varsayımlarınıza yeni bir pencereden bakmanızı sağlardı. Nancy'nin birkaç dakika önce söyledikleri de her şeyi değiştirmişti işte.

"Evet? Ne dedi?" diye sordu Clive.

Birden konuşmalar bıçak gibi kesildi. Hepsi merakla Sadie'ye bakıyordu. Bailey davasından ve onunla ilgili takıntılarından söz ettiği bütün insanlar buradaydı.

"Sadie, hayatım?" dedi Bertie endişeyle. "Clive, Nancy Bailey'nin ısrarla sana ulaşmaya çalıştığını söyledi."

Dava resmen kapanmıştı. Sadie'nin başı yeterince dertteydi. Bir an kendini patlayacakmış gibi hissetti. Onlara söylemezse bu yeni bilgi onu boğacaktı sanki. "Kızının dairesinin yeni sahipleri Nancy'yi aramış," dedi.

Bertie kafasını kaşıdı. "Numarasını nereden biliyorlarmış?"

"Uzun hikâye."

"Eee? Ne demişler peki?"

"Mutfaktaki formika masanın köşesinde tükenmez kalemle yazılmış bir yazı olduğunu fark etmişler. *O yaptı*, yazıyormuş. Normalde bunu dikkate bile almazlarmış. Ama Nancy onları ziyaret etmişti. Maggie'nin kaybolduğunu biliyorlardı tabii."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Anlamadım. Kim ne yapmış?" diye sordu Peter şaşkınlıkla.

Sadie aralarında bir tek onun hiçbir şeyden haberi olmadığını fark etti. Davayı ve onunla ilişkisini çabucak özetledi. Hikâyesini bitirdiğinde Peter, "Öyleyse aradığın kişi o," dedi. "Yani yazıdaki kişi."

Sadie, Peter'ın soruşturmayla ilgili düşüncelerine hak verdiğini sezince sevindi. "Evet ama kimden bahsediyor?"

Alice hafifçe öksürerek lafa karıştı. "Eğer bir kadın başı dertteyken *o yaptı* yazmışsa, kimi kastettiğinin anlaşılacağını düşünüyor demektir. Maggie Bailey'nin hayatında biri var mıydı?"

Sadie başını iki yana salladı. "Hayır. Kızı Caitlyn ve annesi Nancy dışında neredeyse hiç kimseyle görüşmüyormuş."

"Ya Caitlyn'in babası?"

"O da var tabii ama..."

"Kızın velayeti ona mı geçti?"

"Evet."

"Yeniden evlenmişti galiba?"

"Evet. İki yıl önce."

"Çocukları yok mu?"

"Hayır." Sadie, Caitlyn'i merkezde gördüğü günü düşündü. Steve'in yeni karısı Gemma, küçük kızın saçlarına kurdeleler bağlamıştı. Onun elini tutuşu ve ona gülümseyişindeki sıcaklık Sadie'nin içine dokunmuştu. "Ama karısı Caitlyn'i öz kızı gibi seviyor."

Alice istifini bozmadı. "Bu eski koca nasıl biri?"

"Steve mi? İyi biri. Dürüst, yardımsever. Soruşturmada işimizi kolaylaştırmak için elinden geleni yaptı."

Clive kaşlarını çattı. "Mesela?"

Sadie, Steve'in kendiliğinden merkeze gelişini hatırladı. Maggie'nin karakter tahlilini yapmalarında onlara çok yardımı olmuştu. Eski karısıyla ilgili çizdiği portre, Maggie'yi aklı bir karış havada, eğlence düşkünü ve sorumsuz bir kadın olarak gösteriyordu. Çocuğunun sorumluluğu ona ağır geliyordu. "Eski karısını uzun uzun anlattı," dedi Sadie. "Aslına bakarsanız, biraz fazla yardımseverdi."

Bu cevap belli ki Clive'ı tatmin etmişti. Hafifçe gülümsedi. Sadie birden onun Edevane davasıyla ilgili bir yorumunu hatırladı. Suçluların iki şekilde davrandığını söylemişti. İçine bir ürperti yayıldı. Clive birinci tipte suçlular polisten bucak bucak kaçar demişti. İkinci tip ise polise yardım etmek için kendilerini paralardı. Her fırsatta soruşturmaya burunlarını sokar ve davanın tam merkezinde olmaya bakarlardı.

"Ya o not?" dedi Sadie zihninde şekillenen korkunç fikre rağmen. "El yazısı Maggie'nindi..." Steve'in Maggie'nin dikkatsizliğinden şikâyet edişini hatırlayarak sustu. Maggie'nin onun o hafta şehir dışında olacağını unuttuğunu iddia etmişti. Tarihlerin son anda değiştiğinden söz ederken, "Ona yazdırdım," demiş ama sonra lafı çevirip notu kendisinin yazdığını

söylemişti. Sadie o sırada bunu düşünmemişti bile. Adamın dilinin sürçtüğünü sanmıştı. Steve üzgündü ve kelimeleri karıştırması normaldi. Ama şimdi Sadie bunu Freud'çu bir yaklaşımla açıklayabileceğini hissediyordu. Belki de Steve o gün Maggie'ye zorla bir şeyler yazdırdığı başka bir ana işaret eden bir gaf yapmıştı.

"Steve katil olabilir mi?" diye mırıldandı. "Ama o hiçbir zaman şüpheli bile olmadı. Notu bulmamızdan önce bile. Bir mazereti vardı. Lyme Regis'e balığa gitmişti. Formalite icabı, verdiği bilgiyi kontrol etmişlerdi. Söylediği otelde kaydı vardı, işinden izin almıştı ve bu tür gezilere tekne temin eden şirket de Steve'in adını hatırlıyordu. Ama şimdi bütün bunlar, eski karısının tam da ortadan kaybolduğu hafta Steve'in Londra dışında olması, Sadie'ye şüpheli geliyordu. "Ama neden?" Sadie mesleki tecrübelerine rağmen adamın niyetini düşünmeden edemedi. "Eskiden Maggie'yle evliydi. Birbirlerini sevmişlerdi. Boşanmalarından beri hırgürleri yoktu. Ayda yılda bir görüşüyorlardı. Onu neden öldürsün?"

Alice Edevane'in sert sesiyle daldığı düşüncelerden uyandı. "İlk Diggory Brent romanlarımdan birinde kardeşim Clemmie'nin anlattığı bir hikâyeden esinlenmiştim. İkinci Dünya Savaşı'ndan önce Hyde Park'ta oturuyorduk. Bana karısının çocuk özlemini gidermek için bir başkasının çocuğunu çalan bir adamdan söz etti. O hikâyeyi hiç unutmadım. Çiftin çocuk özleminin ve kocanın, karısına duyduğu sevginin onu bu korkunç hırsızlığa itmesi bana son derece makul geldi."

Sadie, Gemma'nın mutluluğunu düşündü. Merkezden çıkarken Caitlyn'in elini tutuşunu ve küçük kızı kucaklayıp kalçasına dayayışını. Gören onları gerçek bir anne kız sanırdı. Sadie, Caitlyn için nasıl da sevinmişti. Annesinin onu terk etmesi bü-

yük bir travmaydı tabii ama en azından sevgi dolu bir aile ortamında büyüyecekti.

"Sadie," dedi Bertie usulca. "Şimdi ne yapacaksın, kızım?"

Doğru ya. Varsayımlar üzerinden gitmektense bu olayı açıklığa kavuşturacak bir şeyler yapmalıydı. "Steve'in ifadesini yeniden kontrol etmem gerek," dedi. "Şehir dışında olduğunu söylemişti. Bakalım Maggie'nin evine gittiğini kanıtlayabilecek miyim? Steve'le de konuşmam gerek. Gerçi nasıl yapacağım bilmem. Soruşturma kapandı. Başımı derde sokmadan bu işi halletmenin bir yolunu bulmalıyım."

"Donald'ı arasan? Senin yerine soruları o sorsa?"

Sadie başını iki yana salladı. "Onu karıştırmadan önce emin olmalıyım." Kaşlarını çattı. "Maggie'nin notunu adli tıbbın bir kere daha incelemesi gerek."

"DNA analizi mi?"

"Hem o var, hem de baskı altında yazıldığına dair kanıt aranması lazım. El yazısı uzmanları notu incelemişti zaten. Gayritabii bazı unsurlara rastlanmıştı. Yazının aceleye getirildiğini düşündüren birkaç titreme ve hata vardı. Ama bu tip şeylerden her zaman beklenen sonuç çıkmaz. Ayrıca Maggie'nin kızını terk etmeye hazırlandığını düşünüyorduk. Stresli oluşunu ona verdik."

Not şık bir karta yazılmıştı. Maggie, WHSmith'te çalışmıştı ve Nancy'ye bakılırsa kırtasiyeye meraklıydı. Sadie el yazısının şüphe çekecek bir tarafını görmemişti ama kartın tepesindeki karalama onu düşündürmüştü. "Kalemi denemiş," demişti Donald omzunu silkerek. "Ben de yaparım." Sadie de yapardı ama bunda bir tuhaflık vardı. Maggie hakkında anlatılanlar titiz bir mizacı olduğunu işaret ediyordu. Böyle biri önemli bir not yazmayı düşündüğü pahalı bir kâğıda karalama yapar mıydı?

Sadie şüphelerini dile getirdiğinde Donald, "Aklı başında değilmiş işte," demişti. "Kızını bırakıp gitmeye hazırlanıyordu. O sırada kâğıdı mı dert edecekti?" Sadie de daha fazla üstelememişti. Notun bulunması onun için büyük bir şoktu zaten. Bütün teorileri altüst olmuştu. Ama Nancy sonradan ona hak vermişti. "Maggie not yazacağı bir kâğıda asla karalama yapmazdı," demişti. "Çocukluğundan beri titiz ve düzenliydi."

Ne var ki, karalama bir kez daha önem kazanmıştı. Ya o sırada Maggie'nin yanında biri varsa ve ona ne yazacağını söylemeden önce kalemi denediyse?

Sadie bundan diğerlerine bahsederken dizlerinin üzerinde doğrulup cebinden telefonunu çıkardı. Neyse ki notun bir fotoğrafını çekmeyi akıl etmişti. Fotoğraflarının arasından onu buldu. Telefon elden ele dolaştı.

Bu sırada Sadie ayağa kalkıp aşağı yukarı yürümeye başladı. Steve bu kadar korkunç bir plan yapıp uygulayabilir miydi? Sadie belki de hepten kafayı üşütüyor ve olmadık hayaller kuruyordu. Ama diğerlerine baktığında rahatladı. Biri emekli bir polisti, diğeri ünlü bir cinayet romanı yazarı, öteki de doktoralı bir araştırmacı. Ve hepsi de Sadie'nin yeni teorisini akla yatkın buluyordu.

Bertie gülümsedi. İyi niyetli yüzü gururla ışıldıyordu. "Şimdi ne yapacaksın, hayatım?" diye sordu yine.

Sadie yine yanılıyordu belki de. Ama Maggie o notu yazarken Steve'in eski karısının başında dikilmesi gibi bir ihtimal varken ve bir suçlu elinin kolunu sallaya sallaya ortalıkta dolaşırken bu işin peşini bırakamazdı. "Galiba birilerini aramam gerek."

Bertie başını salladı. "Bence de."

Ama Donald olmazdı. Bu yeni ipucu Sadie'yi bir yere ulaştırmayabilirdi. Emin olmadan Donald'ın başını yakmayı göze

alamazdı. Kimseyi araya koymadan doğruca tepedekilerle görüşecekti. İspiyoncunun o olduğunu anlayacaklardı tabii ama başka çaresi yoktu. Bertie'yle diğerleri toplanırken Sadie, Met'i aradı ve Baş Müfettiş Ashford'la görüşmek istediğini söyledi.

Sadie o öğleden sonra diğerleriyle birlikte köye gitmedi. Clive, *Jenny*'ye binmeden önce Sadie'den ona gelişmeleri haber vereceğine dair söz aldı. Bertie de hastaneye bağış toplamak için saat üçte görev başı yapacaktı. Sadie'yi taze çörek ve kaymak vaadiyle kandırmaya çalıştı ama Sadie'nin sinirleri yay gibi gerilmişti. Bu hâldeyken festival coşkusuna ayak uydurabileceğini hiç sanmıyordu.

Öte yandan, Alice, Bertie'ye nadir gülümsemelerinden biriyle baktı. "Taze Kelt kaymağı yemeyeli seneler oldu." Peter hemen araya girip ona esrarengiz görevlerini hatırlattıysa da, Alice omzunu silkti. "Aman bu kadar bekledi, bir gün daha bekleyebilir. Hem festival başlamadan önce otelimize yerleşelim. Sonra etraf ana baba günü olacak." Alice'in festivalin düzenlendiği hafta sonu meydana yakın bir otelde iki oda bulması mucizeydi. Ama onun da kendine göre bir sırrı vardı tabii. Otel sahibine kitaplarını imzalamaya söz vermişti.

Sadie tek başına dikilip iki arabanın peş peşe uzaklaşmasını izledi. Sonra telefonunu çıkardı. Bunu alışkanlık edinmişti. Cevapsız arama yoktu. Sesi sonuna kadar açmıştı. Biri arasa duyardı zaten. Sıkıntıyla homurdanarak telefonu cebine koydu.

Sadie diğerlerine merkezin yeni ipucunu memnuniyetle karşıladığını söylerken dürüst davranmamıştı. Aslında, telefonu Ashford'u hiç sevindirmemişti. Hele durumu anlattığında küplere binmişti. Öyle ki Sadie, adamın bağırıp çağırmasının kulak zarının patlatacağından korkmuştu. Neyse, en azından telefon-

da tükürük yağmuruna yakalanmaktan kurtulmuştu. Sadie de bir süre sonra öfkelenmeye başlamış ama ters bir laf etmemek için kendini tutmuştu. Ashford'un sinirlerinin biraz yatışmasını beklemiş ve yeni teorisinin detaylarını anlatmaya geçmişti. Ashford onu dinlemek istemediğinde de, çok sevdiği mesleğini tehlikeye atarak ona Derek Maitland'i arayabileceğini hatırlatmıştı. Haklı olduğu anlaşılırsa, kadın gerçekten öldürülmüşse ve Met'in bu olasılığı göz ardı ettiği ortaya çıkarsa kızılca kıyamet kopardı.

Ashford işte o zaman, mecburen Sadie'ye kulak vermişti. Hattın diğer ucundan sık nefesinin sesi geliyordu. Sadie bu nefeslerin bir ejderhanınkiler kadar yakıcı olduğunu tahmin edebiliyordu. "Birini görevlendiririm, icabına bakar," demişti Ashford ve suratına kapamıştı. Sadie'nin artık beklemekten başka çaresi yoktu.

İtiraf etmeliydi ki, Loeanneth vakit öldürmek için fena bir yer sayılmazdı. Güneşin açısı değişince ev farklı bir çehreye bürünmüştü. Sanki derin bir oh çekip dinlenmeye çekilmişti. Kuşlarla sineklerin sabah telaşı durulmuştu. Çatı sıcak eklemlerini çıtırdatarak geriniyordu. Pencerelerden içeri süzülen ışık huzur doluydu.

Sadie bir süre Anthony'nin çalışma odasında vakit geçirdi. Anatomi defterleri hâlâ çalışma masasının üzerindeki rafta duruyordu. Üzerlerine kibar ve hevesli bir el yazısıyla ismini yazmıştı. Sadie alt çekmecede onun okulda aldığı takdir belgelerini buldu. Edebiyat, Latince ve daha bir sürü alanda üstün başarılar sergilemişti. Çekmecenin arka köşesinden bir fotoğraf çıktı. Sadie mezuniyet cüppeleri içindeki bir grup delikanlının arasında Anthony'yi buldu. Yanında gülümseyen gencin Anthony'nin yazı masasında çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Stüdyoda çekilmişti.

Siyah, dağınık saçlı, zeki yüzlü bu genç adam asker üniformasıyla poz vermişti. Camın içine bir de biberiye dalı yerleştirilmişti. Zamanla kahverengileşmişti. Çerçeveden çıkarıldığı anda toz olacakmış gibi duruyordu. Masada Eleanor'un da bir fotoğrafı vardı. Taş bir binanın önünde duruyordu. Sadie çerçeveyi alıp resme yakından baktı. Galiba Cambridge'te çekilmişti. Anthony, Loeanneth'i kurtarıp karısına sürpriz yapmadan önce bir süre orada yaşamışlardı.

Karşı duvarın tamamını kaplayan kütüphanenin bir rafı Anthony'nin günlüklerine ayrılmıştı. Sadie rastgele birkaç tanesini seçti. Ölgün ışık gözlerini zorlayana dek bunları okudu. Yazılarda Anthony'nin canice niyetlerine dair hiçbir şey yoktu. Aksine, psikolojisini düzeltmek için çabalıyordu. Karısını, kardeşini ve ülkesini hayal kırıklığına uğrattığını söylüyordu. Clive'ın söylediği gibi, hafıza oyunlarıyla karışan aklını toplamaya çalışmıştı. Başkaları yitip giderken kendisinin kurtulmasından duyduğu pişmanlık ve Howard'a mektupları yürek paralayıcıydı. Hayatını ve acılarını zarif tanımlamalarla anlatıyordu. Bu çalıntı yaşamı hak etmese de, çaresizce yaşadığını dile getiriyordu.

Eleanor'a duyduğu derin minneti ve kendiyle ilgili utançlarını anlatış biçimi öylesine hazindi ki. Ama en kötüsü sevdiklerini istemeden incitebileceğiyle ilgili dehşetiydi. "Sen, sevgili dostum, bunu yapabileceğimi en iyi sen biliyorsun," diyordu. *Neden,* diye düşündü Sadie. Bunun bir anlamı var mıydı, yoksa yalnızca arkadaşının onu iyi tanımasından mı söz ediyordu?

Anthony'nin cerrah olamadığına da üzüldüğü apaçıktı. *Fransa'da yaşananlardan sonra aklımda bir tek bu vardı,* diyordu. *Hayatımın kurtuluşu ancak o zaman anlamlı olabilirdi belki. İngiltere'ye dönüp doktor olmak ve zarar verdiğimden daha çok in-*

sanı iyileştirmek: Benim yegâne tesellim bu olurdu. Ama Anthony bu dileğini gerçekleştirememişti. Sadie birden ona acıdı. Bir insanın mesleğinin elinden alınmasının ne demek olduğunu biliyordu çünkü.

Yazı masasının tahta sandalyesinde dönerek loş odaya baktı. Hüzün bu odanın her bir köşesine sinmişti. Anthony'nin kendini bu bayat kokulu yere hapsettiğinde neler hissettiğini düşündü. Kendi hayal kırıklıkları ve şeytanları arasında debelenen bir adam. Anthony buydu işte. Sonunda korktuğu başına gelmiş ve birine zarar vermişti.

Theo'nun ölümü kazaydı şüphesiz. Theo'nun babası Ben Munro olsa bile ve Anthony, karısının ihanetiyle kıskançlıktan deliye de dönse, masum bir çocuğu öldürmek düpedüz vahşetti. İnsanlar değişirdi. Dünyanın düzeni buydu. Ama Sadie, Anthony Edevane'in böylesi bir caniliğe kalkışmayacağını biliyordu. Anthony'nin kendini bilmesi ve hiç durmadan frenlemeye çalışması Clive'ın teorisiyle bağdaşmıyordu. Theo'nun babasının kim olduğu bu konuyla tamamen alakasızdı. Theo'nun ölümü ve Anthony'nin aldatıldığını öğrenmesi –bu iki olayın zamanlaması talihsiz bir tesadüftü sadece. Tesadüf. Yine şu gıcık kelime.

Sadie derin bir iç çekip gerindi. Alaca karanlık çökmüştü. Ağustos böcekleri güneşten yanan bahçenin gizli köşelerinde akşam şarkılarına başlamıştı. Evin içindeki gölgeler uzuyordu. Günün sıcağı akşam serinliğinin onu süpürmesini bekliyordu. Sadie elindeki defteri kapatıp rafta yerine koydu. Anthony'nin çalışma odasının kapısını arkasından usulca kapatıp el fenerini almaya aşağı indi. Telefonunu baktı. Arayan soran yoktu. Tekrar Eleanor'un yazı masasının başına döndü.

Ne aradığını bilmiyordu. Sadece eksik bir parça olduğundan emindi ve bunu Eleanor'un mektuplarında bulabileceğini umu-

yordu. Theo'nun doğumundan itibaren Eleanor'un yazdığı her şeyi okuyacaktı. Mektupları kime yazıldıklarına göre sınıflandırmaktansa kronolojik sırayı izledi.

Yavaş ilerliyordu ama vakti boldu. Şu anda başka bir yerde olmayı ve dikkatinin dağılmasını da istemiyordu. Bailey davasıyla Ashford'u aklından çıkarıp Eleanor'un dünyasına girmeye çalıştı. Hiç şüphesiz ki, Eleanor'un Anthony'ye aşkı hayatını yeniden tanımlamıştı. Ama sonra bu büyük sevda Anthony'nin bunalımları ve dengesizliğiyle gölgelenmişti. Eleanor sayısız doktordan yardım istemişti. Üslubu hep olumluydu. Kocasının derdine deva bulma azmi asla kırılmıyordu.

Ne var ki, Eleanor tüm asaletinin ardında müthiş bir ızdırap içindeydi. Daffyd Llewellyn'e yazdığı mektuplarda bu açıkça belli oluyordu. Uzun bir zaman Eleanor'un tek dert ortağı oydu. Kızlar, babalarının durumunu bilmiyordu. Birkaç güvenilir istisna dışında hizmetkârlar da öyle. Constance'ın kızıyla arası yoktu. Bay Llewellyn'le de bir türlü yıldızları barışmamıştı zaten. Dolayısıyla damadının yaşadığı trajediden o da bihaberdi.

Eleanor, Anthony'ye bir söz vermişti. Buna birçok mektubunda değiniyordu. Kocasına sırrını saklayacağını söylemişti ve bu onun için son derece önemliydi. İkisi dışında herkes için bir fantezi dünyası kurmuştu. Edevane'ler birbirlerine yeten bir çiftti. Bu sebeple, geniş bir arkadaş çevresine ihtiyaç duymuyorlardı. Eleanor evle meşgulken, kocası tabiat gözlemlerini derlediği bir kitap üzerinde çalışıyordu. Birkaç ahbaplarına yazdığı tek tük mektuplarda Loeanneth'teki hayatı masalsı bir dille aktarıyordu. Kızlarla ilgili bir gözleminde hepsinin birbirinden enteresan karakterlerden olduğundan anaç bir gururla söz ediyordu.

Sadie, Eleanor'un olağanüstü çabasına hayret etse de, inadını takdir etmişti. Daffyd Llewellyn onu etrafındakilere karşı dürüst

olması konusunda defalarca uyarmıştı. Özellikle de, 1933'ün başlarında, Eleanor'un kaygıları arttığında. Her zamanki gibi Anthony için endişeleniyordu ama şimdi buna oğluyla ilgili korkuları da eklenmişti. Zira bebeğin doğumu Anthony'ye hiç iyi gelmemişti.

Derinlerdeki bir travma gün yüzüne çıkmıştı. Savaşta, en iyi dostu, Howard'ı kaybedişi sırasında yaşadığı bir sarsıntının izleri Anthony'nin hayatını karartıyordu.

Acıları her geçen gün çığ gibi büyüyor. Şanstından utanıyor, doktorluk vazifelerini yerine getirememenin ızdırabını çekiyor ve bunların hepsi savaşta vuku bulan tek bir hadiseyi işaret ediyor. Uyurken ağlıyor. Sürekli gitmeleri gerektiğini haykırıyor. Ve bebekle köpeği susturmaları gerektiğini.

Birkaç hafta sonra:

Biliyorsun, Daffyd, ne zamandır gizli kapaklı araştırmalar yapıyorum. Şeref listesinde Howard'ın adını bulamayınca nasıl şaşırdığımı tahmin edersin. Bunu biraz daha eşelediğimde öyle bir şey öğrendim ki. Ah, Daffyd! Ne kadar korkunç anlatamam. Zavallı Howard'ı kendi ordumuz vurmuş. Bir şafak vakti kurşuna dizilmiş! Howard ve Anthony'yle aynı birlikte görev yapan bir askere ulaştım. Howard askerden kaçmaya çalışıyormuş ve Anthony onu durdurmuş. Zavallı sevgilim bu olayı fazla büyümeden kapatmak niyetindeymiş ama işe başka bir subay karışmış. Konuştuğum asker Anthony'nin bu olayı atlatamadığını söyledi. Bilmez miyim? Tetiği kendisi çekmiş gibi suçluluk duymuştur.

Anthony'nin gece nöbetlerinin sebebini öğrenmek de bir işe ya ramamıştı. Eleanor onu güçlükle teskin edebiliyordu. Anthony Theo'ya bayılıyordu ama eninde sonunda ona istemeden zarar verebileceğini düşünüyor, hatta en karamsar anlarında bu soruna *kökten bir çözüm* bulmaktan bile bahsediyordu. *Buna nasıl göz yumarım,* diye yazmıştı Eleanor.

Anthony gibi olağanüstü bir insanın bütün ümitlerini yitirmesine nasıl seyirci kalırım? Mutlaka bir yol bulmalıyım. Aslında aklıma bir şey geliyor ama... Belki de bu konuyu ona doğrudan açarsam ve lafı dolandırmadan Howard'a ne olduğunu sorarsam buhranlarından kurtulması için bir umut ışığı doğar. Bana açılmak iyi gelir belki, ne dersin? Ama önce bazı düzenlemeler yapmam gerek. Herkesin güvenliğini sağlamam şart.

Tüm bu dertler arasında, Eleanor'un tek sığınağı Ben'le ilişkisiydi. Bir tek onunlayken huzur buluyordu. Eleanor sonunda Daffyd Llewellyn'e yasak aşkını itiraf etmişti. Ben'e de Anthony'nin durumunu anlatmıştı. Ben'in özgür ruhu ve kendini asla bir yere bağlı hissetmeyişi onu Eleanor için eşsiz bir sırdaş yapıyordu.

Bu konuyu sık sık konuştuğumuzu sanma sakın. Konuşacak daha bir sürü konumuz var zira. Ben'in gezmediği yer kalmamış. Çocukluğunu o kadar renkli insanlar arasında geçirmiş ki, hikâyelerini dinlemeye doyamıyorum. Kısa bir süreliğine de olsa, onun anlattıklarıyla uzaklara gidebiliyorum. Ama ara sıra yükümü omuzlarımdan indirmeye duyduğum ihtiyacın ötesinde, ona güveniyorum, Daffyd. Hayatta bir tek sana ve

ona güveniyorum. Onunla konuşmak kumlara yazı yazmaktan farksız. Ya da rüzgâra karşı bağırmaktan. Ona anlatamayacağım hiçbir şey olamazmış gibi hissediyorum.

Sadie, Ben'in Anthony'nin durumunu nasıl karşıladığını merak etti. Özellikle de onun Eleanor ve bebek Theo için bir tehdit oluşturmasını. Sonuçta evladı söz konusuydu. Sadie'nin kayıkhanede bulduğu mektup, Ben'in, bebeğinden haberdar olduğunu kesinlikle doğruluyordu. Eleanor'un Ben'e yazdığı mektupları karıştırdı. Sadie bu ana dek onları okumaktan kaçınmıştı. Birinin aşk mektuplarını okumak ona hadsizlik gibi görünüyordu. Ama şimdi buna mecburdu galiba.

Sadie önce mektuplara sadece bir göz atmayı düşünüyordu, fakat dayanamayıp hepsini okudu. Son mektuba geldiğinde oda zifiri karanlık olmuştu ve bahçe o kadar sessizdi ki, uzaktan denizin sesi geliyordu. Sadie gözlerini kapadı. Zihni hem uyanık, hem gergindi. Edevane'lerin sıra dışı evliliği ve o gün öğrendikleri kafasını karıştırmıştı. Alice'in Bertie'ye tünelden bahsedişini hatırladı. Girişinin kayıkhanenin yakınında olduğunu söylemişti. Clive'a bakılırsa Loeanneth'e ulaşmanın en kısa ve rahat yolu buraya bir tekneyle gelmekti. Kırlar öylesine ıssızdı ki, bütün gün dolaşsan bir kişiye bile rastlamayabilirdin. Eleanor, Anthony'ye bir söz vermişti. Ama haklı olarak Theo için endişeleniyordu. Ve bir de Ben'in muhteşem çocukluk hikâyeleri vardı tabii.

Maggie Bailey'yi düşündü. Bir insanın çocuğunu tehlikelerden korumak için neleri göze alabileceğini. Caitlyn ve Gemma'nın ona gülümseyişi canlandı gözlerinin önünde. Ve Rose Waters'ı düşündü. İnsanın bir başkasına ait bir çocuğu da çok sevebileceğini. Eleanor birkaç hafta içinde Theo'yu, Daffyd

Llewellyn'i ve Ben'i kaybetmişti. Ama tüm yaşadıklarına rağmen Alice'in onunla ilgili tanımını haksız çıkarmamıştı.

Annemin ahlak ve adalet anlayışı farklıydı, Dedektif Sparrow. Bir söz verildi mi mutlaka tutulmalıydı...

Sadie, Loeanneth'te bir ipucu bulamamıştı belki ama bir sürü küçük detay birleşince gerçek ortaya çıkmıştı. Hani bazen güneş açı değiştirdiğinde daha önce fark etmediğiniz bir örümcek ağı gümüş gibi parlar ya? Sadie de tıpkı bunun gibi, o gece neler yaşandığını oradaymış gibi biliyordu artık. Anthony, Theo'yu öldürmemişti. Ne kasten ne de kazara.

32

Cornwall, 23 Haziran 1933

GÖLÜN ORTASINDA ŞENLİK ATEŞİ YANIYORDU. TURUNCU ALEVLER narin kollarıyla gece gökyüzüne bezenen yıldızlara ulaşmaya çalışıyor, kuşlar siyahlığı yırtarcasına kanat çırpıyordu. Constance Yaz Dönümü partilerine bayılıyordu. Kocasının ailesine ait diğer gelenekler için aynısını düşünmüyordu ne yazık ki. Ama bir parti vermek için yaratılan bütün bahaneler kabulüydü. Şenlik ateşleri, fenerler, müzik ve dans. Constance bunlar için yaşıyordu âdeta. DeShiel'ların yenilenme ve dönüşüm safsataları zerrece umurunda olmamıştı. Yok kötü ruhları kovuyormuşlar da falan filan. Ama bu sene ilk kez bu hurafelerden yana bir ümidi vardı. Constance bu gece kendini yenilemeyi umuyordu. Neredeyse kırk yıl sonra, eski bir düşmanlığı sonlandırmaya karar vermişti.

Elini kalbine götürdü. O eski acı kaburga kemiklerinin arasına saplanan bir çakıl taşı misali hâlâ oradaydı. Belirli hatıraları ötelemekle geçen uzun yıllardan sonra bugünlerde onları sık sık düşünür olmuştu. Bir gece önce akşam yemeğinde ne yediğini unuturken, o sabah o odadaki telaşı bütün detaylarıyla anımsaması ne tuhaftı. Şafak daha yeni söküyordu ve Constance'ın

bütün iç organları yırtılıyordu âdeta. Şapşal bir hizmetçi elinden sarkan bezle yatağın başında kararsızca dikiliyordu. Aşçı kollarını dirseklerine kadar sıvamış, ateşi karıştırıyordu. Koridordaki erkekler ne yapılması gerektiğini tartışıyordu ama Constance dinlemiyordu onları. Dalgaların sesi konuşmaları bastırıyordu. O sabah kuvvetli bir rüzgâr çıkmıştı. Etrafına insanlar doluşurken Constance kendini azgın dalgaların kollarına bırakmıştı. (Bu sesten nasıl da nefret ederdi! Hâlâ, bugün bile!)

Sonrasında, boşa geçen onca hafta boyunca, Henri sayısız doktoru aramıştı. Londra'nın en iyilerini. Hepsi bir konuda birleşiyordu. Yapılacak şey belliydi. Kordon, bebeğin (erkekti) boynuna dolanmıştı. En münasibi bu korkunç hadiseyi unutup geçmişe sünger çekmekti. Ama Constance unutamamıştı. Sonuç kaçınılmaz değildi. Bebeğini öldüren beceriksizlikti. *Onun* beceriksizliği. Doktorlar tabii ki onu koruyacaktı. Ne de olsa meslektaşlarıydı. Hayat insana daima adil davranmıyordu. Belki en iyisi vazgeçmekti. Ama hayır. Bu işin peşini bırakmayacaktı.

Yine de susmuştu. Ne derlerdi? Bin düşün, bir söyle.

Gelecek sefere böyle olmayacaktı.

Haklıydı da. On iki ay sonra, Eleanor doğduğunda, ebe kadın onu havaya kaldırıp "Kız!" demişti. Constance kafasını hafifçe kaldırıp ayak armaklarının ötesinden ona şöyle bir bakmıştı. Pembe ve ıslaktı. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Constance usulca başını sallamış ve ona bir fincan çay getirmelerini buyurmuştu.

Annelik hislerinin gelmesini boşuna beklemişti. İlkindeki gibi derin bir özlem duymayı. Balmumundan yapılmış gibi donuk bir renk alan o tatlı yüzü nasıl da sevmişti. Hiçbir zaman aralanmayacak o biçimli dudaklara nasıl da vurulmuştu. Günler geçti. Constance'ın memeleri şişip ağrıdı. Sonra da sönüp eski

hâllerine dönüverdiler. Doktor Gibbons bunu ilan etmeden evvel de biliyordu Constance. Lohusalığı sona ermişti.

Gerçi o vakte dek aralarındaki bir mesele kendiliğinden çözümlenmişti. Küçük kız ağlayıp bağırıyor ve Constance onu asla sakinleştiremiyordu. Constance bebeğin minik, şirret suratına baktığında ona hiçbir adı yakıştıramıyordu. Sonunda, bebeğe isim koymak da, onu pışpışlamak da Henri'ye düştü. Bir süre sonra gazeteye ilan verildi ve Bruen dadı eşsiz referanslarıyla kapılarında bitti. Daffyd Llewellyn de ninnileri ve masallarıyla Eleanor'un kalbini çalınca Constance kızıyla iyice yabancılaştı. Sonra da, ondan bir değil, tam iki çocuğunu çalan adamdan nefret etmeye başladı.

Ne var ki, Constance birine sonsuz bir öfke duymaktan sıkılmıştı artık. Yüreğinde bir taş oturuyordu sanki. Constance bu yükü daha fazla taşıyamayacaktı. Orkestra neşeli bir şarkı çalıyordu. İnsanlar söğüt ağaçlarıyla çevrili dans pistinde, fenerlerin ışığında dönüp duruyordu. Constance o gece için tutulan garsonların içki servisi yaptığı kalabalığı yararak yürüdü.

"Şampanya?" diye önerdi genç bir garson.

"Teşekkürler," dedi Constance. "Bir tane de arkadaşıma alacağım."

Elinde iki ince, uzun kadehle çardağın altındaki banka doğru yürüdü. Kolay olmayacaktı. Eski kini aynada gördüğü kendi yüzü kadar aşinaydı onun için. Ama benliğini esir alan nefretten kurtulmasının vakti gelmişti.

Şu şansa bakın ki, Constance kalabalığın kıyısında Daffyd Llewellyn'i gördü. Constance'ın onu beklediğini bilircesine eğlenenlerin etrafından dolanıp doğruca çardağa yöneldi. Constance en doğrusunu yaptığından emindi. Kibar, hatta iyi davranıp hâl hatır soracaktı (ihtiyar adamın mide ekşimesinden

muzdarip olduğunu biliyordu). Sonra da son zamanlardaki başarılarını övecek ve alacağı ödül için onu tebrik edecekti.

Dudaklarına sinirli bir gülümseme yayıldı. "Bay Llewellyn," diye seslendi ona el sallanmak için doğrularak. Sesi her zamankinden de tiz çıkmıştı.

Bay Llewellyn etrafına bakındı ve onu fark edince gözleri hayretle irileşti. Constance birden onu eski hâliyle gördü. Kocasının arkadaşlık ettiği hoş ve parlak genç doktor olarak. Bütün cesaretini topladı ve "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu. Sesi titriyordu ama kararlılıkla devam etti. "Size söyleyeceklerim var."

Constance, Bay Llewellyn'in on beş dakika içinde Alice'le buluşmak için sözleştiği yerde, elinde bir şampanya kadehiyle onu yanına çağırıyordu. Alice her nasılsa Ben Munro'yu her nerede olursa olsun eliyle koymuş gibi buluyordu. Eleanor da o gece kızını oyalaması için eski dostu Llewellyn'den yardım istemişti. "Daffyd, ne olur, dikkat et," demişti. "Alice'in yanlış zamanda yanlış yerde olmasını göze alamayız."

Bay Llewellyn, Eleanor'u kızı yerine koyduğu için kabul etmişti. Onu küçüklüğünden beri çok seviyordu. Bebekken Henri onu kucağından hiç düşürmezdi. Sonraları Eleanor biraz büyüdüğünde babasının omuzlarına terfi etmişti. Eleanor, Henri'yle bu kadar çok vakit geçirmese de ona benzer miydi acaba? Bunu kestirmek imkânsızdı ama Eleanor, babasının bir kopyasıydı âdeta ve Daffyd Llewellyn onu bundan ötürü seviyordu. Eleanor onun ellerine sarılıp "Lütfen," demişti. "Sana yalvarıyorum. Bunu asla sensiz başaramam." Bay Llewellyn de tabii ki kabul etmişti.

Aslında bu planla ilgili ciddi endişeleri vardı. Eleanor için korkusu onu iyice dalgınlaştırmıştı. Eleanor ona söylediğinden

beri mide ekşimesi kronikleşmiş, günden güne içine kapanmaya başlamıştı. Eski bunalımları bir kez daha kapısını çalıyordu. Gençliğindeki gibi ağır bir buhrana düşmek üzereydi. Çocuklarını kaybeden kadınların ne hâle geldiğini gözleriyle görmüştü. Sırf çaresizlikten şekillenen bu fikir geceleri onu uyutmuyordu.

Eleanor'a iyi düşünmesi için yalvarmıştı. Olabilecekleri ölçüp biçtikleri uzun konuşmalar yapmışlardı. Ama Eleanor kararlıydı. Bay Llewellyn onun Anthony'ye ne kadar bağlı olduğunu tabii ki biliyordu. İkisini de gençliklerinden beri tanıyordu. Eleanor'un bebek Theo için endişesine de hak veriyordu. Ama böyle bir fedakârlık! Bunun başka bir yolu olmalıydı. "Sen bir çözüm bul öyleyse," demişti Eleanor meydan okurcasına. "Söyle, ne dersen hemen yapacağım." Ama Bay Llewellyn'in fikirleri onu tatmin edememişti. Anthony'nin durumunu insanlara açıklamayı kesinlikle reddediyordu.

"Ona söz verdim," demişti. "Sen verilen sözlerin tutulması gerektiğini en iyi bilenlerdensin. Bana bunu sen öğrettin." Daffyd başlarda usulca karşı çıkmıştı ona. Sonra sertçe gerçekleri görmesini sağlamaya çalışmıştı. Masallarındaki perilerin dünyası, hikâyelerini ördüğü o saydam ipler insan hayatının karmaşalarını çözmeye yetmeyebilirdi. Ama Eleanor inat ediyordu. "Bazen uzaktan sevmekle yetinmek zorunda kalırız," demişti. Bay Llewellyn de nasıl olsa vazgeçeceğini düşünerek kendini avutmuştu. Ufaklığı şimdilik tehlikeden uzak tutmak ve sonra başka bir çare düşünmek en mantıklısıydı.

Bay Llewellyn ondan isteneni yapacaktı. Dolayısıyla Alice'in ayak altında dolaşmasını engellemek için onu buraya çağırmıştı. Eleanor, kızının ne kadar meraklı olduğunu biliyordu. Bay Llewellyn'in ona söyleyeceklerini duymak isteyecekti kuşkusuz.

Bay Llewellyn çıkabilecek bütün aksilikleri hesaba kattığını sanıyordu ama Constance'ın onunla konuşmak isteyebileceği aklının ucundan geçmemişti. Daffyd kural olarak Constance'ı mümkün olduğunca az düşünürdü zaten. O geceki korkunç hadiseden önce bile göz göze gelmişlikleri yoktu. Constance, Henri'yle flört ederken Daffyd usulca onları bir köşeden izlemişti. Constance zalim ve pervasız bir kadındı ama Henri ona vurulmuştu bir kere. Belki de onu dizginleyebileceğini ve Constance'ın başkalarıyla düşüp kalkmasını engelleyebileceğini sanmıştı.

Constance duygusuzdu, evet, ama bebeğinin yasını gerçekten tutmuştu. Daffyd'in bundan hiç şüphesi yoktu. Constance'ın kalbi kırılmış, bir günah keçisi aramış ve onu seçmişti. Danıştıkları bütün doktorlar ona kordon dolanmasının ne kadar ciddi ve ölümcül bir durum olduğunu açıklamıştı. O sırada yanında kim olursa olsun yapabileceği fazla bir şey yoktu. Ama Constance onlara inanmayıp Daffyd'e kin gütmeye başlamıştı. İşin kötüsü Daffyd de kendini suçluyordu. Bir daha hekimlik yapmamıştı. O uğursuz sabah, tıp sevgisini sonsuza dek yok etmişti. Bebeğin yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. Odanın boğucu sıcağını ve Constance'ın, ölü doğan bebeğine sarılarak feryat edişini anımsıyordu.

Ama işte şimdi ona bir şampanya kadehi uzatarak konuşmak istediğini söylüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi kadehi alarak ve büyük bir yudum içti. Şampanya soğuk ve köpüklüydü. Bay Llewellyn boğazının ne kadar kuruduğunu şimdi fark ediyordu. Şampanyanın geri kalanını bir dikişte bitirdi. Başını eğdiğinde Constance onu tuhaf bakışlarla süzüyordu.

Sonra birden gülümsedi. "Yaz dönümlerini oldum olası severim. Hava bile vaatlerle gizli sanki. Sen ne dersin?"

"Ben kalabalığı pek sevmiyorum."

"Ben partiyi kastetmiyorum. Daha genel konuşuyorum. Yenilenme fikrini herkes sever. Taze başlangıçları."

Tavrında huzursuz edici bir şeyler vardı. Daffyd birden onun da gergin olduğunu fark etti.

"Sen yeni başlangıçların değerini iyi bilirsin, Daffyd. Ne de olsa çok değiştin. Hayat sana hiç beklenmedik bir şekilde ikinci bir şans sundu."

"Talihimi inkâr edemem."

"Henri senin edebiyat yeteneğinle pek gururlanırdı. Eleanor desen... Neredeyse üzerine bastığın toprağa yüz sürecek."

"Ben de onu çok severim."

"Bilmez miyim? Onu şımarttıkça şımarttın. Her istediğinde masallar anlatmalar, onu kitabının kahramanı yapmalar." Hafifçe gülümsedikten sonra birden hüzünlendi. "Artık yaşlandım, Daffyd. Geçmişi sık düşünür oldum. Kaçırdığım fırsatları ve kaybettiğim insanları."

"Zaman zaman hepimize olur."

"Seni tebrik etmek istedim. Kraliyet edebiyat ödülü için. Tören sarayda olur herhâlde?"

"Öyle sanıyorum."

"Kral'la tanışacaksın. Gençken o şerefe ben de erişecektim. Ama son anda hastalandım ve yerime, kardeşim Vera gitti. Hayat işte. İnsan her anına müdahale edemiyor. Senin başarın mesela. Küllerinden yeniden doğdun."

"Constance..."

"Daffyd." Derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi. "Geçmişi geride bırakmanın zamanı geldi diye düşünüyorum. Umarım benimle aynı fikirdesindir?"

"Ben..."

"Kötü duyguları aklında ve kalbinde sonsuza dek barındıramıyorsun. Bir an geliyor ve tepki vermektense harekete geçmen gerekiyor."

"Constance, ben..."

"İzin ver, bitireyim, Daffyd. Lütfen. Bu konuşmayı çok düşündüm. Söyleyeceklerimi dinlemeni istiyorum." Daffyd başını salladığında Constance hafifçe gülümseyip kadehini kaldırdı. Eli titriyordu ama yaşından ötürü mü, yoksa duygularının etkisiyle mi bilmek imkânsızdı. "Kadeh kaldırmak istiyorum. Harekete geçmeye ve çare bulmaya."

Daffyd de kadehini kaldırdı. Dibinde birkaç damla kalmıştı. Şaşırmıştı doğrusu. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Hayatı boyunca çektiği vicdan azabı içinden taştı. Gözleri doldu. Bu geceki görevi, ona zaten ağır gelirken, şimdi bir de geçmişin kahırlarıyla uğraşmak zorundaydı.

Hisleri yüzüne yansımış olmalıydı ki, Constance gözlerini kısıp ona dikkatle baktı. Kendini bir merceğin altında hisseden Daffyd terlemeye başladı. Sıkıntıyla etrafındaki kalabalığa baktı. Müzik sesi birden yükselmiş miydi, yoksa ona mı öyle geliyordu?

"Daffyd?" dedi Constance. "Neyin var?"

Daffyd elini alnına götürdü. Gözlerini kırpıştırarak birer karaltı olarak gördüğü insanlara ve cisimlere odaklanmaya çalıştı.

"Su getireyim mi? Daha tenha bir yere gidelim mi?"

"Nefes alamıyorum," dedi Daffyd. Boğazı kurumuştu.

Her yerde insanlar vardı. Yüzler, sesler hepsi birbirine karışmıştı. Constance'ın koluna girince biraz rahatladı. Milyonlarca yıl düşünse bir gün Constance'ın ilgisine muhtaç olacağı aklına gelmezdi. Ama şimdi ona yaslanmazsa düşecekmiş gibi geliyordu.

Neşeli bir grubun arasından geçtiklerinde Daffyd uzakta Alice'i gördü. Dili dönse Constance'a çok uzaklaşmamalarını

söyleyecekti. Ama uyuşmuştu sanki. Hâlâ vakit vardı. Eleanor gece yarısına kadar buluşmayacaklarını söylemişti. Birazdan üzerine düşeni yapacaktı. Ama önce biraz temiz hava alacaktı.

Çalılıkların ilerisindeki patikaya girdiler. Kalabalık uzakta kalmıştı. Bay Llewellyn'in kalbi dörtnala koşuyordu. Her zamanki mide yanması ya da huzursuzluğa benzemiyordu bu. Kalp atışları kulaklarında uğulduyordu. Tabii ya. Yine vicdanı sızlıyordu. Yıllar evvel bir şafak vakti kurtaramadığı bebek için yas tutuyordu. Özür dilemesi ya da bir şeyleri tamir etmesi gereken Constance değildi. Daffyd birden bağıra çağıra ağlamak istedi.

Başı dönüyordu. Kafasının içindeki kakofoninin içinde bir ses duydu. Kulağına, "Burada bekle," diye fısıldadı. "Ben su getireyim."

Daffyd Llewellyn birden buz kesti. Etrafına baktı. Sesin sahibi gitmişti. Yapayalnızdı. *Nereye gitti,* diye düşündü. Sonra demin yanında kim olduğunu bile unuttu. Belki de yalnızca hayal görmüştü. Neden bu kadar yorgundu?

Başı dönüyordu. Karanlık suda çırpınan balıkları duyar gibiydi. Korunun içlerinden esrarengiz sırıltılar geliyordu.

Kayıkhaneyi gördü. Amma kalabalıktı. İnsanlar fenerlerle süslü kayıklara binerken kahkahalar atıyordu. Ama o yalnız kalmalıydı. Nefes almalı ve kendini toplamalıydı.

Belki biraz daha yürüse... Ters tarafa gidecekti. Kıyı boyunca ilerleyecekti. Burası onun en sevdiği yerlerden biriydi. Uzun ve güneşli günlerde o, Henri ve küçük Eleanor birlikte yürüyüşe çıkardı. Eleanor türlü şaklabanlıklarla eğlendirirdi onları. Daffyd, Henri'nin kızına nasıl baktığını hatırlıyordu. Bu ifadeyi defalarca kâğıda geçirmeye çalışmış ama başaramamıştı.

Birden tökezledi. Dizi boşalıyordu. Eklemleri pelte gibi ağırlaşmıştı. Birkaç dakikalığa otursa iyi olacaktı. Cebinden mide ilacını çıkarıp ağzına attı ve güçlükle yutkundu.

Altındaki toprak serin ve nemliydi. Sırtını bir ağaç gövdesine yaslayıp gözlerini kapadı. Nabzının ritmik sesini dinledi. Kendini akıntıya kapılan bir kayık gibi hissediyordu.

Daffyd şimdi Henri'nin yüzünü görüyordu. Ne asil bir adamdı. İyi kalpli ve dürüst. Eleanor haklıydı. İnsan bazen uzaktan sevmekle yetinmek zorunda kalıyordu. Böylesi hiç sevmemekten daha iyiydi.

Ah, ah! Yine de zordu işte.

Derenin minik dalgaları kıyıya vuruyordu. Daffyd Llewellyn'in nefesi yavaşladı. Alice'le buluşmalıydı. Eleanor'a söz vermişti. Birazdan kalkacaktı. Ama birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı. Serin ve nemli toprakta oturup yanaklarını okşayan tatlı esintinin tadını çıkaracaktı. Henri elini uzatmıştı. Onu çağırıyordu. Daffyd oturduğu yerden kalkmadan ona doğru süzüldü.

Alice saatine bakarken az kalsın anneannesiyle çarpışıyordu. Yaşlı kadın çok hızlı yürüyordu ve Alice belki de ilk kez onu bu kadar heyecanlı görüyordu. "Su," dedi. Yanakları kızarmıştı. Gözleri parlıyordu. "Bana bir bardak su lazım."

Alice normalde Constance'm bu hâlinden şüphelenirdi. Ama o gece boğazına kadar kendi utancına battığı için başkalarının ruh durumuyla ilgilenecek hâlde değildi. Bu akşam Bay Llewellyn'le sırf adama ayıp olmasın diye buluşacaktı. Sabahki konuşmalarını hatırlamak bile istemiyordu. Kitabını Ben'e göstermek için o kadar sabırsızlanıyordu ki, Bay Llewellyn'i başından savmak için akla karayı seçmişti.

Yok, bu utanç onu öldürecekti. Alice çardağın altındaki banka oturup dizlerini göğsüne çekti. Elinden gelse partiye hiç inmeyecekti. Vahşi bir hayvan gibi yaralarını yalamak için kuytu

bir köşeye gizlenecekti. Ama annesi ısrar etmişti. "En güzel elbiseni giyecek ve ailenle birlikte konukları karşılayacaksın. Neyin var bilmiyorum, Alice, ama bu gece üzerine düşeni yapacaksın. Bunca hazırlıktan sonra yersiz kaprislerinle gecemizi mahvetmene izin veremem. Anlaşıldı mı?"

Velhasıl, Alice buradaydı işte. Şu anda yatağında olmak için neler vermezdi. *Aptal*, diye homurdandı. Hepsi Bay Llewellyn'in suçuydu. Sabah yaşlı adamdan kurtulduğunda kitabı Ben'e hemen göstermekten vazgeçmişti. Bay Harris'le oğlu her an dönebilirdi. Bunun yerine, kitabı kayıkhaneye götürmeye karar vermişti. Hem böylece nihayet yalnız kalabileceklerdi.

Teni alev almış gibiydi. Basamakları çıkıp kapıyı tıklatırken heyecanlı ama kendinden emindi. Saçlarına ve kılığına bilhassa özen göstermişti. Hatta Deborah'dan gördüğü gibi annesinin parfümünden birkaç damla bluzunun içine, birer damla da bileklerine damlatmıştı.

"Alice," demişti Ben onu gördüğünde. "Misafir beklemiyordum." Gülümsüyordu ama aklı karışmıştı. Alice bunu şimdi anlıyordu. O zaman Ben'in yalnızca tedirgin olduğunu sanmıştı.

Kapıyı açmış ve Alice ardında bıraktığı parfüm kokusunun memnuniyetiyle içeri girmişti. Kayıkhanenin tek bir odası ve basit bir mutfağı vardı. Alice bir erkeğin yatak odasına ilk kez ayak basıyordu. Karyolanın ayak ucunda katlı duran yorganı görünce gözlerini kaçırdı.

Yatağın üzerinde dikdörtgen şeklinde, küçük bir hediye paketi vardı. Üzerine Ben'in kâğıt hayvanlarından bir kart iliştirilmişti. "Bana mı?" diye sordu Alice hevesle. Ben'in ona bir şey vereceğini hatırlamıştı.

Ben onun bakışlarını izledi ve "Evet," dedi. "Büyük bir şey değil. Sadece yazarlığını destekleyecek ufak bir armağan."

Alice mutluluktan ölebilirdi. "Yazarlık demişken..." Kitabı gösterdi. "Matbaadan yeni çıktı." Kâğıt destesini Ben'in eline tutuşturdu. "İlk senin okumanı istiyorum."

Ben onun için heyecanlanmıştı. Yüzüne yayılan içten gülümsemeyle birlikte sol yanağındaki o muhteşem gamze de belirmişti. "Alice, tebrik ederim. Bravo sana! Ayrıca ilk kopyayı okuma şerefine nail olacağım için de gurur duydum."

Alice nefesini tutup Ben'in kapağı açmasını ve ithaf cümlesini görmesini bekledi. Ama Ben kitabı masanın üzerine bıraktı. Alice'in gözü oradaki limonata şişesine takıldı. Birden boğazı kurudu. "Nasıl susadım anlatamam," dedi bir solukta. "Hemen bir şeyler içmezsem öleceğim."

"Ağzından yel alsın. Dur, sana bir bardak getireyim."

Ben mutfağa yöneldiğinde Alice çabucak bluzunun en üst düğmesini açtı. Ben geri dönüp ona bir bardak limonata koydu. Alice bunu alırken elleri birbirine değdi. Alice omurgasından aşağı doğru yayılan ürpertiyle usulca titredi.

Ben'in gözlerinin içine bakarak bardağı dudaklarına götürdü. Limonata soğuk ve şekerliydi. Alice ilk yudumundan sonra dudaklarını yavaşça yaladı. *Tamam*, dedi içinden. *Ya şimdi, ya da asla.* Bardağı masaya bıraktı, hızla ona doğru yürüdü ve yüzünü avuçlarının arasına alıp onu öpmek için başını uzattı. Buraya kadar her şey hayallerindeki gibiydi.

Ben'in kokusu erkeksiydi. Teni misk ve belli belirsiz de ter kokuyordu. Dudakları ılık ve yumuşaktı. Alice zevkle iç geçirdi. Biliyordu. Böyle olacağından emindi...

Birden içinde büyüyen alev söndü. Ben hızla geri çekilmiş, ona bakıyordu. "Ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu Alice.

"Ah, Alice." Ben'in yüzü hayret ve endişeyle çarpıldı. "Ben... Özür dilerim. Nasıl anlamadım?"

"Ne-ne demek istiyorsun?"

"Hiç düşünemedim. Aklımın ucundan geçmedi." Anlayışla gülümsedi. Hüzünle. Alice işte o zaman bakışlarındaki acımayı gördü ve anladı. Ben onun gibi hissetmiyordu. Hiçbir zaman hissetmemişti.

Ben hâlâ konuşuyordu ama Alice artık onu dinlemiyordu. Utançtan başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Ara sıra daldığı düşüncelerden uyanıyor ve bölük pörçük cümleler duyuyordu: "Sen harika bir kızsın... O kadar yeteneklisin ki... Geleceğin çok parlak... Bir gün biriyle tanışacak ve..."

Alice orada daha fazla kalamayacağını hissetmişti. Sevdiği erkeğin ona acıyarak bakmasına dayanamayacaktı. Ondan özür dilemesine, onunla bir çocuğu avuturmuş gibi konuşmasına katlanamayacaktı.

Elinden geldiğince gururlu bir tavır takınıp limonatasını bitirdi. Mide bulandıracak kadar büyük bir ızdırapla kitabını aldı ve kapıya doğru yürüdü.

O zaman, Ben'in bavulunu fark etti. Sonradan bunu düşünecek ve kalbi paramparçayken bile dikkatini toplayabilmesine hayret edecekti. Ve daha da sonra, Graham Greene'i okuduğunda, yazarlarının kalplerinin bir parçasının buzdan olduğunu öğrenecekti.

Bavulun kapağı açıktı ve içi katlı kıyafetlerle doluydu. Ben'in kıyafetleriyle. Toplanıyordu.

Ona dönmeden, "Gidiyor musun?" dedi.

"Evet."

"Neden?" Alice bir an çaresizliğinden doğan ahmakça bir umuda kapıldı. Ben ona aşkı yüzünden gidiyor olamaz mıydı? Alice'in gençliğine saygı duyuyor ve yanında çalıştığı aileye minnet borcunu böyle ödüyordu.

Ama hayır. "Vakti geldi," dedi Ben. "Hatta geçti bile. Sözleşmem biteli iki hafta oluyor. Parti hazırlıklarına yardım etmek için kaldım."

"Nereye gideceksin?"

"Bilmem. Daha karar vermedim."

Tabii ya. Ben bir çingeneydi. Bir gezgin. Kendini asla başka türlü tanıtmamıştı ki. Hayatlarına ansızın girdiği gibi öyle çıkıp gidiverecekti. Birden aklına bir fikir geldi. Arkasını döndü. "Başka biri var değil mi?"

Ben cevap vermedi. Gerek de yoktu zaten. Alice gerçeği bir bakışta anladı.

Başı dönüyordu. Çabucak veda edip kayıkhaneden çıktı. Çenesini havaya dikti ve bütün dikkatini adımlarına vererek uzaklaştı. "Hediyeni almadın!" diye seslendi Ben arkasından ama Alice geri dönmedi.

Patikanın kıvrımını döndüğünde kitabını göğsüne bastırıp ağlayarak eve doğru koştu.

Nasıl bu kadar yanılırdı? Parti son hız devam ederken, Alice çardağın altında bunu düşünüyordu. Geçen yıl gözlerinin önünden geçti. Ben daima onu görmekten memnun olmuştu. Alice yazarlık sevdasından, ailesinden ve annesiyle aralarındaki soğukluktan söz ederken onu can kulağıyla dinlemişti. Hayatında ilk kez Ben kadar ilgili ve anlayışlı biriyle karşılaşıyordu.

Ben ona bir kere bile dokunmamıştı, evet. Aralarında Alice'in hayalini kurduğu türden bir yakınlaşma olmamıştı. Deborah genç erkeklerin aklı fikri tek bir şeydedir derdi. Onu elde etmek için her türlü kurnazlığa başvurmaktan çekinmezlerdi. Ama Ben öyle biri değildi. Bir beyefendiydi. Alice onun kendisini istemediğini bir kez bile düşünmemişti. Ama şimdi biliyordu. Hislerinin yoğunluğu gerçekleri görmesini engellemişti.

Kederle iç çekerek Bay Llewellyn'e bakındı. On beş dakikadır bekliyordu ve ihtiyar görünürde yoktu. Ne tuhaftı. Alice'e onunla buluşması için onca dil döktükten sonra kendi gelmemişti. Belki de unutmuştu. Ya da konuklardan birine takılmıştı. *Gelip beni bulamayınca dersini alır*, diye düşündü Alice.

İyi ama nereye gidecekti ki? Gondolların oraya mı? Hayır, kayıkhanenin yakınından bile geçmek istemiyordu. Ev? Orada da hizmetçiler vardı. Hepsi annesinin casuslarıydı. Alice'in kurallara uymadığını gammazlamak için hazır bekliyorlardı. Dans pisti? Hayatta olmazdı. Şu ahmaklar gibi topuklarını poposuna vura vura dans ettiğini hayal bile edemiyordu. Hem kiminle dans edecekti ki?

Acı gerçek buydu işte. Alice'in hiç kimsesi yoktu. Ben onu neden sevecekti? Gece yarısına on dakika kalmıştı. Birazdan havai fişekler patlayacaktı ve Alice yapayalnızdı. Yalnız ve umutsuz.

Kendine yukarıdan baktığını hayal etti. En şık elbisesini giymiş, tek başına oturan bir zavallı. Bütün ailesi tarafından yanlış anlaşılan bir genç kız. Uzun bir deniz yolculuğundan sonra rıhtımda oturan bir göçmen kızını andırıyordu biraz. Omuzlarını kapatışı, başını öne eğişi, uzun boynu. Bu kız büyük bir kaybın acısıyla boğuşuyordu. Bütün ailesi ölmüştü (nasıl? Şimdilik tüm o trajik detayların bir önemi yoktu). Ama genç kız intikamını alacaktı. Birden sırtını dikleştirdi. Elini cebine sokup defterini okşadı ve düşüncelere daldı...

Genç kız koca dünyada yapayalnızdı. Kimsesiz ve terk edilmişti. Ama bu böyle sürmeyecekti. Güvendiği dağlara kar yağmıştı, evet ama o, başının çaresine bakabilirdi. Alice ani bir dürtüyle ayağa fırladı. İçinde bir kıvılcım çaktı. Nefesi hızlandı. Zihninde onlarca düşünce başıboş sürükleniyordu. Onları bir araya toplaması gerekti. Kafasında yavaşça bir konu şekilleniyordu.

Tamam. Koruya gidecekti. Partiden ve tüm o aptal insanlardan uzaklaşacaktı. Yeni hikâyesine odaklanacaktı. Ben'e, Bay Llewellyn'e ve diğerlerine ihtiyacı yoktu. O Alice Edevane'di. Yeni karakterler yaratmak elindeydi. Olaylara istediği gibi yön vermek. O bir hikâyeciydi ve herkesten daha güçlüydü.

Gece yarısını beş dakika geçe koruda buluşmak için sözleşmişlerdi. Eleanor onu buluşma yerinde beklerken görünce gecenin başından beri ne kadar gerildiğini fark etti. Derin bir iç çekti.

"Merhaba."

"Merhaba."

Aralarında tuhaf bir resmiyet vardı. Bu berbat işi ancak bu şekilde yapabilecekleri içindi belki de. Kucaklaşmaktansa usulca birbirlerinin kollarını, dirseklerini ve ellerini okşadılar. Bu gece her şey farklıydı.

"Bir sorun çıktı mı?" diye sordu.

"Merdivenlerde bir hizmetçiyle karşılaştım ama acelesi vardı. Şampanya kadehlerini toplamaya gidiyordu. Hiçbir şeyden şüphelenmedi."

"Aslında iyi olmuş. Yani seni görmesi. Bir görgü tanığın oldu."

Eleanor hafifçe irkildi. *Görgü tanığı.* İş bu noktaya nasıl gelmişti? Birden müthiş bir paniğe kapıldı. Etrafındaki ağaçlar ve ilerideki parti bulanıklaşıp bir girdap gibi dönmeye başladı. Fenerlerin aydınlattığı kayıkhane de, satenler ve ipekler içinde gülüşüp konuşan konuklar da kayboldu. Ne göl kaldı ne de ev. Yalnızca burası vardı. Bu an. Plan yaparken her şey ne kadar mantıklı görünmüştü gözüne.

Birden bir ıslık duyuldu. Bir fişek gökyüzüne fırladı ve göle kırmızı ışıklar yağdı. Harekete geçme zamanı gelmişti. Havai fişek

gösterisi yarım saat sürecekti. Eleanor bunun olağanüstü bir şov olmasını istemişti. Hizmetçilere işlerini bırakıp gösteriyi izleyebilecekleri söylenmişti. Daffyd de Alice'i oyalıyordu. "Vakit geldi," dedi. "Elimizi çabuk tutalım. Birazdan yokluğumu fark ederler."

Gözleri karanlığa alışmıştı. Onu net görebiliyordu artık. İsteksizliği ve pişmanlığı yüzünden okunuyordu. Koyu kahverengi gözlerini onun yüzünde gezdirerek maskesinde ufacık bir çatlak arıyordu. Göründüğü kadar kararlı olmadığına dair tek bir işaret. Eleanor kolayca vazgeçebilirdi. "Hata ettik, gel biraz daha düşünelim," diyebilirdi. O zaman, çabucak vedalaşıp zıt yönlere doğru uzaklaşırlar ama yeniden buluşmaları için bir şans doğardı. Gelgelelim, Eleanor bunu yapmadı. Yüreğini katılaştırdı ve tünelin kapağına doğru yürüdü.

Bir an Ben'in peşinden gelmeyeceğini umdu. Eleanor da odasında uyuyan bebeğine hiç dokunmayıp konukların yanına dönerdi. Ertesi gün uyandığında, Ben'le kimselere belli etmeden bakışıp böyle bir çılgınlığı akıllarından bile geçirebildiklerine hayret ederlerdi. "Bir *folie à deux** anıydı, geçti gitti," derlerdi.

Bu ihtimalin düşüncesi bile Eleanor'un yüreğine su serpiyordu. Ama elleri kolları bağlı oturmakla neyi çözeceklerdi ki? Anthony her zamankinden de kötüydü. Theo tehlikedeydi. Daha da korkuncu Deborah'yla Clemmie, Ben'le yasak bir aşk yaşadığını öğrenmişti. Kızlarının sadakatsizliğinden haberi olduğunu düşündükçe ufacık bir toz zerresine dönüşüp sonsuza dek kaybolmak istiyordu. Ama hayır. Bunlar zayıf karakterlilere yakışacak düşüncelerdi. Korkaklara. Eleanor bir plan yapmıştı ve başta düşünmesi bile imkânsız gelse de, aslında tek çareleri buydu. Hem çekeceği acıları sonuna kadar hak etmişti. Adaletin yerini bulduğunu düşünerek avutabilirdi kendini.

* İki kişilik delilik. Ç.N.

Birden irkildi. Ağaçların arasında bir şey kıpırdamıştı. Ya da belki yalnızca bir hışırtı duymuştu. Orada biri mi vardı? Biri onları görmüş müydü?

Nefesini tutarak ilerideki ağaçlara doğru baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Yalnızca bir hayaldi.

Suçlu vicdanı ona oyunlar oynuyordu.

Ama burada daha fazla oyalanamazlardı. "Gidelim," diye fısıldadı.

Merdivenden indi ve tuğla duvarlı dar tünelde Ben'i bekledi. Ben kapağı arkalarından kapadığında içerisi geceden de karanlık oldu. Eleanor önceden sakladığı el fenerini yaktı. Birlikte eve doğru yürüdüler. Tünel küf ve macera kokuyordu. Eleanor birden çocukluğuna dönmek istedi. Tek derdinin güneşli bir günü nasıl geçireceği olmasını istedi. Boğazına bir yumru oturdu. Başını öfkeyle iki yana sallayarak hıçkırıklarını engelledi. Zayıflığından ötürü kendine kızıyordu. Daha bu neydi ki? İlerleyen günlerde çok daha güçlü olması gerekecekti. Ertesi sabah, Theo'nun ortadan kaybolduğu anlaşılınca, işin içine polis girecekti. Ben o zaman dek çoktan gitmiş olacaktı. Rolünü en ufak bir şüphe çekmeyecek şekilde oynaması şarttı.

Ben. Arkasındaki ayak seslerini dinledi. Onu da kaybedecekti. Dakikalar sonra çekip gidecek ve Eleanor onu bir daha hiç görmeyecekti... Hayır. Çenesini sıkıp bütün dikkatini planına vermeye çalıştı. Tünelin sonunda taş basamaklar vardı. El fenerinin ışığını yukarıdaki kapıya doğru tutup derin bir nefes aldı. Tünelin içindeki hava ağır ve tozluydu. Eleanor hâlâ kapıya bakıyordu. Diğer tarafa geçtiklerinde artık geri dönüşleri olmayacaktı. Bütün cesaretini toplayıp ilk basamağı çıkıyordu ki, Ben bileğini yakaladı. Eleanor şaşkınlıkla ona döndü.

"Eleanor, ben..."

"Yapma," dedi şaşılacak kadar ruhsuz bir sesle. "Lütfen."

"Seni nasıl bırakırım? Birazdan vedalaşacağımızı düşünmek bile istemiyorum."

"Yapma öyleyse. Veda etme."

Ben'in gözleri parladı. Onu yanlış anlamıştı. Eleanor bunu fark ederek hemen ekledi: "Hiçbir şey demek zorunda değilsin. Sadece yapman gerekeni yap."

"Başka bir yolu olmalı."

"Yok." Yoktu gerçekten. Olsaydı Eleanor mutlaka bulurdu. Bir ara düşünmekten kafasının patlayacağını sanmıştı. Bay Llewellyn bile başka bir çare önerememişti. Herkesi mutlu edemezlerdi. Theo başta biraz zorlanacaktı tabii. Ve korkacaktı. Ama daha küçüktü, yakında yeni hayatına alışırdı. Eleanor, Ben'in onu sevdiğine bütün kalbiyle inanıyordu. Onsuz olamayacağını söylerken samimiydi. Ama Ben'in damarlarında çingene kanı dolaşıyordu. Er geç unutacaktı. En büyük acıyı Eleanor çekecekti şüphesiz. İkisini de deliler gibi özleyecek ve hep merak edecekti...

Hayır. Düşünme bunları. Eleanor bütün gücünü toplayıp elini çekti ve basamakları çıkmaya başladı. Dikkatini toplamazsa bir çuval inciri berbat edecekti. Bruen dadının sızıp kaldığını umuyordu. Bay Llewellyn de hâlâ Alice'le olmalıydı. Alice her nedense akşamın başından beri huysuzdu. Evde kalacağım diye tutturmuştu. Az kalsın Eleanor'un planlarını altüst edecekti.

Eleanor en üst basamakta gizli kapının deliğine gözünü uydurdu. İkide bir gözleri doluyordu. Onları kırpıştırıp koridora baktı. Boştu. Uzaktan havai fişeklerin sesi geliyordu. Saatine baktı. Gösterinin bitmesine on dakika kalmıştı. Ucu ucuna yetişeceklerdi.

Kapının kolunu sıkıca kavradı. Bu anı defalarca hayal etmiş ve gelmesinden korkmuştu. Her seferinde planına odaklanmıştı. Neler hissedeceğini düşünmemeye çalışmıştı. "Nasıl insanlar, bir daha söyle. Gerçekten o kadar iyiler mi?"

Ben'in sesi yumuşak ve üzüntülüydü. Ve en korkuncu da pes ettiği her hâlinden belliydi. "Hem de nasıl," dedi. "Dürüst, çalışkan ve eğlenceliler. Evleri mis gibi yemek kokar. Çok paraları yok ama gönülleri zengin."

Nerede oturuyorlar, diye sormak istedi. *Onu nereye götüreceksin?* Ama Ben'e yemin ettirmişti. Bunu ona asla söylemeyecekti. Eleanor kendine güvenemiyordu. Planlarının yürümesi Theo'nun yerini gerçekten bilmemesine bağlıydı.

Ben elini onun omzuna koydu. "Seni seviyorum."

Eleanor gözlerini kapayıp alnını kapıya dayadı. Ben onun da aynısını söylemesini bekliyordu ama hayır. Duygusallık, planı bozabilirdi.

Eleanor hafifçe başını sallayıp kapıyı açtı ve usulca koridora çıktı. Hâlâ havai fişekler patlıyordu. Göle yağan kırmızı, mavi ve yeşil ışıklar pencerelerden sızıyor, halılara yansıyordu. Eleanor derin bir nefes aldı ve çocuk odasına girdi.

Theo birden uyandı. Oda karanlıktı ve dadısı yatağında horluyordu. Bir patırtı duydu. Sonra ince perdelerden odaya yeşil bir ışık sızdı. Başka bir ses daha vardı. Mutlu bir ses. Kahkahalar. Ama Theo'yu uyandıran onlar değildi. Parmağını emerek bekledi. Sonra gülümsedi.

Annesini daha onu görmeden hissetti. Onu kucakladığında başını çenesinin altına gömdü. Theo tam sığıyordu oraya. Annesi kulağına fısıldadığında yüzünü okşamak için sol elini uzattı. Sevinçle iç çekti. Theo, annesini dünyadaki herkesten

daha çok seviyordu. Ablaları çok eğlenceliydi ve babası onu havaya atıp tutabiliyordu. Ama annesinin kokusunda, sesinde ve usulca yüzünü okşayışında bambaşka bir şeyler vardı.

Theo bir ses daha duyunca başını kaldırdı. Odada yalnız olmadıklarını fark etti. Gözleri karanlığa alışmıştı. Annesinin arkasında duran adamı görebiliyordu. Adam onlara yaklaşıp gülümsedi. Theo onu hemen tanıdı. Bahçıvan Ben'di. Theo kâğıttan hayvanlar yapıp ona masallar anlatan ve sonunda da onu mutlaka gıdıklayan bu sevimli adama bayılıyordu.

Annesi kulağına yumuşacık bir şeyler fısıldıyordu ama Theo onu dinlemiyordu. Annesinin omzunun üzerinde Ben'e *ce-e* yapmakla meşguldü. Annesi onu her zamankinden daha sıkı tutuyordu. Theo sıkılmıştı. Hafifçe debelendi. Annesi yanağını defalarca öptü. Theo iyice bunalarak geri çekildi. Ben'i güldürmeye çalışıyordu. Enerjisi yerindeydi. Sevilmek değil, oyun oynamak istiyordu. Ben yanağını okşamak için uzandığında Theo başparmağını emerek kıkırdadı.

"Şşşt," diye fısıldadı annesi. Sesi bir tuhaftı. Theo bundan hoşlandığından emin değildi doğrusu. Annesinin yüzüne baktı ama o karyolanın altını işaret ediyordu. Ben çömeldi. Doğrulduğunda omzunda bir çanta vardı. Theo çantayı tanımıyordu. Ona dikkat bile etmedi.

Ben onlara yaklaşıp annesinin yanağını okşadı. Annesi gözlerini yumdu ve başını onun avucuna yasladı. "Ben de seni seviyorum," dedi.

Theo bir annesine bakıyordu, bir Ben'e. İkisi de kıpırdamadan duruyordu. Theo şimdi ne olacağını merak etmişti doğrusu. Annesi onu Ben'in kucağına verdiğinde, Theo şaşırdı ama hiç korkmadı.

"Vakit geldi," diye fısıldadı annesi.

Theo duvardaki büyük saate baktı. Zaman kavramı yoktu tabii ama büyüklerin şu yuvarlak şeye sık sık baktıklarını biliyordu.

Odadan çıktılar. Theo nereye gittiklerini merak etti. Geceleri evde dolaşmaya alışkın değildi. Parmağını emerek bekledi. Koridorda daha önce hiç fark etmediği bir kapı vardı. Annesi onu açtı. Ben durup annesine doğru eğildi. Kulağına bir şeyler fısıldadı. Theo da kendi kendine fısıldayıp güldü. Sonra Ben yürüdü ve kapı arkalarından kapandı.

Karanlık bir yerdeydiler. Ben fenerini yaktı ve merdivenlerden indiler. Theo, annesine bakındı. Onu göremiyordu. Belki de saklanıyordu. Bu bir oyun muydu? Ben'in omzunun üzerinden umutla bakıyordu. Annesi birden arkalarından bitip "Ce-e!" diyecekti. Ama annesi hiç gelmedi.

Theo'nun alt dudağı titremeye başlamıştı. Ama Ben onunla konuşuyordu ve sesi Theo'nun kendini güvende hissetmesini sağladı. Başı nasıl annesinin boynuna tam uyuyorsa ya da ablası Clemmie'nin kokusu nasıl onunkine benziyorsa, Ben'de de içini ısıtan bir şeyler vardı. Theo esnedi. Yorulmuştu. Oyuncak köpeğini Ben'in omzuna dayayıp yüzünü ona gömdü. Parmağını ağzından çıkardı, gözlerini kapadı ve dinledi.

Theo mutluydu. Ben'in sesi onun için aile demekti. Çocuklar her nasılsa ailelerinden birini hep hissederdi.

33

Cornwall, 2003

Biraz ilerideki beyaz el feneri ışıkları dışında gece zifiri karanlıktı. Peter köydeki Gündönümü Festivali'nde eğlenmek yerine, Loeanneth'in etrafındaki koruda ne aradıklarını merak ediyordu doğrusu. Oysa ne hayaller kurmuştu. Koca bir kâse balıklı yahniyi mideye indirecek, üzerine de hazmını kolaylaştırmak için bal likörü içecekti. Ama Alice esrarengiz bir tavır takınmıştı. Bir de inatçıydı ki sormayın gitsin. "Karanlıkta koruda dolanmanın akıl kârı olmadığını biliyorum ama önemli bir işim var," demişti. Peter tabii ki, neden daha erken gelmediklerini sormuştu. "Dedektifle büyükbabasını başımdan savmam gerekti. Bu özel bir mesele."

Alice, Peter'ın tanıdığı en ketum insanlardan biriydi. Aslında onu yanında getirmesine bile şaşırırdı da, Alice'in ısrarla *malzemeler* olarak söz ettiği ıvır zıvırı taşıyacak biri lazımdı tabii. Peter patronunun bütün istediklerini toparlamıştı. Bu kadar kısa bir sürede kolay olmamıştı ama Peter işinin ehliydi ve Alice'i hayal kırıklığına uğratmak istememişti. Bu mesele belli ki Alice için çok önemliydi. Cuma gecesi geç bir saatte Peter'ı evinden arayıp

Cornwall'a geleceğini haber vermişti. Ondan beklenmeyecek kadar heyecanlı, hatta gevezeydi. Peter, Alice'in ondan sonra birkaç cin daha devirdiğinden şüphelenmişti. "Dedektifin işine burnumu sokacak değilim," demiş ve sabah beşte onu almasını tembihlemişti. "Trafiğe kalmayalım." Ve tam kaparken eklemişti, "Peter?"

"Efendim?"

"Bize bir kürekle, kaliteli bir bahçıvan eldiveni bulabilir misin? Hazır oraya kadar gitmişken yapmam gereken bir şey var."

Alice yolda dalgındı. Peter birkaç kere mola vermelerini teklif etmişti ama Alice her seferinde gerek olmadığını söylemişti. Sohbet havasında değildi belli ki. Peter bunu dert etmedi. Sesli kitabını açıp *Büyük Umutlar*'ı dinledi. Son iki haftadır o kadar yoğundu ki, romanı bir türlü bitirememişti. Köye yaklaştıklarında, önce otele yerleşmeyi önerdi ama Alice, "Hayır," dedi sertçe. "Doğruca Loeanneth'e gidelim."

Anahtardan o sırada bahsetti. "Üst katta bir çamaşır odası var," dedi. "Kurutma rafının altındaki parkelerden biri gevşek. Hangisi olduğunu hemen anlarsın. Üzerinde geyik boynuzuna benzeyen doğal bir şekil var. Altındaki çukurda küçük, deri bir kese bulacaksın. Onun içinde bir anahtar var. O benim ve tekrar kavuşmamızın vakti geldi diye düşünüyorum."

"Tamam," dedi Peter. "Gevşek parke, geyik boynuzu deseni ve küçük deri bir kese."

Öğle yemeğinde diğerleriyle pikniğe gittiklerinde Alice'in kararlılığı sürüyordu. Malzemeleri yanına almasını söylemişti. Yemekleri biter bitmez işe koyulacaklardı. Ama sonra Sadie Sparrow'un büyükbabası, Alice'i festivale davet etmiş ve Alice bunu hiç düşünmeden kabul etmişti. Peter belki buna da şaşırırdı ama sabahtan beri yaptığı gözlemlere dayanarak Alice'in fikri-

ni neden değiştirdiğini anlamıştı. Emin olamazdı tabii ama içinden bir ses, patronunun Bertie'ye ısındığını söylüyordu. Onu can kulağıyla dinlemiş, esprilerine gülmüş ve her lafını başıyla onaylamıştı. Alice için alışılmadık bir durumdu. Zira insanlarla kolay kaynaşabilen biri değildi.

Sonuçta köye gitmişler, otele yerleşmişler ve Alice festivali gezmişti. Bu arada, Peter izin isteyip onlardan ayrılmıştı. Aklına takılan bir husus vardı. Kütüphaneye uğrayıp merakını gidermek istiyordu. Şimdi de gecenin bir körü tıpkı sabahki gibi gölü dolaşmışlardı ve kayıkhaneye doğru yürüyorlardı. Alice dere kıyısında durmak yerine ağaçların arasına yöneldi. Peter endişeliydi. Seksen yaşında bir kadınla gece gece koruda ne işi vardı? Aksine, Alice çok rahattı. "Merak etme," dedi. "Burayı avucumun içi gibi bilirim. İnsan çocukluğunun geçtiği yeri hiç unutmaz."

Alice, Peter'ın konuşkan biri olmamasına bir kez daha memnun oldu. Kimseye bir açıklama yapmak istemiyordu. Birilerini eğlendirme havasında da değildi. Yalnızca yürümek ve buraya en son gelişini hatırlamak istiyordu. Bir gece kuşu tepelerinden geçip karanlığa daldı. Alice yetmiş yıl önceki o gecenin seslerini anımsadı. Bir atın kişnemesini, gölün şıpırtısını ve çalı bülbüllerinin kanat çırpışlarını.

Tökezlediğinde Peter koluna yapıştı. "İyi misin?"

Şu Peter ne iyi çocuktu. Soru sormaz, sadece ondan isteneni yapardı. "Az kaldı," demekle yetindi Alice.

Sessizce yürümeye davam ettiler. Çam iğnelerinin arasından geçip tünelin kapısının olduğu açıklığa geldiler. Alabalıklı gölü geçtiler. Alice birden tuhaf bir sevince kapıldı. Yeniden Loeanneth'teydi. Tıpkı bir gece önce Londra'daki kütüphanesin-

de otururken hayal ettiği gibiydi. Alice şöminenin rafındaki saatin tik taklarını dinlerken içi özlemle dolmuştu. Mutluluğunun burada kendini yeniden genç hissetmesiyle ilgisi yoktu. Ama Alice tam yetmiş yıldır ilk kez kendine o genç kız olmanın ne demek olduğunu hatırlamak için izin veriyordu. O genç kız sırılsıklam âşıktı ve ölesiye korkuyordu.

Nihayet Alice'in genç kızlığında seçtiği yere geldiler. Bunca yıldır çektiği vicdan azabının kilit noktasıydı burası. "Duralım," dedi.

Burnuna bir koku çarptı. Tarla fareleriyle mantarların kokusu. Hatıraları o kadar canlıydı ki, bir an ayakta duramayacağından korkarak Peter'ın koluna girdi.

"Benim için biraz kazı yapacaksın," dedi. "Gerçek anlamda, bildiğin taşlı topraklı kazılardan."

Peter yine takdire şayan bir davranış sergileyerek soru sormadı. Çantasından bahçıvan eldivenleriyle küreği çıkardı ve Alice'in gösterdiği yeri kazmaya başladı.

Alice, yardımcısının daha rahat çalışabilmesi için ona fener tutuyordu. O geceyi hatırlayarak nefesini tuttu. O kadar çok yağmur yağıyordu ki, elbisesinin etekleri bacaklarına ve botlarına yapışmıştı. Alice eve döndüğünde ilk fırsatta yakmıştı o elbiseyi.

Yağmura rağmen kırlardan geçmeyi seçmişti. Tüneli de kullanabilirdi ama yapmamıştı. Tünel kapağının sürgüsü paslıydı. Açıp kapamak kolay olmuyordu. Yine de istese becerirdi. Ama Alice, Ben'le aynı yolu izlemek istememişti. Theo'yu onun kaçırdığından nasıl da emindi. Aklına ikinci bir ihtimal dahi gelmiyordu. Birilerinin onun bu olaydaki rolünü keşfetmesinden ölesiye korkuyordu.

"Alice, ışık," dedi Peter. Alice dalgınlıktan feneri ayaklarına doğru tuttuğunu fark etti.

Kürek sert bir cisme çarptığında bir ses geldi.

Peter elleri ve dizleri üzerine çöküp çukurdaki paketi aldı. Alice'in kullandığı kumaş çanta zamanla çürümüştü. Peter bunu hafifçe çekiştirince yırtılıverdi.

"Bu ne?" diye sordu elindeki metal kutuyu göstererek. Gözleri hayretle irileşmişti.

"Bir kutu," dedi Alice hiç istifini bozmadan.

Peter doğrulup üzerine yapışan toz toprağı silkeledi. "O kadarını görüyorum. Açayım mı?"

"Hayır. Arabaya gidelim."

"Ama..."

Alice'in kalbi deli gibi çarpıyordu. Buna rağmen soğukkanlı görünmeyi başardı. "Gerek yok. İçinde ne olduğunu biliyorum," dedi.

Sadie festivalin kalabalığında insanları ite kaka yürümeye çalışıyordu. Meydana çıkan bütün sokaklara tezgâhlar kurulmuştu. Haşlanmış mısırdan, ev yapımı börek çöreğe, kıyafetlere ve türlü incik boncuğa dek bir sürü ürün satıyorlardı. Varillerden alevler yükseliyordu. Rıhtıma bağlı şamandıra havai fişeklerle yüklüydü. Gece yarısı bir havai fişek gösterisi düzenlenecekti. Alice'le Peter, High Sokak'ın köşesindeki otelde kalıyordu. Hani şu pencerelerine çiçekler asılı, küçük, beyaz binada. Aslında otel merkeze çok yakındı ama kalabalıktan yürünmüyordu ki. Tabii Peter'la Alice'in kendilerini festival coşkusuna kaptırma ihtimali de vardı. Sadie o zaman onları nerede bulurdu hiç bilmiyordu. Sabırsızlıkla iç çekti. Theo'yla ilgili öğrendiklerini Alice'e bir an önce anlatmanın telaşındaydı.

Titremeye başlayan telefonunu cebinden çıkardı. Tam o sırada kocaman lolipopunu yalayan bir çocuktan sert bir dirsek

yedi. Suratını buruşturup ekrana baktı. Met'ten arıyorlardı. "Alo?"

"Sparrow?"

"Donald?"

"Tebrikler. Kedi olalı bir fare tuttun."

Sadie zınk diye durdu. Kalp atışları hızlanmıştı. "Ne oldu? Steve'le konuşmuşlar mı?"

"Beyefendi buradalar. Nezarette. Her şeyi itiraf etti."

"Ne? Bekle. Gürültüden duyamıyorum." Sadie kalabalığı yararak ilerledi ve kendini rıhtımın taş duvarının dibindeki, ufak bir cebe dar attı. "Tamam. Şimdi anlat."

"Ashford önce adamın yeni karısını sorguya aldırdı. Dedektif Heather, kadına ılımlı yaklaşmış. Caitlyn'le nasıl gidiyor filan diye sormuş. Sonra da başka çocuk düşünüyorlar mı diye ağzını aramış. Kadın çocuk delisi ama birtakım sağlık problemleri varmış."

Sadie eliyle öbür kulağını kapadı. "Eee?"

"Steve'le bir yıl çocuk için uğraştıktan sonra doktora gitmişler ama tedavi işe yaramamış."

Tıpkı Loeanneth'teki piknikte konuştukları gibiydi. Clementine Edevane'in bir Diggory Brent kitabına ilham veren hikâyesindeki gibi. "Sonra? Steve de karısını çocuk sahibi yapmaya mı karar vermiş?"

"Aynen. Karısının perişan olduğunu söyledi. Kadın hayatı boyunca bir kızı olsun istemiş. Hormon ilaçları bütün dengesini bozmuş. Steve'e bakılırsa az kalsın intihar edecekmiş. Onu mutlu etmek istemiş."

"Ve Caitlyn'e yeni bir anne bulmuş, öyle mi?"

"Sorguda dağıldı. Her şeyi itiraf etti. Kadını nerede bulacağımızı bile öttü. Balığa çıkmışmış. Yemişim balığını! Dalgıçları yol-

ladık. Adam duyup duyabileceğin bütün beylik lafları etti. Zırıl zırıl ağladı. Yok aslında çok merhametliymiş de, bunların olmasını asla istemezmiş de, kontrolünü kaybetmiş de. Pislik herif."

Sadie öfkeyle çenesini sıktı. "Bunları Maggie'ye zorla o notu yazdırmadan önce düşünecekti." Steve'in sorgudaki hâllerini düşündü. Kâğıt bardaktan minik parçalar koparışını. Sevgi dolu baba rolünü iyi oynamıştı doğrusu. Eski karısının sorumsuzluğundan bahsederken nasıl da yardımseverdi. Hayır. Steve'inki anlık bir şey değildi. Bunu soğukkanlılıkla planlamış ve uygulamıştı.

Maggie başına gelecekleri sezmiş olmalıydı. Son görüşmelerinden sonra, *o yaptı*, yazması bundandı. Çaresizliği yürek paralayıcıydı. Hele geçmiş zamanı kullanışındaki tüyler ürpertici cesaret! Steve neyse ki kızına merhamet edip ona annesinin ölümünü göstermemişti. "Maggie'yi öldürürken Caitlyn neredeymiş?" diye sordu.

"Ona *Kâşif Dora*'yı açmış. Küçük kızın ruhu bile duymamış."

Zavallı Maggie, Caitlyn etkilenmesin diye direnmeye bile kalkışmamıştı belki de. Sadie o akşam evlat sevgisinin bir anne ya da babaya neler yaptırabileceğini ikinci kez düşündü.

Donald'ın sesi yumuşadı. "Sparrow, ben..."

"Kızını evde bir hafta yalnız bıraktı."

"Anneannesi gelir diye düşünmüş. Tam onu aramak üzereyken biz devreye girmişiz."

"Nancy Bailey'ye haber vermek gerek."

"Biliyor. Evine bir polis gönderildi."

"Baştan beri haklıydı."

"Evet."

"Kızı çekip gitmemiş. Maggie bunu asla yapmazdı. Nancy boşuna o kadar ısrar etmedi." Zavallı kadın öldürülmüştü ve az

kalsın Steve bu işten paçasını kurtarıyordu. Sadie vazifesini yaptığı için mutluydu ama Maggie'nin ölümü büyük bir trajediydi tabii. Nancy kızını bir daha asla göremeyecekti. "Caitlyn'e ne olacak?"

"Korumaya alındı."

"Ya sonra?"

"Bilmem."

"Nancy torununa tapıyor. Maggie işteyken ona o bakıyordu. Evinin bir odasını Caitlyn'e ayırmış. Çocuk ailesiyle kalmalı."

"Sosyal hizmetlerle konuşurum."

"Konuşma, Donald, yap. Bunu o küçük kıza borçluyuz. Onu bir kere yarı yolda bıraktık. Bir daha olmasına izin veremeyiz."

Sadie, Caitlyn'in bürokrasi çarkının içinde kaybolmasına izin vermeyecekti. Adı şirrete çıkmıştı bir kere. Caitlyn'in Nancy Bailey'ye teslim edilmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Sadie içinden büyükanneyle torunun kavuşmasını sağlamaya ant içerken, kalabalığın arasında iki tanıdık yüz gördü.

"Tamam, kapatıyorum," dedi.

"Sparrow, dur. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Seni dinlemeliydim ama..."

"Boş ver. Dert etme. Sonra konuşuruz. Bana bir iyilik yap yeter."

"Tabii."

"O küçük kızı anneannesine vermelerini sağla."

Sadie telefonu kapayıp cebine koydu ve Alice'le Peter'ı gördüğü yere doğru seğirtti. Bir ara onları kaybetti. Ama sonra kalabalığın arasında yine beyaz saçlı bir kafa göründü.

"Alice!" diye bağırdı Sadie el sallayarak. "Peter!"

Bir an sesin nereden geldiğini anlayamayarak duraksadılar. Sonra herkesten bir kafa uzun Peter onu gördü ve gülümsedi.

İşte yine olmuştu. O tuhaf elektriklenme.

"Dedektif Sparrow," dedi Alice şaşkınlıkla.

"Ben de sizi arıyordum." Sadie nefes nefese kalmıştı. "Gerçeği öğrendim. Ben yapmış."

Peter'ın omzundaki çantayı fark etti. Ucundan bir küreğin sapı çıkmıştı. Gözleri Alice'in elindeki metal kutuya kaydı. Yaşlı kadın onu daha da sıkı kavradı. "Nasıl yani?" diye sordu.

"Theo'yu Ben götürmüş. Babanız, Anthony. Olayın onunla hiçbir ilgisi yok. O tamamen masum."

Alice, Peter'a döndü. "Ne diyor bu kadın? Hiçbir şey anlamıyorum."

Sadie hâlâ Donald'la yaptığı konuşmanın etkisindeydi. Kelimeleri toparlayamadığını fark etti. "Konuşmamız gerek," dedi. "Sessiz bir yere gidelim."

"Otel hemen şurada," dedi Alice. "Ama ne kadar sessiz olur bilmem."

Sadie otele doğru baktı. Alice haklıydı. Gürültüden kurtulamayacaklardı. Sonra aklına Bertie'nin deniz manzaralı avlusu geldi. "Gidelim," dedi. "Ben harika bir yer biliyorum."

Bertie hâlâ festivaldeydi ama verandanın ışığını açık bırakmış ve kapıyı kilitlememişti. Köpekler yeni gelenleri merakla kokladı ve dost olduklarına karar verdiklerinde peşlerinden mutfağa gittiler.

"Bir şey içer misiniz?" diye sordu Sadie iyi bir ev sahibi olmaya çalışarak.

"Bana sert bir içki lazım," dedi Alice.

Sadie, Bertie'nin kilerinde bir şişe şeri buldu. Bardaklarla birlikte avluya çıktı. Bahçenin taş duvarındaki minik ışıklar yanıyordu. Sadie cam fanuslardaki mumları da yaktı. Sonra içkileri koydu.

Alice sohbet havasında değildi. Lafı uzatmadan konuya girdi. "Evet? Benjamin Munro'nun kardeşimi çaldığı da nereden çıktı? Babamın savaş bunalımı konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum."

"Doğru. Bay Edevane'in bunalımı olayın kilit noktası zaten. Ama kardeşiniz o gece ölmedi. Onu Ben götürdü ve bu planı tek başına yapmadı. Annenizle ortak karar verdiler."

"Ne diyorsunuz? Hiçbir şey anlamıyorum," dedi Alice. Teneke kutuyu yanında getirmişti. Şimdi kucağında duruyordu. Toz toprak içindeydi. Sadie, Peter'ın küreğini hatırladı ama bunu sormak yerine anlatmaya devam etti.

"Babanız büyük bir bunalımdaydı. Ama Theo'ya zarar vermedi. Ben'le anneniz onu korumak için bir plan yaptı. Parti, tüm o kalabalık ve havai fişekler onlara eşsiz bir fırsat sunuyordu. Bunu değerlendirmek istediler. Hepsini mektuplardan anladım. Anneniz müthiş bir azap içindeydi. Oğlunu korumak için düşünebildiği tek yol buydu. Babanızı terk etmeyi aklından bile geçirmedi çünkü onu seviyordu. Ayrıca ona bir söz vermişti."

"Ben Theo'nun biyolojik babasıydı tabii," dedi Peter. Sadie anlatmaya başladığından beri kafasını sallıyordu. "Ona güvenebilirdi."

"Aslına bakarsanız," dedi Sadie, "Ben onun güvenebileceği tek insandı."

"Theo'yu bulana ödül vadedilmesini bundan istemedi," diye atıldı Alice birden. Yarım yüzyıldır cinayet romanları yazan birinin tecrübesiyle parçaları çabucak birleştirmişti.

"Bu beni hep rahatsız etti. Annem paranın fırsatçıların iştahını kabartacağını söylemişti. Şimdi anlıyorum. İnsanların Ben'le Theo'yu aramasını istemedi tabii. Bulunmaları işine gelmezdi."

"Basında Bruen dadının ihmaline değinilmesini de bundan ötürü istemedi," dedi Sadie. "Rose Waters'a ödenen yüklü tazminatın da, Cornwall polisine yapılan bağışın da altında aynı sebep yatıyordu."

"Benim bunlardan haberim yoktu," dedi Alice.

"Rose işten kovulmasına hiçbir anlam veremedi tabii. Ama Theo'nun başında o olsaydı Eleanor'la Ben'in planı asla işlemezdi. Anneniz Rose Waters'a iyi bir referans mektubu ve onu hayatı boyunca idare edecek kadar para vermiş."

"Ona yapılan haksızlığın telafisi," dedi Peter.

Sadie başını salladı. "Theo'nun kaçırılması diye bir şey söz konusu değildi. Onun için, anneniz bundan zarar gören herkesi kendince ödüllendirdi."

"Tipik bir Eleanor davranışı," dedi Alice. "Size onun farklı bir adalet anlayışı olduğunu söylemiştim."

"Ya sonra?" diye sordu Peter. "Ben, Theo'yu Loeanneth'ten götürdü. Sizce onu kendi mi büyüttü?"

Alice şeri bardağıyla oynayarak kaşlarını çattı. "Ben, İkinci Dünya Savaşı'na katıldı ve Normandiya'da öldü. Zavallı. Bayağı da dayanmış. Kardeşim Clemmie, 1940'ta onu Fransa'da görmüş."

"İkinci Dünya Savaşı'nda Theo hâlâ küçüktü," dedi Sadie çabucak bir hesap yaparak. "Savaş çıktığında yedi yaşındaydı. Ben askere hemen yazıldıysa Theo'yu o büyütmedi demektir. Tabii o sırada başka biriyle evlenmediyse."

"Ya da Theo'yu en baştan başka bir yere götürdü," diye fikir yürüttü Peter.

Alice yüzünü buruşturdu. "Başa döndük desenize."

Avluya derin bir sessizlik çöktü. Ash uykusunda hafifçe homurdandı. Sadie şerileri tazeledi ve hiç konuşmadan içkilerini yudumladılar. Uzaktan festivalin gürültüsü geliyordu.

"Mektuplarda hiçbir şey yok mu?" diye sordu Alice sonunda. "Ben, Theo'yu nereye götürebilirdi ki?"

"Maalesef bilmiyorum. Anneniz, Ben'den Theo'nun yerini ona söylememesi için söz almış."

"Ben yine de bir ipucu vermiştir belki."

"Hayır."

"Sizin gözünüzden kaçmış olmasın?" diye üsteledi Alice.

"Birlikte bakalım," dedi Sadie. "Dosyam içeride. Mektuplardan birkaçını yanıma almıştım."

Sadie mutfağa girdiğinde sokak kapısındaki Bertie'yi gördü. "Merhaba, hayatım," dedi büyükbabası yorgun ama mutlu bir gülümsemeyle. "Nihayet kaçabildim. Karnın aç mı?"

Sadie, Alice'le Peter'ın avluda olduğunu söyledi. "Bir sonuca vardık ama hâlâ bir sürü soru işareti var."

"Hemen yiyecek bir şeyler hazırlayayım. İnsan açken aklı çalışmaz."

"Armutlu turta satmaktan sıkılmadın mı?"

"Asla!"

Sadie sırt çantasından dosyayı alırken, Bertie bir şarkı mırıldanarak suyun ısınmasını bekledi. Poşet çayları fincanlara koydu ve "Diğer mesele ne oldu?" diye sordu. "Met'ten aradılar mı?"

Sadie ona çabucak Donald'ın telefonunu anlattı.

"Demek haklıymışsın?" dedi Bertie kederli bir gülümsemeyle. "Senin sezgilerin kuvvetlidir. Zavallı kadın, zavallı çocuk. Bu durumda yakında işine dönersin herhâlde?"

"Bilmem ki. Ashford basına o haberi benim sızdırdığımı öğrendi. Haklı çıkmama rağmen bana övgüler düzmeyeceğinden eminim. Bekleyip göreceğiz. Bu arada da..." Dosyayı havaya kaldırıp başıyla avluyu gösterdi.

"Sen git. Hemen geliyorum," dedi Bertie.

Sadie diğerlerine katıldığında Alice, Peter'a, "Biliyor musun? Ben o gece koruda Ben'i gördüm," diyordu.

"Polise neden söylemediniz?" diye sordu Sadie. Yerine oturup dosyayı sehpaya koydu.

Alice hafif bir esintiyle salınan küçük ışıklara baktı. "Orada olmamalıydım da ondan," dedi. Elmacık kemiklerinde gölgeler oynaşıyordu. "Bay Llewellyn'le buluşmak için sözleşmiştik. Onun başına gelenlerden hep kendimi suçladım. O çardağın altında biraz daha oyalansam her şey farklı olurdu belki. Bay Llewellyn mutlaka konuşmamız gerektiğini söylemişti. Bekledim ama gelmedi."

"Yine hoşlanmadığım tesadüflerden biri," dedi Sadie kaşlarını çatarak. "Bay Llewellyn'in ölümünde bir bityeniği var ama ne? Annenizi çok seviyordu ve ne planladığını biliyordu. İntihar etmek için böyle bir zaman seçmesi tuhaf değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Alice. "Ama depresyon insanın mantık yürütmesini engelleyebilir."

"Keşke neyi olduğunu bilseydik." Sadie ayağa kalkıp bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Yıllar evvel geçirdiği buhrandan sonra doktorluğu bırakıp kendini edebiyata vermiş. Benim deneyimlerime göre, insanın bütün hayatını değiştirecek bir karar alması için önemli bir şey yaşaması gerek. Bay Llewellyn'in durumunu merak ettiklerimize ışık tutabilirdi."

Peter elini kaldırdı. "Benim bir fikrim var galiba."

Sadie hızla ona döndü. Alice gözlüğünü indirerek yardımcısına baktı. "Peter?"

"Bugün Loeanneth'te, siz Llewellyn'in geçirdiği buhrandan söz ederken aklıma üniversitede okuduğum bir şey geldi. Sonra da bugün köyün kütüphanesine gittim. Kütüphaneci yardımsever bir adamdı ve..."

"Alastair," diye atıldı Sadie. "Bir tanedir."

"Gerçekten öyle. Belki inanmayacaksınız ama masasında tam aradığım kitap duruyordu. Başka bir kütüphaneden ödünç gelmişti ve geri gönderilmek için bekliyordu. Şu tesadü–"

"Susun. Sakın o kelimeyi söylemeyin."

"Tamam, şans diyelim öyleyse. Sözünü ettiğim bu kitabın bir bölümü Daffyd Llewellyn'le *Eleanor'un Sihirli Kapısı*'na ayrılmıştı. Kant felsefesinden yola çıkarak son derece ilginç bir mecazi analiz yapmışlar ve..."

"Peter," dedi Alice sertçe.

"Ah, affedersiniz. Her neyse. Yazar Llewellyn'in hikâyesinden bir anlam çıkarmış ve hikâyeyi tamamen kendi deneyimlerini temel alarak yazdığını iddia etmiş. Onun bilhassa, genç bir doktorken bir dostunun kır evinde acil bir vakaya çağrılışına ve hastayı kaybedişine odaklandığını düşünüyor."

"Bebek," diye inledi Sadie. "Hastası bir bebekti. Ölü doğdu."

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Alice. "Hangi bebek? Kimin bebeği?"

Peter, Sadie'yle göz göze geldi ve ne düşündüğünü anlayarak gülümsedi. "Constance'ın, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Sadie sehpaya koşarak. "Evet, evet, evet." Çabucak dosyaları karıştırdı.

"Bu her şeyi açıklıyor," diye mırıldandı Peter. "Aralarındaki gerginliği ve Constance'ın ona düşmanlığını. Constance bu hikâyedeki Bayan Havisham."

Alice kaşlarını çattı. "Peter," dedi sabırsızca. "Bu meselede bir Dickens eksikti. O da tam oldu."

Peter parlayan gözlerle ona döndü. "Sana web sitesiyle ilgili hiçbir şey sormamamı istemiştin. Ben de bir sorunun cevabını bulmak için çalışma odandaki günlüklere baktım."

"Eee?"

"Anneannenle ilgili bir yorumun dikkatimi çekti. Onu *Büyük Umutlar*'dan bir alıntıyla tanımlamışsın. *Pahalı bir elbisenin küllerine sarınmış bir iskelet*, diye."

"Öyleydi ama. İhtişamlı günlerinden kalma elbiselerle caka satmaya bayılırdı. Neyse ki gelinlik giymiyordu. Onun bebekle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamadım."

"İşte," dedi Sadie. Polisin bakımevinde Constance'la yaptığı ikinci görüşmenin notlarını çıkarmıştı. "Constance'la ilgilenen hemşire onun durmadan Eleanor'dan ve ölü doğan bir erkek bebekten söz ettiğini söylemiş. Bunu ilk duyduğumda, Eleanor'un Theo'dan önce bir erkek çocuk doğurduğunu ve bebeğin doğumda öldüğünü sandım."

Alice nefesini tuttu.

"Ama bebek Constance'ındı."

Sadie kafasını salladı. "Doğumu Daffyd Llewellyn yaptırdı ve bu olaydan o kadar etkilendi ki, bunalıma girdi. Hekimlikten vazgeçip çocuk kitapları yazmaya başladı."

"*Eleanor'un Sihirli Kapısı* mecazlarla dolu," dedi Peter. "Krallıktan sürülen zavallı yaşlı adam, kaybettiği çocuğunun intikamını almak için ülkesini sonsuz bir kışa mahkûm eden zalim kraliçe ve masumiyetiyle her şeyin yoluna girmesini sağlayan küçük Eleanor." Düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. "Anlamadığım tek şey 1933'te neden intihar ettiği."

"Etmedi zaten." Alice, Sadie'nin gözlerinin içine baktı. "Öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Sadie. Yapbozun parçaları yavaşça birleşiyordu. Gülümsedi. "Hiç sanmıyorum."

Kafasını kaşıma sırası Peter'a gelmişti. "Ama uyku ilacı içmiş. Adli tıp raporunda öyle yazıyor."

"O gece evden bir şişe uyku hapı çalınmış," dedi Alice. "Yıllarca onların Theo'yu susturmak için kullanıldıklarını sandım."

"Ama işin aslı başkaydı," dedi Sadie. Bir içkiye birkaç tane hap atıp karıştırmak zor değildi. Constance yıllardır bebeğinin yasını tutuyordu ve..."

"İntikam almaya karar verdi," dedi Peter. "Anladım. Ama aradan kırk yıl geçmişti. Neden bu kadar bekledi?"

Sadie kaşlarını çatarak bunu düşündü. Ramsay ayaklarının dibine oturmuştu. Sadie köpeğin kafasını kaşıdı. "Ne garip. Yeni bitirdiğim kitap buna benzer bir soruya yanıt arıyordu," dedi. "Bir kadın eski kocasına yıllarca tahammül ettikten sonra birdenbire onu öldürüyordu. Tek bir damla bardağı taşırmaya yetmişti. Adam kadının hep hayalini kurduğu tatil beldesine gidecekti ve kadını tetikleyen bu oldu."

"*İntikam Soğuk Yenen bir Yemektir*," dedi Alice takdirle. "Nispeten sakin hikâyelerimden ama en sevdiklerimden biri. Anneannemin sabrını taşıran neydi peki? Hatırladığım kadarıyla, Bay Llewellyn egzotik bir tatil planlamıyordu."

"Ama yakınlarda onlara bir müjde vermişti," dedi Peter birden. "Daha bugün söyledin. Bay Llewellyn bir ödüle layık görülmüştü ve anneannen bunu hiç hoş karşılamadı."

"Kraliyet Edebiyat Ödülü," dedi Sadie.

"Tabii ya," dedi Alice. "Constance hayatı boyunca saraydan bir davetiye bekledi. Genç kızken saraya çağırılmış ama gidememiş. Çocukken az mı dinledik o hikâyeyi! Hayal kırıklığını bir türlü atlatamadı." Alice kederle iç çekti. "Bundan daha iyi sebep mi var? Ben bile daha mükemmelini düşünemezdim."

Derin bir sessizliğe gömüldüler. Okyanusun hışırtısı ve festivalin uğultusunu dinleyerek bir problemi çözmenin keyfini

yaşadılar. *Millet alkole ya da uyuşturucuya boşuna sarıyor*, diye düşündü Sadie. Hiçbir şey insana bir esrarı, hele de böyle çetrefillisini çözmekten daha büyük bir haz veremezdi.

Sessizlik Alice'in sırtını dikleştirip dosyaya uzanmasıyla son buldu. "Pekâlâ," dedi. "Hatırladığım kadarıyla, Ben'in Theo'yu nereye götürebileceğini düşünüyorduk."

Peter tek kaşını kaldırdı. Sadie içinden gülerek yaşlı kadının yanına gitti.

Bir süre dosyayı karıştırdılar ama hiçbir iz bulamadıklarında Alice kaşlarını çattı. "Acaba annemin her yıl Loeanneth'e gelmesinin bununla bir ilgisi olabilir mi? Ama hayır. Ben, Cornwall'da kalamazdı. Theo'yu Loeanneth'e getirmesi de akıllıca olmazdı." Derin bir iç çekti. "Zavallı annem. Herhâlde kendini Theo'ya yakın hissetmeye çalışıyordu. Ne de olsa evladını kaybetmişti. Kim bilir onu ne kadar özlüyordu? Bırak onu. İnsan meraktan çatlar yahu."

Armutlu kek ve çay servisi yapmak için elinde tepsiyle avluya giren Bertie, Sadie'ye imalı bir bakış fırlattı.

Sadie hemen gözlerini kaçırdı. Sarı beyaz battaniyenin üzerinde yükselen minik, yıldız eli düşündü yine. Gözlerinin önünde üniformasının şık blazer'ıyla Charlotte Sutherland canlandı. "İnsan, çocuğundan bir kere vazgeçti mi, bir daha geri dönüşü olmaz diye düşünüyorum," dedi. "Bu süreci devam ettirmek çok önemli. Çocuğun hayatını zorlaştırmakla ona haksızlık edersin. Kızcağızın aklını neden karıştırasın?"

"Kızcağız mı? Çocukcağız olmasın?" diye düzeltti Peter.

"Pardon," dedi Sadie hemen.

Alice tek kaşını kaldırdı. "Pragmatik bir düşünce tarzı, Dedektif Sparrow. Belki de bir yazar olduğum içindir ama çocuklarından vazgeçmek zorunda kalan her anne ve baba

bir gün onlarla yollarının kesişmesini umut eder diye düşünürdüm."

Sadie, Bertie'ye baktı. "Bazı vakalarda ebeveynler çocuğu hayal kırıklığına uğratmaktan korkar. Çocuğun ona kızgın ve kırgın olduğunu düşünür."

"Belki," dedi Alice. Sadie dosyasından gazete kupürünü aldı. Eleanor yazlık elbiseler içindeki üç küçük kızıyla Loeanneth'in bahçesindeki ağaçlardan birinin altında poz vermişti. "Ama annem inançlarını sonuna kadar savunma cesaretine sahip bir kadındı. Bu kararı verirken Theo'nun ona gücenmesi ihtimalini de göze almıştır eminim."

"Aman Tanrım!"

Hepsi şaşkınlıkla sehpanın tepesinde dikilen Bertie'ye baktı.

"Büyükbaba?"

Peter atılıp yaşlı adamın elindeki tabakla fincanı aldı. Sonra Bertie'yi bir iskemleye oturttu.

"Büyükbaba? İyi misin?"

"Evet ama inanamıyorum. Yok, yok, bu tesadüf olamaz. Kader mi desem, alın yazısı mı? Ama tesadüf değil. Şok oldum."

Söyledikleri o kadar anlamsızdı ki, Sadie birden ona felç inmesinden korktu. Bertie haftalardır festival için çalışıp didiniyordu. Bugün de çok ayakta kalmıştı. "Ne diyorsun, büyükbaba?" diye sordu sertçe. Endişeden sesini kontrol edememişti.

"Bu kadın..." Bertie fotoğraftan Eleanor'u gösterdi. "Onu tanıyorum. Daha çocuktum. Savaşta annemle babamın dükkânında çalışıyordum."

"Nasıl yani?" dedi Alice Edevane. "Annemi tanıyor muydunuz? Eleanor Edevane'i?"

"Hem de çok iyi. Ama adını bilmiyordum. Savaşta gönüllüyken sürekli Hackney'deki dükkâna gelirdi."

"Evet," dedi, Alice heyecanla. "Savaş sırasında East End'de çalıştı. Bombalar yüzünden evlerinden olan çocuklara yardım ediyordu."

"Bilmez miyim?" Bertie kocaman gülümsedi. "O kadar iyi bir kadındı ki. Devamlı müşterilerimizdendi. Dükkâna gelip ıvır zıvır bir şeyler alırdı. Ona çay yapardım."

"Bence düpedüz tesadüf bu," dedi Peter.

"Hayır. Ben de bunu söylemeye çalışıyordum." Bertie güldü. "Yıllar sonra onun fotoğrafını görmek tabii ki sürpriz oldu. Hele de torunumun çözmeye çalıştığı esrarın başkahramanı olduğunu öğrenmek. Ama dahası var."

"Büyükbaba?"

"İnanır mısınız bilmem ama Cornwall'a taşınmamın sebebi odur. Bu fikri aklıma ilk o soktu. Kasanın arkasında bir resim asılıydı. Dayımın gönderdiği bir kartpostal. Tuğladan yapılmış bir bahçe duvarındaki küçük, ahşap bir kapının fotoğrafıydı. Duvarı sarmaşıklar kaplamıştı. Bayan Edevane o resmi gördüğünde bana Cornwall'daki bahçelerinden bahsetti. Anlattıkları ilgimi çekmişti. Cornwall'da geçen bir kitap okumuştum. Orası bana hep büyülü bir yer gibi gelirdi. Bayan Edevane, Golfstrim akıntısından ve orada yetişen egzotik bitkilerden söz etti. Söylediklerini hiç unutmadım. Hatta şimdi düşünüyorum da, galiba Loeanneth'i de anlattı ama adını hiç söylemedi. Yalnızca arazisinde büyük bir gölü olan ve bahçeler içinde bir evde büyüdüğünü söyledi."

"İnanılmaz gerçekten," dedi Peter. "Bunca yıl sonra torununuz Göl Evi'ni tesadüfen keşfetsin ve kendini esrarını çözmeye adasın?"

Sadie hemen kaşlarını çattı. "Adamakla ilgisi yok. Sadece ilgimi çekti."

Bertie onları duymamış gibiydi. Eleanor Edevane'le uzun yıllar önce Loeanneth'ten söz edişlerini dün gibi hatırlıyordu. "Sihirli bir yerden söz ediyordu sanki," dedi. "Deniz, tuz kokusu, kaçakçıların kazdığı tüneller ve Kelt efsaneleri. Bana minyatür bahçesinden bile söz etti. Ortasında Japon balıklarının yüzdüğü bir süs havuzu varmış."

"Evet," dedi Alice. "Orayı Ben Munro yapmıştı."

"Ben Munro mu?"

"Loeanneth'in bahçıvanlarından biriydi."

"Buyurun bakalım!" dedi Bertie. "Ben Munro benim dayım. İkinci Dünya Savaşı'nda öldü. Onu çok severdim."

Alice kaşlarını çattı. "Dayınız Loeanneth'te mi çalışıyordu?" diye sordu Peter.

"Bilmem. Olabilir. Elinden her iş gelirdi. Ama hiçbir yerde uzun kalamazdı. Bahçıvanlıktan da iyi anlardı."

Herkes şaşkınlıkla birbirine bakarken Alice düşüncelere dalmıştı. "Herhâlde isim benzerliği," dedi sonunda. "Bizim tanıdığımız Ben, kimsenin dayısı olamazdı çünkü tek çocuktu."

"Ben dayı da öyleydi. Gerçek dayım değildi ki. Annemin en iyi arkadaşı olduğu için öyle derdim. Birlikte büyümüşler. Yapışık kardeşler gibi yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. İkisinin de anne ve babaları arkeologmuş. Ben'le annem Japonya'da tanışmış."

Herkes suspus oldu. Festivalin ilk havai fişeği patladığında irkilerek yerlerinden sıçradılar.

"Sen nerede doğdun, Bertie?" diye sordu Alice.

"Büyükbabam bebekken evlat edinilmiş," dedi Sadie. Annesi bir türlü hamile kalamamıştı. Bertie'ye o geldiğinde ne kadar sevindiğini anlatmıştı. Sadie bu hikâyeyi büyükbabasından dinlediğinde daha gencecik bir kızdı. Kendi bebeğinden vazgeçmenin

sarsıntısını yaşarken Bertie'nin sözleri yüreğine biraz olsun su serpmişti. Ama sonraları Sadie bu hikâyeyi unutmuştu. Bertie yıllarca ailesinden o kadar büyük bir sevgiyle söz etmişti ki, Sadie, büyükbabasının evlat edinildiğini bir daha hiç düşünmemişti.

Bertie hâlâ annesi Flo'yla Ben dayısının ne kadar yakın olduğunu anlatıyordu. Alice'in usulca doğrulup yanına geldiğinin farkında değildi. Alice titreyen elleriyle onun yüzünü avuçlarının arasına aldığında sustu. Alice tek kelime etmeden gözlerini onun yüzünde dolaştırdı. Sonra boğuk bir sesle inledi ve Peter onu tutmak için ileri atıldı.

"Büyükbaba," dedi Sadie hayretle.

"Bertie," dedi Peter.

Ve Alice huşuyla mırıldandı: "Theo."

Yıldızlar solmaya başlayıp da ufukta yeni günün ışığı belirdiğinde hâlâ manzaralı kulübenin avlusunda oturuyorlardı. Bertie tavan arasından getirdiği tahta kutunun kapağını kaldırdı. "Bana yazardı," dedi bir deste mektup çıkararak. En eskisi 1934 tarihliydi. "O zamanlar okuyamıyordum tabii ama annemle babam bana okurdu. Ufak tefek hediyeler de gönderirdi. Bazen de kendi yaptığı origami hayvanları yollardı. Çalışmaya gittiği her yerden bana kartpostallar gönderdi. Sonra savaşta da düzenli olarak mektup yazdı. Dedim ya. Ona bayılırdım. Kendimi ona karşı hep çok yakın hissettim. Kan çeker derler ya?"

"Biliyor musun, sabah seni gördüğümde ben de öyle hissettim. Seni uzun yıllardır tanıyordum sanki."

Bertie ona gülümseyip başını salladı. Gözleri parlıyordu.

"Kutuda başka ne var, büyükbaba?" diye sordu Sadie. Bertie'nin aşırı duygusallaştığını sezerek konuyu dağıtmak istemişti.

"Ah. Birkaç çocuk hatırası daha." Bertie kutudan yırtık pırtık, pelüş bir köpek çıkardı. Sonra eski bir kitap ve bir bebek tulumu. Sadie bunun bir düğmesinin eksik olduğunu görünce nefesini tuttu. Sonra cebinden Göl Evi'nde bulduğu yuvarlak düğmeyi çıkardı. Diğerlerinin aynısıydı.

"Aileniz size biyolojik anne ve babanızdan söz etmedi mi hiç?" diye sordu Peter.

Bertie gülümsedi. "Bana bir kaplan ve bir inciyle ilgili bir hikâye anlatırlardı. Küçükken, sihirli bir mücevher olarak Afrika'dan getirildiğime inanırdım. Ormanda doğmuştum ve periler beni annemle babamın kapısına bırakmıştı." Kutudan bir kolye çıkardı. Ucunda bir kaplan dişi vardı. Başparmağını dişin fildişi rengi yüzeyinde gezdirdi. "Bunu bana Ben dayı verdi. Galiba hikâyenin gerçek olduğunu kanıtlamak içindi. Büyüdükçe soru sormaktan vazgeçtim. Kim olduklarını bilmek isterdim tabii ama annemle babam beni çok seviyordu. Daha mutlu bir ailede büyüyemezdim. Galiba ben de zamanla gerçeği bilmemeyi kabullendim." Duygularının yoğunluğuyla parlayan gözlerini Alice'e çevirdi. "Ben benimkini gösterdim, sıra sende," dedi Alice'in elindeki metal kutuyu işaret ederek.

Alice cüzdanından minik bir anahtar çıkarıp kutuyu açtı. İçinde yan yana iki deste kâğıt duruyordu. Üzerlerindeki yazıyı okudular: *Hoşça Kal Tavşan Kardeş - Yazan: Alice Edevane.*

"Kitap taslağı bunlar," dedi Bertie.

"Evet. İlk romanımın yegâne iki kopyası."

"O kutuda ne arıyorlar?"

"Yazarlar eserlerini yok edemez," dedi Alice.

"Olabilir ama onları neden toprağa gömdün?"

"Bak, o uzun hikâye."

"Belki bir gün anlatırsın."

"Belki."

Bertie sahte bir öfkeyle kollarını kavuşturduğunda Sadie onda Alice'i görür gibi oldu. "En azından neyle ilgili olduğunu söyle," dedi Bertie. "Bir cinayet romanı mı?"

Alice kıkırdadı. Sadie yazarın ilk kez bu kadar içten güldüğünü duyuyordu. Gencecik ve melodik bir sesti.

"Ah, Bertie," dedi. "*Theo*. Söylesem hayatta inanmazsın."

34

Londra, 1941

GECE BOMBALARIN NEREYE DÜŞTÜĞÜNÜ ÖĞRENİR ÖĞRENMEZ buraya koşmuştu. Ben'in askere yazıldığını haber verdiği ve Hackney'deki adresi bildirdiği mektup geleli iki yıl oluyordu. Eleanor bu ana dek oradan uzak durmayı başarmıştı. Gönüllü olarak savaş mağdurlarına yardım ediyordu. Şehrin her yerini dolaştığı gibi, Hackney'ye de geliyordu tabii. Sokakta beş taş oynayan çocuklara bakarken ya da gri şortları ve burunları yırtık pabuçlarıyla oradan oraya koşturan küçük oğlanları gördüğünde, *bunlardan biri o olmalı*, diye kendini avutuyordu. Ama o sabah başkaydı. Bombaları gazetelerden okumuş ve merkezden gezeceği sokakların listesini alır almaz kendini bu mahallede bulmuştu.

Eleanor taş ve tuğla yığınlarının arasından koşar adım geçti. Bir itfaiyecinin selamına kibarca karşılık verdi. Yürürken parmaklarıyla şans işareti yapıyordu. Çocukçaydı belki ama iyi geliyordu. Harabeye dönen evleri gördükçe boğazı düğümleniyordu.

Bir savaşı daha hiç hesaba katmamışlardı. Ben'den onu bir daha asla aramama ve Theo'nun yerini söylememe sözü alırken

böyle bir gelecek hayal etmemişti. Theo'nun onu seven insanlarla olduğunu bilmenin yeteceğini düşünmüştü. Ben onlara kefil olmuştu. Dürüst ve sevecen bir çift olduklarını söylemişti. Ama Eleanor ikinci bir savaşın çıkacağını göz önünde bulunduramamıştı. Şimdi her şey değişmişti tabii.

Anthony'ye bugün buraya geldiğinden hiç bahsetmeyecekti. Sadece evin vurulup vurulmadığını görmek istiyordu. İçeri girmeyecekti ve tabii ki Theo'yu görmeyecekti. Bir yandan da içi kıpır kıpırdı. Sır saklamaktan bıkmıştı. Anthony'ninkilere bir de kendininkiler eklenince omuzlarındaki yük iyice ağırlaşmıştı.

Anthony'nin bu ilişkiyi öğrenince yıkılacağını sanmıştı ama öyle olmamıştı. Sonraki günler Eleanor'a anlayışla yaklaşmış, hatta karısını onu boşamaya teşvik etmişti. Theo'nun onun oğlu olmadığını biliyordu ve Eleanor'un ikinci bir mutluluk fırsatını kaçırmasını istemiyordu. Hayatta en çok sevdiği insanlara yük olmak onu daha mutsuz ediyordu.

Ama Eleanor bunu nasıl yapardı? Ben ve Theo'yla gidip her şeye yeniden başlayabilir miydi? Kızlarını bırakmayı aklından bile geçiremezdi. Onları Anthony'den ayırmayı ise hiç düşünemezdi. Ve bütün bunların ötesinde, Eleanor, kocasını seviyordu. Hep sevmişti. Ben'leyken bile. Theo onun evladıydı. Tabii ki, birlikte olmalarını isterdi. Ne var ki, hayat her zaman bir peri masalı değildi. İnsan istemediği seçimler yapmak zorunda kalabiliyordu.

Eleanor'un Ben'le ilişkisini öğrenmenin Anthony üzerinde tuhaf bir etkisi olmuştu. Kusursuz hayatındaki bu derin çatlağı yıllar evvel ödemesi gereken bir bedel olarak görüyordu. Nihayet adalet yerini bulmuştu.

"Neyin bedeli?" diye sormuştu Eleanor bir gün. Kocasının nihayet ona karşı dürüst davranacağını hissetmişti.

"Her şeyin. Hayatta kalmamın. Evime dönmenin. Bütün bunların."

Eleanor, Anthony'nin anlattığından daha fazlası olduğunu biliyordu. Bir türlü peşini bırakmayan trajediden konuşmaya yanaşmasa da, Theo, Loeanneth'ten sağ salim gönderildiğinde Eleanor, Howard'la ilgili olayı açıkça sormuştu. Anthony başta sinirlenmişti. Hatta Eleanor kocasını ilk kez bu kadar öfkeli görüyordu. Ama zamanla ve Eleanor'un yumuşak yaklaşımıyla karısının zaten öğrendiği gerçeği doğrulamıştı. Anthony ona Howard'la Sophie'yi ve bebek Louis'yi anlatmıştı. Ahırdaki o gece arkadaşı az kalsın kaçıyordu. Ama sonra yakalanmamaları için Anthony'nin korkunç bir çizgiyi aşmasına ramak kalmıştı. Anthony omzunda ağlarken Eleanor, "Ama yapmadın," demişti.

"Ne fark eder? Aklımdan bile geçirmemem gerekirdi ama geçirdim, Eleanor. Hatta istedim. Hâlâ da bazen keşke yapsaydım diyorum."

"Sen yalnızca Howard'ı kurtarmak istedin. Onu çok seviyordun."

"Sevmek yeter mi? Onu kurtarmalıydım, Eleanor. O bana kardeşten de yakındı."

"Howard bu şekilde kurtulmayı ister miydi sence? Sophie'ye âşıktı diyorsun. O ve bebeğiyle yeni bir hayat kuracaktı. Kendini Louis'nin babası olarak görüyordu. Anne ve babalar çocukları için kendilerini feda eder."

"Başka bir yolu olmalıydı."

"Yoktu, Anthony. Olsaydı sen mutlaka bulurdun."

Anthony ilk kez ona umutla bakmıştı.

"Farklı davransaydın ikiniz de vurulacaktınız. Howard haklıydı. O içinde bulunduğunuz durumu bütün netliğiyle gördü ve yapılması gerekeni yaptı."

"Benim için kendini feda etti."

"Ona yardım etmeye çalışıyordun, Anthony. Yaptığını onaylamadığın hâlde arkadaşın için büyük bir risk aldın."

"Ve her şeyi elime yüzüme bulaştırdım."

Eleanor daha fazla üstelememişti. Bunun yerine kocasının acısını paylaşmış ve birlikte sessizce yas tutmuşlardı. Dakikalar sonra Anthony'nin elini tutmuş ve "Ama beni yarı yolda bırakmadın," demişti. "Bana bir söz verdin. Hiçbir şey seni eve dönmekten alıkoymayacaktı."

Eleanor'un ondan sakladığı tek sır, Daffyd'in başına gelenlerdi. Anthony onu severdi ve Constance'ın ne yaptığını bilerek yaşayamazdı. Eleanor boş ilaç şişesini annesinin odasında bulduğunda hemen anlamıştı. Constance da inkâr etmemişti zaten. "Başka türlü huzur bulamayacaktım," demişti.

Eleanor, annesiyle hiçbir zaman yakın olmamıştı ama artık onun yüzünü dahi görmek istemiyordu. Londra'da aynı çatı altında yaşayamayacakları için Eleanor detaylı bir araştırma yapmış ve Seawall'u bulmuştu. Deniz kıyısında, pahalı bir yerdi ama her kuruşuna değerdi. "İngiltere'de daha kaliteli bir bakım evi bulamazsınız," demişti müdür. "Dalgaların sesi bütün odalardan duyuluyor."

"Harika," demişti Eleanor belgeleri imzalarken. Constance son günlerini okyanusun sesini dinleyerek geçirmeyi fazlasıyla hak etmişti!

Eleanor sokağın köşesini döndüğünde az kalsın bisikletli bir polisle çarpışacaktı. Adam ona ters ters baktı. Eleanor gözlerini sokaktaki evlerde dolaştırdı. Sonunda bakkalın tabelasını gördü. Kapıdaki kâğıdı okuyunca rahat bir nefes aldı. "HER ZAMANKİNDEN DE DAHA AÇIĞIZ!" yazıyordu.

Çok şükür vurulmamışlardı.

Eleanor temkinli adımlarla yaklaştı. Vitrinin kırık camı yapışkanlı bantlarla onarılmıştı. Kapının üzerinde dükkânın adı yazıyordu. Eleanor başını uzatıp içeri göz attı. Raflar konservelerle doluydu. Bakkalın üzerindeki iki kat ev olarak kullanılıyordu belli ki. Bütün pencerelerde dantel perdeler vardı. Sevimli bir yerdi. Rahat ve huzurlu. Şehir bombardıman altındayken dükkânın önünü ve camları bu kadar temiz tutmak kolay olmasa gerekti.

Kapıyı ittiğinde bir çan çıngırdadı. Küçük bir dükkândı ama savaş şartlarına göre şaşılacak bir ürün çeşitliliğine sahipti. Dükkân sahibi belli ki müşterilerini memnun etmek için kendini paralıyordu. Ben, arkadaşı Flo için, "Her işi hakkıyla yapar," derdi. Onu o kadar çok övmüştü ki, Eleanor hiç tanımadığı bu kadına bütün kalbiyle güveniyordu.

Dükkân taze demlenmiş çay ve süt tozu kokuyordu. Kasada kimse yoktu. Eleanor bunu bir işaret olarak algıladı. Gitme vakti gelmişti.

Ama tezgâhın arkasındaki kapı aralıktı ve Eleanor buradan eve geçildiğini tahmin etti. Oğlu burada yaşıyordu işte. Geceleri burada uyuyor, yemeklerini burada yiyordu. Burada gülüp burada ağlıyordu.

Kalp atışları hızlanmıştı. Şu aralıktan baksa? Birkaç dakika içeri göz atsa? Eleanor dönüp arkasına baktı. Sokaktan siyah bebek arabalı bir kadın geçiyordu. Dükkânda kimse yoktu. Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. Birden arkasından bir ses gelince irkildi. Hızla döndü ve başını uzattığında tezgâhın arkasındaki çocuğu gördü. Onu hemen tanıdı.

Çocuk yerden doğrulup merakla ona baktı. Uzun, bal sarısı saçları bir boyda kesilmişti. Belinde beyaz bir önlük vardı. Ayaklarına takılmasın diye ikiye katlanıp öyle bağlanmıştı.

Dokuz yaşlarındaydı. *Tabii ki, dokuz yaşında,* diye düşündü Eleanor. Tam dokuz yıl, iki ay önce doğmuştu. İnce yapılıydı ama cılız değildi. Yanakları tombuldu. Eleanor'a içtenlikle gülümsedi.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi. "Bugün sütümüz yok ama Kent yolundaki bir çiftlikten taze yumurta geldi."

Eleanor'un başı dönüyordu. "Yumurta," diye tekrarladı. "Tamam, alayım."

"Bir mi, iki mi?"

"İki, lütfen."

Karnesini çıkardı. Bu sırada, çocuk arkasındaki sepetten iki yumurta alıp gazete kâğıdına sardı. Eleanor tezgâha yaklaştı. Elini uzatsa ona dokunabilirdi.

Avuçlarını tezgâha bastırıp beklerken biraz ötedeki kitabı fark etti. Kapağı yırtıktı ve sayfaların çoğunun ucu kıvrıktı. Dükkâna geldiğinde kitap yoktu. Çocuk yerden kalkarken onu oraya koymuş olmalıydı. "Okumayı seviyor musun?" diye sordu.

Oğlan suçlu bir yüzle eve doğru baktı. Eleanor'a döndüğünde yanakları pembeleşmişti. "Annem bana kitap kurdu diyor."

Annem. Eleanor irkildi. "Sahi mi?"

Çocuk kafasını salladı ve dikkatini yeniden yumurtalara verdi. Onları tezgâha koyduğunda kitabı altta bir rafa sakladı. "Dükkânda okumama izin vermiyorlar. Müşterilerle yerince ilgilenmiyormuşum."

"Senin yaşındayken ben de çok okurdum."

"Ya şimdi?"

"Eskisi kadar sık değil."

"Ben de bu kitabı bir daha okumam artık. Dört kere okudum, yeter."

"O zaman ezberlemişsindir?"

Çocuk gururla gülümsedi. "Kırlarda eski ve kocaman bir evde yaşayan küçük bir kız var. Başka bir dünyaya açılan gizli bir kapı buluyor."

Eleanor renk vermemek için kendini zorladı.

"Kız Cornwall diye bir yerde yaşıyor. Orayı biliyor musunuz?"

Eleanor kafasını salladı.

"Hiç gittiniz mi?"

"Evet."

"Ya? Nasıl bir yer?"

"Hava okyanus kokuyor. Her yer yemyeşil. Hele bahçeleri o kadar güzel ki. İngiltere'nin başka hiçbir yerinde oradaki çiçekleri ve ağaçları göremezsin."

"Tıpkı hayallerimdeki gibi. Dayım da görmüş orayı." Gözleri parlıyordu. "Kitabımdakine benzeyen evler varmış. Gölleri, ördekleri ve gizli tünelleri varmış."

"Ben de öyle bir evde büyüdüm."

"Vay canına! Ne şanslısınız. Ben dayı şimdi savaşta. Bana bu kartpostalı oradan yolladı."

Eleanor çocuğun işaret ettiği yere baktı. Kasanın arkasına otların fışkırdığı bir bahçenin sepya bir fotoğrafi yapıştırılmıştı. Alt köşesindeki süslü yazıda *Sihirli Anılar* yazıyordu.

"Sihre inanır mısınız?" diye sordu çocuk.

"Evet, galiba."

"Ben de."

Birbirlerine gülümsediler ve Eleanor kendini hiç ummadığı bir şeyin eşiğinde hissetti. Tam tarif de edemiyordu ama odanın havası birden olasılıklarla dolmuştu sanki.

Sonra birden bir gürültü koptu. Dükkânın arka kapısından içeri bir kadın daldı. Siyah, kıvırcık saçları ve dolgun dudakları

vardı. Gözleri çakmak çakmak, bakışları hayat doluydu. O kadar baskın bir tipti ki, Eleanor birden silikleşmiş gibiydi.

"Nasılsın, tatlım?" Oğlanın saçlarını karıştırıp ona büyük bir sevgiyle baktı. Sonra dikkatini Eleanor'a verdi. "Hoş geldiniz. Bertie sizinle ilgilendi mi?"

"Evet, tabii."

"Sizi lafa tutmamıştır umarım. Bizim oğlanı bırakırsanız kaptırıp gider."

Bertie sırıttı. Eleanor onların annesiyle muzipçe bakışmalarını izledi.

Birden göğsüne bir sancı saplandı ve tezgâha tutundu. Başı dönüyordu.

"İyi misiniz? Renginiz soldu."

"Bir şeyim yok. Teşekkür ederim."

"Emin misiniz? Bertie, çaydanlığın altına su koy."

"Kusura bakmayın ama kalamam," dedi Eleanor. "Bir sürü işim var. Yumurtalar için teşekkürler, Bertie. Ne zamandır yumurta yemiyordum. Benim için gerçek bir ziyafet olacak."

"Ben katı seviyorum. Tadı daha iyi anlaşılıyor."

"Kesinlikle katılıyorum." Eleanor onlara veda edip kapıyı açtığında yine çan çıngırdadı. Bu ses Eleanor'a on yıl önce postanenin kapısında Ben'le karşılaşmasını hatırlattı.

Çocuk arkasından seslendi. "Bir dahaki sefere size çay yaparım."

Eleanor dönüp ona gülümsedi. "Harika olur."

35

Londra, 2004

ELEANOR'UN HER ÖLÜM YILDÖNÜMÜNDEKİ GİBİ, YİNE DOĞAL Tarih Müzesi'nde buluştular. Kucaklaşmadılar. Hiç tarzları değildi. Ama kol kola girdiler ve yürürken birbirlerine destek oldular. İkisi de konuşmadı. Anthony ve Loeanneth'le ilgili anılara dalmışlardı. Babalarına yardım etmek için çok geçti artık. Yine de, kardeşlerine kavuşmanın buruk sevinci içindeydiler.

Diğerleriyle V&A'in çay salonunda buluştular. Bertie bile Cornwall'dan gelmişti. Alice onu davet etmek için aradığında, "Hayatta kaçırmam," demişti. "O hafta büyük açılış için Londra'ya gelecektim zaten."

Deborah'yla Alice geldiğinde Bertie masasından onlara el salladı. Sonra ayağa kalkıp ikisine de sarıldı. Alice gülümseyerek erkek kardeşinin yanaklarını okşayan Deborah'ya baktı. Ne tuhaftı. Ailecek fiziksel temastan fazla hoşlanmazlardı ama Bertie için bu kural bozulmuştu. O kadar çok zaman kaybetmişlerdi ki, belki de ayrı geçen yılları bu şekilde telafi etmeye çalışıyorlardı. Ya da belki onu çok küçükken kaybettikleri için, sevgilerini dokunarak belirtme ihtiyacı duyuyorlardı. Kendini bir çocuğa

dokunmaktan alıkoyamayan büyükler gibiydiler. Nihayet kavuşmuşlardı. Alice annesinin bu manzarayı görse ne kadar sevineceğini düşündü.

Az sonra Sadie geldi. Her zamanki gibi hızlı yürüyor, bir yandan da elindeki kâğıtları sıraya koymaya çalışıyordu. "Pardon, geciktim," dedi yanlarına vardığında. "Metro rötar yaptı. Açılış için koşturup duruyorum ve her yere geç kalıyorum. Neyse. Çok beklememişsinizdir umarım?"

Deborah ona sevgiyle gülümsedi. "Yok canım. Biz de yeni geldik."

"Peter da geldi," dedi Bertie kapıyı göstererek.

Sadie kitap taslağını Alice'e verdi. "Bulabildiklerimi işaretledim ama fazla yoktu. Sadece prosedürle ilgili birkaç şey. Ah, Alice!" Çantasını yere atıp bir iskemleye oturdu. "Gerçekten süper. Bir solukta okudum."

Alice şaşırmadı ama memnuniyetle gülümsedi. "Elli bir numara elliden daha az zorladı beni."

Peter masaya geldiğinde Sadie'yi yanağından öpmek için eğildi. Sadie de onun gömleğine yapışıp bu öpücüğe karşılık verdi. "Nasıl gitti?" diye sordu. "Alabildin mi?"

Peter çantasına vurdu. "Burada."

"Nasıl becerdin? Bana bir haftaya ancak hazır olur demişlerdi."

Peter esrarlı bir tavırla gülümsedi. "Benim de kendime göre bazı yöntemlerim var tabii."

"Bilmez miyim?"

"Kimin yardımcısı?" dedi Alice gururla. "Onu kimselere kaptırmam bilesin."

"Aklımdan bile geçirmem."

"E, hadi," dedi Bertie. "Hepimiz meraktayız. Göster bakalım nasıl olmuş?"

Peter çantasından dikdörtgen şeklinde, ince bir paket çıkardı ve ambalaj kâğıdını açtı. Levhayı kaldırdığında metalin ışıltısı gözlerini aldı.

Alice gözlüğünü takıp yazıyı okumak için öne eğildi. *S. Sparrow, Özel Dedektif. Yardım için lütfen zili çalın.* Gözlüğünü çıkarıp katladı ve kutusuna koydu. "Güzel. Kısa ve öz. Beğendim. İyi ki saçma sapan bir isim koymaya kalkışmadın."

"Yine de bir slogan seçebilirdin. *Esrarlarınız Emin Ellerde* mesela," dedi Peter.

"Ben beğendim," diye atıldı Bertie.

"Aslında Charlotte'ın fikriydi."

"Bugün o da geliyor mu?"

"Hayır," dedi Sadie. "Çok ödevi varmış. Ama cumartesi geceki açılışa gelmeye çalışacağını söyledi."

"İyi o zaman," dedi Bertie gururla gülümseyerek. "Bakın ne diyeceğim? Bugünlük çayı boş versek de köpüklü şarap içsek? Kutlayacak bir sürü şeyimiz var."

Teşekkür

Her zamanki gibi, teşekkür edeceğim bir sürü insan var. Annette Barlow taslağımı birçok kereler okudu ve değerlendirdi. Maria Rejt bana daima anlayışla yaklaştı ve değerli yorumlarıyla yolumu aydınlattı. İkiniz de muhteşemsiniz.

Minnettar olduğum bazı arkadaşlarımı şöyle sıralayacağım: Avustralya Allen & Unwin'den coşku ve bilgelikleriyle bana destek olan Christa Munns, Karen Williams, Tami Rex ve Andy Palmer, detaylarda bana yardımcı olan, Ali Lavau ve Simone Ford, olağanüstü yetenekli Wenona Byrne ve bana ve kitaplarına inancıyla bana cesaret aşılayan Robert Gorman.

Pan Macmillan UK'deki müthiş ekibimden Eloise Wood, Sophie Orme, Josie Humber, Geoff Duffield, Anna Bond, Stuart Dwyer, Jonathan Atkins, Katie James ve Anthony Forbes Watson'a enerjileri ve yetenekleriyle bana desteklerinden ötürü teşekkür ederim. Rachel Wright ve Kate Moore kartal gözleri ve Liz Cowen da genel kültürüyle beni yalnız bırakmadı.

New York Atria'daki herkes, özellikle de Lisa Keim, Judith Curr ve Carolyn Reidy. Kimberly Goldstein, Isolde Sauer, Lisa

Sciambra ve Hillary Tasman. Kanada'daki müthiş ekip, Kevin Hanson, David Millar ve Rita Silva.

Kitaplarımı benim bilmediğim onlarca dile çeviren çevirmenlere ve o dillerde yayınlayan yayınevlerine minnettarım. Avustralya, Bolinda Publishing'e ve ses kayıtları için Caroline Lee'ye teşekkürler. Romanlarımı kucaklayan bütün kitapçılara, kütüphanecilere ve okuyuculara teşekkür ederim. Bir hikâye okunana dek beyaz bir sayfadaki siyah harflerden ibarettir.

Ailem ve arkadaşlarımın bana çok yardımı oldu. Julia Kretschemer en baştan beri bana müthiş destek oldu. Hikâyem daha o zaman birkaç fikirden ibaretti. Temsilcim Selwa Anthony'ye desteği ve anlayışı için teşekkürler. Di McKean, mantıklı, sakin ve düzenli bir müttefik oldun. Mary-Rose MacColl ve Louise Limerick, Herbert ve Rita Davies, hepiniz benim akıl hocalarım oldunuz. Minnettarım. Karen Robson, Dalerie Patterson, Di Morton bana vakit ayırdığınız için teşekkürler.

Didee'ye özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Sevgisi ve desteği bir evladın annesinden görmeyi beklediğinin çok daha fazlası.

Her zamanki gibi, en çok da zeki, komik ve nazik eşim Davin'e ve üç oğlum, Oliver, Louis ve Henry'ye teşekkür ediyorum. Onların arasında daha derin, duyarlı ve cesur (ve umarım daha iyi) bir insan ve yazarım.

Göl Evi'ni yazarken birçok kaynaktan faydalandım. Bunlardan bazılarını şöyle sıralayabilirim: *The Perfect Summer: England 1911, Just Before the Storm* - Juliet Nicolson; *The Victorian House* - Judith Flanders; *Talking About Dedective Fiction* - P.D. James; düzenlemesini Ruth Rendell'ın yaptığı *The Reason Why: An*

Anthology of the Murderous Mind; düzenlemesini Anne Nason'ın yaptığı, *For Love and Courage: The Letters of Lieutenant Colonel E.W. Hermon, A War of Nerves* - Ben Shephard; *Testament of Youth* - Vera Brittain (*Bir erkek, vatanına yararlı olamazsa ölsün daha iyi* sözünü buradan aldım).

Faydalandığım web siteleri de vardı: www.beaumontchildren.com ve www.firstworldwar.com. Birincisinden soruşturma süreci, diğerinden de savaş bunalımı konusunda yararlandım. Bu ayrıca Sadie'nin Margot Sinclair'le görüştükten sonra başvurduğu site. Evlat edinme süreciyle ilgili internetten pek çok araştırma yaptım. Sayısız kadının yorumlarını okudum. Çoğu isimsizdi ve hikâyelerini bizlerle paylaşma cesaretini gösterdikleri için onlara minnettarım.

Cornwall benim için daima harika bir ilham kaynağı olacak. Yaratıcı sürecimin çoğunu orada geçirmek benim için büyük keyifti.